

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

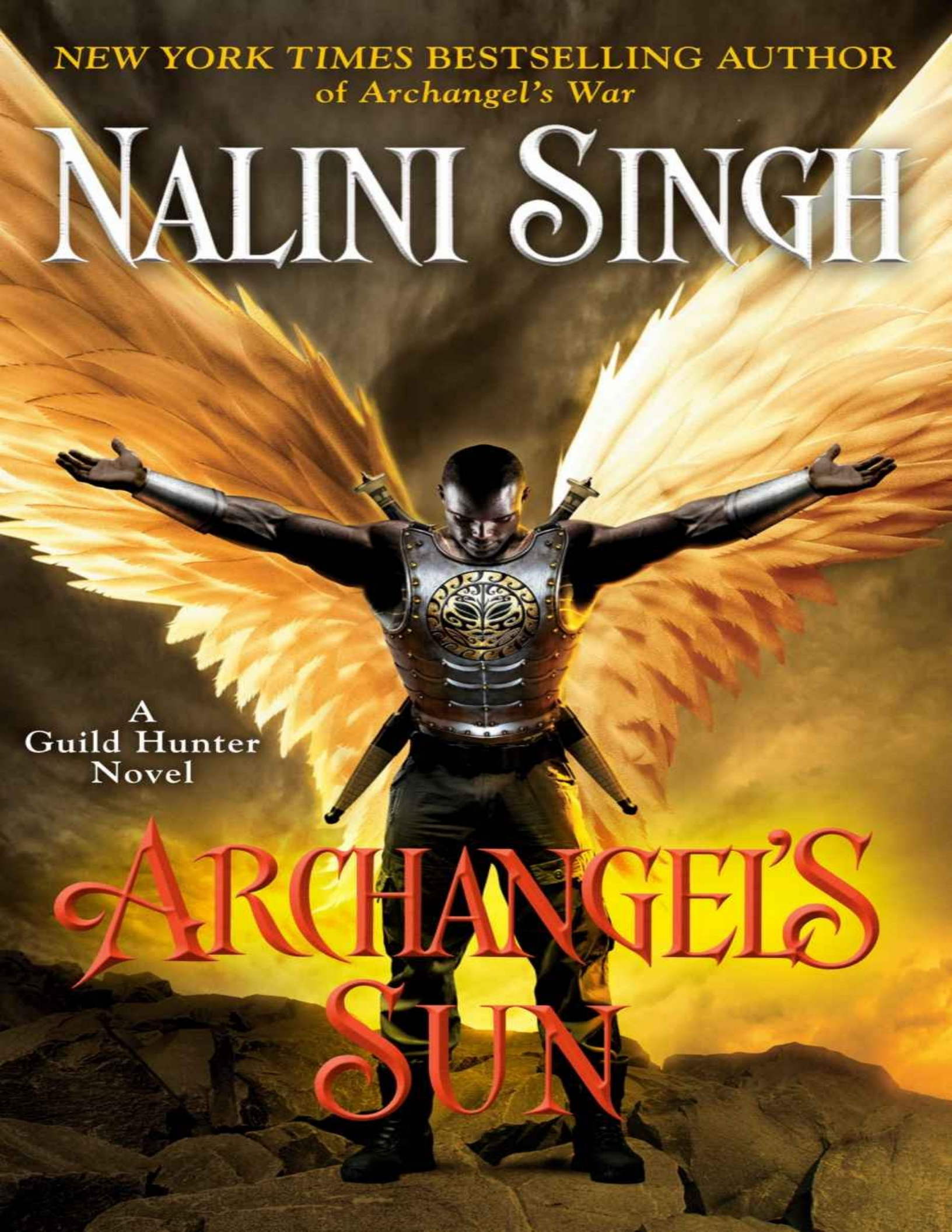
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
of *Archangel's War*

NALINI SINGH

A
Guild Hunter
Novel

ARCHANGEL'S
SUN

BAŞMELEK'İN SAVAŞI İÇİN ÖVGÜ

"Singh'in dünya kurgusu ve hayal gücü asla hayal kırıklığına uğratmak. . . . Lonca Avcısı serisine sürükleyici bir giriş daha."

-Kirkus Reviews

"Singh'in dolambaçlı olay örgüsü ve tatmin edici sonucu, paranormal romantizm hayranlarının bir sonraki taksit."

-Publishers Weekly

"Güçlü, ezber bozan ve pek çok okurun bayılacağı bir kitap... En sevdiğim paranormal aşk serilerinden biri."

-Sevgili Yazar

"Archangel's War en iyi yönleriyle destansı ve olması gereken her şey."

-Smexy Books

"Kesinlikle destansı ve inanılmaz derecede gerilimli olan Başmeleğin Savaşı, Nalini Singh'in Lonca Avcısı evreninde tam bir ezber bozucu ve hayranlarını kesinlikle en iyi yol. . . . Singh'in ayrıntılı, çağrışımıcı yazımı, sürükleyici aksiyon sahneleri ve Başmeleğin Savaşı'nı heyecan verici bir son haline getiren heyecan verici bir sonuçla mükemmel bir şekilde noktadaydı. unutulmaz bir yolculuk."

-Harlequin Junkie

"Başmeleğin Savaşı gerçekten güç dolu bir hikaye..Nalini Singh hayal kırıklığına uğratmıyor ve gerçekten de gerilimli bir hikaye, kalp atışlarını hızlandıran tüm hisler ve Elinize aldığınıza asla pişman olmayacağınız bir hikâye! Bu yazar lezzetli sihrini her şekilde konuşturuyor ve bu muhteşem!"

-AddictedToRomance.org

"Şaşırtıcı, sürükleyici ve biraz da yürek parçalayıcı. . . .
Okuyucuların tekrar tekrar okumak isteyecekleri ve her
seferinde sanki sayfalara gizlenmiş kelimeler gibi
kaçırdıkları bir şey bulacakları bir kitap."

-Fresh Fiction

"Lonca Avcısı hayranları, KOŞUN, en yakın kitapçıya
gitmeyin ve bir an önce bu kitabı alın. A
Epikliğin sondan bir önceki okuması olan Başmeleğin
Savaşı serinin şimdiye kadarki en iyisiydi. Bundan sonra
işlerin nereye gideceğini sadece hayal edebiliyorum. Bravo,
Bayan Nalini, bravo!"

-Bir Kitap Takıntısı

"Archangel's War kayıplar ve zaferlerle dolu uzun, cesur
bir savaşın yanı sıra kişisel mücadeleler ve çağlar boyu
sürecek bir romantizm sunuyor. Lonca Avcısı hayranları
bu kitabı ellerinden düşüremeyecekler."

-Delighted Reader

"Bayan Singh hayranlarına istediklerini kendi tarzıyla
vermeyi biliyor ve bunu okumak muhteşem."

-Romance-Reader.com

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARIN KÖLESİ,
BUZ MADENİNİN
OKŞADIĞI SICAK
GÖRÜNTÜLERE SAHIP
OLMAK
ATEŞLE DAĞLANMIŞ ZEVK
REHINESİ
HAFIZANIN ALEVLERİ
ADALET BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYAÇ KARMAŞASI
OBSİDYEN KALKANIN
KALBI KIŞ
UMUT IŞIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Üçlü Serisi

GÜMÜŞ
SESSİZLİK
OKYANUS IŞIĞI
KURT YAĞMURU
ALFA GECESİ

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI BAŞMELEK
ÖPÜCÜĞÜ BAŞMELEK EŞİ
BAŞMELEK BIÇAĞI BAŞMELEK
FIRTINASI

BAŞMELEK LEJYONU
BAŞMELEK GÖLGELERİ
BAŞMELEK MUAMMASI
BAŞMELEK KALBI
BAŞMELEK ENGEREK
BAŞMELEK KEHANETİ
BAŞMELEK SAVAŞI
BAŞMELEK GÜNEŞİ

Gerilim Filmleri

GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLER

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET GECE

VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN

PIYONU

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU

KUR ILANI GÜNAHIN FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Archangel's Sun

A Ü ui I Huriter Roman

N "li "i Si "øh

JOVE
Yeni Yo rk

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2020 Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

E-kitap ISBN: 9780593198131

İlk Baskı: Kasım 2020 Kapak

görseli: Tony Mauro

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.6.1_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Nalini Singh'in Başmeleğın](#)
[Savaşı Başlıklarına Övgüler](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)

Bölüm	23
Bölüm	24
Bölüm	25
Bölüm	26
Bölüm	27
Bölüm	28
Bölüm	29
Bölüm	30
Bölüm	31
Bölüm	32
Bölüm	33
Bölüm	34
Bölüm	35
Bölüm	36
Bölüm	37
Bölüm	38
Bölüm	39
Bölüm	40
Bölüm	41
Bölüm	42
Bölüm	43
Bölüm	44
Bölüm	45
Bölüm	46
Bölüm	47
Bölüm	48

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

1

O kadar uzun zaman önceydi ki, artık kayıp bir anı.

Melekler ölmek için yaratılmamıştır.

Sevgili Raan'ının gömüldüğü yerde dururken bu sözler Sharine'in zihninde tekrar tekrar yankılandı. O yapmamıştı ne isteyeceğini bilemezdi çünkü Melekoğlu ölüme hazırdı ve bu yüzden onun Birlikte geçirdikleri elli yıl boyunca onun hakkında öğrendiği her şeye göre dinlenme yeri.

Ne kadar kısa bir süre.

Kendisinden daha yaşlı, bilge ve nazık olan bu adamın sonsuza kadar yanında olacağını düşünmüştü. Kanında sıvı alev olan sanattaki akıl hocası, yıldızlarda yazılı gibi görünen bir kolaylıkla sevgilisi olmuştu, her ikisi de daha birlikte yaşadıkları hayattan memnun olmaktan çok daha fazlasıydı. O ve Raan, güneş ışığında, tuvalleri, düşünceleri ve boylarıyla baş başa, ama aynı zamanda birlikte saatler geçirmişlerdi.

Melekler ölmek için yaratılmamıştır.

Parmakları titriyordu, soğuk ve kansızdı.

Onları Raan'ın çok sevdiği ve yanından hiç ayırmadığı küçük heykelin üzerine fırçaladı; sevilen parça şimdi Sığınak dağlarının bu rüzgârlı kısmında Raan'ının ebedi istirahatatte yattığı yeri işaretliyordu.

İlk başta, o sabah onun yanında uyandığında Hâlâ bir kâbus serabı gibi görünen Uyku'ya, artık dünyanın bir parçası olmak istemeyen ölümsüzlerin o derin istirahatine gitmeye karar verdiğini düşünmüştü. Bu bir şeydi

Bunu kasıtlı olarak yapmıştı ve ilk tepkisi jilet gibi keskin bir acı olmuştu.

Ondan bunu asla yapmamasını defalarca istemişti. Kendisinden çok daha büyük olduğu için onun uyumak isteyeceğinden, kendisinin de uyanık kalmak isteyeceğinden ve onu terk edeceğinden endişelenmişti. Ama Raan o sıcak, sakinleştirici kahkahasını atmış ve ona endişelenmemesini söylemişti.

"Küçük kuş," demişti, "sonunda seni bulmuşken neden şimdi uyuyayım ki?"

Bu yüzden sözünü tutmadığı için incinmiş ve öfkelenmişti. Sonra onun eline dokundu çünkü ona kızgın olsa bile onu hâlâ seviyordu. Onun yetenekli ve güçlü eli buz gibi soğuktu.

Nefesi ciğerlerindeki sarkıtları kırdı, kanı buzu ezdi.

Uyku'daki hiçbir melek o kadar soğuk değildi. Sharine bunu ilk elden biliyordu - anne ve babası Uykuya geçmeyi seçtiklerinde yanlarında nöbet tuttuğunda seksen beş yaşında yarı yetişkin bir yavruydu. Fikirlerini değiştireceklerini ve onu yalnız bırakmayacaklarını umarak, göğüslerinin durağanlığın son noktasına kadar yükselip alçalmasını izlemişti ama yapmamışlardı.

"İyi olacaksın, Sharine." Annesinin sesi sertti ama gözleri yorgundu. "Sen artık bir yetişkinsin."

"Bir sonraki uyanışımızda görüşürüz," diye eklemişti babası elini okşayarak, ama babasının çoktan gitmişti, sonsuz yıllar boyunca arzuladığı dinlenmeyi düşünüyordu.

Ama uykunun derinliklerine gömüldükten çok sonra bile sıcacıktılar. Elli yıl sonra, gizli evlerine gittiğinde Dinlenmelerini kimsenin bozmadığından emin olmak için yeraltı sığınağı hala sıcaktı. Bu yüzden uykudaki meleklerin üşümediğini, kanlarının donmadığını ve morarmadığını biliyordu.

Gerçeği doğrulamak için şifacıların şok olmuş soluklarına ihtiyacı yoktu.

Nazik ve yetenekli aşığı gitmişti.

Gece, Sharine'in yanında yatarken öldü.

Melek türleri arasında o kadar nadir görülen bir şeydi ki, katılan şifacıların hiçbiri daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Tozlu kitaplara başvurmak, yaşlı meleklerle ve baş meleklerle konuşmak zorunda kalmışlardı, Ta ki sonunda iki bin yıl önceki başka bir vakayı hatırlayan birini bulana kadar. Melekler ölümsüzdü ... ama bazen, olaylar o kadar seyrek oluyordu ki Bir yaşamla diğeri arasında unutulmuş bir melek, basitçe durdu.

Sanki uzun bir saat sonunda bitmiş gibi.

Şifacılar ona her şeyi anlatmışlardı ama o hala bunun yolunu kavradı. Raan yaşlıydı ama onların en yaşlısı sayılmazdı. Birçok melek iki katına hatta onun yaşının üç katı yeryüzünde yürüdü. Ama durmuş olan Raan'dı. Yatağında onun yanında yatarken durdu, hayatı onun yanında kayıtsızca uyurken kayıp gidiyordu.

Nefes almak için boğulmuş muydu? Yardım için ona bakmış mıydı?

Kar yanaklarının tozunu alıp tenini yakarken sorular ona işkence ediyordu. Heykelin üzerine usulca yerleşmesini izledi. Ve merak etti, gelecek yüzyıllarda, ondan başka kimse tarafından hatırlanmayacaktı. Büyük bir heykeltıraş ve ressamdı ama münzevi biriydi, pek arkadaşı olan biri değildi. Bu yüzden belki de hatırlanacak olan sanatıydı ve onun da mirasının bu olmasını isteyeceğini düşündü.

Bir hıçkırık onu sarsarak dizlerinin üzerine çöktü. taşlı toprak. "Melekler ölmek için yaratılmamıştır," diye fısıldadı ama onu duyacak kimse yoktu.

Rüzgâr kelimeleri ağzından söküldü ve dağın tepesine çarptı. Kanatları - Raan'ın çivit rengi ışık armağanı dediği kanatlar - kar ve taş üzerine yayıldı, soğudu ve uyudu ve dizleri

donup kaldı ama yine de ayağa kalkmadı. Bir yanı onun uyanmasını ve her şeyin korkunç bir hata olduğunu söylemesini ummaya devam etti.

Sadece yüz altmış yaşındaydı ve
Hayatının aşkı soğuk ve ölü yatıyordu. O anda, rüzgârlar
etrafında uğuldarken, daha korkunç bir acı hayal edemezdi.
Yağan karın içinde tek başına yas tuttu.
Melekler ölmek için yaratılmamıştır.

2

Üç bin beş yüz yıl önce . . .

Efendim, bir oğul doğurdum, güçlü ve öyle bir sesi var ki, tüm Sığınak'ı uyanık tutuyor! Kimseden çekinmez bu çocuğum.

En büyüğüm onun benim gözlerime ve öfkeme sahip olduğunu söylüyor. İkizler şimdiden onun kendi savaşçı yollarını izleyeceğine inanıyor, Euphenia ise uyanık kalmaya ve savaş çığlıklarını haykırmaya kararlı olduğunda onu uyutabilen tek kişi.

Babası ona yardım ettiği için şaşkınlık içinde. Böyle bir çocuk yaratmak. Ona bunun geçeceğini ve iyi bir baba olacağını söylüyorum. Onda bende olmayan bir sabır var ama bu oğlum annesinden bile korkmayacak, bunu biliyorum.

Ona Titus adını vereceğim.

-Birinci General Avelina'dan Başmelek İskender'e mektup

3

Bir ay önce . . .

Adını hatırlayamadı.

Ciğerleri hava emmek için savaşıyor, görüşü bulanıklaşıyor ... ve kanatları sırtında ağır ve işe yaramaz bir şekilde yatıyordu. Yine de sürünerek ilerledi, kendini cehennemden çıkarıp güneş ışığına doğru sürükledi.

Gözleri elinin arkasına, eskiden buz beyazı olan tenine takıldı. Şımarttığı, koruduğu ve Her gün aynada özenle incelenirdi. Gözlerinin yoğun topaz tonunu öne çıkaran bir cilt. Şimdi yeşil benekli bir cilt.

Dışarı çıkmak zorundaydı.

Bir şifacı bulmalıydı.

Ama o çok zayıftı. O nasıl

Sürünge hızıyla iskelet gibi bir elini uzatarak, yolunun üzerinden geçen küçük yaratığı kavradı ve daha bilinçli zihni kararını veremedi dışlarını küçük kürklü bedenine geçirdi. Yaratığın kürksüz kuyruğu panik içinde çırpındı ama çok az kan vardı ve kısa sürede öldü.

Yaratığı bir kenara fırlatarak, elinin tersini sildi.

Elini ağzına götürdü ve bir enerji patlaması hissetti. Yani artık bir vampir miydi? Hayır, bu olamazdı. Vampir-melek melezleri sadece ölümlülerin uydurduğu masallarda vardı. Ölümsüzler

Vampirler ve meleklerin biyolojik olarak uyumlu olmadıkları temel gerçeğini anlamıştı.

Yaratığın kanından gelen enerji tartışılmazdı.

Başını küçük cesede doğru salladı.

Yine hiç düşünmeden kaptı. Bu kez ısırıldığında, çiğ etini yemek içindi, sadece etini tükürüyordu.

kürkü kılıandı. Zihninin küçük bir parçası, bir zamanlar bir başmeleğin sarayında kibar bir saray mensubuna ait olan bir zihin,

Çıglık attı ve bağırdı ama bu uzak, soluk bir sestti. Kan dolaşımına karışan enerji hücumuna karşı koyamadı.

Şimdi tekrar nasıl uçacağını biliyordu.

Derisinin altındaki yeşil, iğrenç ve zayıflatıcı sürünmeyi nasıl durduracağını.

Düşünebilmesi için zihnini nasıl temizleyeceğini.

Vücudunu saran öksürüklere ve tükürmekten alıkoyamadığı yeşil-siyah balgama gelince, hepsi iyileşecekti. Sadece yeterince yakıtı ihtiyacı vardı. Yeterince tumbul, kırmızı ve hayat damlayan ete.

Bir başka öksürükle çiğnenebilir, sindirilemez kuyruğunu dışarı atarak sürünmeye devam etti, pençeli tırnakları fayans üzerinde yarıklar oluşturdu ve bacaklarından sıyrılan etler sıvı bir iz bıraktı. Bu çamurun içinde güzel ve eşsiz tüyler vardı; koyu kahverengi, topaz ipliklerle işlenmişti.

4

Günümüz

Sharine yeni evinin korkuluksuz ve düz çatısında duruyordu Fas'ın kumlarına gömüldü ve batan güneşin ışınlarıyla yaldızlanan binalara baktı. Işığın bir etkisi vardı. Neredeyse erimiş bir nitelik, sadece günbatımında ortaya çıkan mükemmel bir zenginlik. Sanki yıldızın kendisi erimiş ve yardımsever bir ressam tarafından manzaranın üzerine dökülüyordu.

Aşağıdaki sokaklarda yürüyen vampirler ve ölümlüler kendi işleriyle meşguldü ve akşam pazarı ya da bir günlük işten sonra eve gitmek, ama Arada sırada kasaba halkından biri başını kaldırıp bakmayı akıl eder ve onu görürdü. Çocukların gülümsemesi ve el kaldırması onun için gurur verici bir şeydi. Heyecanlı bir selamlama. Daha yaşlı olanlar saygıyla eğilirdi.

Aynı insanlar, daha önce de korkup kaçmışlardı. Buraya ilk geldiğinde. Kendisine verilen değerli sorumluluktan -melek türünün en değerli hazinelerine göz kulak olmak- ziyade güç ve zalimliği önemseyen bir meleğin gözetiminden zarar görmüştü. Yine de Lumia Meleklere özgü sanat ve hazinelerin deposu, bu komşu yerleşimin gelişen yaşamı olmadan soğuk ve yalnız bir yer olurdu. Sharine'e göre bu, kasabayı ve halkını Lumia'nın duvarlarında korunanlar kadar nadir ve güzel hazineler haline getiriyordu.

Kanatlarını açarak, yavaşça geri çekmeden önce tam bir dakika boyunca bereketli gerginliğini korudu.

omurgasına doğru hizaladı. O emin olmak için özen gösterdi hassas kas kontrolü. Bu, uzun zamandır göz ardı ettiği bir güçlendirme egzersiziydi.

Kendisi olan kaleydoskop.

Son yarım milenyumun büyük bir kısmı - aşağı yukarı birkaç on yıl - zihninin manzarasında paramparça ve karışık görüntülerdi.

kırılmış ve çatlamıştı. O yılları asla geri alamayacaktı.

Yaramaz, gülen oğlunun cesur bir çocuğa dönüştüğü o yılları asla geri alamayacaktı.

ve güçlü bir adam.

İçindeki öfke ateşi yeniden alevlendi ve kanını yaktı.

"Leydi Sharine."

Trace'in bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. Onunla gece yarısı yeşili güzel gözleri ve ay ışığı teni, onun Bir şairinki gibi durgun sesi ve ipeksi siyah saçlarıyla bu ince vampir ona oğlunu hatırlatıyordu. Renkleri değil, bu her birine özgü bir özellikti. Ama Trace gibi onun da Oyuncu çocuk, sarayında bu tür cazibelere duyarlı olanlarda birden fazla kalp çarpıntısına neden olmuştu.

Pek çoğu, pek çoğu duyarlı olduğunu kanıtlamıştı.

"Benim için neyin var, delikanlı?" diye sordu ona sevecen bir gülümsemeyle.

Trace başını salladı, köşeli yüz hatları yanaklarında gölgeler oluşturunuyordu; yumuşak bir güzellik değildi Trace'inki, ama yine de güzeldi. "Size söyledim leydim," dedi, "ben tamamen olgun bir adamım, çocuk değilim." Sert sözler, ama onun

Bakışları eşit derecede şefkatliydi.

"Ve dediğim gibi," diye cevap verdi, "toprak ve yıldızların toplamı kadar yaşlı olduğunuzda, herkes genç bir çocuktur." Bir zamanlar kendini yorabilsin diye stüdyosuna götürdüğü enerjik küçük bir çocuk olan baş melek Raphael bile Tuvallere boya fırlatıyor, küçük elleri minik, yapışkan pullara dönüşüyordu - onun gözünde her zaman bir çocuk olacağını o bile kabul etmişti.

Onun coşkulu resimlerine ne olduğunu merak etti; onları Sığınak'ta saklamış olması gerektiğinden emindi, ancak bu anılar parçalanmış deli kadının karışık zihinsel yollarının ötesinde gizliydi Aegaeon'un kasıtlı ve açıklanamaz zalimliğinden sonra o hale gelmişti.

Bir kabalık vardı, bir de Aegaeon'un yaptığı.

Trace iç geçirerek bir zarf uzattı. Kalın bir kumaştan yapılmıştı.

Krem rengi kâğıt ve Kadro'nun balmumu damgasıyla mühürlenmiş olan bu mektup, içindeki haberlere hükmeden baş meleklerin gücüyle aşılanmış gibi bir uğursuzluk hissi taşıyordu

Dünya.

Trace birçok genç kıızı baştan çıkaran bir sesle, "Bir kurye az önce bunu bıraktı," dedi. "Bir vampir," diye detaylandırdı, kız kuryenin neden bir vampir olmadığını sormadan.

onun yanındaki çatıya indi.

Onu alarak, "Vizitelerin nasıl geçti?" diye sordu. Trace ona sadece bir ay önce gelmişti, Raphael tarafından Melekler ve vampirler, küçükler ve büyükler, halklarının Lijuan'ın dünyanın hükümdarı olma girişiminin yol açtığı yıkımla başa çıkmasına yardım etmek için gitmişlerdi.

Savaş bir ay önce sona ermişti ama kimsenin dinlenecek, iyileşecek zamanı yoktu.

Mesele sadece şehirlere, kasabalara ve köylere verilen korkunç zarar ya da yeniden doğanların başboş orduları değildi. Geçtiğimiz iki hafta içinde, ortalamanın çok üzerinde sayıda vampir, öldürücü kan tutkusuna teslim olmaya başlamıştı.

Trace bu vampirler hakkındaki yargısında netti.

"Kendilerine disiplin öğretmeye çalışmıyorlar," demişti, sesi soğuk ve merhametsizdi. "Kan açlığı hepimizin içinde yaşıyor -alacakaranlık saatlerde fısıldıyor ve kandırıyor, doymak istiyor ama ben bu fısıltıları boğmayı uzun zaman önce öğrendim."

Pek çok vampir böyle bir şey yapmamıştı ve şimdi pek çok güçlü melek yaralanmış ya da ölmüşken ve

Savaş sonrasında dikkatleri dağılan hayatta kalanların beslenme dürtüsü, akıl ve sağduyularını bastırıyordu. Vicdan. Şehrin sokakları kanla kızıla boyanmakla tehdit ediyordu, hava ıslak demirdi.

Raphael'in bölgesi, katil vampir dalgası söz konusu olduğunda diğerlerinden daha iyi bir konumda değildi - ve savaşın yıkımını hesaba katarsanız çok daha kötü durumdaydı. New York başmeleklerin dehşet verici savaşında yerle bir olmuş, göğe uzanan kuleleri kırılmış ve hırpalanmıştı. Yüksek eğitilmiş kademli adamlarından hiçbirini kaybetmeyi göze alamazdı ama yine de Trace'i göndermişti.

Çünkü Raphael de en az Illium kadar Sharine'in oğluydu.

"Her şey yolunda," dedi Trace ona, her zamanki gibi kibar bir tavırla.

Özel dikim siyah gömlek ve siyah pantolon, ayakkabıları cilalı ve inanılmaz derecede kum ya da tozdan arınmış.

"Attığınız temeller iyi ve sağlam."

Bu ona verebileceği en büyük iltifattı - ve tüm şakacı ve sofistike tavırlarına rağmen onun mutlak doğruyu söylediğini biliyordu. Flört falan yoktu.

gözlerinde, pohpohlama çabası yoktu. Şu anda Trace, efendisine rapor veren bir askerd.

Kadın başını eğdiğinde, adam eğildi ve gitti.

Elinde zarf, batmakta olan güneşe bir kez daha bakarken sessiz bir nefes aldı. Acaba hiç etrafındakilerin bu hürmetine nasıl alışacaktı? Bu beklenmedik bir şey değildi. Az önce Trace'e de söylediği gibi, genel anlamda yaşlı, pek çok açıdan bir Kadim'di. Ama içinde . . .

Hayır, bu aptallıktı. Eskiden olduğu kız çoktan gitmişti ve bir zamanlar Raan'ın küçük kuşu olan kız, arkadaşları tarafından Sharine olarak adlandırılan kadın Hummingbird. En azından adını geri almaya başlamıştı, böylece küçük ve mutlu sarayında kimse ona Leydi Sharine dışında her şey.

Parmağını balmumu mührün altına kaydırarak mührü kırdı. Zarfın içinde Kadro'dan gelen bir mektup vardı. Kaşlarını çattı.

tanıdığı güçlü bir el tarafından kaleme alınmış kelimeleri okudu. Bunu Raphael yazmıştı, ama bunu bir zamanlar bakıcılık yaptığı çocuk olarak ya da Anne sevgisi. Hayır, bunu New York'un Başmeleği olarak yazmıştı.

Sonuna kadar okuduktan sonra elini yana bıraktı, mektup ve zarf bir elindeydi ve gözlerini gökyüzünün göz kamaştırıcı turuncu kırmızısına dikti. Bu, o beklemiyordu. Ama güneşin solan ışığı altında düşününce, çaresiz bir şekilde mantıklı gelmişti.

Lijuan ve Charisemnon'un birleşik dehşetinden sonra dünyanın büyük bir kısmı kaos içindeydi. Milyonlarca insan ölmüş, birden fazla baş melek kaybolmuş ya da derin bir uykuya dalmıştı.

Kimse ne zaman döneceklerini ya da dönüp dönmeyeceklerini bilmiyordu. Melek türünün geri kalanının çoğu Michaela, Astaad ve diğerlerine ne olduğunu bilmiyordu ama Raphael Sharine'e bilmek istediği her şeyi anlatmıştı.

Onun kendisine asla ihanet etmeyeceğini anlamıştı.

Kaleydoskopun dolambaçlı yollarında kaybolduğu onca yıl boyunca, oğluna bakan Raphael'di - ve her zaman bir çocuk olan diğer çocuk

hayatının bir parçası. Illium ve Aodhan, kalbinin ikiz alevleri. Biri kan oğlu, diğeri sanatın oğlu. Raan'ın bir zamanlar ona öğrettiği gibi o da ona öğretmişti.

Bunu hatırlayınca kalbinde hüzün çiçekleri açtı. Sevgili yüzü, o yetenekli elleri... Ama bu, çağlar boyunca tek renge dönüşmüş bir hüzündü. Zihni parçalandığından beri Raan'ın mezarı başında nöbet tutuyor olsa da, kalbi güvende olduğu, el üstünde tutulduğu ve hayallerle dolu olduğu geçmiş için sızlıyordu.

Anılar ona saklanabileceği güvenli bir yer vermişti.

Ama Sharine'in saklanmakla, zihninde yaşamakla işi bitmişti. Gerçekle yüzleşme zamanı gelmişti. Ve ilk gerçek şeydu

Öldüğü güne kadar Raan'ın yasını tutacak olsa da, o delici, güzel acıyı artık hatırlayamıyordu.

ona olan gençlik aşkıydı. Eğer birlikte büyümüş olsalardı, her şey farklı olurdu. . . Ama keşkelerle yaşamamanın bir faydası yoktu.

Şu andan başka bir yerde yaşamamanın faydası yok.

Çenesini kavuşturdu, yine öfkeliydi, bu sefer kendine. Caliane'in düşüncelerinin yönüne çok kızacağını biliyordu; arkadaşı Sharine'in kendini suçlamamalıydı.

"Aegaeon ne yaptığını çok iyi biliyordu," demişti Caliane, Aegaeon uykusundan uyandıktan hemen sonra, sesi de omurgası gibi bükülmezdi. "Neler yaşadığını, o deneyimlerin ardında bıraktığı yaraları biliyordu ve yine de o kadar dayanılmaz derecede zalimce bir şey yaptı ki, asla Bunun için onu affedin. O sizin en büyük kabusunuzu aldı ve hayata geçirdi."

Yüzüne acımasız bir karanlık çökmüş, başını sallamıştı.

"Hayır, Sharine. Ruhunda yarattığı kırılmalar için asla kendini suçlama."

Ama Sharine yaptı. Yeterince güçlü olmadığı için kendini suçladı. Kör edici kederinden dolayı kendini suçladı. Raan ... ve ailesinin yanına girdikten sonra yıllarca içinde yankılanan zihinsel çılgınlıklar için ve bedenlerini pörsümüş ve ölmüş, damarlarındaki kanı kurumuş halde buldular. Onlar uyurken gitmişler.

Güçlü ve yetenekli Raan'dan tam kırk yıl sonra.

Gerçi melekler savaş dışında ölmek için yaratılmamışlardı.

Sharine, tüm türünün içinde, dinlenmek için gözlerini kapayan ve bir daha asla uyanmayan üç kişiyi tek başına gömmüştü. Sevgilisi, annesi, babası, hepsi mezarlarında soğuk ve uzun süredir çürümüş bir şekilde yatıyordu, sesleri dünyadan kaybolmuştu.

Sensin, diye fısıldamaya başlamıştı gecenin karanlığında, her şey sessizken küçük, kötücül bir parçası. Sevdiğin herkes ölür. Kimse sana dayanamaz. Kimse hayatta kalmak istemiyor senin var olduğun bir dünyada.

O çirkin ses, Aegaeon'a aşık olduktan sonra dehşet içinde yaşayana kadar onunla alay etmiş ve alay etmişti.

O dehşet

oğlunun doğumuyla büyük ölçüde büyümüştü. O da kimsenin göremediği çatlaklarla örülmüş bir cam biblo gibiydi. Ve sonunda, paramparça oldu, düşündü ve ayaklarının dibinde kıymıklar.

Evet, kendini suçladı.

Tüm bunlardan sonra oğlunun onu hâlâ seviyor olması en büyük armağandı.

Onu düşünerek tekrar mektuba baktı.

Bunu yaparsa onunla gurur duyacaktı, gücü ve cesareti olduğu için onunla gurur duyacaktı. O da öyle yapardı. Onu çok uzun zamandır hayal kırıklığına uğratmıştı. Illium'un ona gururla annem demesinin zamanı gelmişti.

Güneşin son ışıkları kanatlarını okşarken, o binaya girmek için çatıdan geçti. Daha sonra tam olarak anlayamadığı teknolojiyle parıldayan iyi döşenmiş odaya doğru ilerledi. Ancak, kaleydoskoptan tamamen çıktığından beri geçen sürede bu tür şeylerin faydasını öğrenmişti.

Şimdi arkadaşlarından birine sordu
Raphael'i aramak için sadık insanlar.

Bu görüşmeyi kendisine ait olan ofis süitinin mahremiyetinde yaptı. Kavisli ayakları olan eskitilmiş beyaz bir masa, mobilyalarındaki yumuşak kumaşlar, taze çiçekler, duvarlardaki tablolar... Burası eskisinden çok daha nazik bir odaydı.

önündeki duvar ekranında belirdi.

Raphael'in ofisi de tıpkı şehri gibi daha çok cam ve çeliğe yaslanmıştı. Etrafında Manhattan'ın ışıltılı ışıklarından hiçbirini göremiyordu, ancak gördüğü şey, eşsiz hazineleri barındıran raflardı - bir kuş tüyü de dahil olmak üzere En saf mavi, kalbinde bir ihtiyaç acısı uyandırdı.

"Leydi Sharine."

"Yorgun görünüyorsun, Raphael." Gerginlik çizgileri, düğümlenmiş omuz kasları, gözlerinin çarpıcı mavisinin altında belli belirsiz gölgeler. Bu maviyi o kadar çok boyamıştı ki -önce en yakın arkadaşı olan başmeleğin gözlerini, sonra da Caliane'ın oğlunun gözlerini yakalamaya çalışmıştı- her seferinde rengi tam olarak tutturması sonsuza dek sürmüştü. Ezilmiş

safirler, erimiş kobalt, öğle vakti dağ gökyüzü, tüm bunlar ve daha fazlası Raphael'in ve Caliane'in gözlerinde yaşıyordu.

Bir sanatçı olarak renk, onun en büyük zorluklarından ve en büyük keyiflerinden biriydi.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Dinlenmeden önce hepimiz için uzun bir yolculuk olacak."

Sharine ona annelik etme dürtüsü hissetti; bu dürtünün hiç geçmeyeceğinden emin değildi. Caliane delilik yolunda yürüdüğünde o daha bir gençti ve Sharine o zamanlar bile kırılgan bir yaratık olmasına rağmen, örümcek ağının çatlakları

Yıldan yıla büyürken, o da oradaydı. Medeniyetten uzak bir arazide onun kırık bedenini bulduktan sonra, kanatlarının gölgesinde onu örtmüş ve

Karmakarışık saçlarını yüzünden çekmiş ve ona sarılmıştı.

Ne kadar kararlı bir gençti ama içten içe çok yaralıydı.

Onu şimdi güçlü, canlı ve Sharine'in hayal edebileceği biri olsaydı onun için isteyebileceği her şeye sahip olan bir kadın tarafından şiddetle sevilirken görmek

Raphael'in eşinin var olabileceği gibi, kalbinin çiçek açmasını sağladı, mutluluğa ve kendini değiştirmeye inandırdı.

Kader.

Caliane oğluna bunu hiç söylememişti ama Raphael'in doğumunda bazı yaşlılar onun deliliğe ve çürümeye mahkûm bir çocuk olduğunu, annesinin çok uzun süredir Kadim olduğunu fısıldamışlardı. Çok garip, böyle bir Ölümsüzlerden oluşan bir ırkta önyargı var olabilirdi, ancak her zaman her şeyde karanlığı arayanlar vardı.

Aynı kişiler Sharine'in ölümün habercisi olduğunu fısıldamışlardı.

Caliane'in oğlu hepsini susturmuştu. O parlayan bir En iyilerinin düzenlemesi, dünyanın bugün kan ve ölüm içinde boğulmamasının kritik bir nedeni. O değil Ancak tek sebep buydu. "Elena nerede?" Elena'nın himayesi altında tuttuğu bıçakları hatırlayınca parmakları avucunun içinde kıvrıldı.

"En iyi arkadaşı Sara ve Sara'nın çocuğuyla parkta." Raphael, yüzünün başka hiç kimseye göstermediği bir şekilde aydınlandığını söyledi. "Şehri düzeltmek gibi acımasız bir görevden bir saat uzaklaşmanın hepimize iyi geleceğine karar verdik. Evimizi harabe halinde görmek ruhumuzu paramparça ediyor."

Sharine, bir çocukla karşılaşmanın yıkımını hayal bile edemezdi.

çok sevdiği şehri yıkılmış ve yanmıştı, ama bildiği bir şey vardı

-Raphael'in şehri cesur yürekli bir yerdi. Bu Gökyüzüne dokunan metal ve camdan pırıl pırıl kuleler yeniden yükseldi, nehirleri savaşın enkazından ve kanından arındı ve kavrulmuş topraklar yeniden canlandı.

"Bu saatte ne yapacaksın oğlum?" dedi, bir tutam saçı gözünden uzaklaştırmak için kaşınıyordu. Ani, göz kamaştırıcı bir gülümseme. "Illum ile uçmaya gidiyorum.

Jason'ı eve dönerken karşılamayı planlıyoruz."

"Onun bu civarda olduğunu bilmenize bile şaşırdım. Casus şefiniz şehirlere duman gibi girip çıkmaya alışkındır." Jason'ın savaştan önceki aylarda Lumia'ya yakın olduğunu çok iyi biliyordu ama bunu ancak olaydan sonra öğrenmişti.

Kadro ona güveniyordu ama bu gözetim altında olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu karara hiç itirazı yoktu. Ondan öncekileri kimse izlememişti ve kötülük gelişmişti. Kendisinin aynı şeyi yapmaya niyeti olmaması, bir sonraki kişinin de aynı şeyi yapacağı anlamına gelmiyordu. sorumluluk da güvenilir olacaktır.

Raphael kahkaha atarak onu gülümsetti, bu kahkaha ona çocukken boyalarla yıkanırken attığı neşeli kahkahaları hatırlattı. "Jason'ın kendisinin görülmesine izin verdiğini düşünüyorum. Yardım edemeyecek durumda olduğunda onun için endişelendiğimizi biliyor ve bu yüzden bazen bize bir kemik atıyor."

Gençlerin bu oyunları karşısında başını sallayan Sharine, "Mektubunuzu aldım," dedi.

Şaşırtıcı mavi gözleri kendi gözlerini tutuyor, kahkaha
atıyor.
içlerinde kaldı. Ama sözleri geldiğinde

bir baş melek. "İsteğimize ne diyorsunuz Leydi Sharine?"

"Bu görev için istediğiniz kişinin ben olduğumdan emin misiniz? Ben bir savaşçı olmaktan çok uzağım."

Raphael alaycı bir ifadeyle, "Titus'un belli bir şekilde idare edilmesi gerekiyor," dedi. Dudaklarını çekiştirdi. "O bir savaşçı ve bir Başmeleğe diğerlerinden çok daha fazla saygı duyuyorum ama o kendi bildiğini okumayı seviyor."

Sharine bunu, bazı ölümsüzlerin Afrika Başmeleği'nin hizmetinden ayrılmakla tehdit ettikleri şeklinde yorumladı. "Benim arabulucu olacağımı mı söylüyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Başmelek Titus bunca yıldır başarılı bir saray yönetiyor."

Sharine'in onunla hiçbir zaman bir ilgisi olmamıştı, yıllar boyunca yolları kesişmemişti. Bir kere Sharine ondan bin yıl daha gençti ve Sharine'in hayatı sanat, onunki ise bir savaşçının yoluydu. Ama Lumia'nın güçleri Onun emrinde çalışmış olanlar başmelekten en iyi şekilde bahsederdi.

Raphael, "Korkarım bunun ötesine geçti," diye itiraf etti. "Halkı kana sadık, ama bazı savaşçılar Diğer bölgelerden ona bağlı olanlar işi bıraktı." Çenesi artık granit gibiydi. "Titus'u tanımayanlar onun ve toplayabileceğimiz herkese ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar mantıklı değiller."

Oh, şimdi anlıyordu. Yaşlı ve güçlü olanlardan bazıları acil durumlar. "Onunla başa çıkabileceğime inanmanıza şaşırdım." Angelkind ona uzun zamandır nazik davranıyordu. Narin ve çatlak bir vazoya davranır gibi.

"Hakaret etmek istemem, Leydi Sharine, ama başka seçeneği." Acımasız sözler. "Bir buçuk ay önce Afrika'da bir haftalık bir görev yaptım ve Jason şu anda bile Titus'un bölgesinden dönüyor. Venom da Afrika'dan eve dönüş yolunda."

Sharine, Venom'un engerek yılanı gözlerine sahip genç ama güçlü bir vampir olduğunu hatırladı. "Sen, bir vampirin

dostluk bağları."

"Bunun ötesinde bir şeydi. Bu Kadro'nun bir göreviydi, aksi takdirde Afrika istila edilirdi." Elleri kalçalarında, kanatlarını sert bir kontrole tutuyordu. "Alexander da aynı anda yardım etmek için sınırı geçti. Biz üç kişinin Başmelekler birlikte çalışarak, Titus ve halkının geri kalanları temizleyebileceği kadar yeniden doğanı ortadan kaldırabilir, ancak durum felaket."

"Enfeksiyonun hızla yayıldığına dair haberler aldım." Lumia izole edilmişti ama dış dünyayla bağlantısı kesilmemişti.

Trace'in gelişiyi daha da arttı - vampir bilgi hatlarını korumakta son derece iyiydi.

"Evet ve Afrika'daki tür dünyanın geri kalanından daha güçlü ve daha öldürücü görünüyor. Charisemnon daha zararlı bir düşman yaratmak için Lijuan ile işbirliği yapıyor olmalı. Bu türün kalması küçük bir merhamet. Afrika'yla sınırlı, ama Titus'u imrenilmeyecek bir konumda bırakıyor."

Kanatlarını açtıktan sonra tekrar kapattı.

"Yapabilseydim, tehlikeyi ortadan kaldırına kadar Afrika'ya taşınırdım, ama bölgem ağır hasar gördü - bizimkinden çok daha kötü

başlangıçta inandı. Bir de kana susamış vampirler var. Evde kalmalıyım ve

En güçlü adamlarıma burada ihtiyacım var. Diğer bölgeler de hemen hemen aynı durumda."

Bunların hiçbiri Kadro'nun Sharine'in neden asabi başmelekle başa çıkabileceğine inandığı sorusunu yanıtlamıyordu. Böyle bir baskı altında kırılacağını söyleyen pek çok kişi vardı. Sharine kırılmayacağını biliyordu - kırılmayacak kadar öfkeliydi, öfke çatlaklarını sertleşmiş yara izlerine dönüştüren bir demirci ocağıydı.

Caliane'in başka bir teorisi vardı. "Kaleydoskop dediğiniz yerde geçirdiğiniz zamanın, zihninizin ilk seferinde asla tam olarak iyileşmeyen yaraları iyileştirmek için size alan sağlamak için umutsuz bir girişim olduğuna inanıyorum. Seninle alay eden çirkinler ebeveynlerinizin ölümünden sonra, onlar neden oldu

Zaten kanayan, yaralı bir yaratık olduğunuz bir zamanda içinizde yıkıcı bir hasar oluştu."

Canlı mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Aegaeon'un aniden ortaya çıkması sadece senin gerçekliğe dönüşünü hızlandırdı-ama

Çok fazla değil. Zaten evin yolunu yarılamıştınız; başka türlü Lumia'yı çalıştıramazdınız."

Sharine, Caliane'in bu konuda haklı olduğuna inanmaya başlamıştı. Zihninin parçalanmış manzarasında kalsaydı Lumia'yı yönetemezdi; sadece anıları bile bunu kanıtlıyordu. Geçen yılın her gününü ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu. Başlangıçta birkaç bulanık kenar vardı ama hiçbir şey unutulmuş ya da kaybolmuş.

Bunların hiçbirisi neden Titus'a katılmasının istendiğini açıklamıyordu. "Yedi'nizin güçlerine sahip değilim, hele bir başmeleği alt edecek güce hiç sahip değilim."

Raphael ona dikkatli bir şekilde baktı. "Annem bir keresinde bana Illium'u görmek istiyorsam ona dikkatle bakmamı söylemişti.

O zamanlar anlamıyordum ama şimdi kendime sadakatini, saçını, gücünü kimden aldığını soruyorum. kalbi . . . ve hızı."

Zihninin arkasında bir kıpırtı, uzun zamandır gömülü olan anıların gıcırtısı. "İşte bu yüzden Raan bana sinek kuşu." Raphael'den çok kendi kendine mırıldanıyordu, yaşlı anılar iç çekerek uyanmaya çalışıyordu.

Çok hızlısın, benim küçük kuşum. Gözlerinde güneş ışığı, teninde renk çizgileri, ayaklarının ışığı ve bir sinek kuşu hızında. Uçup gitmek istersen seni asla yakalayamam.

O ana kadar diğer adının nereden geldiğini unutmuştu, Raan'ın sevgi dolu bir okşaması olduğunu unutmuştu. Onun uçarken bir resmini yaptığını, kanatlarının ve vücudunun tıpkı küçük, mücevherli kuş gibi gökyüzünde renk çizgileri oluşturduğunu unutmuştu.

"Leydi Sharine?" Raphael'in sesi düşüncelerini böldü, ona yine şimdiyi, burayı hatırlattı ama sabırsız değildi.

Mavi gözlü çocuğun annesi bir Kadimdi; o çok yaşlıların zihninde anıların ortaya çıkmasının zaman aldığını anlamıştı. Sharine'in durumunda olduğu gibi, düğümleri ve kesilmiş birçok ipliği olan karışık çileler, ölümsüz hafızanın deposuydu.

"Görevi kabul ediyorum," dedi geleceğe bir adım atma duygusuyla. "Titus'a katılmak için hazırlanacağım."

5

Titus, dünyanın tarihindeki o kokuşmuş çıbanlardan, Lijuan ve Charisemnon'dan doğan bir **başka** yırtıcı canavarı ortadan **kaldırırken yıldızsız gökyüzüne** kükredi ve son anda başını çevirerek kokuşmuş kanın yüzüne çarpmamasını sağladı.

Bunu fazlasıyla yaşamıştı ama kanın iğrenç kokusu hakkında hiçbir şey yapamazdı.

Yeniden doğduğunda, birlik eğitmeni Tanae ile konuşmasına devam etti. "Kadronun geri kalanı bana Sinekkuşu'nu gönderiyor!" İnançsız bir çığlık attı.

"Öyle dediniz. Dört kez." Koyu kırmızı saç telleri kan ve terin birleşimiyle yanaklarına yapışmış olan Tanae, bir yeniden doğanı daha hakladıktan sonra bıçağını pantolonunun zaten ıslak olan koyu rengine sildi.

Kanatları, yarım saat önce yeniden doğmuş bir yuvayı ortadan kaldırmak için dönen bir dervişe dönüştüğünde kan ve beyin maddesinden oluşan bir dehşetti. "Siz Kadro'dan birisiniz efendim. İstemediğiniz hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsiniz."

Ona ters ters baktı. "Uğultulu Kuş," dedi, Melek türünün yaşayan en büyük sanatçısının adını oluşturan iki kelimeyi bilinçli olarak aralara yerleştirdi. "Tüm halkımızı düşman mı edinmemi istiyorsun?"

Sinekkuşu'nu herkes severdi. Titus bile onu seviyordu - mesafeli bir şekilde. Onu bir insan olarak tanımıyordu. Onun hakkında bir şeyler biliyordu. Melek türüne bir armağan olduğunu, iyiliğinin efsanevi olduğunu, hiç düşmanı olmadığını

onun hayatında. Ve tabii ki Titus'un çok sevdiği genç melek Illium'u doğurmuştu.

Kendi oğluyla çok az ilişkisi olan ve büyük duygulara sahip bir kadın olmayan Tanae, soluk gri gözlerini devirdi. "O bir savaşçı değil ve biz bir savaşın ortasındayız. yeniden doğan istilas. Teklifi -saygıyla- reddederseniz kimse şaşırmayacaktır."

Titus cevap vermeden önce dönüp çürüyen üç yeniden doğanın daha icabına bakmak zorunda kaldı. "Başka kimse gelmeyecek," diye homurdandı. "Bize katılabilecek herkesi korkuttum ve şimdi hiç savaşçı kalmadı."

Tanae, "Sana sonuncusuna bağırmamanı söylemiştim," dedi.

Ezilmiş bir göz küresinin yuvasından dışarı sarktığı yeniden doğmuş bir kafayı kestikten sonra sabit bir ses tonu. "O yetkin."

"Zambak gibiydi!" Titus kükredi. "Hangi savaşçı güçlü bir bağırıştan kaçır? Sen kaçmazsın."

"Çünkü bunca yıldan sonra sağır oldum. tarafa." Etrafına bakınıp sadece eriyen bedenler görünce kılıcını kalçasındaki kınına soktu.

Çözölme, yeniden doğanın sahip olduğu yeni bir şeydi. Lijuan'ın ölümünden sonra yapmaya başlamıştı. Ortaya çıkan jelatinimsi pislik o kadar iğrenç bir kokuya sahipti ki Titus'un yardımcısı Tzadiq, tek işi büyük iş makineleri kullanarak derin çukurlar kazmak ve ardından içerideki tüm bu eriyen cesetleri kazımak olan sivil bir ekip toplamıştı.

Olan biten her şey düşünüldüğünde bu bir lükstü ama halkının ona teşekkür ettiği bir lükstü, yoksa evleri çürüyen et kokusuyla dolacak ve kimse yemek yiyemeyecekti.

Ve yemek Titus'un değer verdiği bir zevkti.

Jelatinimsi yapışkanın toprağı zehirleyip zehirlemeyeceğine gelince, Titus'un mezarları teker teker temizlemek için planları vardı

Başmelek gücünü kullanarak. Ama bunu yaparken aynı anda yeniden doğanlarla savaşamazdı. Bunu en sonunda yapmak zorundaydı. Bu arada, delikler bir malzeme ile kaplandı

kirleticilerin toprağa kaçmasını engellemek için
oluşturulmuş ve bilim adamları durumu izliyor.

"Bana hiç saygı göstermiyorsun," dedi Tanae'ye. "Seni sürgün etmeliyim."

"Üç mahkemeden daha teklif aldım."

Eğer ondan bu kadar hoşlanmasaydı, onu sürgün ederdi. içten içe homurdanarak düşündü. Ama Titus'un bildiği bir şey varsa o da bir başmeleğin etrafında dalkavukların olmasının onu çürütmekten başka bir işe yaramayacağıydı. Lijuan'a bakın; tüm o dalkavuk saray mensupları ve bir zamanlar yetkin bir lider olan Lijuan ölüm yaşamdı.

Tanae'nin dili sivri olabilir ve kimsenin egosunu okşamaya vakti olmayabilirdi ama aynı zamanda iliklerine kadar sadıktı. Yine de bazen eşi Tzadiq'in nasıl olduğunu merak ediyordu, onunla ilgilendi. Bir erkek sevgilisinde biraz yumuşaklıktan hoşlanırdı.

Titus'un şu anda bunlardan herhangi birini aldığı söylenemezdi. Tensel zevkleri çok iyi takdir etse de, genellikle arkadaşlık ettiği güzel ve kırılgan yaratıkları yatıştırmak ve nazik davranmak için ne zamanı ne de eğilimi vardı.

"Temizlemem ve onu eğlendirmem gerekecek." Bir başmeleğe yakışmayan bir inilti çıktı ama sevgili şan, bunun fikri!

Tanae her zamanki pratikliğiyle, "Belki de düşündüğümüzden daha fazla yardımcı olacaktır," dedi. "Her şeye rağmen Lumia'nın gözetiminde mükemmel bir iş çıkardı. Evinizin kaos içinde olduğunu ve dümende sağlam bir elin olması gerektiğini iddia edemezsiniz."

"Çünkü kılıç kaldırabilen herkes yeniden doğma mücadelesi verirken, diğerleri ölüleri gömmek için çukur kazıyor. ve savunmasız olanları güvenli limanlara gönderdim." Bu güvenli limanlar çoğunlukla Afrika kıyılarındaki adalardı. "Etrafta oturup bir şeyler içmekten başka yapacak bir şeyi olmayacak.

"Bir hanımefendi gibi şımartılmadığım için aşağılandım."

Titus, Raphael'den bunu beklemiyordu; Afrika'da geçirdiği acımasız ve yorucu asistanlık döneminden sonra, yavru

Titus'un neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Kesinlikle daha yüksek bir seviyede varlığıyla tanınan kırılgan bir sanatçıya ihtiyacı yoktu.
yeniden doğmuş, savaş ve kandan uzak bir uçak.

Burada daha yüksek bir düzlem yoktu. Sadece ölüm, çürüme ve yıkım vardı.

"Belki de diğerlerinin başka seçeneği yoktu," diye itiraf etti.

yüksek sesle iç çeker. "Çok fazla iyi insan kaybettik." Savaşlarda binlerce savaşçı ölmüştü ve Titus artık Charisemnon'un kuvvetlerinden geriye kalanlar üzerinde kontrol sahibi olsa da onlara güvenemezdim.

Kızgın bir savaşçının yarardan çok zarar getireceğini bildiğinden, bu birliklere isterlerse başka bir bölgeye gitme seçeneği sunmuştu. Sadece çok küçük bir kısmı bu teklifi kabul etmiş ve Afrika'dan ayrılmıştı: hepsi Charisemnon'un sarayında yüksek mevkilerde olan insanlar. İyi kurtulduk.

Düşmanın topraklarındaki çürüme çok derindi ve en tepeden geliyordu.

Kalanlar da muhtemelen Afrika dışında aynı hoş karşılanmama durumuyla karşılaşacakları için bunu yapmışlardı. Angelkind sıralamada daha aşağıda yer alan savaşçıların baş meleklerinin eylemleri üzerinde hiçbir kontrole sahip olmadıklarını biliyordu ve bu yüzden kimse bu savaşçıları dışlamazdı, ancak meselenin basit gerçeği, her meleğin bir seçeneği olduğuydu.

Bu melekler -ve vampirler- emirlerin affedilemez olduğu durumlarda bile emirlere uymayı seçmişlerdi. Bu karar onları yüzyıllar boyunca lekeleyecekti; buna nasıl tepki verdikleri, şimdi nasıl davrandıkları onların mirası olacaktı. Ancak şu anda Titus, halkının yakınında istemediği kadar çok asık suratlı savaşçının komutasını elinde tutuyordu.

Bazılarını çeşitli kuzey şehirlerinin komutasına bırakmıştı - Charisemnon'un komutanları zaten bu konuda deneyimliyken kendi adamlarını bu göreve göndermek anlamsızdı.

ve bu şehirler hakkında yakın bilgiye sahipti.

En asık suratlı ve düşmanca tavırlı olanlar bile bir baş meleğe karşı isyanı kışkırtmaya cesaret edemezler. İntihara meyilli olanlar dışında kimse onları dinlemezdi.

Yapabilecekleri en kötü şey, şehir komutanları olarak görevlerinde kasten başarısız olmaktı ve

Titus'un casus şefinin şehirlere dağılmış yeteri kadar ajanı vardı ve böyle bir şeyden kısa süre içinde haberdar olacaktı.

Savaşçıların taşması durumunda, Tzadiq'ten Onları bölgenin daha izole bölümlerine yerleştirin. Yararlı olabilirler ve nefretlerinin zehrini güvende tutarken o bölgedeki yeniden doğmuş enfeksiyonu temizleyebilirler sarayından uzakta.

"Bu iyi," dedi Tanae onun bu sözlerine karşılık olarak.

Kadronun seçenek eksikliğinin kabulü. "Olumlu düşünüyorsun. Kız kardeşlerinin önerdiği bu değil miydi?"

Titus durup kafasını duvara vurmak istedi. en yakın sert yüzey. Hastalık getiren birinin bıraktığı kötücül tohumlarla uğraşmak zorunda olması yeterli değildi. Hayır, aynı zamanda hepsi de dünyada uyanık olmayı seçen ve ona öğüt vermeyi kendilerine iş edinmiş dört ablası olması gerekiyordu. Gerçekten de, çok daha küçük bir kardeşin kendini savunmak için sesini yükseltmesi gerekiyordu.

Sesinin artık başkalarını korkutacak ve aşağılayacak kadar büyük olması şaşırtıcı mıydı? Bu da başka bir şeydi. "Eğer ben bu kadar korkutucuysam, neden kız kardeşlerim hiç korkmuyor?"

Tanae gülümsemeye hiç olmadığı kadar yaklaştı. "Titus, savaşa gelirim kafamı keseceğini biliyorum. sana karşı, ama ben senin için Önce kadın, geri kalan her şey ikinci planda, benimde en ufak bir çürük için parmağını bile kıpırdatmazsın. Dünyadaki her kadın bunu bilir."

Titus ona homurdandı, ama verecek bir cevabı yoktu. Kendilerine zarar vermeyenlere zarar vermeye inanmıyordu.

savaşta ileri. Bu, cinsiyetten bağımsız olarak geçerliydi ama evet, kadınlara karşı özel bir zaafı vardı. Ama bir kadın eline kılıç aldığı anda, kadından savaşçıya dönüşürdü. Bir savaşçı adil bir oyundu. Bir kadın korunmalıydı.

Yine de iki kız kardeşi savaşçı olmasına rağmen, Zuri ve

Nala ile o sahada tanışmadı. Onlarla
kardeş kardeşe. Böylece, onu ne kadar kızdırırlarsa
kızdırsınlar.

onlara asla zarar vermez. Hatta onlar sürekli ona yeniden doğanlara karşı savaş stratejisi önerileri gönderdi. Sanki dördüncü binyılında değilmiş gibi! Sanki başka bir başmeleği yenmiş bir başmelek değilmiş gibi!

Son seferinde, Alexander'ı, görevlerini yerine getirmemeye devam ederlerse, görevlerinde gevşek davrandıklarını söylemekle tehdit etmişti. peşini bırakmadı. Elbette, diye yazmıştı, size verilen görevleri gerçekten yapıyor olsaydınız elinizde bu kadar çok zaman olmazdı.

İkizler sessizliğe bürünmüştü. Bu yaklaşık beş dakika sürecekti.

Kız kardeşleri yenilginin ne demek olduğunu bilmiyorlardı.

"Gel," dedi Tanae'ye, "bariyerlerin kurulabilmesi için bir sonraki tarlayı temizlemeliyiz." Bu şekilde ölümlülerden ve genç vampirlerden oluşan ekipler her bir bariyeri taşımaktan sorumluydu.

daha fazla toprak yeniden doğan enfeksiyondan temizlendikçe dışa doğru.

İşe yaradı ama ilerleme yavaştı. Olabilirdi Raphael ve Alexander'ın yardımları olmasaydı buzullar eriyecekti. İkisi Titus'un bölgeyi tamamen temizlemesine yardım etmişti.

gelişen ticaret ve ticaret merkezi etrafında Narja şehri. Buranın onun savaş kalesi haline gelmesi bir konum kazasıydı - Titus, Narja'nın Başmeleği olarak görevi ilk devraldığında Harisemnon dost bir komşuydu.

Güney Afrika ve Narja, Afrika'nın iki yakası arasındaki ticaretin bir sonucu olarak doğal bir şekilde doğmuştu.

Savaşlar uzun zaman sonra başlamıştı ve o zamana kadar Narja halkı, şehrin merkezindeki bir yükseltide yer alan kaleyi desteklemek için toparlanmaya karar vermişti. Bu

Bu da şehrin aslında sınırda olmamasına ve dolayısıyla çatışmaların en kötüsünden korunmasına yardımcı oldu.

Ancak hiçbir şey onu yeniden doğan vebadan koruyamazdı. Charisemnon, o hastalıklı piç oğlu piç, müttefik gibi davranırken, kara birliklerini bulaşıcı yaratıkları sınırdan geçirmeleri için sessizce

görevlendirmişti. Ama

Yeniden doğuş Titus'un halkını kasıp kavurmuştu; kokuşmuş bir ölüm ve korkunç bir diriliş dalgası.

Titus, Raphael ve Alexander oyundayken bile, Narja'dan gelen tehdidi ortadan kaldırmak için acımasızca savaşmak zorunda kalmışlardı. Charisemnon ve/veya onun megalomanyak ortağın yeniden doğmuş olana yaptığı gibi, Afrika'daki gerginlik daha da vahşi ve öldürücüydü. dünyanın geri kalanı.

Bu yeni yeniden doğanlar sürüler halinde avlanıyordu ve Lijuan'ın yarattığı ilk yeniden doğanları hatırlatan ilkel bir zekaya sahip görünüyorlardı; yaratıkların çoğunun gün ışığının parlak olduğu saatlerde saklanacakları inler kazmayı öğrenmişler ve saldırılarına başlamak için sadece alacakaranlıkta sürünerek dışarı çıkmışlardır.

Ve dünyanın diğer bölgelerindeki bulaşma oranının aksine, burada, kurbanın kafası koparılmadığı sürece, yüzde yüz olduğu görülüyordu. Ölmek için yeniden doğmuş ellerin yeniden doğmuş olarak geri dönmesiydi. Bir vampir ya da ölümlünün bir yeniden doğmuş tarafından tırmalanması ya da ısırılması, elli yıl süren çirkin bir enfeksiyona yol açıyordu. yüzde ölüm oranı.

Ölüm Başmeleği ve Hastalık Başmeleği korkunç bir melez yaratmıştı. Ama en çirkin Titus'un topraklarındaki tüm ölümlerin yakılmasının nedeni "iyileştirme "ydi; yeniden doğan bu ölümler, enfeksiyonu henüz kendilerinden bir parça taşıyan ölümlere aktarma yeteneğine sahipti.

Kemiklerinde et. Yaratıklar mezarları kazar, cesetleri çıkarır, onlarla beslenir, ancak daha sonra herhangi bir et kalırsa, ölümler yeniden doğardı.

Titus'un Lijuan'la savaşmak için kıtadan ayrılmasından sonraki saatlerde bütün bir köy yeni gömülmüş savaş ölümleri tarafından katledilmişti. Şimdi, bu topraklardaki insanlar gündüz saatlerini Gözyaşları yüzlerini çizirken ve kalpleri kırılırken ölümlerini kazıp çıkardılar; her cesede saygıyla yaklaşıldı ama başka seçenek yoktu - ölümler temizleyici ateş kazanı.

"Charisemnon ve Lijuan'ın bu yeni türü yaymak için bir planları olmalı," demişti Tzadiq ona. karşılaştıkları dehşetin farkına vardı, ikincisinin temiz traşlı başı şafak güneşinin ferahlığında parlıyordu.

"Sizce bu plan Afrika'da neden durdu?"

"Asla kesin olarak bilemeyeceğiz," diye cevap vermişti Titus, yeniden doğanlarla bir gece daha savaştıktan sonra sırtı terden sıırıslık olmuştı, "ama bahse girmem gerekirse, her ne olursa olsun

Charisemnon hastalığını onun ölümüyle harmanlamak için yaptı, bu ona pahalıya mal oldu." Hastalık iki tarafı da kesen bir "hediye" idi. "Muhtemelen öngörülen hızı koruyamadı."

Ama veba ve kibirden oluşan baş melek çok şey yapmıştı.

Tüm bunlar başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi; yine de Titus'un peşini bırakmayan bir endişe vardı. New York'tan döndükten sonra Charisemnon'un iç sınır avlusuna girdiğinde, kötü bir şekilde çürümüş birkaç ceset bulmuştu. Hiç kimse

hem kendisinin hem de Charisemnon'un eski güçleri yeniden doğanlara karşı umutsuz bir savaşın içindeydi.

Yaratıklar efendilerinin ölümü üzerine çılgına dönmüşlerdi.

Ancak daha sonra, düşman sarayının birkaç üst düzey üyesini sorguladıktan sonra, Charisemnon'un iç avluyu ayrıcalıklı birkaç kişi dışında herkese kapattı. Diğer saray mensupları başmeleklerinin gözünden düştüklerinden endişelenmişlerdi. Titus'un keşfettiğine göre, kayırılan azınlık aslında Şanssız birkaç kişi.

Titus, vampirlere gelince, efendilerinin ya onlara yanlışlıkla bir hastalık bulaştırdığına ya da onları kobay olarak kullandığına inanıyordu. Meleklerin, vampirleri vampirlere kurbanlık yiyecek olarak atılmış olabilirdi ama çürümenin hastalık belirtilerini saklamış olması da aynı derecede mümkündü. Bu ikinci ihtimal

Çünkü meleklerin hastalığa karşı savunmasız olmaması gerekiyordu.

Bu taşa yazılmış bir yasaydı.

Rüzgar ve gökyüzü kadar değişmez. Ya da Charisemnon'dan önce öyleydi.

Sonra Tzadiq en kötü şeyi keşfetti: çürüyen ölülerin odasından çıkan koridor boyunca uzanan sümüksü, siyah-yeşil bir iz.

bir melekten başka bir şey değil. Dünyada başka hiçbir varlık bu deseni yapamazdı. Sadece kanatları olan bir melek koridorda sürünerek ilerlerken taşı sürüklüyorlardı.

Söylemeye gerek yok, Titus ciddi ve ölümcül sorunlarla uğraşıyordu.

Sinekkuşu'nun önündeki korkunç görevler söz konusu olduğunda işe yarar hiçbir becerisi yoktu.

Tekrar inlemek istedi. Acaba o da Ekibinde ona bir oda ayarlayabilecek kimse kaldı mı?

Bu tam bir felaket olacaktı.

6

Sharine'in ilk işi Lumia'nın ve ona bağlı ilçenin **refahını düşünmek oldu.** Bu amaçla, mevcut ekibinden liderlik görevini üstlenmiş olanları bir araya çağırdı: Trace, Tanicia ve Farah.

Üçü arasında en kıdemlisi olan Tanicia'nın siyah saçları "Koyduğunuz kuralları uygulamaktan çekinmeyeceğiz Leydi Sharine," dedi. Sesi boğuk, bakışları kararlı ve kanatları koyu bir sonbahar turuncusu kırmızısıydı en koyu kahverengi tene karşı. "Onurunuzla leke sürülmesine izin vermeyeceğiz."

Favorileri olmamalı, diye düşündü Sharine, ama Tanicia onun favorilerinden biriydi. Baştan aşağı bir savaşçıydı, ama yürekli biriydi. Sharine onun sokaklarda peşinden koşan, kanatlarına dokunmak isteyen ama ebeveynleri tarafından buna cesaret edemeyecek kadar iyi eğitilmiş gençlerin ellerine şeker tutuşturduğunu görmüştü.

"Size olan inancım tam," diyerek üçünü de rahatlattı, sadakatlerini ya da bağlılıklarını sorguladığını düşünmesinler diye. "Ama sayımız az ve şimdi beni bir süreliğine kaybedeceksiniz. Acil durumlar için önlemler almalıyız.

bölgedeki vampirler harekete geçerse." As Raphael ona kana susamışlığın her zaman bir tehdit olduğunu hatırlatmıştı, özellikle de başmelek gözetiminin olmadığı durumlarda.

Güney Amerika Başmeleği Elijah ve Anshara'nın iyileştirici uykusundaki Caliane ile birlikte Kadro şu anda sadece yedi kişiydi, bunlardan biri de yeni yükselmiş olan Suyin'di.

ayaklarını buluyordu. Hindistan'ın Başmeleği Neha'nın bir hafta önce anshara'dan uyandığı gerçeğini de ekleyin ve Kadro sınıra kadar gerildi.

Sonuç olarak, güçlü melekler korku tasmaına normal düzende olduğundan çok daha fazla ihtiyaç vardı. Sharine ölümcül ya da infazcı değildi. Ama Buradaki görevine başladığından beri geçen sürede, başkalarının içindeki en iyiyi ortaya çıkarma yeteneğine sahip olduğunu öğrenmişti, savaşçı filoları da dahil.

O filolar onun tasmaını tutuyordu.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Tanicia, bakışları Trace ve Farah'ı da içine alarak. "Bu bölgeden bir dizi vampir Başmelek Charisemnon'un ordusunda savaşmaya çağrıldılar." "Evet." Tüm insanlar için keder kanına işledi, Bir daha asla geri dönemeyecek olan vampir, melek ve ölümlüler, bedenleri savaşta yok oldu. O sırada Lumia'ya atananlar ayrılmadan önce ona gelmiş, onları Lumia'nın tamamlayıcısından kaybetmek üzere olduğunu ve nedenini bildiğinden emin olmak istemişlerdi.

Sharine bunların hiçbirini küçümsememişti. Savaş bu izole bölgeye ulaşmamıştı. kendisi kıtanın güney yarısındadır ve çatışmalar çoğunlukla kuzey/güney sınırında gerçekleşmektedir.

"Başmelek sadece askerlerini geri çağırmakla kalmadı, teknik olarak kendi halkı olan sivilleri de askere aldı. Tanicia, Sharine'e sınırlarımız içinde yaşadıklarını hatırlattı. "Söylemesi ne kadar üzücü olsa da, bu şu anda çok küçük bir sivil vampir nüfusuna sahip olduğumuz anlamına geliyor. Bunu yapabilmeliyiz Barışı haftalarca ya da daha uzun süre koruyarak üzerinde durabileceğimiz sağlam bir temel inşa ettiniz."

"Aptallar uslu durmayı bilir," dedi Trace. "Aksi takdirde diğer herkes onları hizaya getirecek ve bu konuda nazik olmayacak. Ölümlü ya da ölümsüz hiç kimse seni Muhafız olarak kaybetmek istemiyor ve bu amaçla Kadronun senin liderliğini sorgulamak için hiçbir nedeni olmamasını sağlayacaklar."

Ondan hoşlanıyordu. Tüm insanlarını severdi. Farah, tavsiyelerinde çok sessiz ve bilge. Trace, bilgili ve ipek gibi tehlikeli. Savaş yorgunu Tanicia, Sharine'in evindeydi.

Sharine'in burada ne aradığından emin olmadığı en başından beri. Bu görevi kabul etmesinin tek nedeni Çünkü Illium onun ellerini tutmuş ve şöyle demişti: "Bu insanlar incinmiş anne. Sen acıdan anlarsın ve nasıl nazik olunacağını bilirsin. İhtiyaçları olan şey bu."

Bazen çok bilge olabiliyordu, arkasını her döndüğünde daha da güçlenen mavi kanatlı oğlu. Yine de onu her zaman, mutfaklarının kapısından dışarıdaki nefes kesici diklikteki inişe doğru ilk havalandığında yalpalayan o hantal bebek olarak hatırlayacaktı.

Kalbi her acı dolu saniyede boğazına düğümlenmişti ama onun peşinden gitmemişti. Babası ... ve Aegaeon o zamanlar hâlâ iyi bir babaydı, her ne kadar bir kadın olarak ona olan ilgisini çoktan kaybetmiş olsa da. Kanatları birbirine dolanıp düşseydi, küçük ve sevinçli çocuklarını yakalayabilirdi.

Ama uçmamıştı. Bebekleri uçmuştu.

Ve Sharine'e en kırılgan olduğu anda kanatlarını vermiş, onu bulunduğu bu yere getirmişti. başvurulacak, güvenilecek bir kişi olarak kabul etti. "Benim yokluğumda ortaya çıkabilecek herhangi bir şeyle başa çıkma becerinize güveniyorum," dedi üç kıdemli insanına ve omurgalarının uzadığını, yüzlerinin içten içe aydınlandığını gördü.

"Bu gece hazırlanıp Titus'un evine uçacağım. Sabah mahkemeye gel." Tanicia'nın gözleri parlayıp dudakları aralanırken elini kaldırdı. "Raphael şu uçan metal zimbırtılardan biriyle bir yolculuk ayarlamayı teklif etti, ama ben modern." Metal bir tüpün içine hapsolme fikri onun uçuş fikri değildi. "Ayrıca bir de manzara araştırması."

Tanicia kaşlarını çattı ve Farah adımlarını hızlandırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, yenilgiyle başını eğen Trace oldu.

"Size iyi yolculuklar dilerim, Leydi Sharine."

* * *

Şafak, alacakaranlıkta pembe ve açık sarı bir okşayıyla geldi gri gökyüzü.

Sharine'in hizmetçileri eşyalarını karayoluyla göndermeyi savunmuşlardı ama Sharine'in kendisini riske atmaya hiç niyeti yoktu.

kibir için insanlar. İhtiyacı olan şeyleri kanatlarının arasına sığan küçük bir çantada taşıyacağını açıkça belirtirken onların perişan sessizliğine katlanmıştı. "Kimse peşimden başka bir şey göndermeyecek."

Yüzleri asık, omuzları çöküktü ama onun sözünü kabul etmişlerdi. Şimdi, iki kez kontrol etti önceki gece doldurduğu paket. Genç bir kadınken de böyle bir çantası vardı ama bu Aodhan'ın hediyesiydi. Ve Aodhan, Aodhan olduğu için, çanta Fas'ın sıcağına uygun altın sarısı bir kahverengiyken daha yakından incelendiğinde, bir Aynı renkte tasarım. En basit şeylerde bile, çırağı sanat yapmayı bırakamıyordu.

Neye ihtiyacı olabileceğini ve neyi ödünç alabileceğini düşünmek için zaman ayırmıştı. Titus birçok şeyi olan bir adamdı.

Kadın savaşçılar ve çalışanlar arasında en küçük olmasına rağmen, giysi ya da ayakkabı ödünç almayı zorlaştıracak kadar küçük değildi. Sonunda çanta, tüm yolculuğu boyunca rahatlıkla taşıyabileceği bir ağırlığa ulaşmıştı.

Bu yolculuk için giyeceği kıyafete gelince... Her zaman çeşitli türlerde elbiseler giymiştir - basit desenler süslemelerin yanı sıra daha karmaşık parçalara da yer verirdi. Ancak sonuncusunda bile, güzel kumaşları ve kesimleri tercih ederek ağır süslemelerin hayranı değildi. Yine de, Lumia'daki görevine başladığından beri Savaşçıların giydiği kıyafetlerin sunduğu çok yönlülük. Şimdi bacaklarını saran kahverengi pantolonunu çekti, ve gri-mavi renkte orta boy bir tunik ile üç

eyrek uzunlukta kolları vardı. Tunin ın hem kolları hem de alt kenarları gümüş kenarlıdır.

Sharine, Hindistan Bameleği'nden bir hediye aldığında Lumia'daki yazıyı kabul edersek, hem pantolonun hem de tunin ın kumaşı ince parıltılı iplikler içeriyordu. Nakılar da kusurluydu - öyle bir kusur ki bir zanaatkârın kiiselletirilmi dokunuuyla konuşuyordu. Her Şey Sharine'in renklere ve sanata olan sevgisini yansıtıyordu.

Giyindikten sonra aynanın karşısına geçti ve Öyle düşündü saçlarının d. Altın uçlu siyah saçlarını çoğunlukla açık bırakmaya alımıtı ama bugün bir sa fırçası aldı ve sa tellerinin arasından geçirdi, ardından saçlarını bir örgü haline getirdi ve düz siyah bir kravatla bağladı.

Kendisine bakan yüze güldü; saçları böyleydi ve sade bir pratiklikle giyinmiti. geç ve umutlu görünüyordu.

Ölümsüzlük izini bıraktı, ama her zaman yüzünde ya da bedeninde değil.

Sharine'in tüm izleri iseldi. Yüzü bir zamanlar olduğu geç kadının yzyd. Bir zamanlar çoğu zaman korkmu ve endişeli, geri dönüp güvenini tazelemek istediği bir kız.

Saçlarını yaptıktan sonra balkona açılan kapının yanındaki tabureye oturdu ve önce çoraplarını, sonra da çizmelerini giydi. Tercihi, baldırına kadar iplerle bağladığı sandaletlerle kalmaktı ama Titus Şu anda yeniden doğan ordularla baa çıkmak. Sharine'in, bir kavgaya karışması durumunda onu bir yük haline getirmeyecek bir ayakkabıya ihtiyaı vardı.

Botlarını bağlarken Şafak güneşi kanatlarının üzerine dt ve karşıya bakarak bu ışık izlerini bir tuvalde nasıl yakalayacağını hayal etti. Vurulara, boyanın tonlarına ve her birini nasıl karıtıracağına daldı. kusursuz mkemmelik.

Tüylerinin ana kısmı yeterince kolay olacaktı - yoğun çivit rengi tanıdıktı ve Raan'ın ona kendi portre çalışmasını yaptırdığı zamanlarda sık sık boyadığı bir renkti, ancak bu şampanya benzeri gölge filamentlerin her tarafına tozlanmıştı, yakalanması neredeyse imkansız olacak kadar ışıkla doluydu. Aynı zamanda, güneşin dokusu da-

"Sharine," diye mırıldandı, bakışlarını kasıtlı olarak kırdı ve dikkatini tekrar botlarına verdi. Bu bir Kimseyle, Caliane'le bile paylaşmadığı bir gerçek. Benliğinin kırık parçaları tam olarak iyileşmemişti; sık sık zihni o paramparça haline geri dönmeye çalışıyordu. Her şeyin yumuşak ve puslu olduğu ve acıyı düşünmek zorunda olmadığı bir manzara.

Onun kucağında yaşamak, sanatını yapmak ve asla parlatılamayacak ya da silinemeyecek kadar derin yaralar bırakan bir hayatla yüzleşmemek çok kolay olmuştu. Bir korkaktı ve bunu itiraf etmesinin zamanı gelmişti. Caliane bunu görmeyebilirdi Ama Caliane'in kendi annesine ebeveynlik yapmak zorunda kalmış bir oğlu yoktu.

Kalbi sızlayarak, Illium'un Lumia'yı son ziyaretinde ona verdiği cihazı eline almaktan kendini alamadı. Hayır, bu son ziyareti değildi, bir önceki ziyaretiydi. O zaman yalnız gelmişti ve bu cihazı nasıl kullanacağını öğrenmek için onunla oturana kadar başının etini yemişti.

"Buna telefon deniyor," demişti ona. "Raphael ve Başmelek ile konuşmak için kullandığınız ekranın küçük bir versiyonu. Caliane."

Sharine hiçbir zaman teknolojiyle, hatta içinde doğduğu zamanın teknolojisiyle bile pek ilgilenmemişti. Dünyanın tüm renklerini nasıl yakalayacağını bulmakla daha çok ilgilenirdi. Ama oğlunu şımartmak ve onunla birlikte olmaktan memnun olmak istediği için oturup dinledi.

Bugün, ona ne öğretmeye çalıştığını hatırlamak için anılarına geri döndü. O öğretmemişti.

O sırada yeterince dikkat etmemişti, hala kaleydoskopun içinde kısmen kaybolmuştu, bu yüzden aklı her zamanki kadar keskin değildi.

Ama Sharine pes etmeyi bırakmıştı.

Çenesini ayarlayarak ekranın farklı yerlerine dokundu, Cihaz sonunda tanıdık gelmeye başlayana kadar bir şeyleri etkinleştirdi. Soluk ve puslu olsa bile, hafızası onun en büyük avantajı, hayata bu kadar sadık resim yapabilmesinin nedeni.

Dişleriyle alt dudağını ısırarak bir mesaj oluşturdu: Oğlum, uyanık mısın? Seninle konuşmak istiyorum. Pek hoş görünmüyordu ama iş görüdü. Mesajı gönderdi. Onun şehrinde saatin kaç olduğunu ve omuzlarında ne gibi görevler olduğunu bilmiyordu ama çok meşgul olması gerektiğini biliyordu.

Ancak bir an sonra telefon elinde vızıldamaya başladı ve Illium'un hareketsiz bir portresi ekrana geldi. şöyle bir baktı

Hangi parçaya dokunacağını bilemeden mevcut sečeneklere çılgınca baktı. Kırmızının neredeyse evrensel olarak uyarı rengi olduğunu düşünerek yeşile dokunmaya karar verdi. Ve oğlunun

Ekranda canlı bir yüz belirdi.

Terliydi, mavi uçlu siyah saçları nemliydi. Arkasındaki binanın pencerelerindeki ışıkların aydınlattığı karanlık bir arka plana karşı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Anne, bunu sen mi yaptın? kendin mi?"

Omuzlarını dikleştirerek, "Elbette. Annenden şüphe etmemelisin."

Kahkahası dudaklarını büktü, içindeki her şey aniden sıcak ve mutlu oldu. O çok güzeldi, onun oğlu. Altın gözleri, güneş ışığıyla öpüşen teni ve şaşırtıcı gümüş mavisi kanatlarıyla. Ama Illium'la ilgili en güzel şey kalbiydi. Oğlunu öylesine şiddetle seviyordu ki. Ve o kadar derin yas tutuyordu ki, bu tam bir yıkımdı.

"Titus'un bölgesine gidiyorum," dedi ona. "Bu cihazı orada kullanabilecek miyim?"

Başını salladı. "Onu her yerde kullanabilmen için ayarladım. İstersen iletişim numaranı Raphael'e, Elena'ya ve iletişimde kalmak istediğin diğer herkese verebilirim."

"Evet, bunu isterim." Artık kendini büyük ya da küçük yollarla soyutlamayacaktı. "Bana numarayı nasıl alacağımı öğret, ben de halkıma vereyim." Kesin olan şuydu ki Titus'un sarayındayken onun tüm teknolojisine erişebilecekti ama Sharine başkalarına bağımlı olmaktan mutlu olmadığını keşfediyordu.

Illum ona telefonda nasıl gezineceğini öğretti ve ardından telefonu elektrikle şarj etmesi gerektiğini hatırlattı.

Cihazı ona ilk verdiğinden beri birkaç günde bir yaptığı gibi. Daha sonra, açları her zamankinden daha ince olan yüzüne baktı. "Bana şehrinizden bahsedin."

"İnsanlar şanslı olduğumuzu söylüyor." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yeniden doğanlar için endişelenmemize gerek olmadığı doğru.

diğer birçok bölge gibi bela - ama bu sadece çünkü şehrin büyük bir kısmı yok edildi. Toprak yer yer o kadar kötü kavrulmuş ki . . ."

Bir sonraki konuşmasında başını eğdi, sesi kısıldı. "Çok fazla ölü vardı anne." Altın rengi gözleri parlıyordu, bir an için gözlerini kaçırdı ve tekrar annesinin bakışlarıyla buluştu. "Sığınağa uçacak o kadar çok bier, kazılacak o kadar çok mezar, Lijuan'ın onlara yaptıklarından sonra cesetleri yakılması gereken o kadar çok arkadaşın yası."

Omuz kasları gerildi, çenesi çalıştı. "Savunmasızların geri dönmesine izin verilmeden önce tüm şehri etkili bir şekilde sterilize etmemiz gerekiyordu. Küçük bir bölge dışında Suyin'in yükselişi sırasında yağan ısıltılı yağmurun sağladığı soluklanma, Lijuan'ın kara gözlü ordusunun çürüyen cesetlerinin kokusunu bir türlü bırakmıyordu. Bir süre için Raphael bile tüm şehri yakıp yıkmamız ve her şeye yeniden başlamamız gerekeceğinden endişelendi."

Sharine uzanıp ona sarılmak istedi ama tek yapabildiği dinlemekti.

"Lejyon da dahil olmak üzere bizden çok kişi öldü." ona söyledi. "Şehirde çok sessizlik var. Lejyon neredeyse hiç konuşmazken bunu söylemek garip geliyor ama onlar her zaman

Binaların tepelerinde gargoyllar gibi oturuyorlar, küçük gruplar halinde uçuyorlar ya da sadece balkonlarda toplanıyorlar. Onları özlüyorum. Hepimiz onları özlüyoruz."

Sharine Lejyon'un kim ve ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama arkadaşlarını kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Savaş nazik değildi ve savaş ayrımcılık yapmazdı. "Duyduğuma göre, arkadaşlarınız büyük bir kötülüğün yenilebilmesi için enerjilerinden vazgeçmişler. Onurlarıyla gittiler." Böyle bir şey

Oğlu savaşta ölseydi onun için hiçbir şey fark etmeyecekti, ama bunun önemli olduğunu biliyordu.

Illium başını salladı. Kanatlarının omuzlarının üzerindeki kavisinden, tüyleri kalmasına rağmen onları her zamanki kas kontrolüyle tuttuğunu anlayabiliyordu.

yumuşak ve tüylü. Tüyleri ilk çıktığında olduğu gibi.

Lekeli bir gök mavisiydi o bebek tüyleri, o kadar narin ve havadardı ki

ona her banyo yaptırdığında onlara zarar veriyordu.

"Kanatların nasıl?" Savaş sırasında ikisini de kaybetmişti, ama güç seviyeleri için ne anlama geldiği konusunda onu dehşete düşüren bir hızla onları geri büyütüyordu.

Tatlı oğlunun babası bir baş melekti. Bir Kadim. Başmelek bir ebeveyne sahip olan her çocuk Kadim olmazdı, ama bu bir Kadim gibi görünüyordu.

Illium ile kesinlik. Sadece beş yüz yaşındaydı ve şimdiden dünyada bir bölgenin kontrolünü elinde tutması gerektiğini düşünenler vardı.

Ona birçok pozisyon teklif edildiğini biliyordu, ama o hem derin bir sadakat ve sevgi duygusuyla hem de hazır olmadığını bilecek kadar zeki olduğu için Raphael'le kaldı. Ama bazen güç, sahiplerine seçme şansı vermezdi. Eğer Illium yükselirse . . .

Hayır, bunu düşünemezdi. Oğlu çok genç yaşta yükselirse yükseliş güçleri tarafından parçalanacaktı.

Bunun Raphael için ne kadar zor olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu ve Raphael bin yaşındaydı. Caliane'in sevgili oğlunun öleceğinden çok korkmuştu. damarlarında dolaşan güç yüzünden milyonlarca parçaya bölündü.

Yere indiğinde gözleri ateş mavisiydi, teni şimşekle çatırdıyordu ve kanatları ona Nadiel'in ateşli düşüşünü hatırlatacak şekilde alev alev yanıyordu. Caliane'in savaştığı yerden çok uzaktaydı.

Gerçek aşkını idam etmişti, ama Nadiel'in güzel kanatlarının parçalandığını, düşerken ateşin onu yuttuğunu görmüştü - çok parlak yanan ve kendini tüketen bir yıldız.

7

Telefonun küçük ekranında oğlu kanatlarını açarak iyileşme sürecini görebiliyordu. "Oraya varıyorum," dedi. "Bu arada yerde çalışıyorum. Kaslarımı kondisyonlu tutuyor ve aynı zamanda kanat gücüne de yardımcı oluyor çünkü o kasları sürekli değiştiriyorum kaldırdığımda, eğildiğimde ya da döndüğümde."

Bunu takip eden zaman içinde başka şeyler de konuştular, Bir anne ile oğlu arasında konuşulabilecek türden şeyler. Bir ara, "Aodhan nasıl?" diye sordu. Illium'un en yakın arkadaşı çocukken evlerine o kadar sık gelmişti ki, annesinin endişelenmesini hak ettiğini düşünüyordu.

Illium kaşlarını çattı. "Peki."

Sharine, uzun süredir içinde yaşadığı sisin son kalıntılarından da kurtulduktan sonra, oğluya arkadaşı arasındaki ilişkide içgüdüsel bir değişim hissetmişti; bir şey söylemeli miydi diye düşündü.

Bu kadar derin dostluklar bir meleğin hayatında nadiren görülür ve el üstünde tutulmalıdır. Öfke ve acımasızlık

en değerli olan şey. Ama savaşırken bile birbirlerini kolladıklarını hatırlıyordu. İkisinin arasında, bozulmasına izin vermeyecek kadar uzun yıllara dayanan bir dostluk ve sadakat vardı - ama ikisine de göz kulak olacaktı, inatçılıklarının onları alt edemeyeceğinden emin olurlar.

"Ona benden selam söyleyin ve bu numarayı bildirin. Ben de onunla konuşturdum."

Illium hâlâ kaşlarını çatıyor olsa da, "Yapacağım," diye söz verdi. "Dikkatli olacaksın anne." Bu bir emirdi, sessiz bir emir ama

yine de bir emir.

Buna izin verdi, çünkü yüzyıllar boyunca ona bakmak, ebeveyn olmak zorunda kaldıktan sonra bunun bir refleks olduğunu biliyordu. Oğlunun hayatında kaçırdığı o kadar çok şey, anlamadığı o kadar çok acı vardı ki. Bir daha asla onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Her türlü özeni göstereceğime söz veriyorum," dedi ona, yüreği sızlayarak. "Titus'un bölgesinde tehlikeli yaratıklarla uğraşacağımın farkındayım." Zaten yıpranmış olan savaşçıların ihtiyacı olan son şey, dikkatlerini dağıtacak bir şey izlemektir.

anlamsız bir melek için. "Benimle konuşmak için bu cihazı tekrar kullanacak mısınız?"

"Arayacağım." Gözlerinde bir parıltıyla sırıttı. "Titus'un seninle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum."

"O bir baş melek ve ben de ona yardımcı olabilecek yaşlı ve deneyimli bir meleğim. Birlikte iyi çalışacağız."

Oğlunun gülüşünde gözlerini kışmasına neden olan bir neşe vardı, ama onun yaramazlığına izin verdi, neşenin onu bir kez daha ağzına kadar doldurduğunu görmekten son derece memnun oldu.

* * *

Sharine, Lumia'nın ötesine uçtuğu **ilk bir saat içinde kayda değer pek bir şey görmedi**. Bu şaşırtıcı değildi - Lumia'nın toprakları bir saatten çok önce durmuş olsa da, birlikleri savaş formunda kalmak ve dayanıklılıklarını korumak için düzenli olarak o kadar uzağa uçuyordu.

İşlerin olağan akışında, hiçbir zaman Charisemnon'un halkına müdahale etmişti, ancak Sharine, yeniden doğanlar bu kuralı ihlal etmeye başladığında Afrika'ya yayılmıştı; savaşçılarına gördükleri yeniden doğmuş tehditleri sessizce ortadan kaldırmalarını emretmişti. Bu kadar kuzeye ulaşan karmakarışık yaratıkların sayısı azdı ve kısa sürede yok edilmişlerdi.

Charisemnon, Titus'la olan savaşına dikkatini veremeyecek kadar odaklanmıştı.

Asıl izler bu çemberin yarım saat kadar ötesinde ortaya çıktı. Küçük bir köy yarı yarıya harabeye dönmüş, büyük bir merkezi alan yanarak kararmış kırıslara ve çökmüş çatılara dönüşmüştü.

Orada neler olduğunu anlamak için ölü sessizliğin üzerinde dikkatli bir daire çizerek tehlikenin içine düşmediğinden emin oldu.

Sadece hiçbir hareket görmediğinden emin olduğunda, hiçbir

Aşağıda yaşayan herhangi bir şeyin belirtisi, uzun, geniş yolun ortasına indi mi?

köyün kalbi. Bulunduğu konum ona her yönü mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu; yeniden doğmuş olabilecek herhangi ona doğru koşuyordu.

Ancak, kömürleşmiş binada hareket eden tek şey Manzara, bir zamanlar perde olabilecek kumaş parçalarıydı, hafif rüzgârda minik bayraklar dalgalanıyordu. Belki de bu köy iki baş melek arasındaki savaşın kurbanı olmuştu. Ama hayır, bu olamazdı. Savaş buradan çok uzakta, kuzey/güney sınırına yakın bir yerde gerçekleşmişti.

Sonra kırmızı kutunun yere yuvarlandığını gördü, Kasabasındaki insanların yakıt taşımak için kullandıklarını gördüğü teneke kutuların aynısı olduğunu fark etti. Bir kez aramaya başladı, diğer teneke kutuları gördü. Birçoğu muhtemelen ateş fırtınası tarafından itilmiş ya da havaya uçurulmuş, orijinal konumlarından uzağa yuvarlanmıştı, ancak yaygın yapılarını gizlemek mümkün değildi.

Yakıt, burayı yakmak için dikkatlice dağıtılmıştı.

Kanını donduran bir ürpertiyle büyük bir binaya doğru yöneldi,

karartılmış bina bir zamanlar

okul ya da topluluk salonu. Son derece dikkatli davranıyordu; kendisini yeniden doğanların kurbanı yapmak istemiyordu. Yaşlı olabilirdi ve bu yüzden öldürülmesi zor olabilirdi ama başının kesilmesinden kurtulamazdı ve Tanicia'ya göre son güncellemeler

Sınırdan gelen yaratıklar sürüler halinde avlanıyordu.

Ancak yine sadece yoğunluğu delip geçen bir sessizlik duydu.

Baktığında ne beklediğini bilmiyordu.
büyük binanın parçalanmış ve yarı yıkılmış duvarının yarattığı dar boşluktan geçerek ... ama kemikler değildi. Çok fazla kemik vardı. Dehşete kapıldı.
İçinde ölmüştü; daha derinlere inmek için bir yol bulmaya çalışıp çalışmayacağını, daha fazla cevap ortaya çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordu.
aşağı baktı.

Hemen içeride, duvarın yıkılma şeklinin gölgesinde, cehennemde bir şekilde mumyalaşmış bir el yatıyordu; derisi parlak ve doğal olmayan bir renkteydi ve eti uzun zaman önce eriyip gitmiş. Çok uzun süre tütsülenmiş bir et parçası gibi. Parmaklarında dumandan kararmış pençe gibi keskin tırnaklar vardı. Kaşlarını çattı. Belki de sadece kendi bakış açısndandı ama pençeler tuhaf bir şekilde uzamış görünüyordu.

Ama hayır, bu bir perspektif değildi çünkü Garip pozisyonundan mümkün olduğunca yakından bakmak için boşluğa doğru büküldüğünde, garip boyutlar hissi devam etti. Bu kişinin parmak ve el kemikleri . . . gerilmişti. Örümcek gibi.

Bu bir vampirin eli değildi. Bildiği kadarıyla, yeniden doğanlar da böyle görünmüyordu. Kendilerinden yaratıldıkları ölümlülerin doğru oranlarına sahiptiler. Neyse ki, Afrika kara gözlülerle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

ölü Lijuan halkını yaratmıştı. O kara gözlüler her halükarda efendileriyle birlikte ölmüşlerdi. Ancak Yeniden doğanlar mutasyona uğramaya başlamış olabilir. Eğer salondaki herkes bunun gibiyse, o zaman belki de yakma kendini koruma amaçlı bir eylemdi.

Illium'un ona söylediği bir şeyi hatırladı.
boşluktan geri adım attı, sonra ona verdiği cihazı aldı. Telefonu. Ona görüntü kaydedebildiğini söylemişti. O sırada dikkatini çok az verdiğinden, nasıl olduğunu anlaması beş dakika sürmüştü ama sonra Titus'a göstermek için dikkatli bir dizi görüntü ve kayıt aldı.

Şimdiye kadar benzer cesetleri defalarca görmüş olabilirdi ama bu onun tetikte olmaması için bir sebep

değildi.

Telefonu güvenli bir şekilde sırt çantasının fermuarlı cebine geri koyarak binanın etrafında dolaştı. kemiklere basmadan içeri girebildim ve sonunda bir yol buldum.

O bölgenin yakınlarında gördüğü kemiklerin çoğu kırılmıştı.

ve parçalara ayrılmıştı; önceki gibi pençeli parmakları yoktu. Ve duvarları yıkmak zorunda kalmadan orijinal bedene ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Kararını verdi. Bırak. Burası ıssız ve unutulmuş bir yerdi. Bu süre zarfında kimse rahatsız etmeyecekti.

Köyün ürkütücü sessizliği onun ardından fısıldıyordu. Boş bir alana doğru ilerledi, sonra kanatlarını açtı ve havalandı. Kanatlarının yarattığı rüzgâr yerdeki tozu dağıttı ve bir an için neredeyse bir hareket gördüğünden emindi. Ama tekrar baktığında, buruşturulmuş bir kâğıt parçasının yuvarlanarak durduğunu gördü.

Hayır, orada.

İnce ve hafif ayaklı çizgili bir sırtlan gölgelerin arasında sinsice dolaşıyordu.

Kanında ağır bir endişe vardı ve onu terk etmek istemiyordu.

Hayatta kalanları açlıktan ya da cesaretlenmiş doğal yırtıcıların saldırısından kurtarmak için köyün üzerinde bir tarama daha yaptı ve herhangi bir yaşam belirtisi görebilecek kadar alçaldı. Hiçbir şey yoktu. Nefes alan yok. Havada. Yardım için uzanan hiçbir el yoktu. Sonunda uçtu, Yalnız bir siyah kanatlı uçurtma, geçtiği çayırlarda bir av gördüğünde uçuşunu yarıda kesti. Yoluna devam ettikçe daha fazla hasar gördü, daha fazla terk edilmiş yerleşim yeri ama hiçbirini ilkin benzemiyordu.

Sonra insanların hala yaşadığı yerleri görmeye başladı. -Şehirler çok sessizdi, sınırlarda kanatlı ve yer tabanlı muhafızlardan oluşan gergin gruplar vardı ve çoğu Tanımadığı hantal silahlar. Sokaklarda çok az insan hareket ediyordu ve yangının verdiği hasar siyah çizgiler halindeydi. her şehrin etrafındaki manzara.

Sanki halkı evlerini ateşten bir kaleyle korumuş gibi.

Yol boyunca birden fazla muhafız onu fark etti, ancak üzerinden geçtiği ikinci şehirde, kolu fena halde kırılmış gibi görünen, savaşta sertleşmiş bir savaşçı onunla konuşmak için uçtu. "Leydi Sinekkuşu," dedi ona ulaştığında, yüzünün koyu teninde pembe lekeler vardı Derisi ya yanmış ya da yeniden doğan pençeler tarafından parçalanmıştı. "Arazi güvenli değil."

Raphael'in Elena'sı kendisiyle böylesine korumacı bir özenle konuşulmasından şüphesiz rahatsız olurdu ama Elena Sonuna kadar savaşçıydı ve rütbelerini hak etmişti. Bu melek gibi komutan için Sharine, kırık Sinekkuşu olarak kaldı. Şehrine daha fazla sorun getirip getirmeyeceğini, artık ona eşlik etmek zorunda kalıp kalmayacağını sorgulamaya hakkı vardı.

"Farkındayım," dedi bilinçli bir nezaketle, adamın gözlerinin etrafındaki acı çizgilerini yakalamıştı. Meleklerin ölümlülerden daha çabuk iyileşmesi, iyileşmenin acı vermediği anlamına gelmiyordu. "Titus'a uçuyorum ve iniş yapmamaya özen gösteriyorum. tamamen görünürlük sağlayan boş araziler dışında her yerde."

Omuzlarındaki gerginlik hafifledi. "Sakın Koruma planları olan bir şehir ya da kasaba olmadığın sürece hava karardıktan sonra karaya çıkmayın. Bu yaratıkların en aktif olduğu zamandır- Yine de lütfen bunun sizi güneş ışığında kayıtsız bırakmasına izin vermeyin. Yeterince aç olduklarında, ışığa yakalanmayı umursamazlar."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim." Şehri tekrar içine çekti. "Sayınız çok az." Bir boşluk hissi manzaraya nüfuz etti.

"Savaşta çok kayıp verdik." Düz, yorgun kelimeler. "Diğerleri yeniden doğanların eline düştü."

Sharine, bu savaşçının eski başmeleğini asla kötülemeyeceğini sormadan biliyordu ama

Ses tonunda öfke vardı. "Titus'a haber götürmemi ister misiniz?"

Adam tereddüt edince, "O artık senin başmeleğin. Geçmişteki düşmanlıkların bir önemi yoktur, çünkü bu tür düşmanlıklar yalnızca Kadro içindir."

Kadının yüzünü inceledi. "Topraklarını yok etmek isteyen düşman bir başmeleğin askerleri ve halkı için bile mi?"

"Devler savaşırken, küçüklere aldırış etmezler." Hayatın basit, acımasız bir gerçeği.

"Evet." Ona ileteceğine söz verdiği bir rapor vermeden önce başını eğdi.

Ardından, kendisine eşlik edecek birine ihtiyacı olmadığına dair güvence verdikten sonra, şehrin yanmış kenarından ve ötesinden uçarak geçti. Eğer şehirler endişelenmesine neden olduysa, izole kırsal yerleşimler harap olmuştu.

Evlerin tamamı kararmış moloz yığınlarıydı ve çiftlik alanları çoraktı.

Akbabalar ölü evcil hayvanların kalıntılarını kemirirken, leoparlar zayıf ve kendini savunamaz hale gelen bir halkın ölümcül bir şekilde yakınında geziniyordu. Bu avcı kedi saldırmak için gece saatlerini beklerdi, ama Normal vahşi bölgesinin bu kadar dışında olması, ona yeniden doğanların -yaşayan her şeyi parçalama dürtüleriyle

ekosisteme önemli ölçüde zarar vermişti.

Bir köyde, ölümlüler ve savaşa çağrılmamış birkaç vampir, yolunu değiştirip içeri girdiğinde genişleyen yorgun gözlerle bakıyorlardı.

toprak. Bitkinlik çizgileri ince yüzlerine kazınmış, perişan haldeki insanlar onun önünde saygıyla eğildiler.

"Hanımefendi," dediler. "Onur duyduk."

Bunu hissettikleri için mi yoksa sadece beklendiği için mi söylediklerini bilmiyordu. Bu onun için önemli değildi. Buraya övülmek ya da yüceltilmek için gelmemiştir. "Titus durumunuzu biliyor mu?" diye sordu, annesinin arkasına saklanan bir çocuğun koyu altın tenine doğru itilen kemiklerini fark ederek.

İlk konuşan köylü, en yaşlısı olduğu anlaşılan yaşlı bir kadın, zorlukla yutkundu. "Biz küçük sorunlarımızla başmeleği ilgilendirmez. Yaşayanları yiyenler ortalıkta dolaşırken olmaz."

Sharine onun suskunluğunu anlayabiliyordu ama melek savaşıda olduğu gibi bunda da başka şeyler olduğunu hissediyordu.

Bu insanlar hayatları boyunca başka bir başmeleğe ait olmuşlardı ve muhtemelen Titus'un onlara daha önceki sadakatlerini çok göreceğine inanıyorlardı.

Böyle bir şey mümkün değildi ve bunun Titus'un kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gerçekte, insanlar baş meleklerin düşüncelerinde nadiren yer alırdı. Kadro'dan biri başmeleklerinin davranışları için insanları, evcil bir kediye suçladıkları kadar suçlamazdı. Acımasız bir düşünce ama türünün en güçlülerinin çoğunun yolu buydu.

Raphael farklıydı ama bunun tek nedeni bir zamanlar insan olan bir eşe sahip olmasıydı; ölümsüzlerin dünyasında yürürken bile insanlığını unutmayı reddeden bir eşe. Sharine, Elena olmadan Raphael'in bile ölümlüleri ve genç vampirleri başka bir şey olarak göreceğine inanmıyordu. satranç tahtasındaki harcanabilir taşlar.

Sharine hep aynıydı ve hep farklıydı. Aynı şekilde ölümlülere de pek aldırış etmiyordu, hayatı ölümsüz düzlemde ve onların mekânları arasında geçiyordu. Fakat

Farklı olarak, ölümlülerle karşılaştığında, onlara meleklerden daha az ya da daha çok değerli olmayan, kısa ömürlü bir tür olarak davranmıştı.

Lumia'nın gözetimini üstlenmesinden bu yana geçen sürede inançları değişmişti. Artık insanları birey olarak tanıyordu. Şimdi Lumia'nın utangaç, orantısız gülümsemesini dört gözle bekliyordu.

Kareem, ona her zaman taze nane çayı ikram eden tezgâh sahibi. Artık sokaklarda onu takip eden masum, yaramaz çocuklar arasında bir favorisi vardı. Şimdi oğlunun neden bu kadar yas tuttuğunu anlamaya başlamıştı. insan sevgilisini kaybettiğinde.

Bu anılar zihninde karmakarışıkta ama o onun hüznünü hatırladı. Hüzün o kadar derin ve gerçekti ki, onun deliliğinin içine bir ilaç etkisiyle nüfuz etmişti. bilenmiş bıçak. Oğlu doğuştan kederli bir varlık değildi, kahkahaları onun için çocukluğunun müziğiydi. Bu yüzden onun gülmeyi bıraktığında, gözlerinde yaramazlık anlamına gelen o parıltıyı görmeyi bıraktığında fark etmişti. ve oyun. Sonunda geri dönmüştü, ancak ince bir şekilde değişmişti.

Kayı, kalbinde sonsuza dek yaşayacak bir yara izi bırakmıştı.

O zaman onu kucağına aldığını, bebekken yaptığı gibi kollarında salladığını düşündü. Bunun gerçek bir anı olduğunu ve kırık zihninin bir ürünü olmadığını umuyordu. Sadece o zaman değil, hayatındaki diğer karanlık olaylarda da onun yanında olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Küçük kalbi ilk kez babası onları terk ettiğinde kırılmıştı. Sharine'in zihni Aegaeon'un hesaplanmış zalimliği anında parçalanmış olsa da - gittiği için değil, nasıl gittiği için - hala hafıza parçalarını koruyordu o zamandan. En güçlü anılarından biri, küçük oğlunu sıkıca sarması ve ona her şeyin yoluna gireceğini mırıldanmasıydı.

Ama her şey yolunda gitmemişti. Yeterince güçlü olamamıştı. Oğlunun onu hâlâ seviyor olması hayatının en büyük hediyesiydi. Çocuklar genellikle ebeveynleri gibi olmaya çalışırlardı ama Sharine oğlu gibi olmaya çalışacaktı: ölümlüleri gören ve onları asla küçük görmeyen onurlu, nazik bir melek.

"Titus'la konuşacağım," diye köylülere söz verdi. "O halkını aç bırakacak bir baş melek değildir. Bu arada, halkımdan size yiyecek getirmelerini isteyeceğim." Lumia ve İlçenin kendi ekim alanları ve iç depolama alanları vardı ve bunlar zarar görmemişti.

Farah'tan merhamet damlalarına öncülük etmesini, kasabayı riske atmadan güvenli olduğu kadarını dağıtmasını isteyecekti.

Ölümsüzler yiyecek olmadan uzun süre hayatta kalabilirlerdi, ama

ölümlülerin çok daha az hareket alanı vardı. "Umutsuzluğa kapılmayın. Topraklarımız yıkıcı bir savaş geçirdi, ancak daha güçlü bir şekilde ayağa kalkacak ve bir kez daha güzel bir mücevhere dönüşecek."

Gözleri parlayan insanlar, "Teşekkür ederim hanımefendi" diyerek alçak ve derin bir şekilde eğildiler.

Bu gözlerde parlayan umut onu rahatsız ediyordu. Onlar kime boyun eğdiklerini bilmiyorlardı. İçindeki kırıklar hakkında hiçbir bilgileri yoktu. Ve korkuyu duymadılar kulağına sürekli fısıldayan: Sen kırılmışsın. Sen delisin. Başarısız olacaksın. Ve düşeceksin.

8

Avelina, oğlun seni gururlandırıyor. Daha yeni büyüdü ama bir baş melekten korkmuyor. Beni düelloya davet ettiğini biliyor muydun?

Şimdi hak iddia ediyorum. Reşit olduktan sonra saraya gelecek. Titus'unuzun savaşçı ruhu geliştikçe en iyinin en iyisi olacak, tıpkı ikizler için yaptığım gibi. Ve eğer görevimi doğru yaparsam. gelecek yıllarda da benimle kalmasını diliyorum. Ben de Savaşta hem siz hem de çocuklarınız yanımda olduğum için çok şanslıyım.

-Başmelek Alexander'dan Birinci General Avelina'ya Mektup

9

Titus, şafak güneşi turuncu-kırmızı bir ihtişamla **yükselirken**, nöbetçilerinden biri Leydi Sharine'in -sonunda- şehir sınırında görüldüğü haberini gönderdiğinde, **tarladan yeni gelmişti**.

İnleyerek, kan ve kirden oluşan ellerine baktı. Sıçrayan giysilerini, temizlenmesi gereken kılıçlarını düşündü ve ellerini havaya kaldırdı. Gerçekten de Kendine çeki düzen vermeye çalışmasının bir anlamı yok - eğer o evdeyken onu karşılamaya gelmeseydi bu daha büyük bir hakaret olurdu.

kale ve yeniden doğmak için savaşmak değil.

Kişisel yaşam alanından çıkan devasa kapılardan - çoğunlukla açık tuttuğu kapılardan- dışarı adım atarak balkonuna çıktı, sonra da havalandı. Aşağıdaki devasa avluda, halkı yorgun ama özverili bir şekilde çalışıyordu.

Bazıları

Bir kısmı içeri giriyor, bir kısmı dışarı çıkıyor, diğer bir bölüm ise hayvanlarla ilgileniyordu.

Başka bir grup da, bir süre önce ele geçirilen silahları tasnif ediyordu.

sahadaki ekipler tarafından hasarlı ya da bozuk olarak getirilmişti. Yanlarında, görevleri vampir birliklerinin ağır hizmet araçlarının bakımını yapmak olan teknisyenler çalışıyordu.

ve yeniden doğandan darbe üstüne darbe almaya hazır.

Çürüyen yaratıklar dün birlikte hareket ederek araçlardan birini devirmeyi başarmışlardı ama araç bir tank gibi inşa edildiği için içindeki vampir savaşçılar hayatta kalmıştı.

Ayrıca, aracın içinden sürünerek geçmeye çalışan yeniden doğmuşları kızartmak için ellerinde alev silahları olması da işe yaramıştı.

ön camın çatlak camı.

Hepsi sertleştirilmiş olan diğer camlar dayanmıştı.

Seslerin donuk mırıltısı, silahların çınlaması ve motorların gürültüsü, atların homurtusu, ev anlamına gelen tanıdık bir müzikti. Ama bu sabah dinlenemedi, halkıyla bir bardak birayı paylaşamadı ya da avluda oturup silahlarını temizleyemedi.

Yeniden doğanlara karşı savaş gecesi. Kendisini neyin beklediğini düşünerek bir kez daha inledi ve kanatlarını açarak şehrin karmaşasının ötesine, kuzey sınırına doğru yola çıktı.

Gökyüzü kırmızı, pembe ve turuncunun göz kamaştırıcı tonlarıyla etrafında parlıyordu. Bu manzarayı ve gökyüzünün renklerini seviyordu. Güney Afrika'nın Başmeleği olmuştu.

Bin altı yüz yıl boyunca her gün doğumunun ve gün batımının farklı ve benzersiz olduğuna yemin edebilirdi.

Yine de bu ihtişam gösterisine rağmen, uzakta çok daha farklı bir rengin parıltısını gördü; Sinekkuşu'nun ışıkla okşanan kendine özgü kanatlarının çivit mavisi - sanki güneşin kendisi onun ruhani güzelliğine aşıkmiş gibi.

Kanatları sertçe çarpıyordu çünkü bugün esinti yoktu, binecek termal yoktu, aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Ona ne kadar çabuk ulaşırsa, o kadar çabuk yapabilirdi Formaliteleri bir kenara bırakıp can attığı banyoyu yapmak istiyordu. Ancak zoraki hoş geldin gülümsemesi, kısa bir mesafe ötede kibarca durduğunda kara bir kaş çatmaya dönüştü.

Alışlagelmiş elbisesini giymemişti ve saçları sadece tozla kaplı değildi, aynı zamanda bir omzunun üzerinden düşen bir örgü halindeydi. Aslında üzerinde siyah bir pantolon ve Açık kahverengi tunik kendi kıyafetinden pek de farklı değildi - gerçi tuniği çoktan bırakmıştı.

Göğsünü çaprazlamasına saran kayışlar kılıç kuşamının bir parçasıyken, bir kabza sol kabzasının üzerinde görünüyordu.

diğeri sağ omzunun üzerinde, kayışları bir tür çantaya bağlı gibi görünüyordu.

Sinekkuşu pantolon giyiyor ve bir çanta taşıyordu.

Gözlerini kırptırdı.

Eğer daha iyi tanımasaydı, onun genç bir melek olduğunu düşünebilirdi. Belki de bir savaşçı, ama bunu başarmak için biraz fazla inceydi, gerçek bir kas gücü yoktu. İnsanların yaşadığı yerdeki güzel varlıkların çoğu gibi

"nazik saray" olarak adlandırmayı seçti ve savaşçı kalesinin hassas kalbi olarak gördü.

"Bayan Sinekkuşu!" diye gürledi, sonra yüzünü buruşturdu, çünkü kendine uygun sesini kullanmamasını söylemişti. İhtiyacı olan son şey, onun buhar olup gökyüzünden düşmesiydi. Bu harika olurdu. O zaman Raphael

Raphael'in en sevdiği Yediler'den birinin annesine hakaret edip acı çektirmeyi başardığı için ona kızgındı ve hiç şüphesiz melek türünün geri kalanı onun bir dev olduğunu düşünecekti.

Ama Sinek Kuşu küçük, ürkmüş bir kuş gibi gökyüzünden düşmedi. Onun yerine, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle adamın karşısında durdu. O anda ona çarptı güzel olduğunu, hem de baş döndürücü bir şekilde güzel olduğunu anladı. Karşısındaki bir kadın değil de Sinekkuşu olduğu için bu yanlış düşünceden sıyrılıp hafifçe eğildi.

Evet, o bir baş melekti ama Sinekkuşu ona göre meleklerin hiyerarşisinin dışındaydı. Onun çalışmalarını görmüş, kendi odaları için bir parça arayacak kadar etkilenmişti.

Böylesi bir aşkınlığı yaratan kişiye, içinde böylesi bir lütuf barındıran kişiye son derece saygılı davranılması gerekiyordu.

"Başmelek Titus," dedi kendi selamıyla. "Kötü bir zamanda geldiğimi görüyorum."

İçten içe irkildi, hakaretin seviyesini merak ediyordu. o almıştı. "Savaştan yeni geldim," dedi. "Yeniden doğanlar bu coğrafyada güçlü bir yer edinmişler.

Charisemnon, o çürümüş et parçası..."

"dışkı" yerine "Lijuan ile birlikte çalışarak daha güçlü, daha zeki bir tür yarattı.

öldü."

"Evet, yolculuğum sırasında böyle birçok haber duydum. Burada," dedi dokusu o kadar zengin bir sesle ki dokunsal bir okşayış gibi hissettirdi. Titus'un müziğe ve sanata karşı bir zaafı vardı ve o her ikisinin de vücut bulmuş haliydi. Ne yazık ki aynı zamanda Sinekkuşu'ydu ve tüm melek dünyası Onu battaniyelerini paylaşmaya davet ederse onarılamayacak kadar aşağılanır.

Kendi basit düşünceleri yüzünden onun adına onarılamayacak kadar aşağılanmıştı. Sinekkuşu uzun zamandır tüm bunların üstündeydi ve o -birkaç yüzyıl önce kız kardeşlerinden birinin kullandığı kelime neydi? onu böyle cinsel bir şekilde düşünmek.

"Uçuşum sırasında çok şey gördüm," dedi. "Bu bilgileri sizinle paylaşmak isterim. Bence siz ve halkınız Charisemnon'un topraklarının kırsal kesimlerini tam olarak inceleme fırsatı bulamadım."

Titus başıyla küçük bir selam verdi. "Herhangi yeni bir şey için minnettar olurum bilgi." Sinekkuşu muhtemelen çeşitli şeylerin sanatsal değerine odaklandığı için dövüş detayları açısından pek bir şey beklemiyordu, ama yine de belki de kazara konuyla ilgili bir iki bilgi edildi. "Sarayıma hoş geldiniz, Leydi Sinekkuşu."

Yüzünde bir gerginlik vardı ama sesi saflığını koruyordu "İkimiz de birbirimize karşı sürekli resmi davranırsak yorucu olur. Lütfen bana Sharine deyin, eğer kabul etmezseniz ben de size Titus diyeceğim."

Titus kendini tutmadan önce neredeyse kaşlarını çatacağı, omuzları büküldü. Ona Leydi Sinekkuşu'ndan başka bir şey demek doğru gelmiyordu ama o zamandan beri bunu deniyordu

Bu onun tercihiydi. Kendisine gelince, onu istediği gibi çağırabilirdi. Sinekkuşu'nun böyle hakları vardı.

"Nasıl istersen, La-Sharine." Omuzlarındaki gerginliği silkeledi. "Beni takip edersen, seni kaleme götüreceğim. Oturur ve birlikte yemek yeriz, gerçi ben Korkarım ben banyo yapana kadar beklemeniz gerekecek." O istedi

Kendini tokatlıyordu. Ne yaptığını sanıyordu ki?

Bu kadar kibar ve zarif bir kadına banyo yaptırmak?

Uçuşa geçtiklerinde "Bu da bir şeydir," diye mırıldandı. yan yana. "Uzun yolculuğumdan dolayı tozlandım ve benim de temizlenmem gerekecek."

Beklediğinden daha iyi sonuçlandığı için nefes vererek, "Sizi iki gün önce bekliyorduk," dedi. O da Lumia'dan ayrıldıktan birkaç gün sonra gelmediğinde yeterince endişelenmiş olacak ki Raphael'i arayıp Illium annesinden haber almıştı. "Oğlunuz bana güvende olduğunuzu ve yolda olduğunuzu söyledi, yoksa Adamlarımı seni aramaları için gönderdim."

"Haber göndermeliydim." Ses tonunda kibar bir özür vardı. "Ana rotamın her iki tarafındaki yerleşimlerin durumunu kontrol etmek için birkaç dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdim. Bazılarını gördüm rahatsız edici şeyler ve bunun yerine size faydalı bilgiler getirebilecekken buraya acele etmek istemedim."

Alnında oluklar oluşan Titus, hızlıca başka tarafa bakmadan önce Sinekkuşu'na yan gözle baktı. Ona baktığını fark etmesini istemiyordu ama bu kadın duymuş olduğu Sinekkuşu'na hiç benzemiyordu. Melek dünyasındaki herkes bu büyük ve yetenekli sanatçının kendi yarattığı dünyada gerçek dünyadan daha fazla zaman geçirdiğini biliyordu.

Ancak şu anda onunla konuşan kadının sesi daha çok istihbarat ajanlarından birine benziyordu. Sakin. Sakin. Toplanmış. Tek önemli fark sesinin zenginliği idi, tonlar derin bir duyguyla doluydu. Ama garip bir davranış olsun ya da olmasın, bu bir taklitçi olamazdı.

Tüm melekler arasında sadece bir kişi vardı. Çivit mavisi kanatlara sahipti ve gözleri o kadar soluk ve altın rengindeydi ki, şafağın ilk ışıklarının yakalanmış parçaları gibiydiler. Bu kesinlikle Sinekkuşu.

Kaleye yaklaştıklarında, "Buraya geldiğimden beri hiç bu kadar hareketlilik görmemiştim," dedi.

Narja, halkı baş meleklerine yakın yaşamayı tercih ettiği için taştan ve ışıktan kalenin etrafında koşuşturuyordu. Bu bir

Titus için gurur kaynağı, yönettiği insanların Dışarıya doğru gitmek yerine ona doğru. Bölgenin diğer kısımlarında bulunanlar bile bölgedeki kıdemli meleklerin etrafında kümelenme eğilimindeydi. Bu, diğerlerinden oldukça farklıydı.

Ölü düşmanın topraklarının düzenlenme şekli - Kharisemnon'un halkı liderlerine sıkı sıkıya sarılmamıştı.

Titus, "Yeniden doğan belaya yardım edecek kadar güçlü olmayan herkes yeniden inşa yardımcı oluyor," dedi.

hatırı sayılır bir gurur. "Bu, ister okuldan çıkmalarına izin verilen saatte boya fırçası tutmak anlamına gelsin

Revir ya da kendi uzuvları paramparça olsa bile zanaat öğretmeni olarak hareket etmek.

"Şehrim sınıra yakın olduğu için savaşta büyük hasar aldı." Kızıl ateş kanını yaktı

Charisemnon'un çok yaklaşmasına nasıl izin verdiğini hatırladı. Düşman yılanı müttefik maskesi takmış, kurnazlığı onura tercih etmişti. Ölüm onun için fazla iyiydi ama Titus'un alabileceği tek tatmin buydu.

"Şehrinizde bu kadar çok cam ve çelik olduğunu fark etmemiştim. Bana oğlumun evini hatırlatıyor ama kuleler yok.

gökyüzünü kazıyan."

"Narja, New York'un tüm cazibelerine karşı durur," dedi göğsü kabararak. "Bir kere çok daha fazla yeşil alana sahibiz ve kulelere gelince, bu da

bir sınır şehri olmak. Bina ne kadar yüksekse hedef de o kadar büyük olur." Sonuç olarak, şehrin binaları düşmana kolay görüş açısı sağlamayacak şekilde inşa edilmiş, yollar da yukarıdan bakıldığında kafa karıştırıcı olacak şekilde tasarlanmıştı.

Sinekkuşu'nun kanat kaslarının gevşemeye başladığını fark edince hızını hafifçe azalttı. "Tek üzüntüm şehrimi tüm ihtişamıyla görememeniz." Şehrin merkezi olan kalenin

inşasına fiziksel olarak yardım etmiş, hatta normalde rengârenk olan bir ya da iki bahçe kazmıştı.

"Burası kalbi olan bir yer, ne olursa olsun bunu söyleyebilirim."

Şehrin başka bir bölümünü görmek için vücudunu eğerek, "Toprağı hareket ettirme yeteneğinizin toprakta daha da içeri doğru ilerleyen devasa çatlaklar yarattığının farkında mısınız? Bir köyde, bana vadinin Onlara yaklaşmak günde yarım adım ilerlemiş durumda; böyle bir hız onları yer değiştirmeye zorluyor."

Kaşlarını çattı, çünkü ölümsüz bir savaşın sonucu yüzünden ölümlülerin korktuğunu ve yalnız kaldığını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Başmelekler savaştığında bu acımasız bir gerçektir, ama böyle bir sonuçla hiçbir zaman barışık olmamıştı; annesi ona güçlünün zayıfı koruduğunu öğretti.

"Akademisyenlerim ilerlemeyi inceliyorlar ve bana yakında durması gerektiğini söylüyorlar, çünkü yeryüzündeki enerji dışarı." Yer sarsıntılarına neden olan Cascade gücü düşmanını yenmesine yardımcı olmuştu ama zaman ve gücün o öngörülemez birleşiminden doğan tüm başmelek armağanlarında olduğu gibi, bunun da birden fazla yönü vardı.

Cascade ani bir sonla bittiğinde ve kendisiyle birlikte götürdüğünde yeteneğini koruduğundan emin değildi. bahsettiği şeylerin çoğunu. Sonunda, dünyayı hala etkileyebildiği ortaya çıktı, ancak kapasitesinin onda biri kadarıyla

Cascade'in zirvesi sırasında sahip olduğu. Verilen Kadro'daki diğer kişiler ve onların Kaskad'dan çıkarken sahip oldukları güçler hakkında duyduklarına bakılırsa, bu yeterince adil bir değiş tokuştu. Hepsi bir şeyler kaybetmiş ve bir şeyler kazanmışlardı.

"Bu iyi bir haber," dedi Sinekkuşu. "Sevindim Akademisyenlerinize çalışmalarını için yer vermeye devam ediyorsunuz. Onları savaşa sürüklemek cazip gelmiş olmalı. yeniden doğdu."

Hakareti kabul etmemeye karar verdi, çünkü içinde bir nebze de olsa varsayımında haklıydı. "Gelecek için düşünmeyi öğrenecek

kadar uzun süredir Cadre'yim. Bilginlerimin en büyük silahının kılıçları değil kolektif beyinleri olduğunu biliyorum.

"Biri hariç hepsi-Ozias bir savaşçı-bilim adamı ve o benim casus şefim, onun görevi bölgenin durumu hakkında istihbarat toplamak. Ama o devasa bir görevi yerine getiren sadece bir melek. Bana getirdiğin bilgiler için teşekkür ederim."

Hayal dünyasında yaşama tutkusuyla tanınan bir kadından beklenmedik bir şey olsa da.

"Zor bir savaş veriyorsun Titus. Elimden gelen yardımı sunuyorum."

Kanatlarındaki artan düşüşü fark edince

Ona kalenin genel bir görünümünü vermeye karşı.

"Süitinizin dışındaki balkona ineceğiz," dedi. "Benimkine yakın olduğu için ihtiyacın olduğunda istediğin zaman bana ulaşabilirsin."

Bu tam olarak doğru değildi. Çoğu zaman sahada olurdu. Ama Sinekkuşu evinde kaldığında en azından bir başmeleğin söylemesi gereken türden bir şey gibi görünüyordu.

Bu daha önce hiç düşünmek zorunda kaldığı bir şey değildi. Savaş başlamadan önce tüm nazik sarayın güvenli bir yere gönderilmesiyle, ekibinde bu tür şeylerle ilgilenecek yumuşak ve tatlı biri kalmamıştı. Elia, altı yüz yaşındaki vampir ve yetim çocukların koruyucu annesiydi. Titus'un sarayında yaşasaydı, hiç şüphesiz her şeyi gülümseyen bir neşeyle hallederdi, Titus'un bu işten haberi bile olmazdı.

Yine de bu tür konularda tam bir ahmak değildi - Elia'ya kıdemli saray mensubu olarak görev teklif etmesinin bir nedeni vardı. Elia iyi kalpli olabilirdi ve süslü püslü giysiler giymeye meyilli olabilirdi.

Yüzünde kozmetik renkler vardı ama aynı zamanda sorunlu ya da alıngan konuklarla başa çıkma konusunda kâhyaya taş çıkartıyordu.

Ancak, kâhyası şu anda kılıç kolunu yeniden doğanlara karşı kullanıyordu ve Elia da görevlileriyle birlikte açık denizdeki bir adadaydı.

misafiri için bir şeyler hazırlar.

Tek olumlu yanı?

Ev halkının üyeleri Sinekkuşu'nun ziyaretinden o kadar onur duydular ki, bir yandan onun için bir süit hazırlarken diğer yandan da çift vardiya çalışmaktan çekinmediler Silahların onarımı, birliklerin beslenmesi ya da diğer milyonlarca kritik görev gibi olağan görevlerinden.

Balkona indikten ve açık bir şekilde Sinekkuşu sağ salim aşağı indiğinde, açık kapıların tül perdelerini kenara itti; yumuşak, kıvrımlı kadınsı mobilyalar ve taze çiçeklerle dolu vazolar gördü. Teşekkürler Bu çiçekleri nereden bulduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

İkisi de içeri girdikten sonra alçakgönüllülükle, "Umarım bu uygun olur," dedi; ama alçakgönüllülük göstermelikti; halkının iyi iş çıkardığının ve her şeyi hak ettiğinin çok farkındaydı. övgüler yağdıracaktı.

İfadesi gergin, etrafına bakındı. "Bu kadar zahmete girmeni beklemiyordum." Sesinde öyle bir ton vardı ki, başka herhangi bir kadın olsa, bu tonu sinirlilik olarak tanımlardı. Ama bu Sinekkuşu'ydu. Belki de bazı şeylerden hoşnut değildi.

odanın küçük bir unsuru.

Annesi ve kız kardeşleri başta olmak üzere hayatı boyunca yeterince aykırı kadın tanımış olan Titus yeterince rahat bırakmaya karar verdi ve ona sorunun ne olduğunu sormadı. "Personelim varlığınıza onur duyuyor ve hoş geldiniz demek istedim."

Yüz hatları yumuşayarak başını eğdi. "Gösterdikleri ilgi için çok minnettarım."

"Bunu ileteceğimden emin olabilirsiniz." Titus kendisine ait olmayan övgüleri çalacak bir adam değildi. "Senin için bir sanat atölyesi kurmalarını hatırlatmayı ihmal etmedim," dedi haklı bir gururla ve yukarı doğru işaret etti.

"Merdivenleri hemen ileride bulacaksın.

Sağdaki yarım duvar - tırmanışın sonunda bir şövale ve sanat malzemeleri ile donatılmış ışık dolu bir oda var."

Adamlarının bunları nereden bulduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Sinekkuşu onun bu cömert jestine karşılık hiçbir şey söylemeyince, gitmeye karar verdi. Bu, onun zamanının dışında var olduğu anlardan biri olabilirdi. Yine de ... ruhani bir varlık için çenesi doğal olmayan bir şekilde sert görünüyordu ve omuzlarının bir araya toplanmıştı.

Hayır, hayal görüyor olmalıydı; Sinekkuşu böyle şeylerin ötesindeydi. Öfkenin ötesinde, küçük şikayetlerin ötesinde. Sinekkuşu özel bir varlıktı ve nazik, bakıma ihtiyacı olan ve kırılğan, kırık bir kuş gibi ele alınması gereken bir varlık.

10

Sharine, Titus'un sırtını geniş bir şekilde taramasına baktı. kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Çıkması iyi olmuştu çünkü aksi takdirde yanındaki masanın üzerinde duran küçük vazoyu alıp adamın kafasına fırlatma dürtüsüne yenik düşebilirdi. Peki bu tam olarak neye yarayacaktı? Hiçbir şey.

Sürekli savaştan yorgun düşmüş bir savaşçı olan Titus, ona nazik davranmaktan ve şüphesiz kendisine davranılmasını beklediğine inandığı gibi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. İhtiyacı olan kırılgan bir sanatçı olarak Etrafındaki güzellik ve yumuşaklık ve sert gerçeklikle başa çıkması beklenemezdi.

Yüzyıllardır böyle değil miydiniz?

Bu, uyandığında uyanan, acımasızca dürüst olan ve kendine -ya da yanlış yönlendirilmiş öfkeye- ayıracak zamanı olmayan bir parçasından gelen sert ve acı bir tokattı.

Sharine yüzünü buruşturdu.

Titus'un ona narin, kırılabilir bir kelebekten başka bir şeymiş gibi davranmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

Dünyaya gösterdin mi?

O ve Afrika'nın Başmeleği birbirlerini henüz kendisi iken tanımıyorlardı ve o zaman bile

Zamanın biraz dışında, kanatlarını tam olarak bulamamış yaralı bir kuş. Bu Sharine, şu anda olduğu kişi, bir

Kayıp, acı, öfke ve oğluna duyduğu şiddetli sevginin şekillendirdiği olgun bir kadın, Sharine

hala tanımaya çalışıyordu. Titus'un onun yeni durumunu anlamasını bekleyemezdi.

Yine de kıvrımlı kadife koltuğa, yemyeşil çiçek demetlerine ve -gardırobu açtığında- içindeki uçuşan ve son derece kullanışsız elbiselere kaşlarını çatarak baktı. Aşırı çalışan personelinin bir üyesi, bu kadar zaman harcamakla kalmamıştı.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde, başmelekten en kıdemsiz çalışanına kadar hiç kimsenin ellerini kirletmesini bekledim.

Titus'un halkı, alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaç duydukları bir zamanda başka bir yükü üstlenmeye hazırды. Boğazından vahşi doğasıyla onu ürküten bir ses çıkararak gardırobun kapağını tekmeledi ve yüksek sestten memnun kaldı. Ardından sırt çantasını çıkardı ve içindeki giysileri çıkardı.

Neyse ki önceki gece bir dere kenarında durmuştu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bu yüzden herhangi bir yerleşim yerinden uzak durmuştu, ama aptal değildi. Bir yer seçmişti. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona gizlice yaklaşamayacağı geniş ve açık bir araziye sahipti. Oradayken hiç uyumamıştı, çünkü

Bunu önceki gece yapmıştı ve onun yaşındaki bir meleğin gençler kadar uykuya ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, o sadece kanatlarını dinlendirdi ve birkaç küçük iş yaptı. İkinci takım giysilerini yıkamak da buna dahildi.

Bu ona ailesinin evinden ilk ayrıldığı zamanı hatırlatmıştı. Yavru kuşların çoğu bir süre sonra yuvadan çıkarılırdı. yüz yaşındaydı. Ölümlüler açısından, melekler o zamana kadar olgunluk ve büyüme açısından yaklaşık on sekiz yaşındaydı, eğitim almaya veya daha ileri çalışmalar yapmaya ya da keşfe çıkmaya hazırdılar.

Sharine'nin ailesi ondan kanatlarını açmasını istemişti. Seksen yaşındayken. "Biz yaşlıyız çocuğum," demişlerdi ona. "Senin bu dünyaya yerleştiğinden emin olmak istiyoruz.

Bize her gece fısıldayan Uyku'ya teslim olmadan önce dünya."

O zamanlar Sharine hem korkmuş hem de uyanık

kalmaları için onlara duyduğu ihtiyaçtan utanmıştı.
Bugün, sıcak bir şey hissetti

öfke patlaması. Her zamankinden daha yaşlıydı ve bir milyon yıl geçse de oğlu ona ihtiyaç duyacak yaşтайken asla Uykuya dalmazdı.

Kaleydoskopa girdiğinizde yaptığınız şey bu değil miydi?

Daha önceki tokadı atan ruhunun aynı parçasından gelen kesici sözler karşısında irkilerek, tehdit eden utanç dalgasını silkti. Tek yapacağı şey

Onu sakat bırakacak, işe yaramaz hale getirecekti.

Hayır, utanç zamanı geçmişti; geleceğe doğru adım atmalı ve insanların onu görmesini sağlamalıydı.

Sharine'i görmeliydi, Sinekkuşu'nu değil.

Kirli giysilerini çıkardıktan sonra banyo odasına girdi.

Süitteki diğer her şey gibi bereketliydi; kokulu sabunlar, pelüş havlular ve

diğer savurganlıklar. Titus'un sanattan ve yumuşak, güzel şeylerden hoşlandığını duymuştu; kadınlar da buna dahildi.

Ancak şu anki görüntüsüne bakılırsa, bunların hiçbirisiyle uğraşmıyordu. Tam olarak olduğu gibi görünüyordu.

Toprakları yeniden doğan vahşi hayvanların istilasına uğramışken gösteriş için çok az zamanı vardı.

Dişlerini sıkarak hızlıca yıkandı ve ardından losyon şişesini otomatik olarak eline aldığı için kendine kızdı. Ama bu kaçınılamayacak kadar kökleşmiş bir alışkanlıktı ve İnsanları ona böylesine özenle bakmaya çalıştığından beri, vücudunu ipeksi kreme buladı.

adını bilmediği bir çiçekle yumuşak bir şekilde kokulandı. yatak odasına gidip mavi-gri tuniğini ve koyu kahverengi pantolonunu giydi.

Bir önceki gece yıkadığı saçlarını taradıktan sonra, saçlarının ucunda sıkı bir kuyruk oluşturdu.

başının arkasında. Aynaya baktığında yine taze yüzlü genç bir kadının kendisine baktığını gördü. Sadece gözleri onu ele veriyordu. Yaşlıydılar, yaşadıkları hayatı anlatıyorlardı. yaşamış ve yaşamamıştı.

Elini Illium'un kendisine gönderdiği bileziği taktığı sağ bileğine götürerek arkasını döndü

New York'tan. Platin metalden yapılmıştı, her bir halkası ince ama güçlüydü; bir ucundan sarkan kalpte onun değil, oğlunun adı yazılıydı. Bu onu güldürmüştü, çünkü yaramaz oğlu elbette bunu yapacaktı. Hediyei gururla taktı, oğlunun adını, oğlunun sevgisini.

Kasıtlı olarak sanat odasına çıkmadı. Bu onun için bir irade göstergesiydi. Belki de Titus ona bir iyilik yapmıştı - seçtiği uyuşturucuyu ulaşabileceği bir yere koymuştu ve şimdi her seferinde günaha karşı direnmesi gerekecekti. Bu süitneydi, böylece irade gücünü geliştirdi.

Lumia'ya gelmeden kısa bir süre önce, tam da kaleydoskoptan çıkış yolunu bulmaya başladığı sırada, melek gibi bir şifacı olan Keir'le konuşmuştu. Caliane'in ısrarıyla

bunu yapmak için. "Savaşta ağır yaralanmış olsaydım," demişti arkadaşı, "bir şifacı arardım ve bunu yapmaktan hiç rahatsızlık duymazdım. Zihindeki bir yara da farklı değildir."

Keir neredeyse bütün bir haftayı onunla geçirmek için zaman ayırmıştı. Nedense kendini sakın gözlü ve ince şifacıya her şeyi anlatırken bulmuş, Caliane'in yarası olarak adlandırdığı şeyin tam kalbine inmişti.

"Aegaeon'un eylemleri geçmişte yaşadığın acımasız travmayı etkiledi," demişti Keir nazik bir şekilde, melek türünde kendi kısa boyundan çok daha uzun olmayan birkaç kişiden biriydi bu adam. "Hayatımızdaki her olay bir iz bırakır - sizin durumunuzda, iki kritik olay ruhunuzun aynı bölümünde derin kırıklar bıraktı. Bu kırıklar birleşerek bir kırılmaya dönüştü

Aegaeon bir erkek, bir şifacı, bir aşık olarak benim anlayamayacağım bir eylemde bulunmayı seçtiğinde."

Keir yoğun duygular sergileyen biri değildi - en azından hastalarına karşı. Sakin bir liman olma eğilimindeydi. Ama onun

"İyileşmek için en iyi bildiğin şeyin içine çekildin.

Bu içgüdüsel eylem için kendinizi suçlayamazsınız."

Sharine, Aegaeon'un kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini kabul etti.

yersiz bir kindarlık. O gün bugündür, nedenini bilmiyordu -

o zamanlar olduğu gibi, bir tür cazibeye karşı savunmasızdı

çoğunlukla yalnız ve sessiz varoluşunda hiç deneyimlememişti. Aegaeon onu bunaltmıştı; umutsuzca ona tutunmak istemişti - ve bu onun ve ona musallat olan hayaletlerin suçuydu - ama aslında bunu yapmamıştı.

Haremini korumuş, hayatını ondan ve Sığınak'taki Illium'dan uzak tutmuştu.

Sharine onun kanatlarını kırpmaya kalkışmamış, doğasının özünü değiştirmeye çalışmamıştı. ona doğru fırlattığı sevgi.

Ne kadar aptalmış, bağlantı kurmaya ne kadar açmış.

Ama hepsi tek bir sonuca varıyordu: Saldırmak için hiçbir nedeni yoktu. Sadece ona değil, oğluna da. Oğullarına. Ona yaptıklarını unutun, bu ona pahalıya mal olacaktı.

Illium'a gidip ona sarılıp vedalaşmak için hiçbir neden yoktu. Oğullarına babasının bir süreliğine uykuya yatacağını ama onu sevdiğini ve geri döneceğini söylemek çok az zamanını alırdı.

Böyle şeyler bir çocuk için önemliydi, derinden önemliydi.

Parlak, güzel çocuklarının küçük kalbini kırdığı için Sharine onu asla affetmeyecekti. Asla. Zamanın sonuna ve ötesine kadar yaşasa bile.

Kimse onun çocuğuna zarar vermedi.

Ellerini yumruk yapıp tırnaklarını derisine geçirerek süitin kapısını açtı ve koridora çıktı. Koridor genişti ve bir koridora açılıyordu.

devasa merkezi çekirdek. Korkuluksuz kenara doğru yürürken aşağıya baktı ve gri taştan inşa edilmiş devasa bir kalenin yaklaşık üç kat yukarısında olduğunu fark etti. savaşçı ve sert ve sevimli.

İnce mineral damarları taş "tuğlalar" boyunca uzanıyordu. Her bir taş parçasında gözüne çarpan ve elini en yakınındakinin üzerinde gezdirmesine neden olan renk geçişleri vardı.

destek sütunu. Beklediğinden daha sıcaktı, taş burada durduğu onca zaman boyunca pürüzsüzdü. savaşçılar ve ellerini ona karşı koyan diğerleri.

Burası soğuk bir yer olabilirdi, ancak taşın parlayan bir kalbi vardı ve merkez çekirdeğin duvarlarında bu toprakların yaşamıyla bereketlenen duvar halıları asılıydı. Devasa sanat eserleri önünde saatlerce durabileceği, her ayrıntıyı tek tek inceleyebileceği bir yer. Ama bu sadece başlangıçtı. Üstünde kavisli bir hafif eğimli tavanın üzerine bir gece resmi çizilmişti. Karanlık çöktükten sonra başını kaldırdığında görebileceği yıldızlarla ışıldayan gökyüzü.

Birden her bir yıldızın, mesafenin küçülttüğü göz kamaştırıcı bir değerli taş olduğunu fark etti.

Bu arada, onun altında sürekli bir hareketlilik vardı.

Titus'un adamları bir o tarafa bir bu tarafa yürüdüler ve Titus'un renklerinde devasa bir halıya benzeyen şeyin üzerinden geçtiler.

Fas'tan gelebilecek bir gün batımı. Belki de Titus ve Charisemnon arasındaki savaş gerginliğinden önceki bir zamanda. Gördüklerinin çoğu yıpranmış ve kanlı savaşçı giysileri giyiyordu, aralarında onları savaşta engellemeyecek tam, hafif zırhlı birden fazla melek de vardı.

Gökyüzü.

Ama aynı zamanda bir melek ve iki vampir de gördü. zengin altın ve koyu kahverengi renklerden oluşan bir ev personeli kıyafeti içinde görünüyordu. Titus'un renkleri. Acele ediyorlardı, yüzleri sıcaktı ve ter saçlarını ıslatıyordu.

Sharine bunun kendisi yüzünden olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı. "Hazırsın!" Ağır ses patlaması ürkütmedi

Titus'un kapısının açılıp kapandığını duymuştu.

Ses tonuna sinirlenen ve bunu saklayacak hali olmayan kadın, "Şaşırmış gibisin," dedi.

Şaşırmış görünüyordu, büyük omuzları ve ağır kalçalarını saran kahverengi bir pantolonun ve yuvarlak yakalı, göğüs kemiğine kadar inen açıklığı olan beyaz bir gömleğin altındaki kasları, daha önce gözüne çarpan altın renkli, kıvrımlı dövme şimdi gizlenmişti.

Gömleğinin kollarını geriye katlayarak kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı; teni koyu, koyu kahverengiydi ve derin bir zenginliğe sahipti. Altın sarısı bal ve krem rengi kanatları kemerli

Omuzlarının üzerinde, kontrolü savaşçı disiplinde bir ustalık sınıfıydı.

Sık kesilmiş siyah buklelerinde su damlacıkları parlıyordu.

Güzel bir adamdı. Ama Sharine'in güzel erkeklerle ayıracak vakti yoktu. Onlardan biri hayatını mahvetmişti. Evet, o oğlu için güzel bir adam ve çırağı için de aynı derecede güzel bir adam vardı ama bu konunun dışındaydı. Aodhan ve Illium -ve evet, Raphael de- onun zihninde farklı bir yer işgal ediyordu. Onları bebekken görmüş, öpmüştü. dizlerinin derisi yüzülmüş, coşkulu sevgileri altında gülümsüyordu.

Dünyadaki diğer tüm güzel erkekler gidip bir yanardağın erimiş kalbine atlayabilirdi ve Sharine'in umurunda olmazdı. Bu, özellikle Sharine'in bir süs eşyası olduğunu düşünen güzel başmelek için geçerliydi, kırılabilir ve bölgesinin umutsuz hayatta kalma savaşında işe yaramazdı.

"Sarayımdaki hanımların genellikle acele etmediklerini biliyorum."

Titus sonunda cesaretini toplayarak sesini alçalttı
Bu onu rahatsız eden bir ses tonuydu - onu sesine bile dayanamayacak kadar zayıf mı görüyordu?

İşte o zaman sözleri kulağıma çalındı: ... sarayımın hanımları ...

Hareminin olduğunu duymamıştı ama yanılıyor olması onu şaşırtmazdı. "Hanımların nerede?"

"Güvenli bir adada." İç çekti. "Tüm nazik saray eve dönmek için yalvarıyor ama burası güvenli değil ve nazik saray mensupları burada mutlu olmaz."

Kadınların sürgüne gönderilmesi fikri karşısında sanki "Astaad'ın haremindeki kadınların savaş sonrasında halklarına yardım ettiklerini duydum. Sizin 'nazik sarayınız' da aynı şekilde yardımcı olamaz mı?"

Titus başını geriye atarak güldü, ses Mekânda yankılanan bu ses çok büyük ve neşeliydi. Kendini uzun bir an boyunca onun karşısında buldu. Başını zorla salladığı anda ne yaptığının farkına vardığında, bir kez baktı

Daha çok aşığıdaki katta. İnsanlar artık gülümsüyor, yanakları kırmıyor ve adımları hafifliyordu.

Sanki sıcaklığı ve mutluluğı bulaşıcıymış gibi.

"Nazik saray sadece kadınlardan oluşmuyor ve içindeki kadınlardan hiçbirisi savaşçı ya da yönetici değil." Titus sonunda kıkırdamayı bıraktığında şöyle dedi ve ardından ekleyerek elde ettiğı başarıyı mahvetti: "Elia ama onun görevi sarayın çocuklarına karşı. Kardeşlerinin geri kalanı şımartılmış yaratıklar. ve yırtık bir etekle son nefesini verir."

Sharine gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Oh," dedi nazikçe.

Kaşları birbirine yaklaştı, gözlerinin akik rengi daha da koyulaştı. "Ah?" Derin bir homurtu duyuldu, kanatları açıldı ve sonra kapandı.

Gülümsedi, kanında onu zorlayan bir sıcaklık vardı. onu it. "Nerede yemek yiyeceğiz? Uzun yolculuktan sonra acıktım."

Titus'un kanatları ... titriyordu. Titus'un kanatlarında dalgalanan küçük hareketi tanımlamak için kullanabileceğı tek kelime buydu.

Sıkıca tuttuğı kanatlarını. "Elbette, Leydi Sharine," dedi iğrenç derecede resmi bir tonda, sesi daha düşük bir aralığa ayarlanmıştı.

Gözleri kısılmış olan Sharine yine de sessizliğini korudu ve adam kanatlarını kullanarak koridorun kenarından uzaklaştı.

yer seviyesine kontrollü bir iniş başlattı. Takip ettiğinde, kendini birçok gülümsemenin muhatabı olarak buldu hepsine karşılık vermek için elinden geleni yaptı.

Bu insanların hiçbirisi onun huysuzluğına katlanmak zorunda değildi.

Sırf baş melekleri bir ... olduğu için... geçenlerde sarayındaki gençlerden biri ne mırıldanmıştı? Ah evet, bir mankafa. Sharine bu kelimenin anlamından emin değildi ama kulağı geldiğı gibi bir anlamı varsa, o zaman ev sahibini tanımlamak için mükemmel bir kelime seçimiydi.

"Eğer bana eşlik edersen." Titus'un kokusu, onu büyük ve süslü bir binaya götürürken yanında temiz ve tazeydi.

antik eserler ve silahlarla süslü koridora ve sabah güneşiyle çalkalanan geniş bir odaya girer.

Şu anda dış havaya açık olan devasa kapıların sonucu.

"İsterseniz onları kapatabilirim," dedi Titus aynı şekilde-

resmi bir tonda. "Avludan gelen sesler hoşuma gidiyor ama daha sessiz iklimlere alışkın biri için bunaltıcı olabilir."

Ona bir bıçağı olduğunu söylemek istedi. Raphael'in Elena'sından bir hediye idi, Elena savaştan önce Lumia'yı terk ettikten sonra başucundaki masada bulmuştu. Yanında bir not vardı: Bu hediye o hedefleri bıçaklarken yaşadığımız eğlencenin bir anısı olarak kabul edersen onur duyarım. Ayrıca, sen de Bıçaklama pratiğine devam et. Nadir bulunan doğal bir yeteneğin var.

Bıçağı fırlattığınızda denge.

Sharine hediye ve mektuptan çok memnun kalmıştı ve bu alışkanlığını sürdürmüştü. Tanicia bile onun doğruluğuna dikkat çekti. O bir savaşçı değildi ama belli bir baş melege ders verecek kadar isabetliydi. Sharine söz konusu olduğunda herhangi bir şeyi varsayma konusunda. "Böyle iyi," dedi ve bıçağı kalçasına takılı bıraktı, giymeyi sevdiğini keşfettiği yer.

Orta kapıya doğru yürüdü, orta avlunun kenarına ve avlunun sıcaklığına doğru adım attı.

Sabah. Kalenin içi serindi, muhtemelen inşa edildiği taştan dolayı, ağır ve sağlamdı. Dışarıda ise renkler güneşin altın sarısı ve işlenmiş kahverenginin tonlarıydı, bir de taze topraktan gelen yemyeşil büyük bir arabanın üzerinde.

Genç bir kadın tarafından kullanılan küçük özel bir araç, yüklü arabayı taşımaktaydı Sharine'in mutfak olduğunu tahmin ettiği yere doğru. Bu tür araçları New York'ta da görmüştü, kamyonlardan paletleri kaldırıyorlardı ama şu anda isimlerini hatırlayamıyordu.

Avlunun büyük kısmı Titus'un savaşçıları ve diğer personeli tarafından kullanılmak üzere açık alandı ve

muhtemelen Tanicia'nın bahsettiği efsanevi partilerin
merkezi konumundaydı

Titus'un daha iyi zamanlar geçirdiği biliniyordu. Ancak bir köşede ahırlar bulunuyordu ve sol tarafa dikilmiş birkaç ağaç da yorgun ve yorgunluktan bitap düşmüşlerin sığınabileceği gölgeli bir sığınak oluşturunuyordu. İnsanlar dinlenmek için oturuyor ve şık kediler evcil hayvan almak için geziniyordu.

Hareket sürekliydi, melek savaşçılar inip kalkarken vampir -ve muhtemelen ölümlü- savaşçılar, bazılarının kullandığı gibi sağlam araçlarla girip çıkıyorlardı. kendi insanları. Sahaya çıkan savaşçıların her biri kılıçtan silaha kadar silahlarla donatılmıştı. tanımlanamayan modern cihazlar.

En son bu kadar aktif bir yerde bulunduğunda, burası Raphael'in Kulesi'ydi.

Yanındaki Titus'un kaslı cüssesinin farkında olarak, ona yeniden doğuşun ortadan kaldırılmasının ilerleyişini sormaya gitti.

Koyu kızıl saçlı ve iki tonlu kanatları olan (üstü koyu gri, altı beyaz) dişi melek Titus'un sağına kondu.

"Efendim," dedi başıyla selam vererek. "Lady

Hummingbird." Titus, "Bu benim birlik eğitmenim,

Tanae," dedi ama

dikkati belli ki savaşçının üzerindeydi. "Ne oldu?"

"Çevrenin içinde gözden kaçırmış olabileceğimiz bir yuva ihbarı aldım ve kontrol etmeye gittim - yaratıklar terk edilmiş bir tahıl mahzeninde

saklanıyor." Titus tıslayarak nefes

verdi. "Kaç kişi?"

"On. Yanıma bir filo aldım ve mahzeni temizlemeyi başardık. Ama efendim, yaratıklar kendi türlerinden birini yem olarak göndermiş gibi görünüyor. Sanırım onu fark etmemizi istediler, amaçları ölümcül bir pusu kurmaktı."

11

Yeniden doğanların bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum," dedi Sharine, et yiyen varlıkların bu kadar yüksek derecede düşünebildikleri ve plan yapabildikleri fikri karşısında **afallamıştı.**

"Yalnızca Afrika'da," diye mırıldandı Titus. "Lijuan ve Charisemnon yeni ve daha vahşi bir tür yaratma sürecindeydi. Vahşi bir zeka bunun bir parçasıdır ve yeniden doğan bazı grupların diğerleri."

Sonraki sözleri birlik eğitmenine yönelikti. "Dışarı çıkıp araziye taramam gerekiyor mu?" Titus sordu Sharine'in yüz hatları tuhaf bir şekilde tanıdık gelen kadın.

Sharine onun resmini yapmış mıydı? Hatırlayamadı. Ama Saçların alevi, gözlerin şekli, çift renkli kanatlar... Bunları daha önce de görmüştü. Dilinin ucuna kadar gelmişti.

"Hayır, çamur mahzendeydi, bu yüzden onu yok etmek için ateş kullandık."

"O zaman bu zamanı dinlenmek için kullanın." Titus kadının omzuna bir tokat attı. "Az önce Ozias'tan yeniden doğanların gün ışığında daha fazla hareket ettiğini gördüğüne dair bir rapor aldım. Yakında günün her saati savaşıyor olabiliriz."

Tanae havalanmadan önce başını eğdi ... ve işte o zaman, gri ve beyaz kanatların parıltısı içinde Sharine cevabını buldu. "Galen," diye mırıldandı, gözleri, kesik kesik kıvrık saçları ve peridot yeşili gözleri olan, kanatları sadece uçarken görülebilen beyaz çizgilerle gri, melek gibi bir savaşçının görüntüsüyle doldu.

"Tanae ve ikinci Tzadiq'in oğlu," dedi Titus ona. "Galen ondan önce kuvvetlerimde bir komutandı. Raphael onu çaldı." Bu sözlerde mizah yoktu ama yüzündeki asık ifadenin Galen'in kaçıışıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Karşı karşıya olduğumuz şey bu," dedi neredeyse kendi kendine. "Sonsuz bir enfeksiyon, mutasyon ve ölüm dalgası.

Charisemnon ve Lijuan dünyamıza korkunç bir şey saldırlar."

O anda, Afrika'nın Başmeleği ve Kadronun üyesi Titus'tu ve geniş omuzlarında bir yükün sorumluluğunu taşıyordu.

"Eğer yaratıklar daha zeki hale geliyorsa
-"

Başını sertçe salladı. "Sence biz iletişim kurmayı denediniz mi?" Derin çizgiler ağzını çevreleyerek, "Denedik. İnsanları yok etmek gibi bir niyetim yok, yeter ki kötü şansları onlara bulaşmış olsun. hastalık." Kollarını kavuştururken kasları derisinin altında gerildi. "Ama yeniden doğanın zekası avlanan bir leoparınki gibi. Leopar avı için pusuya yatar, saldırır ve yemeğini indirir."

Koyu sarı-turuncu kürklü, siyah benekli, kulakları sivri bir kedi, kendisinden daha iri kedi kardeşlerinin söz konusu olduğunun farkındaymış gibi, başını Titus'un çizmesine sürtmek için yanaştı. Yere çömelip pantolonunu kalçalarının üzerine sıyırarak kedinin kulaklarının arkasını kaşdı.

"Ama leopar yemek için avlanır," diye devam etti, "ve bölgesini korumak için. Yeniden doğanlar mı? Onların tek amacı ölümü yaymaktır - hiçbir dünyada yeniden doğanlar başka türlerle birlikte var olamazlar; bu yaratıklar hayvanlar da dahil olmak üzere yollarına çıkan her canlıyı parçalayıp öldürürler." O

başını kaldırdı, oniks gözleri onu esir almıştı. "Yeniden doğanlar, asıl yaratıcılarının ölümcül arzularıyla doludur."

Lijuan, Ölülerin Başmeleği ... ve tüm dünyaya boyun eğdirmeye çalışan bir kadın.

Akıcı bir hareketle ayağa kalkan Titus, "Hadi yemek yiyelim de görevlerime geri dönebileyim," dedi. Sesi emir veren bir başmelek gibiydi.

Sharine o ana kadar ona sempati duymuştu ama şimdi parmakları bir kez daha bıçağına doğru seğiriyordu. New York Kulesi'nin iç duvarlarında neden sadece bıçaklarla açıklanabilecek delikler olduğunu anlamaya başlamıştı. onlara çarparak. Aptalca davrandığında Raphael'in kafasına böyle bıçaklar fırlatmak Elena için çok tatmin edici olmalı.

Ama Raphael asla Elena ile böyle konuşmaya cesaret edemezdi.

ona bir savaşçı olarak saygı duyuyordu. Titus ise Sharine'i bakması gereken kırık bir kuş olarak görüyordu. "Seni tutmak istemezdim," dedi bal damlayan bir sesle. "Lütfen, ihtiyacın olanı al ve uçmaktan çekinme."

Adamın ona bakışı şaşkınlıkla karışık bir kaş çatmaydı. Yüzünün kaba saba yakışıklılığında tanık olunması sıra dışı bir ifadeydi ama kısa sürede yerini sakinleştirici bir gülümsemeye bıraktı. "Yorgun olmalısın. yolculuk." Yatıştırıcı sözler, sesinin doğal tonu rahatsız edici bir şekilde ayarlanmıştı. "Gel, biraz yemek tam da ihtiyacın olan şey olacak."

Ona huysuz bir at gibi davranıyordu. Bir dakika içinde onu sakinleştirecekti.

Omurgası gergindi, yardım tekliflerini elinin tersiyle itti ve masaya oturdu, kanatları zarifçe iki yanına düştü özel olarak tasarlanmış sandalyenin arkasına oturdular. Önlerindeki masa görkemli yemeklerle donatılmıştı - çok fazla

Ölümcül bir savaş veren bir kale için karmaşık bir yemektir ve zaten kaynayan öfkesinin altında bir ateş yaktı.

Sonra Titus konuştu. "Korkarım açsım, haftalarca sadece yemek yedikten sonra resmi bir yemek beklentisiyle çok heyecanlandı.

Herkesi olabildiğince hızlı bir şekilde, görünüşe göre kafasına girmesine izin verdi." Yüksek sesli, sıcak kahkahalar

Su. "Pekâlâ, bu sabah bol bol yiyeceğiz ve kalede bu ziyafetten bir tabak kapmayı başaran herkes de öyle."

Yorumun sıcaklığıyla öfkesi yatışan Sharine, adam ona hizmet etmek istercesine bir kaşık kaldırdığında tabağını uzattı

bir tabaktan. Tabağına büyük bir porsiyon koydu. "Ben bir fil değilim," diye mırıldandı ve birdenbire

Bu kadar nezaketsiz olmak ona göre değildi ama Titus'la ilgili bir şey onu kızdırmaya devam ediyordu.

"Tamam." Kendi tabağını aldı. "Tabakları değiştiririz. Burada size hizmet etmek isteyen çalışanlarım var, ama ben Bu sabah özel olarak konuşmamız gerektiğini düşündüm. Bunu tek bir bağırışla düzeltebilirim."

Ona ters ters bakarak, kendi tabağını ona uzatırken onun tabağını aldı. Sonra ayağa kalktı ve bir tabağın kapağını kaldırdı.

sebze yemeği. "İkimiz de iki kolumuzu kaybetmediğimize göre, kendimize ve birbirimize hizmet edebileceğimizi düşünüyorum." O

kendi tabağıyla birlikte onun tabağına da bir porsiyon koydu. "Illium bana Charisemnon'a karşı savaşta yaralandığını söyledi. İyileştin mi?"

"Tabii ki var," diye homurdandı ama tabağına daha fazla yemek koymasına izin verdi. "Ben bir başmeleğim."

Sharine'in tabağı yeterince doluydu, ancak Titus onun iki katından daha büyük olduğu ve günlük olarak muazzam miktarda enerji harcadığı için, onu dağıttı oturmadan önce biraz daha düşündü. Sessizce yemeye başladılar, ancak Titus'un ona temkinli bakışlar gönderdiğinin farkındaydı.

Bu onu memnun etti.

Hiç kimse Sinekkuşu'ndan çekinmezdi. O hafiflik, nezaket ve kibarlık anlamına geliyordu ve hiçbir tehdit içermiyordu. Tüm bunlar onun doğasının bir parçasıydı, bu doğruydı.

Ama Sharine de Hummingbird'ün bir parçasıydı ve uzun bir Sharine bir süre önce, kafası bulutlarda olan bir sanatçıdan çok daha fazlasıydı.

Çok uzun zaman önceydi, Titus'un

evrende bir zerre olarak bile var oldu, ama anılar

gerçek dünyaya dönmesiyle birlikte uyanmaya başlamıştı. Başkalarının uzun zamandır unuttuğu ya da hiç hatırlamadığı şeyleri hatırlıyordu.

Caliane hariç.

"Akhia-Solay'ı hatırlıyor musun?" Caliane, arkadaşı Lijuan'la savaşmaya gitmeden önceki son konuşmalarından birinde ona sormuştu. "Bu Cascade'i uyandıracak mı merak ediyorum."

Sharine'in bu olayla ilgili kişisel bir anısı yoktu. Uyuyan Kadim o zaman, perde henüz soluyordu, ama Afrika manzarası boyunca uçarken aklına gelmişti, uzun uçuş bu tür diğer uçuşların gevşek anılarını dürtüyordu.

Bir zamanlar, Raan'dan sonra ve Aegaeon'dan çok çok önce -Akhia-Solay'ın çoğu melek için bile bir efsane olduğu kadar uzun bir süre- Sharine, ordusunun savaş tarihçisi olarak bir generalle birlikte uçmuştu, meleklerin tarihlerine eklemek için çılgınca çizimler yapan sanatçı. Aynı zamanda -eline baktı,

hafıza parçalarına takıldı. Bir noktada, bir düşman savaşçısıyla karşı karşıya gelmişti ... ve o

"Yemekten memnun değil misin?" Titus'un iri sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü, geçmiş kayboldu Geride bıraktığı bilgi yankıları dışında ait olduğu yerde.

"Ne?" Tabağına baktığında yemeyi bıraktığını gördü. "Hayır, hiç de değil. Hepsi çok lezzetli. Mutlaka şefinize iltifat edin."

"Aşçı," diye düzeltti Titus. "Biri ona şef demeye cüret ederse anında istifa edeceği konusunda kararlı."

"Onu kızdırmamaya özen göstereceğim." Yediklerine dikkat ediyor, tatların, dokuların ve kokuların tadını çıkarıyordu. Yemek, siste geçirdiği süre boyunca hayatından çıkmasına izin verdiği bir başka şeydi. Yemek yemiş ama hiçbirinin tadına bakmamıştı, zihni uzaktı.

Ancak tabağını temizledikten sonra Titus'a tekrar baktı. Titus ona gülümsüyordu. Bu gülümseme yıkıcıydı. Savaşçıların çoğunun ondan bahsederken iç çekmesine şaşmamalı. Sadece kadınları sevgili olarak kabul ediyor gibi görünse de, bu herkesin ve her şeyin onun peşinden koşmasını engellemiyordu.

onu. Gerçekten de, bu övgüler onun kendisiyle ilgili yüksek görüşünü açıklamak için bir yoldu.

"İşte." Özellikle sevdiği bir yemeği uzattı. Adamın ona dikkatle baktığını fark etmemiştir.

"Teşekkür ederim," dedi, teninin altında bir sıcaklık hissederek. "Şimdilik doydum."

Tabağı yere bırakan Titus sandalyesinde arkasına yaslandı ve iki elini başının üzerinde gezdirdi. Bir şeyler söyleyecek gibiydi ki, kanatları tozla kaplı bir savaşçı Temiz kapıların önüne inip, "Efendim!" diye bağırdığında bembeyaz olmuş olabilir. Yeniden doğmuş devasa bir yuva görüldü.

yeni bariyerlerin ötesinde! Uyandılar ve tırmanıyorlar!"

Titus o kadar hızlı hareket ediyordu ki bu kadar büyük bir adam olduğunu görmemiştir. O daha sandalyesinden kalkmadan adam dışarı çıkmış ve kaçmaya başlamıştı.

Kalbi gümbür gümbür atarken, birden fazla filonun gökyüzüne çıktığını ve hepsinin güneye doğru ilerlediğini görmek için onun peşinden koştu.

Kamuflaj renklerine boyanmış ağır hizmet araçları aynı anda avludan ciyaklayarak çıktı.

Yanına genç ve ince bir savaşçı düştüğünde, teni abanoz, gözleri soluk kahverengi, saçları tahta boncuklarla süslenmiş dökülen tutamlar halinde ve kanatları yeşile bulanmış siyah renkte, "Filolardan değil misin?" diye sordu.

"Burada size rehberlik edeceğim, Leydi Sinekkuşu," dedi derin bir eğilmeyle ve üzüntüsünü gizlemeye çalışsa da bunu başaramayacak kadar gençti. "Ben Obren, efendimizin kuvvetlerinin en yeni üyesiyim."

Ve bu yüzden ona Sharine'e bakıcılık yapıyordu. "Bana Leydi Sharine deyin," dedi önce; Sharine'in yalnız kalmasını tercih ederdi ama bunu teklif ederse çocuğun oracıkta öleceğini biliyordu.

Zaten solungaçlarının etrafı biraz yeşil görünüyordu. gerçek adını söylemek zorunda kaldı. "Leydi Sharine," diye mırıldandı sonunda.

"Filoların arkasında uçmamın bir tehlikesi var mı?"
Dikkat dağıtmak gibi bir niyeti yoktu ama yorgun olsa da havada biraz zaman geçirip neler olup bittiğine ilk elden bakamayacak kadar da yorgun değildi.
Bunca yolu hiçbir şey yapmadan oturmak için gelmemiştir ve ihtiyacı olan ilk şey bilgiydi.

Ancak o zaman yardım etmek için ne yapabileceğini bilebilirdi.

Çocuğun kafası yukarıya kalktı, ağzı açık kaldı ve sonra kapandı. "Leydim, efendimiz sizin bu toprakların sınırları içinde kalmanız konusunda çok kararlıydı. kale."

Titus'u ilk fırsatta gerçekten tekmelemeye karar verdi. Sharine gülümsedi ... ve Obren'in göz kırptığını görünce oldukça sevindi. Görünüşe göre içinde büyüyen çelik yüzüne yansımıştı. "Titus benim efendim değil," diye işaret etti.

Bilinçli bir nezaketle, çünkü baş meleğinin mankafa olması bu gencin suçu değildi. "Gelebilirsin ya da yalnız gitmekten mutluluk duyarım." İkisi de adamın onu asla fiziksel olarak alıkoymaya çalışmayacağını biliyordu.

Yutkunarak ayaklarının üzerinde kaydı. "Eğer yeniden doğanların ulaşamayacağı bir yükseklikte havada kalırsan, o zaman bir risk göremiyorum." Bir yutkunma daha. "Yaratıklar, melekler yaralanıp bir yuvaya indiğinde melekleri parçaladılar. Yeni varyant sürüler halinde çalışıyor ve ...bir melek düştüğünde yalnızsa..."

Sharine anne şefkatiyle çocuğun omzuna dokundu. "Dikkatli olacağım. Bir şey yapmak istemiyorum. Ya savaşçıların dikkatini dağıtın ya da yeniden doğan ellerde böyle bir işkenceye maruz kalın."

Yüzü buruşan ama başka seçeneği olmadığını açıkça bilen çocuk, "Sizi doğru yere götüreceğim," dedi.

Sharine, "Titus'a bunun benim kararım olduğunu söyleyeceğim," diyerek onu temin etti.

Asık suratlı bir bakış. "Oh, baş melek beni suçlamayacak. Henüz bebek olduğumu düşünüyor, bacaklarımın üzerinde

hala sallanıyorum."

Gülümsemesini gizleyerek, "Hadi uçalım," dedi.

Birlikte havalandılar ve Sharine bir rehber ihtiyacı olmadığını hemen anladı. Titus'un kuvvetleri yeniden doğanlarla çarpışırken, şehir sınırlarının biraz ötesinde havaya toz yükseldi. Yaklaştıkça neden bu kadar çok toz olduğunu da anladı; otların, ağaçların ve diğer bitkilerin büyük bir kısmı melek ateşiyle yok edilmişti.

Bugün, kanatlı savaşçılar çoğunlukla yukarıda kalıyor, doğuştan gelen melek gücünü ya da ateş püskürten silahları kullanarak yeniden doğanlara ateş ediyorlardı. Ah, bunlar buraya gelirken şehirlerde gördüğü silahların ta kendisiydi. Vampir savaşçılar henüz bölgeye ulaşmamıştı ama o yerde birkaç çift melek kanadı gördü.

Titus'un bal sarısı ve krem rengi de dahil.

Kalbi gümbür gümbür atarken, onun küçük bir yamaçtaki bir deliğe, manzaradaki çıplak bir tümseğe bir enerji şimşegi fırlattığını görene kadar neden tehlikeye girdiğini anlamadı. Güç yamacı patlattı, mideyi dışarı fırlattı- Yol boyunca yeniden doğmuş et parçaları çalkalanıyor. Bu Yuva kelimesinin kasıtlı ve spesifik olarak kullanıldığını fark ettiğinde. Bu yaratıklar toprağın altında bir araya toplanmışlardı.

"Tüneller!" Obren, Sharine'in uçtuğu yol boyunca geriye doğru ilerleyen bir güç dalgasını işaret ederek bağırdı. Sanki bir oyuktan geçiyormuş gibi.

Titus kükreyerek yumruk yaptığı ellerini kaldırdı.

Yer sarsıldı, sonra çatladı ve yeniden doğanlarla dolu uzun bir oyuk ortaya çıktı. Bazıları ölmüştü ama birçoğu hâlâ hayattaydı, gözleri kıpkırmızıydı ve kaçmak için çırpınırken pençeleri birbirini parçalıyordu.

Sharine kanı donmuş bir halde Obren'e döndü. "Bu tüneller ne kadar uzağa gidiyor?"

Genç rehberinin sesi titrekti, "Bunu daha önce görmedik Leydi Sharine. Yuva yapıyorlar ama daha önce hiç yuva oluşturmamışlardı. Bunlar, temizlenmiş bölgeleri korumak için inşa ettiğimiz bariyerlerin altından geçerek şehrin içine kadar girebilir."

Onun dehşetini anlayan Sharine çabucak düşündü. "Titus ve filolar burada yeniden doğanlarla uğraşmakla meşguller." Bu yuva çok büyük görünüyordu. "Geri uçalım ve olası bir tehlikeyi tespit edip edemeyeceğimize bakalım. Ayrıca vampir ekiplerinin yanı sıra şehirde kalan muhafızları da uyarabiliriz. bariyerler."

Obren, üstlerinden emir almaya alışkın genç bir asker olarak onunla birlikte hareket etti.

Sharine bir gözcü değildi ama sanatçı gözüne sahipti ve bu göz kuzeydoğudaki hafifçe yanlıs hizalanmış bariyere takıldı. Ağır kanatlarıyla oraya uçarken, bir gökyüzünde şaşkın melek savaşçı. "Leydim," diye başladı diğer kadın, "yapabileceğim bir şey var mı-"

"Yeniden doğanlar toprağın altına gömülüyorlar." Sharine aşağıyı işaret etti. "Ve bu bariyer artık yerle aynı hizada değil."

Savaşçı, hakkını teslim etmek gerekirse, hemen alarma geçti. "Yardım istemek ve yardım gelene kadar muhafız hattını geri çekmek zorundayım." Gözlerinden çizgiler fışkırıyor, dudakları sıkıca bastırdı. "Sınırdaki güçleriyle toprağı delebilecek kimse yok ve elimizdeki silahların da bunu yapacağını sanmıyorum."

Akhia-Solay'ı hatırlıyor musun?

Hafıza fısıldadı, Sharine'in parmakları içe doğru kıvrıldı. Kullanılmadığı için yaşlanmış, güçlenmiş ve katılaşmış olan güç, damarlarında ısındı. Avuçları şampanya rengi parlıyordu.

"Kara birliklerinize bariyerden uzaklaşmalarını söyleyin."

Ağzı açık kalan savaşçı melek Sharine'in eline baktı ve hemen harekete geçerek ona bağırdı insanların tehlike bölgesini tahliye etmelerini istedi. Sharine onlar yeterince uzaklaşana kadar bekledi ve ardından gücü serbest bıraktı.

Ortaya çıkan delik Titus'unkinin sadece küçük bir kısmıydı ama altındaki tüneli ortaya çıkarmak için yeterliydi. Sınır muhafızı ve adamları içeride yeniden doğanlara ok atarak karşılık verdi, hepsi de alev püskürten

silahlarla ateş ediyordu.

Bu sırada Sharine eline bakıyordu.

Obren de aynısını yapıyordu. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum." Fısıltı gibi çıkmıştı. "Bana Sinekkuşu'nun bir sanatçı olduğu söylenmişti."

"Unutmuşum," diye mırıldandı, zihni Sharine'in doğuşuna kadar geri gitmek için hafızanın ilmeklerini çözüyor.

12

Eons Geçmiş

Baba! Baba! Baba! Baba! Bak ne yapabiliyorum." Sharine'in küçük parmaklarından çıkan ışık, kır çiçekleriyle kaplı dağın yamacındaki taşlardan birini çatlattı. "Bak!"

Kara kaşları gözlerinin üzerinde birleşirken, babası kayaya dokunmak için eğildi. Parmağını bir tıslamayla geri çekti, parmağının ucu kızarmıştı. Yüzü düşen Sharine dudaklarını hafifçe kayaya bastırdı. "Daha iyi öpüyorum," dedi,

Bunu bir sonraki dağda yaşayan arkadaşının annesinden öğrenmişti.

Babası gülümsemedi, sadece ellerini avuçlarının içine aldı ve avuçlarına baktı. Ama artık orada hiçbir şey yoktu, o güzel ateşten hiçbir iz yoktu. "O benim içimde," dedi ona, ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Hepsi gazlı ve sıcak."

Babası arkadaşının babası gibi değildi. ve onu sırtında gezdirirdi. Sharine'nin babası kemiklerini sızlatacak kadar yaşlıydı. Bunu kelimelere nasıl döneceğini bilemeyecek kadar gençti ama babasının yaşının ağırlığını ufukta beliren kara bir bulut gibi hissediyordu. Babasının onu sevdiğini biliyordu, bunu o da hissediyordu ama bu diğer babaların çocuklarını sevdiği gibi değildi.

"Eve, annenin yanına uçmamız gerekiyor," dedi derin sesiyle, gözleri onunkilerle aynı güneş ışığı tonundaydı ama kahverengi çizgiler vardı.

Sharine, güneşin kır çiçeklerini parlatacak kadar parlak olduğu bu dağ yamacında daha uzun süre oynamak istiyordu, ama tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu.

Ayaklarını sürüyerek. En son denediğinde, "aklı başına gelene" ve eve uçana kadar babası onu yalnız bırakmıştı. Burada tek başına oynamak eğlenceli olabilirdi, ama sonra onu ve annesini özleyecek ve eve dönecekti ve onlar da davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğradım.

İç çekerek uçtu. O kadar yumuşak ya da o kadar Babası kadar düz, ama artık eve dönerken yol boyunca havada kalabiliyordu. Önceden düşerdi ya da dinlenmek zorunda kalırdı.

Ama geçen yıl içinde kanatları daha da güçlenmişti, yine de evlerinin taş avlusuna indiğinde kalbi güm güm atıyordu.

Yeni numarasını paylaşmak için heyecanla içeri koşarken "Anne!" diye bağırdı.

"Sharine, tatlım, sana kaç kere koşmamamı söyledim?" Annemin sözleri yumuşaktı, Sharine'e gönderdiği gülümseme nazikti ... ve yorgundu. Sharine'in annesi her zaman yorgundu. Annesi böyleydi - Sharine annesinin yorgunluktan bitap düşmediği bir zaman hatırlamıyordu.

"Özür dilerim," dedi gülümseyerek ve yavaşladı. "Babama ateşimi gösterdim. Biraz yiyecek alabilir miyim?"

Annesinin gök mavisi bakışları babasına yöneldi, altın rengi saçları dalgalandı ve kanatlarının açık mor rengi

Huzursuzdu ama Sharine yemeğini yiyip dışarı çıkana kadar konuşmadılar. Ama o kötüydü ve dinleyebilmek için parmak uçlarına basarak pencerenin yanına geri döndü. Yapmaması gerektiğini, başkalarını dinlemenin kötü bir şey olduğunu biliyordu ama kimse onun etrafında ilginç konuşmalar yapmıyordu ve o artık bir bebek değildi.

"Ateşi mi?" Annem boğuk ve yumuşak sesiyle mırıldandı.

"Evet." Babamın sesi daha derindi. "O bir ateşin belirtilerini gösteriyor. saldırı yeteneği. Belki de kızımızın kaderinde bir savaşçı olmak vardır."

"Kendini sanatına bu kadar kaptırdığına inanamıyorum." Sharine'in annesinin sesi sanki gülümsüyor gibiydi ve

Bu güzeldi. "Annemden bir kalıntı olması muhtemel. Uyumaya karar verene kadar Qin'e hizmet etti."

"Ama çok genç?" Babam mırıldandı, kanatlarını açıp kapatırken çıkardığı ses tanıdık ve rahatlatıcıydı. "Saldırgan yeteneklerin çocuklarda ortaya çıkmamasının bir nedeni var. Bir arkadaşına ya da oyun arkadaşına zarar vermeden niyet."

Annesi, "Evet, bu konuda haklısın," demeden önce bir duraksama oldu. Ona yeteneklerini asla kullanmamasını öğretmeliyiz. En azından büyüyene kadar." Her kelimesinde sonsuz bir yorgunluk. "Başarabilecek miyim bilmiyorum aşkım. Bir çocuk için acı çektim Genç ve hayat doluyken, dünyada artık senden ve kızımızdan başka ilgi çekici bir şey görmediğimde kader beni kutsasın diye."

Sharine kasıtlı olarak pencereden uzaklaştı ve yabani otları ayıklamak üzere annesinin çiçek bahçesine doğru yürüdü. "Bu şekilde konuşmamalılar." Gözleri ıslak ve sıcaktı, bir ot kopardı. "Nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum."

Konuştuklarını anlayacak yaşıydı. Uyku hakkında. Normal uyku değil. Asırlar ve asırlar ve asırlar boyunca devam eden uyku. Bu onu korkutuyordu. Melekler ona anlatılan ama hiç tanışmadığı ölümlü çocuklar gibi değildi- Meleklerin büyümesi uzun zaman aldı. Ya annesi ve babası onu henüz yarım bir yetişkinen terk ettiyse? Ne olur? O zaman ne yapacaktı? Yapayalnız kalacaktı.

Belki daha iyi dinlese ve düşünse daha uzun kalırlardı. "Ateşi kullanmayacağım," diye söz verdi çiçeklere ıslak, titrek bir fısıltıyla. "İyi olacağım. En iyi küçük kız olacağım."

13

Titus yuvaların nereye açılabilceği konusunda o kadar endişeliydi ki silah ustası Orios'u yuvanın ana bölümünden sorumlu bıraktı ve diğcr gizli yolları ortaya çıkarmak için geri uçtu. Ancak ilk şüpheli bölgenin çoktan ortaya çıkarıldı.

Tünellerin içinde ateş kaynadı, yeniden doğanlar kesinlikle kül oldu.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu sevinçle, eski meleklerinden birinin yeni bir güce kavuşup kavuşmadığını merak ederek.

Alev makinesinin sıcaklığından yüzü ter içinde kalan Marifa ona döndü ve "Sinekkuşu" dedi.

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra diğcr melek şöyle dedi: "Şerefim üzerine efendim. O yaptı. O da benim kadar şaşırmış görünüyordu ama bizim için deliği açtı."

Bu gizemin bekleyebileceğine karar veren Titus, filo kaptanını bu işle baş başa bıraktı ve aksi yönde, çivit rengi ışıktan kanatları görebildiği yere doğru ilerledi. Görünüşe göre

Cadre ona düşündüğünden çok daha fazla yardım göndermişti. Ya da bir görsel ikizi Sinekkuşu'nun bedenini ele geçirmişti.

Tüm binayı temizlemeleri saatler sürdü. Birbirine bağı yuvalar, ama iş henüz bitmemişti. O ve halkı -ve Sinekkuşu'na benzeyen sarkık kanatlı güçlü sahtekâr- gitmek zorundaydı sağlamak için temizlenen her bölümden geriye doğru

Bir kabus patlamasında yeniden doğabilecek bir yuvayı kaçırmamışlardı.

Öyle basitçe toprağı yarararak açabilecek gibi değildi - koca bir şehir o toprağın üzerinde oturuyordu.

"Uyanık olmamız gerekecek," dedi halkına şöyle seslenirken

terli ve kirli bir halde, kıyafetlerinde ve vücutlarında birden fazla kokuşmuş yeniden doğmuş et ya da kan iziyle kalenin surlarında toplandılar.

Bugün şanslıydı, ölümlü, vampir ya da melek, hiçbirini bu gaddar yaratıklara kaptırmamıştı. "Alarm

Halkı tehlikeden haberdar edin ve onlara bir savaşçı çağırımlarını söyleyin.

Evlerinin altında bir şey duyarlarsa, ne kadar yanlış alarm olursa olsun, onlara kızmayacağımıza dair güvence verin. çok."

"Yer sensörlerini kalenin etrafına yerleştirebiliriz. ve şehir," dedi bu dönemin teknolojilerine yoğun ilgi duyan iki yüz yaşındaki bir vampir.

"Git, Tzadiq'le konuş, yola koyul."

Sinekkuşu da onlarla birlikte kaleye dönmüştü ama o grubun kenarında kalarak dağılana kadar sessiz kaldı. Ancak o zaman Titus'a yaklaştı, kanatları uçları yere sürtünene kadar düşmüştü.

"Yolculuğum sırasında gördüklerimi henüz sana anlatmadım." Sesinde yorgunluk yoktu ama o kanatlarda ve yüzündeki gerginlikte bunu gördü. "Umutsuzca yardıma ihtiyacı olan yerleşimlerle ilgili kime danışmalıyım?"

"Tzadiq bununla ilgilenecek," dedi Titus, bu kadar çok insanın acı çektiğini bilmekten mutlu değildi. "Ama şu anda senin gücün hakkında konuşmak istiyorum."

Sanki o bir baş melek değilmiş ve ona cezasız bir şekilde meydan okuyabilirmiş gibi elinin tersiyle itti. "Bende çok daha önemli bir şey var.

Senin için ilginç. Yeniden doğanların mutasyona uğramaya başladığını düşünmüştüm ama şimdi buradakileri görünce sonucumu sorgulayın."

Adam hâlâ onun otoritesini hiçe saymasına şaşırırken, kadın cebinden bir telefon cihazı çıkardı ve ekrana dokundu. "İşte, çektiğim hareketli resimlere bakın."

Otoritesine saygı göstermesi için ona hırlama dürtüsü ile şaşkınlıktan kaynaklanan bir hayranlık arasında kalan Titus, dikkatinin ekrandaki görüntülere takıldığını fark etti. Kayıтта Titus'un eli görülüyordu.

Yeniden doğmuş olduğunu düşündüğü bir şey. Ciddi şekilde yanmıştı, ama el insanın midesini bulandıracak şekilde uzamıştı, o kadar yabancıydı ki . . . ve oradaydı.

Hiç düşünmeden kızın bileğini kavradı ve kemiklerinin beklenmedik gerilme kuvvetini belli belirsiz fark etti. "Bana tekrar gösterebilir misin?"

"Sanırım öyle, ama iki elime de ihtiyacım var."

Isı tenini yaktı. "Özür dilerim." Titus'un kadınları izinsiz yakalamak gibi bir alışkanlığı yoktu.

"Önemli değil," diye mırıldandı, dikkatini cihaza dokunmaya vermişti.

Bir kez daha ona koca bir kıtanın baş meleği gibi değil de, yanlış bir adım atan serseri bir yavru gibi davranıyordu.

Göğsü gümbürdeyerek, yavru olmadığını ve asla da olmayacağını belirtmek istedi ama kadın uyarmadan gülümsedi ve ifadesindeki ışığın yakıcı güzelliği onu yere serdi.

"Bende," dedi açık bir gururla ve telefonu tekrar uzattı.

Titus dikkatini vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Benimle izle, parmaklara odaklan." Onun da görüp görmediğini bilmesi gerekiyordu.

Bir saniye sonra sert bir nefes çekti. "Hareket etti." Her hecesinde korku vardı. "Bu imkânsız olmalı. Cesetler o kadar kötü yanmıştı ki hiçbir şey hayatta kalamazdı ve yeniden doğanlar ateşe karşı hassastırlar."

"Bu yeniden doğanın dönüştürülmeden önce bir vampir olması ve hatırı sayılır bir süre hayatta kalmayı başarması mümkün."

zaman." Bunlar her zaman öldürölmesi en zor olanlardır. "Ancak yangının yoğunluğu göz önüne alındığında hala yaşam belirtisi göstermiyor olmalı." Kaydın geri kalanı şiddetli bir yangına dair kanıtlar sunuyordu. "Bu yerleşim yeri ne kadar uzakta?" Yapamadı daha da güçlü bir gerginliğin işaretini görmezden geliyor.

Kadın ona yerini söylediğinde, kafasında hızlı hesaplamalar yaptı. Bunun için bir vekil gönderemezdi. ama adamlarını da insan gücünden yoksun bırakamazdı. Yine de, eğer başmelek hızında uçarsa ... "Bana tam koordinatları verebilir misin? köyü?"

Yüzü düştü, gülümsemesi soldu. "Size böyle koordinatları nasıl vereceğimi bilmiyorum."

"Cihazınız bunu fark etmiş olabilir." Elini uzattı Obren'e zihinsel olarak, gencin teknoloji meraklısı olduğunun farkındaydı. "Obren kontrol etmek için yakında bize katılacak."

Ancak çocuk cihazı kontrol ettikten sonra başını salladı, saç telleri ince bir sicimle ensesinden bağlanmıştı. "Ben Üzgünüm efendim, görünüşe göre bu işlem kapatılmış."

"Nasıl kullanacağımı düşünürken yapmış olabilirim. cihaz." Sinekkuşu'nun sesi özür diler gibiydi. "Özür dilerim."

Titus Obren'e görevinin başına dönmesini emretti. "Bu durumda," diye başladı.

Ama Sinekkuşu çoktan konuşmaya başlamıştı. "Sizi doğrudan oraya götürebilirim."

Titus açıkça, "Beni yavaşlatacaksın," dedi ve kadınsı bir öfke nöbetine karşı kendini hazırladı. "Zaman kaybedemem, şimdi olmaz."

"Evet," diye onayladı Sinekkuşu sessiz bir ses tonuyla. "Ama bence bir başmelek bile böyle bir tehlikeye tek başına atılmamalı. Ve henüz belirli bir göreve atanmadığım için, Beni yanınıza almanız savunmanızda hiçbir boşluk bırakmayacaktır."

Titus başmelek olduğu için yenilmez olduğuna inanmıyordu. Başmelekler bile incinebilirdi. Şu anda, bir düşmanın onu öldürmesine gerek yoktu.

onun bölgesi. Ona bir füze atıp vücudunu parçalara ayırırlarsa, vücudunun bir araya gelmesi için gereken süre boyunca saldırı güçlerinin büyük bir bölümünü ortadan kaldırmış olurlardı.

Şu anda Kadro'dan hiçbirinin böyle bir saldırı başlatacak zamanı ya da enerjisi olduğuna inanmıyordu ama Charisemnon'un dalkavuklarından bazıları yine de aptalca bir sadakatle hareket edebilirdi.

Ve bugün kanıtladığı gibi, Sinekkuşu'nun biraz gücü vardı. Yorgun ve yıpranmış Titus'un üzerine geldiğini düşünen herkesi korkutmaya yetecek kadar.

"İyi bir stratejik nokta," dedi. "Dört saat içinde uçmaya hazır olabilir misin?" Bu ona uçağı organize etmek için zaman kazandıracaktı.

ve birkaç saat dinlenmesini sağladı. Kanatları daha da düşmüştü.

Sinekkuşu'ndan bir baş sallama. "Sana söylemeliyim, benim dayanıklılığım senin dayanıklılığın değil."

"İzin verirsiniz, yorulduğunuz andan itibaren sizi ben taşıyacağım." Sesi yapmacık çıktı. "Hakaret etmek istemedim."

"Hiçbirini kabul etmiyorum." Gözleri yoğun ama yine de bir şekilde kaybolmuştu. Hayır, bu doğru değildi. Yıllar boyunca onu uzaktan gördüğünde, onun bir Güzel bir hayalet, ruhunda o kadar çok kırık olan bir kadın ki sadece dünyadan koparak hayatta kalabilmiş.

Bu farklıydı; dünyadan elini eteğini çekmemişti. Aksine, sanki içine bakıyor, unuttuğu bir şeyi arıyor gibiydi. Bu hiç de öyle değildi.

Yaşlı meleklerde alışılmadık bir durumdu. Titus bile zaman zaman bunu yapıyordu ve kıyaslandığında o sadece üç bin beş yüz yaşındaydı.

İşte o zaman Sinekkuşu'nun yaşı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Sahip olduğu bilgiler onun Caliane'in çağdaşı olduğunu söylüyordu ve Raphael'in annesi de tanınmış bir Kadim'di. Yine de Sinekkuşu'na baktığında ne bir yaş ne de bir tarih duygusu hissetti. kemiklerine baskı yapıyordu.

Varlığı ısıltı ısıldı, beklenmedik bir ışıkla doluydu.

"Her şey yolunda mı?" Sesini her zamanki gür tonundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Alnını çatlatan çizgiler, gerçekliğe geri dönmüş gibi görünüyordu. "Sesinin nesi var? Hastalanıyor musun?"

Titus başını geriye atmak ve gökyüzüne kükremek istedi. Neden kadınlar onun varlığının baş belasıydı? Onları seviyordu, bu doğruydı. Ama aynı zamanda dikkatini dağıtıyorlardı. "Sesim iyi," diye homurdandı. "Sesim iyi," diye homurdandı.

Kulak zarını patlatmayacak bir ses tonu deniyorum. Hizmetimden ayrılan tüm o ödünç savaşçılara göre, çok fazla bağıriyorum."

Başını biraz yana eğdi. "Böyle bir şikâyetle bulunduğumu hatırlamıyorum." Kemik kelimeler, hiçbir belirti yok kendine güvenen ve güçlü bir kadından başka bir şey değil.

"Benim halkım da sesimi gayet iyi buluyor, ama diğerleri zayıf ve cılız." Bu az önce attığı bir yumruktu, onun tarafından kenara itilmişti. Sinekkuşu'nda onu kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyordu ve bu da kızgınlığını bir kademe daha artırdı.

Ağzının kenarı hafifçe kalktı, olağanüstü gözleri kahkaha olduğuna yemin edebileceği bir coşkuyla doldu. "Sana katılıyorum," dedi o meleksi sesiyle tonal katmanlarla zengin bir ses. "Sen ölümcül bir belayla savaşıyor bir baş meleksin. Senden zaman kaybetmeni bekleyenler

onların ihtiyaçlarını karşılayanlar kendilerine savaşçı demekten utanmalıdır."

Kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin olamadan ona ters ters baktı. Ne olursa olsun, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O Sinekkuşu'ydu. Angelkind onu evlatlıktan reddederdi. ona elini sürmemeliydi. Yapacağından değil. Ama işin prensibi buydu. "Ben bir başmeleğim," diye gürledi. "Bu bölgede kanun benim."

Derin ve kesin bir selam verdi. "Elbette."

Başı okşanıyormuş gibi hissetti, tıpkı hoşgörölü bir annenin küçük bir çocuğa yaptığı gibi

kendini şişiriyordu. Göğsünden hırlayarak, uzun zaman önceki bir eğitimcinin tavsiyesini yerine getirmeye ve bir adım geri çekilmeye karar verdi.

Karşısındaki düşman basit bir düşman değildi; bu savaşı kazanmak için kurnaz ve sinsî olması gerekiyordu. İkisi de tam olarak ona göre değildi, ama eğer kurnazlığı strateji . . evet, bu daha mantıklı geldi. "Lütfen bunu al Kanatlarınızı dinlendirme fırsatı. Güneş gökyüzündeyken uçarız."

Bu ona verebileceği en uzun araydı. Bu süreyi Tzadiq, Orios, Tanae ve Ozias da dahil olmak üzere üst düzey sarayının diğer üyelerini bilgilendirmek için kullanacaktı; casus şefi Narja'ya geri dönüyordu, artık ona zihniyle ulaşabileceği kadar yakındı. Kısacası Titus'un adamları yok etme sürecine devam etmek zorundaydı. Bir gün bile duramazlardı. Enfeksiyon hızla yayılırken olmazdı.

Çok sayıda askeriyle bile Her köyü, her kasabayı ve her şehri koruyamazlardı. İnsanlar ölüyordu. İnsanlar yeniden doğanlar tarafından alınıyor ve çürüyen bir yaşam iğrençliğine dönüştürülüyordu. Babalar anneleri öldürmek zorunda kalıyordu. sevdiği kişi bir kabus yaratığına dönüştü. Bölgesinin her yerinde çocuklar öksüz kalıyordu... tabii küçük olanlar hayatta kalabilirse.

Bu savaş, daha önce girdiği tüm savaşlardan daha yürek parçalayıcıydı.

14

Efendim, yüzüncü doğum gününden bir mevsim sonra, ilkbaharda sarayınıza katılmak için uçuyorum. Beni ordunuza kabul ederek büyük bir onur verdiniz.

Bunun bir kısmının anneme duyduğunuz saygıdan kaynaklandığını biliyorum, ancak önümüzdeki yıllarda, beni birinci generalinizin oğlu olarak değil, sadece Titus olarak görene kadar kendimi size kanıtlayacağım.

-Titus'tan Başmelek İskender'e Mektup

15

Sharine her şeyden önce dinlendi; üç saatten biraz fazla süren Uyku onu önemli ölçüde gençleştirdi. Daha sonra, bu yolculuk için ihtiyaç duyacağı eşyaları bir araya getirdi. Fazla bir şey olmayacaktı. Bu hız ve Titus'a yetişmek için ihtiyaç duyduğu şeylerle ilgiliydi.

İkincisi, telaşlı bir personeli durdurup kendisine mutfağı göstermelerini istemesinin nedeniydi.

Gözlerini kocaman açmış, pürüzsüz teni krem renginde, kafası traşlı ve yüzünde en ufak bir sarayın kahverengi ve altın rengi kıyafetlerine karşı göğüslerini gererek, "Leydim. Size her şeyi getirebilirim-"

"Aşçıyla kendim konuşursam daha hızlı olur," dedi. "Ama ilginiz için teşekkür ederim."

Birkaç kez sertçe yutkundu, ancak personel yine de daha fazla itiraz etmedi ve onu ısı ve ışıkla dolu devasa bir mutfağa götürdü; bu mutfağı besleyecek kadar yiyecek hazırlamak için çalışanların enerjik telaşı büyük bir ordu.

Onu kölelerinin önünde gören bu alanın açık kralı -orta boylu, kas yığını bir adam- koşarak geldi. "Leydim." Elini eğerek uzattı, siyah saçları kafa derisinin üzerinde düzgün sıralar halinde sıkıca örülmüştü ve teni kahverenginin açık tonundaydı. "Bana büyük bir onur bahsettiniz."

"Siz bir sanatçı dostusunuz ve ben sizinle ilahi yemekleriniz hakkında konuşmak isterdim," dedi, çünkü bu doğrudu. "Ancak bugün sizden daha basit bir şey istemeye geldim." Dedi ki

ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi. "Eğer çok fazla zamanınızı alacaksa, uyum sağlayabilirim."

Yüzü aydınlandı, zengin kahverengi gözlerinin düğmeleri parlıyordu.

Doğal olarak dolgun olan ve vampirliğin süregelen etkilerinden bağımsız olarak muhtemelen hayatı boyunca öyle kalacak olan bir yüz. Bazı ölümlülerin varlığı o kadar güçlüydü ki, ne olursa olsun etkisini sürdürüyordu.

Raphael'in ikincisi Dmitri de bu gruba giriyordu.

"Hayır, hiç de zor değil," dedi aşçı. "Bizde bir Tam bir öğün için duramayan savaşçılarımız için hazırlanmış barlar deposu." Serin bir depoya benzeyen bir odaya koşarak, elleri yüksek seviyede enerji içeren barlarla dolu olarak geri döndü. "Kaç taneye ihtiyacınız var?"

"Bu fazlasıyla yeterli." Avuçları kabul ederek bir an mutfağa göz gezdirdi. "Yorgun olmalısın, çünkü bu sürekli bir çaba oldu." En güçlü melekler bile, yaraları iyileştirmek de dahil olmak üzere her gün bu kadar çok enerji harcarken sürekli yenilenmeye ihtiyaç duyarlardı.

"Yaptığım şey belanın çirkinliğiyle savaşmamıza yardımcı olacaksa biraz yorgun olmanın ne önemi var?" Konuşurken dişleri parladı, omuzları haklı bir gururla dikleşti.

Sharine bir vampirin, sistemi az miktarda yiyecek dışında hiçbir şeyi işleyemeyen bir varlığın nasıl olup da bir başmeleğe aşçı olduğunu sormadı, sadece ona gülümsedi. "Evet,

Siz ve halkınız bu büyük motorun yakıtını sağlıyorsunuz."

Kadın gittiğinde yüzü gülüyordu.

Odasına döndüğünde, çubukları küçük çantasına koydu, sonra bir an durdu ve ilk kez yuvaya ne yaptığını, nasıl

gücüyle açığa çıkardı. Eli karıncalandı. Aşağı baktığında, şampanya enerjisinin bir gölgesini gördü. ondan fışkırdı.

İçinde derinlerde bir yerde kıpırdandı, nefesini kesecek kadar güçlüydü ama hâlâ yarı uyanıktı. Kullanılmadan bırakılmış bir enerji

Her geçen yüzyılda daha karanlık ve daha yoğun hale geldiği çok uzun zamandır.

Ne yapabilirdi ki? Kendini serbest bırakalı bir asır olmuştı. nce, ailesine tutunmak için boşuna bir çabayla gücünü kısımış, sonra uzun zaman önce savaş alanında olduğu gibi kullanmak zorunda kaldığı birkaç durum dışında sanatının yol kenarına düşmüştü. Sonra unutmuştı.

Obren gibi bir ge, bir çocuğun nasıl kişi doğasının temel bir unsurunu unutabilir, ancak Melek hafızası birçok yönden sonsuz olsa da, bu çok uzun zaman önce saklanmış olanlara her zaman erişebileceğiniz anlamına gelmiyordu. Sharine kadar yaşlı bir melek, özellikle de zihni bu kadar uzun süredir kırıklar taşıyan bir melek birçok hayatı, varlığının birçok parçasını unuttu.

Terk edilmiş yerleşim yerine yapacakları yolculuk için Titus'la buluşmak üzere dışarı adımını attığında bile bu gerçek aklından çıkmıyordu.

Sorumluluk omuzlarına ağır bir pelerin örttü.

Yola çıktıklarında adam konuşmadı, kadın da konuşmadı; gücü unuttuğu anı saptamaya çalışırken zihni sayısız anıyla meşguldü damarlarında yaşayan.

Bu bilgi, tehlikeli derecede gcl bir adama dönüşen bebeği Illium'u doğurmadan çok önce kaybolmuştı. Ve Aegaeon ile de bunu hiç bilmiyordu. Ama ocukluğu ile hayatının o kritik noktasından öncesi arasındaki zaman, ufka kadar uzanan bir sonsuzluktu.

Boşuna uğraşmaktan başi ağrıyordu, sonunda durdu hafıza iplerini çekiştiriyor. Bu bekleyebilirdi. şu anda Titus'un arkasını kollamalı, herhangi bir şey tarafından gafil avlanmadığından emin olmalıydı. Titus onun solunda ve biraz ilerisinde uçuyordu, kanatları gclyd, Titus ise onun ardından oluşan cereyanı kullanıyordu.

Oh.

Bunu bilerek yapıyordu. Adam belki de Yüksek bir sesle yere yığılacağını düşünen mankafa, ama

aynı zamanda onurlu ve zeki bir savaşçıydı. Bu onun hakkında bildiği birkaç gerçekten biriydi. Titus hakkındaki tüm bilgileri Lumia'da görev yapanların yorumlarından ve Illium'un birkaç sözünden geliyordu.

Halkı tarafından sevilirdi.

Kadınların sevgilisiydi.

Onurlu ve dürüst bir adamdı.

Kötülüğe karşı merhamet göstermeyen bir savaşçıydı.

O bir âlim değildi ve sarayı da âlim bir saray değildi.

-Ama Sharine artık bu bilgiyi gerçek olarak kabul etmiyordu. Onun savaşçı bilginlerden bahsettiğini duyduktan ve mutfaktan döndüğünde büyük bir kütüphanede çalışan birkaç kişiyi gördükten sonra değil.

Kaşları atılmış ve omuzları çökmüş olan bilginler de en az savaşçılar ve ev personeli kadar yorgun görünüyordu. Yeniden doğanı durdurmanın başka ve daha hızlı bir yolu olup olmadığını araştırmakla görevlendirildiklerine şüphe yoktu.

Son olarak, Titus'un kadınlardan -uzun ve kısa, ince ve şehvetli- hoşlandığı bilgisi de vardı, Soluk tenli ya da esmer, bir eş edinmeye hiç yaklaşmamıştı.

Sonuncusu halkı arasında bir gurur kaynağı gibi görünüyordu, sanki Titus'un mümkün olan her yüzeye yumurtalarını bırakan bir sinek gibi ortalıkta dolaşması erkekliğin özeti gibiydi.

Sharine kendi kendine homurdandı. Annesi olsaydı Bu irkin ses karşısında dehşete kapıldı ama annesi çoktan gitmiş, toza dönüşmüştü.

Aegaeon'un halkı da baş meleklerinin erkekliği ve kalbini teslim edememesiyle gurur duyuyordu.

Geriye dönüp baktığında erkeklik değil, zayıflık görüyordu. Eğer bir başmelekse, sevgili üstüne sevgili edinmek için büyük bir beceri gerekmiyordu. Güç tek başına bir afrodizyaktı.

Oh, Başmelek Titus'un cazibesi sadece . . . Sigh.

Birden fazla kez benzer sözler duymuştu.

Lumia'dan geçenler. Her aşık kadın ellerini kalbinin üzerine koymuş ve ne kadar kolay olduğunu anlatmıştı.

onun kollarında erimek, gülümsediğinde ne kadar muhteşem olduğu ve bir sevgili olarak ne kadar özenli olduğu. Sharine o sırada pek dikkat etmemişti ama lanetli seçici hafızası sayesinde şimdi her lokmayı hatırlıyordu.

Ancak gördüğü kadarıyla Titus'un cazibesi bir baş melek olmasından ibaretti. Başka herhangi bir işaret görmemişti.

kadınlarla nasıl ilgilendiği konusunda yetenekliydi. Kör bir çekişti ve herkes buna kanmaya hazır görünüyordu.

Gerçekten mi?

Birinin çekici sayılması için gereken tek şey buysa, onlara satabileceği bulutların üzerinde bir şatosu vardı.

Yine homurdandı.

* * *

Titus sağa ve biraz geriye baktı. Sinekkuşu'nun az önce homurdandığına **yemin edebilirdi** ama kesinlikle homurdanmamıştı. Homurdanmak için fazla zarif ve narin bir yaratıktı.

Yine de onu sanki bir hayvanmış gibi inceliyordu. kaydırağın altındaki böcek. Sarayının bilginleriyle çok fazla zaman geçirmemesinin bir nedeni vardı -onlara saygı duyuyordu, tıpkı kendisinin sahip olmadığı becerilere sahip olan herkese saygı duyduğu gibi- ama çoğu zaman, sanki onların en büyük arzusu nasıl işlediğini anlamak için onu parçalara ayırdı.

Bir baş meleğin ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yeterdi. Ona bir sorun olup olmadığını sormamaya karar verdi,

Çünkü kadınlar hakkındaki bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

ve eşek arısı yuvalarını kurcalayarak çevresine odaklandı. Sınıra yakın bölgelerdeki yıkımı, daha uzaktaki nadasa bırakılmış tarlaları ve yanmış köyleri görünce kalbi kırıldı.

Henüz kuzey tarafındaki ilk büyük şehre varmamışlardı.

Sınırdaki hasarın çoğu Charisemnon'la olan savaşı sırasında meydana gelmişti, ama onlar uçarken

Düşmanın bölgesini ilk ele geçirdikten sonra yapt ı hızlı keşif gezisinden bu yana durumun önemli ölçüde k t leşt i anlaşılıyordu. Bu aynı zamanda Ozias'ın kendisine verdiği güncellenmiş raporla da uyumluydu; casus şefi o uçmadan hemen önce Narja'ya ulaşmıştı.

Kuzey dehşet içinde, efendim. Açlık havada asılı duran bir tehdit. Bu durumun tek sorumlusu yeniden doğanlar değil; Cascade sırasında yaşanan  ekirge salgını orada güneye kıyasla çok daha büyük bir hasara yol açtı.

Keşfedebildi im kadarıyla, bunun nedeni Charisemnon çok sayıda genç ve güçlü  l ml y  kendi kuvvetlerine katmıştı.  iftliklerde mahsullerini korumak ya da yeniden ekmek için çok az insan gücü vardı. Yeniden do anlarla savaşmak zorunda kalmak bardağı taşıran son damla oldu.

insanlar kırılmaya yakın.

Bu Titus'un hoşuna gitmemişti. Bunlar artık onun insanlarıydı ve burası da onun topra ıydı.

"Bunu nasıl yapabildi?" diye yüksek sesle söylenirken buldu kendini. "Kendi başına böyle bir yıkıma nasıl sebep olabilir?

ve umursamıyor musun?" Yeniden doğanlar Lijuan'dandı ve bu yüzden onları güneye doğru sürmenin yanı sıra, Charisemnon'un onlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu; yaşasaydı bile bir kısmı kaçacak ve kuzeyi yakıp yıkacaktı.

Aşağıda terk edilmiş bir çiftlik uzanıyordu, tarlaları ıssız ve unutulmuştu, ana evin pencereleri kırılmıştı. Yeniden doğanların bir sürü halinde oradan geçtiğini biliyordu; yaratıkların toprakta bırakt ı izleri görebiliyordu. sürüklenen cesetler, kimsenin hayatta kalmadığını biliyordu.

"Bazıları halkını düşünmez." Sinekkuşu'nun güzel sesi, yemyeşil bir okşayış. " nemli olan tek şey güçtür. Onlar için insanlar, ölümsüz siyasetin satranç tahtasındaki tek kullanımlık taşlardan başka bir şey değildir."

Titus çenesini sıktı ve bu manzarada sesleri kaybolan herkesi düşündü. İnce kıvrımlı boynuzları ve kızıl kahverengi tüyleriyle bir ceylan sürüsü görmek bile  imenlerle kaplı yeşil bir tarlada huzur içinde otlayan

Charisemnon'u yaptığı şey için asla affetmeyecekti, sonuçlarını umursamadan salınmasına yardım ettiği zararlı zehir için.

"Keşke onu bu kadar çabuk öldürmeseydim. Lijuan'a karşı savaşa katılabilmek için bunu yapmak zorundaydım ama keşke burada olsaydı da onu parçalara ayırabilseydim ve daha sonra buna bir cevap bulmak için işkence yapabileceğim topalsız bir gövde bırakabilseydim. zehir." Titus işkenceye inanan bir adam değildi - düşmanlarınızla yüz yüze savaşmak daha iyiydi, şeref karşı şeref, ama Charisemnon'un onuru yoktu. Onun gibi birini ikna edemezsin.

Sinekkuşu onun acımasız sözleri karşısında geri adım atmadı.

"Bilim adamları ve akademisyenler ne diyor?" diye sordu.

"Savaş sırasında odak noktam Lumia'ya karşı görevlerimi yerine getirmek ve melek sanatı deposunu korumaktı. Sonuç olarak, savaşın etkileri üzerine daha geniş çaplı konuşmaların bir parçası olamadım, tüm bildiklerim başkalarından duyduklarım."

Titus bunun Raphael'den ve elbette Illium'dan geldiğini varsaydı. "Aşı hakkında çok az bilgi var. Yeniden doğan enfeksiyonu dedikleri şey ve bu sadece Lijuan tarafından yaratılan orijinal yeniden doğanla ilgili. Charisemnon tarafından değiştirilen varyant hakkında daha da az bilgimiz var."

Omuzları gerildi, çünkü bir başka terk edilmiş bir kasaba, binaları yangından kavrulmuş ve bahçeleri bakımsız bırakılmış. "Düşmanım tüm hatalarına rağmen bir baş melekti. Ve Cascade tarafından güçlendirilmiş bir baş melekti.

"Yarattığı şey her neyse, basitçe anlaşılamaz. Bu güçle ilgili bir şey - bilim adamları Afrika'nın yeniden doğan hücrelerinin açlık çeken bir tür viskoz enerjiyle çalıştığını söylüyor. Hücreleri damlacıklarla test ettiklerinde Kan, hücreler açgözlüdür, asla doymazlar ve bu gezegendeki her şeyden daha bulaşıcıdır."

Haberi ilk duyduğunda olduğu gibi bir ürperti teninde

gezindi. "Sıradan" yeniden doğdu,
ölümlüler müdahale ne olursa olsun mahkumdur, ama biz
şimdi

birçok güçlü vampirin ölümcül olmayan bir saldırıdan sonra iyileştiğine dair veriler var. Burada, vampirlerden biri tarafından pençelenen bir kolu veya bacağı kesen vampirler bile yeniden doğdu . . ."

Titus başını salladı, boğazı kurumuştu. "Çok fazla adamımı kaybettim. Bu yüzden vampir birliklerimin yanı sıra Lonca Avcılarına ve ölümlü paralı askerlere araçlarının içinden, uzaktan kullanılan silahlarla savaşmalarını emrettim." Herhangi bir

Yakın temaslı dövüş bir melek tarafından yapılmalıydı.

"Halkınızın inanılmaz bir cesareti var."

Titus'un bu sözlere ihtiyacı yoktu; bu gerçeği iliklerine kadar biliyordu. Ama kabul edildiğini duymak güzeldi. "Raphael bana yardım etmeye geldiğinde bir şey söyledi." Yavru sözünü tutmuş, Titus'a zamanının çoğunu ayırmıştı. Titus, Raphael'in mümkün olduğunda geri döneceğini biliyordu. "A

Uzun süre kendi topraklarında yaşayan Lejyon savaşçılarından öğrendiği gerçek."

Bu savaşçılar, Kadronun Lijuan'ı yenebilmesi için hayatlarından vazgeçmişlerdi ve Titus bunun için onları onurlandırdı.

"Eee?" Keskin bir talep. "Bana söylemeyi düşünüyor musun?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neyin var senin?" Bir ses patlaması oldu. "Tatlı ve nazik Sinekkuşu gibi davranmıyorsun!"

Onun cevabı, Birinci General Avelina'nın oğlu ve Euphenia, Zuri, Nala ve Charo'nun kardeşi olmasaydı derisini kemiklerinden ayıracak bir bakış oldu. "Size söylemiştim," diye dişlerini sıkarak konuştu, "benim adım Sharine. Kullanmaya tenezzül ederseniz çok memnun olurum."

Belki de savaş travması yüzünden acı çekiyordu. Geçici bir yaratıktı. Çok fazla Kapısının önündeki yıkım hiç şüphesiz bu garip, düşmanca davranış olarak ortaya çıkan hasara neden olmuştu.

"Sharine," dedi en çekici gülümsemesiyle.

Kadının yanıtı, adamın kol mesafesinde olmadığına

sevinmesine neden olan bir diş göstermeydi. "Raphael sana ne söyledi?"

tersledi.

Küstahça, uzun kanat çırpışları için ondan uzaklaştı. Ta ki sakinleşip geri dönerek onun yanında ve yolculuğunu kolaylaştıracak kadar ileride uçana kadar. Onu uzaklaştırdığı için en ufak bir utanç duymuş gibi görünmüyordu.

Onun yerine, kendisine baktığında bir kaşını kaldırdı ve "Daha iyi hissediyor musun?" dedi.

Titus'un göğsü guruldadı. Eğer o olmasaydı Hummingbird . . . "Lejyon'a göre tarihimizde bir başka büyük savaş daha varmış."

Bu bilgi Titus için hiç de sürpriz olmamıştı. Birçoğu güçlü olan ölümsüzlerden oluşan bir ırk her zaman barış içinde yaşayamazdı. "O savaş sırasında, bir başmelek tüm melek türüne bulaşan bir zehir saldı. İnsanlarımız, biz uyurken ölümsüz bedenlerimizin zehre karşı bir cevap bulacağı umuduyla bir çağ boyunca Uykuya daldı, ancak zehir uyandığımızda hala etimizin bir parçasıydı."

Charisemnon'un vebasını yaşamamış olsaydı, hikâyenin dehşeti Titus'un buna inanmamasına neden olurdu. "Aradan geçen zamanda yepyeni bir halk doğdu, ölümlüler. Lejyon'a göre, melekoğlu bir şekilde zehrimizi ölümlülerden arındırarak sağlığımızı ve akıl sağlığımızı koruyabileceğimizi keşfetti."

"Vampirlerin doğuşundan mı bahsediyorsunuz?" dedi Sinek Kuşu. Hayır, Sinekkuşu değil. Vampir Sinekkuşu nazik, belirsiz ve tatlı bir yaratıktı. Bu Sharine'di. Keskin dilli, açık gözlü ve asit gibi bir bakışa sahipti.

Ondan bu kadar etkilenmemeliydi. Muhtemelen sağlığı için kötüydü.

"Evet, Lejyon'un ima ettiği de buydu." Zaman içinde melek bedenlerinde biriken toksin, yavaş bir korkunç ölümcül deliliğe iniş, ırkının en büyük sırrıydı. Bu onların tek zayıflığıydı ve Ölümlüler, melekoğlu için ölümlülerin bilebileceğinden çok daha önemli.

"Raphael'e bu konuda daha fazla soru soracağım."

"Sana yalan söylediğimi mi sanıyorsun?" diye kükredi,
kanatları güçle parlıyordu.

16

Aslında ona gözlerini devirdi. Gözlerini yuvarladı

Afrika'nın Başmeleği. "Hayır," dedi. "Sadece tüm ayrıntılara sahip olduğumuzdan emin olmak istiyorum, böylece Bundan öğrenilecek bir şey var."

Titus homurdanarak karşılık verecekti ki, aşağıda bir bufalo sürüsü gözüne çarptı. Koyu renk kürklü, iri ve saldırgan yaratıklar düzensiz bir şekilde hareket ediyorlardı, Başlarını birbirlerine çarpıyor ve toprağı eşeliyorlardı. Birden fazla hınzırca kalın boynuz seti parlıyordu Kan kırmızısı.

Daha alçaktan uçtu. "Temas kurabilecekleri kadar yaklaşma!" diye bağırdı Sinekkuşu'na. yaratıkların herhangi bir şekilde bilinçli olduğuna inanıyordu, ancak onlarda vahşi bir enerji vardı.

Birkaç metre yukarıda, hamlelerinin ulaşamayacağı bir yerde dururken, kendini kızarmış gözlere bakarken buldu ve

yırtıcı ağızlar. İşte o zaman parçalanmış boğazlar, bağırsakları deşilmiş mideler ve kopmuş uzuvlar gördü. bazı hayvanlar kendilerini kavgaya sürükledi.

Soğuk iliklerine kadar işlemişti. Sharine yanına geldiğinde ona "Yeniden doğdular," dedi.

Yeniden doğanlar dışında hiçbir şey ve hiç kimse gözlerinde o özel vahşi bakışa sahip değildi - hiçbir şeyin yatıştırılamayacağı bir tür açgözlülük. Sonsuz bir açlık ve birçok bölgede vampirleri etkisi altına almış olan kana susamışlıktan bile daha kötü bir açlık. Titus'un teorisine göre

Afrika bu beladan kurtulmuştı çünkü vampirler bile yeniden doğanlardan korkuyordu.

Bu ve çizginin dışına çıkan her vampir kısa süre içinde arkadaşları tarafından yok edilirdi. Aklı başında hiç kimse kıtada yaşanan savaşa destek olmak ya da dikkat dağıtmak istemiyordu.

Sharine nefesini içine çekti. "Hayvanlara bulaşabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi, gücü elinde canlıydı. "Başka hiç kimse böyle bir şey rapor etmedi." Elinde hiç Henüz kanıt yoktu ama bunun Charisemnon'un işi olduğunu biliyordu; yarattığı zehir ne olursa olsun, yeniden doğanları hastalığıyla nasıl melezleştirmiş olursa olsun, bu dehşetin artık türler arasında sıçrama.

"Tatlı merhamet." Sharine'in güzel sesi onun kanı kadar soğuktu. "Lijuan ve Charisemnon tüm dünyamızı yaşamın alay konusu haline getirebilirlerdi."

"Bu bufaloların işini bitirmeliyim ama bilim adamlarım ve akademisyenlerim için bir örnek götürmem gerekecek." Kaşlarını çatı. "Numuneyi muhafaza edecek ve taşıyacak hiçbir şeyim yok."

"Toprakta bir delik açın," diye önerdi Sharine. "İçine biraz yem atın. Delik sığ olmadığı sürece Yaratık dışarı tırmanamayacak."

Akıllıca bir fikirdi. Sadece bir sorun vardı. "Artık çimenlerde otlamıyorlar." Bir bufalonun diğerinin böğründen kopardığı et parçalarını işaret etti.

"Ne dehşet verici." Sharine'in yüz ifadesi açıktı.

ünlü nezaket ve kalp ön plandadır - yine de orada kırılğan bir yanı kalmamıştı. "Yeniden doğanın yanında ölü bir hayvan bırakmanız gerekecek, çünkü bilim adamlarınızın çalışmak için canlı bir örneğe ihtiyacı var - enfeksiyon yeniden doğanın etini eritirse, aksi takdirde elinizde hiçbir şey kalmayabilir. hiç örnek yok."

Yeniden doğanlar canlı ete çekilme eğilimindeydi ama Titus iki delirmiş yarattığı bir araya getirip tuzağa düşürmeyecekti.

Biri diğeri yiyebilirdi. Aşmayacağı bazı çizgiler vardı. "Gölgede bir delik açarsam yaşayan bir canlı hayatta kalabilir. Bir izci görür görmez halkıma haber göndereceğim."

Titus, kıdemli adamlarıyla belli bir mesafeden zihin zihin konuşabilirdi ama onlar onun ötesine uçmuşlardı. maksimum menzil. Ne olursa olsun zihinsel konuşma hiçbir zaman güçlü yeteneklerinden biri olmamıştı ve belki de Cascade doğumlu yeteneklerinin çoğunu korumasının bir nedeniydi. Kadro'daki güç dağılımını eşitlemek için.

"Bekle." Sharine'in sesi soluk soluğaydı... telaşlı mıydı? "Ben aptalım. Telefonu kullanabiliriz, içinde sizin mahkemenize bağlanan bir numara var."

"Ben böyle şeylerle uğraşmam." Titus aşağıdaki yaratıkları inceleyerek hangilerini sürüden en kolay şekilde ayırıp ağıla alabileceğini görmeye çalıştı.

"Dikkatli ol Titus," dedi, "yoksa bir Kendinizin anıtı - taş ve geçmişe sıkışmış biri."

Onun parmaklarını cihazın ekranına dokunduruşunu izlerken, kanını ısıtan sözlerini çiğnedi. O neyse oydu ve kendisiyle hiçbir tartışması yoktu.

Tito! Bu kadar inatçı olmayı bırak.

En büyük kız kardeşinin sesi, çocukluğundan bir yankı - ya da

Muhtemelen geçen yıldan. Phenie hâlâ zaman zaman onu azarlıyordu. Aynı zamanda ona kendi Sığınak'ın en sevdiği meyveydi ve çocukken onun peşinden koşan, işine burnunu sokmaya hevesli yavru kuşu hiç yadırgamamıştı.

Gel Tito, Usta Carvari'yi ziyarete gidelim. Kullanılmamış müzik yeteneklerin olabilir.

Phenie'yi dehşete düşüren Titus'un enstrümanlara olan tek ilgisi, onları silah olarak nasıl kullanacağıydı. ihtiyaç duyuyordu. Yine de, anneleri İskender'in birliklerini savaşta yönetirken onunla bütün bir yıl geçirdiğinde bile onu ayak altında olmaktan asla alıkoymamıştı.

Titus bu savaşın ne olduğunu ya da kime karşı yapıldığını çoktan unutmuştu ama taşın üzerinde oturduğunu hatırlıyordu

Phenie'nin evinin önündeki duvara yaslanmış, onun arp almasını dinliyor ve kaçınılmaz olarak ona sesleneceği anı mutlulukla bekliyordu.

Atıştırma vakti Tito! abuk eve git yoksa hepsini yiyeceğim!

Bu anı dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Belki de Phenie'nin onuruna, Sharine'in siteminde haklı olduğunu kabul edecekti. Elindeki cihaz bilim adamlarının hızla yola çıkmasını sağlayacaktı.

Sharine'e onunla aynı fikirde olduğunu söyleyeceğinden değil - Sharine ona "sana söylemiştim" diyecek türden bir kadın gibi geldi ve çocukluğunda bunu yeterince duymuştu, çok teşekkür ederim.

Özellikle de Charo'dan. Kız kardeşlerinin en küçüğü iflah olmaz bir kibirliydi.

"İşte." Sharine elinde dayanıksız ve kırılabilir hissi veren cihazı uzattı. "Sizi mahkemenize bağlayacak olan düğmeye dokundum."

Çağrıya cevap veren kâhyasıydı. "Yash," diye gürledi Titus. "Tzadiq, Tanae, Orios ya da Ozias'ı getirmeni istiyorum." Yash ev işlerini yönetmekte çok başarılıydı ama bu özel bilgiyi birine vermek daha iyi olurdu. Akademisyenlerin ve bilim adamlarının kendilerini dengesiz bir bufaloya yem etmemelerini sağlayacaktı.

"Efendim." Sersemletici bir yanıt aldı ama adam kendini çabuk toparladı. "Orios'u hemen getireceğim; az önce silah ustasını gördüm."

Titus aşağı bakınca yaratıklardan üçünün dördüncüyü alt etmeyi başardığını ve şimdi onun henüz pembe olan etiyle ziyafet çektiklerini gördü. Bu da enfeksiyonun yeni olduğu anlamına geliyordu. Herhangi bir varlığın acı içinde kıvranmasına seyirci kalamayan Titus, dördünü de varoluştan silen bir g ışını gönderdi. Sürünün geri kalanı ürkütücü bir şekilde çığlık attı.

Doğal olmayan bir şekilde -buffalo bu sesi çıkarmazdı- ama dağılmadılar.

Aksine, dönüp ona baktılar ve hantal bedenleri için imkânsız olan bir şekilde zıplamaya çalıştılar.

Orios hatta geldi. "Efendim, Yash hatta sizin olduğunuzu söylediğinde, kafasına bir darbe aldığından emin olduğumu sandım!" Silah ustasının sesi çok derin ve Titus'un ki gibi yankılandı. "Şimdi başımıza ne felaket geldi?"

Saraydaki herkes arasında Titus'un en yakın olduğu kişi Orios'tu. Belki de Orios'un En başından beri onunla birlikteydi; Titus'un ikinci adamı olmamasının tek nedeni silah ustası olmayı tercih etmesiydi.

Titus yükselişinden kısa bir süre sonra bu soruyu gündeme getirdiğinde, ikinci olmanın getirdiği politikaya tahammülüm yok, demişti. Sana biraz daha fazla ikinci lazım.

Kurnazlığı ve çekiciliğiyle, Kadro'daki diğer ikinci kişilerle ilişkilerinde senin keskin olmayan taraflarını yumuşatacak biri. Tzadiq'i terfi ettirmelisiniz - mükemmel bir general, ama harika bir ikinci olacaktır.

Orios tavsiyesinde haklıydı ve şimdi Titus'un onurunu koruyacağına güvendiği zeki ve kibar bir yardımcısı vardı - bu arada çevredeki herkese hakaret etmeyecekti. "Hayvanlara ulaştı dostum," dedi Orios'a, sonra da detayları öğren.

Orios ona, "Yanında bir eskortla bir bilim ekibi göndereceğim," dedi, ses tonu acımasızdı. "Bilginler daha fazla

Savaşta beri pratikler ama korumasız dışarı çıkmalarına güvenmiyorum."

Titus da öyle; ölümsüz bilginler bazen kendi gezegenlerinde yaşarlar. "Bu işi senin yetenekli ellerine bırakıyorum." Konuşmayı bitirdikten sonra telefonu Sharine'e geri verdi, sonra da topraktan hapishaneyi yaratmaya koyuldu seçilmiş bufalo.

Bunu yaptıktan sonra, enfekte olmuş hayvanların geri kalanını varoluştan sildi ve gücü doğada başka bir yara

izi bıraktı.

kendi bölgesinin manzarası. Bunu görmek kalbini yaralamıştı ama yapılması gerekiyordu.

Aradan geçen saatler içinde başka doğal olmayan yaratık görmediler ama şehirler yeterince iyi görünse de - sessiz ve gergin olsalar da- yakınlardaki köyler ve çiftliklerdeki hasar giderek daha da kötüleşiyordu. "Lumia?"

Son iki saattir hiç konuşmamış olmasına rağmen Sharine onun ne sorduğunu anlamıştı. "Güvendeydik - yeniden doğanlar asla o kadar uzağa ulaşamazdı." Aşağıya işaret etti. "Önceki yolculuğumda gördüğüm kadarıyla, burası sınırın bu tarafında en kötü etkilenen bölüm."

Titus hasarı inceledi. "Charisemnon yeniden doğanları kontrol edebileceğini düşünerek ateşle oynuyordu." Sadece

Lijuan'ın böyle bir yeteneği vardı.

"Ayrıca halkını onlara karşı çaresiz bıraktı," dedi Sharine, sesi kesik cam gibi parlak ve kanlıydı. "Ben Sadece melekleri ve vampirleri değil, çiftliklerden ve köylerden insanlar da dahil olmak üzere güçlü ölümlüleri de birliklerine kattığını bildirdi."

"Casus şefim bunu doğruladı." Titus hala nedenini anlamakta güçlük çekiyorum. "Çiftçiler ve tarla işçileri mi?" Hiçbirinin savaşta şansı olmazdı. ölümsüzler arasında. Bu, Lonca Avcılarının ya da paralı askerlerin katılmasıyla aynı şey değildi; onlar çok iyi eğitim almışlardı ve kararlarını kendi özgür iradeleriyle vermişlerdi.

Afrika Loncası, Charisemnon'un hainliği ve kötülüğü ortaya çıkar çıkmaz Titus'un tarafına geçmiş ve cesaretle, yürekle ve beceriyle savaşmışlardı. Lonca ama Titus'un diğer kuvvetleriyle aynı oranda kayıp vermişlerdi. Hiç kimse bir avcıyı kolay bir av olarak görmez.

Charisemnon'un çağırdığı zavallı korkmuş ölümlülerin aksine.

"Şimdi neden bu kadar çok köylünün evlerini yakıp yıktığını anlıyorum; teke tekte hiç şansları yoktu.

bir. Canavarları bir evin içine sokmak ya da yönlendirmek, sonra da evi bir cenaze ateşine dönüştürmek akıllıca bir seçimdi."

"Sanırım tek seçenek bu." Sharine'in gözleri üzüntüden yumuşamıştı. "Bu onları evsiz bıraksa bile."

"Bu insanlar, kendisine baş melek diyen bir eşeğin kışından daha fazla cesaret gösterdiler."

Bir sonraki harap olmuş ama hala yaşayan köyde, yanan meşaleler sınırlarını işaretlerken bir karar verdi. "Karaya çıkacağım. Bu insanlar artık onların efendisi olduğumu ve yardım göndereceğimi anlamalılar." Böyle bir şey her zaman planları arasındaydı ama bu bölgedeki yıkımın ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti.

Titus bir aptaldı; düşmanının kendi halkını korurdu, onları sakat bırakmazdı. Bu kadar çok av varken, yeniden doğan birkaç kişi birçok kişiye dönüştü. "O sızan irin torbasının en azından görevi kuzeye kaçan yeniden doğanları ortadan kaldırmak olan bir artçı koruma yerleştirirdi."

Sharine, "Varsayımlar tutarlılığın düşmanıdır," dedi.

Başka bir deyişle, sen bir aptalsın.

"Ben asla kendi halkıma saldırmazdım!" Havada kopan gök gürültüsü, ürkmüş köylülerin başlarını yukarı kaldırmalarına neden oldu.

Sharine başını eğmeden önce uzun süre ona baktı. "Bunu kabul ediyorum. Onurun, onuru olmayan birinden çok fazla şey beklemene neden oldu. Bunu unutma, Titus." Onda şiddetli bir yoğunluk vardı. "Unutma ki bu dünyada her çizgiyi aşacak ve hiçbir şey hissetmeyecek olanlar var. suçluluk duyuyorum."

Lijuan'la birlikte bu çirkinliğe tanık olmuştu. Ölüm Başmeleği çocukları kendi amaçları için kullanmıştı. Böyle bir şeye katlanılamazdı. Yine de bu hatayı yapmış, kuzeyi çok uzun süre bakımsız bırakmıştı. Evet, Sharine onu suçlamakta haklıydı. Aptalca davranmıştı ve bunun bedelini bu insanlar ödemişti.

Köyün ortasına inmiş, kanatlarını geriye doğru katlarken etrafında tozlar dönmüş, kız gelene kadar beklemiş

Köylüleri de yanına almadan önce aşağıya indi. Kimsenin, köylülere göz kulak olmadığını söylemesine izin vermeyecekti.

Hummingbird onun gözetimindeyken - onun ilgisini istiyor ya da ona ihtiyaç duyuyor gibi görünmüyordu.

Kimse onu bu kadar aykırı olduğu konusunda uyarmamıştı.

Meleklerin hepsi bir asır boyunca ona yalan mı söylemişti? Elbette bu imkânsızdı.

"Eh," diye mırıldandı, çünkü inişlerinden bu yana geçen süre içinde, görüş alanındaki her bir pejmürde giyimli köylü, yüzleri toprağa bastırılmış ve elleri avuç avuç önde bir

onu en derin düzeyde rahatsız eden bir yakarış.

Sert bir el ile yönetirdi, ama hiçbir zaman Çünkü bu insanlar kendi gurur ve onurlarına sahip anne ve babalar, yaşlılar ve şifacıları. Ama karşılarındaki insanlar onun gibi değildi.

. . .şimdi ona ait olsalar da.

Charisemnon, kendine hatırlattı, bir şekilde Halkını, genç kızlarını yatağına almasının bir sapkınlık değil, bir onur olduğuna ikna etti.

Bu anı, derisinde bir sürünme hissine neden oldu.

"Kalkın!" dediğinde sesi sertti. Yüzünüze karşı konuşmak istiyorum, kışınıza değil!"

İniltiler havaya karıştı ama titreyen birkaç vatandaş ayağa kalktı. En azından birkaçının biraz omurgası vardı. Yanında, Sharine de olabilirdi

Demirden yapılmıştı, o kadar sertti ki. Yalnız kaldıklarında ona sert sözler söyleyeceğine şüphe yoktu ama bu saçmalığın da ötesindeydi. "Köyünüzde neden bu kadar çok yanmış bina var?" diye sordu, teorisini doğrulamak istiyordu.

Cevap veren yaşlı ve buruşuk bir adamdı, sakalı beklenmedik bir şekilde gürdü, eli bastonunun üzerinde titriyordu ve kemikleri takırdıyordu. Yine de konuştu ve bu yüzden Titus ona saygıyla baktı. "Çürüyenler geldi," Yaşlı adam fısıltılı sesiyle şöyle dedi. "Bizden bazılarını aldılar ve hiçbirinin kurtarılamayacağını biliyorduk."

Adem elması sallanıyordu. "En son parçalanan kişi, komşularına ve arkadaşlarına ne olduğunu gördü ve aklı başından gitmeden önce kendisini yem olarak kullandı. onları evlerden birine götürün." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Kapıyı kilitleyip evi yakmayı başardık ve lekelenmemiş olanları kurtardık. Ve biz de böylece çürüyenleri."

Titus her dehşeti gördüğünü ve duyduğunu sanıyordu ama bu ... "O zamandan beri adamlarınızdan biri hep yem olarak mı hareket etti?"

Konuşmacının sarsak baş sallamasını, kalabalıktan gelen ve çabucak yatışan bir hıçkırık izledi. Bir varlık Sevdiğiniz birini kaybettiğiniz için kalbiniz kırıkça.

"Yaşlılar yapar," diye homurdandı konuşmacı. "Sırada ben varım."

Yine de burada duruyordu, omurgası eğik ama cesareti yılmamıştı. Gerçekten de saygı duyulacak bir adamdı, tıpkı kendisinden önce gidenler gibi. "Kaç kişi kaybettiniz?" diye sordu, şimdiden birlikleri nasıl yeniden konuşlandırabileceğini hesaplıyordu. eski sınırın bu tarafında yardımcı olmak. "Hem çürüyenlere hem de savaş taslağına."

Cevap onu sarstı; eğer hesaplarında haklıysa, köy halkının en az yarısını kaybetmişti. Hayatta kalanlar Yüzlerinde sırlı bir teslimiyet vardı, vücutları kırılğan ve bir deri bir kemikti.

Ve hiç çocuk görmemiş.

Bu imkânsızdı. Daha önce indiği her köyde, bir köylünün meraklı yüzünü görmüştü.

Bir ya da iki çocuk kapının arkasından ya da merdiven sahanlığının üstünden ona bakıyordu. Kaçınılmaz olarak meraklılardı, gülümsüyorlardı Yüzlerini oyuyor ve vücutlarından enerji fişkırıyordu. Arada bir cesur bir yürek ona yaklaşır ve Titus çocuğa gelip kendisine katılmasını söylerdi. büyüdüklerinde kale.

Bugün çevresinde küçük kalpler atmıyordu, onların yüksek seslerinin ve parlak gözlerinin yokluğu keskin bir acı veriyordu. "Yeniden doğanlar çocuklarınızı mı aldı?"

Yaşlı adamın yüzünü kaplayan korkuya bakılırsa birden bunun tamamen başka bir şey olduğunu fark etti. Ve düşmanının kendi halkından başka neler aldığını merak etti. Gençlerini mi istemişti? Hangi amaçla?

Midesi çalkalandı. Charisemnon bir şekilde Lijuan'ın yaptığını yapmış ve toplumlarının en savunmasız üyelerini vampir ve yeniden doğanın korkunç bir karışımına dönüştürmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, neredeydiler?

17

Ben sizin baş meleğinizim," dedi Titus göğsünün en derininden, sesi onların kemiklerinde titreşecek şekilde. "Çocuklarınızı benden saklamanıza gerek yok." Niyet ettiğinden çok daha sert çıkmıştı ama köylülerin enfekte çocukları saklayıp saklamadıklarını bilmesi gerekiyordu.

Düşünmesi ne kadar çirkin olsa da, o çocuklar zaten ölmüştü, tek amaçları dünyada gerçekten yaşayan kimse kalmayana kadar daha fazlasını enfekte etmektir.

Yaşlı adamın kemikleri ayaklarına doğru takırdamaya hazır görünüyordu.

"Sessiz ol," diye mırıldandı Sharine ona, başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bunu ben hallederim."

Adam onun küstahlığı karşısında o kadar şaşırılmıştı ki dili tutulmuştu. Kadın bir adım öne çıktı. "Uzun bir yolculuğa çıkıyoruz," dedi gür ve zengin dokulu sesiyle.

"Biz

Sizden su ve bir iki dakika dinlenecek bir yerden başka bir şey istemiyor. Saklanamayacağını iyi biliyorsun.

bir başmelekten hiçbir şey. Dürüst olmanız daha iyi."

O sırada yaşlı adamın yüzünden taze gözyaşları süzülüyordu.

Yakınlardaki kadınlardan birine bir şeyler mırıldandı. O da ağlıyordu ama yakındaki bir kapıya gidip açtı ve elini uzattı. Küçük bir el onunkini kavradı ve sonra küçük bir oğlan çocuğu çıktı, kendi eli başka bir kızın elini kavradı ve bu böyle beş küçük çocuk dizisine kadar devam etti

Titus'un önünde durdu.

Bir melek yüz yüze gelen çoğu çocuğun aksine, bu bebeklerde merak yoktu, sadece onu mahveden korkunç bir korku vardı. Ne yapacağını bilemedi, bir cevap için Sharine'e baktı. Gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü, kanatları arkasındaki toprağın üzerine yayıldı.

"Oğlum küçükken tıpkı sana benziyordu," diye mırıldandı bir çocuğa. "Her zaman dizlerinde kir ve yanaklarında sıyrıklarla. Bir keresinde macera üstüne macera."

Çocuk cevap vermese de Sharine, o küçük yüz gülümseyene kadar sevgi dolu yumuşak sesiyle konuşmaya devam etti.

Sonunda bir gülümsemeye dönüştü. Titus izlerken, Sharine Sonunda kendini yerde otururken buldu, önünde de hikayeleriyle büyülenmiş bir grup küçük çocuk vardı.

Sırt çantasına uzandığında ve Kendisi için getirdiği enerji çubuklarını çocuklara dağıttı, onlar da minnettar küçük elleriyle yiyeceklere uzandılar. Kısa süre sonra, içlerinden en küçüğü, ince yüzlü ve kocaman parlayan gözleri olan iki yaşlarında bir kız çocuğu kucağına oturdu.

Onun büyüünden etkilenen Titus, aynı şeyi yetişkinlere nasıl yapabileceğini düşündü. Ama o Sharine gibi değildi. Bu yüzden ona doğal gelen şeyi yaptı.

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedi ilk konuşan yaşlıya. "Sanırım siz bu köyün muhtarisiniz."

İki genç erkek öne doğru adım atmaya başladı, koruyucu korku kaslarını geriye atıyordu ama yaşlı olan başını salladı. "Geleceğim, Başmelek Lordum." Nefes nefese kelimeler, teni kan kaybediyordu. "Ben gidene kadar, bu görev ve almamız gereken ceza benimdir."

Titus her şeyin yanlış gittiğini gördü; bir kez daha Sharine'e baktı. Zihni onunkine dokundu - bunu yapabildiğini bilmiyordu, ama öğrenmeye başladığı gibi, bir Sharine hakkında bilmediği çok şey vardı. O yaşlı, yaşlı bir varlıktı ve sadece sanat dünyasında yaşamayı tercih ettiği için güç seviyeleri üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Dünya -ve Titus- en büyük ipucuna dikkat etmeliydi:
Illium. Sharine'nin oğlu zaten
Beş yüz yaşını henüz geçmiş olmasına rağmen geleceğin baş
meleği olarak konuşuluyordu. Neden hepsi onu
Böyle bir güç sadece babasının kanından mı geliyordu? İki
baş meleğin oğlu olan Raphael bile bu kadar güçlü değildi.
Bu kadar genç yaşta şiddetli bir şekilde güçlü.

Neden hiç kimse Sharine'in oğluna hangi hediyeleri miras
bıraktığını düşünmemiştir?

Çay iste, dedi onun zihnine.

Ben çay içmem, dedi, sesinin şarkısıyla baş etmek için
bir an durduktan sonra; zihinsel düzeyde daha da
bereketliydi. Çay istersem beni deli sanacaklar.

Gözlerini kısarak. O zaman bira isteyin, baş melek lord
hazretleri. Son sözleri daha alaycı olamazdı.

Ama ne yaptığını biliyor gibi görüldüğünden, öne çıkmaya
çalışan korkmuş ve öfkeli genç adamlara baktı ve "Bize bira
getirin!" dedi. Sonra da
dikkatini yaşlı adama yöneltti. "Artık başmeleğiniz olduğuma
göre bu köyün geleceğini konuşmamız gerekiyor."

Dehşet köylülerin üzerine çöktü, kasları kemiğe kilitledi ve
kanlarını buza dönüştürdü.

İnlemek isteyerek çaresizce Sharine'e baktı. Kendi
insanlarının başına hiç böyle bir şey gelmemiştir, ona
güveniyorlardı.

Charisemnon'un halkına güven yerine korkuyu öğrettiğini
unutmayı bırakmalıydı.

Sharine zihinsel bir iç geçirdi. İnsanlar bana çekici
olduğunu söyleyip duruyor. ÇEKİCİLİK.

Ona ters ters bakmak kulağa harika bir fikir gibi
geliyordu, ancak kötü bir ruh halindeyken yüzünün
korkutucu görünebileceği söylenmişti ve bu muhtemelen
dehşete kapılan köylüler oracıkta can verdi.
Gülümsemeye karar verdi. "Seni uyarmalıyım ki, o
adamı ben öldürdüm.

iltihaplı çıban, o köpek dışkısı, önceki başmeleğiniz olan Kadro'ya yapılan o hakaret."

Cazibeden anladığın bu mu?

İnanılmaz yorumu görmezden gelerek devam etti, "Benim hakkımda size ne söyledi bilmiyorum; gerçeği kendi ağzımdan duyun, onu ve temsil ettiği her şeyi hor gördüm. Benden misilleme görmekten korkması gereken tek kişi onun dalkavuklarıdır. ve uygulayıcılar."

Titus onları ne olursa olsun affetmeyecekti. Bu köylülerin aksine, diğerlerinininki çok güçlüydü. bir seçeneğe sahip olmak için yeterli - bu seçim ölmek olsa bile

ya da başka bir başmeleğin bölgesine iltica edecekti. Sınırdaki bulunmuş ve önceki ilticacıları korumuştur. Hayır, o sığınmacılara hiç güvenmemişti ama onlara zarar vermemişti.

"Diğerleri," diye ekledi, sesinin taşındığından emin olmak için, "özellikle av olarak gördüğü ölümlüler, gazabımdan güvende."

Gazap mı? Gazap kelimesini kullanmak zorunda mıydın? Gülümsemesini yüzünde sabit tutmak çaba gerektiriyordu. Baş meleklerle olan saygınız hakkında konuşmamız gerekiyor.

Benim de bir oğlum vardı, diye cevap verdi. O ölümsüz hücre israfı, pantolonunu diğer erkeklerle aynı şekilde giyiyor.

Neyse ki muhtar o anda Titus'a titrek bir gülümseme verdi ve Titus'un aklını başka konulara çevirmek için bir bahanesi oldu. "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu, adamın titremeyeceğinden emin olmak için - Titus'un konuşacak gücü yoktu. kelimeleri kandırmak için zaman, hızlı bir şekilde bilgi gerektiriyordu.

"Evet." Kesin ve yüksek sesli bir mutabakat.

"Söylememde bir sakınca yoksa, Başmelek Lordum, güçlü bir sesiniz olmasına sevindim. Diğer herkesi zar zor duyabiliyorum - sadece fısıldıyor ve mırıldanıyorlar ve

bundan ne fayda geliyor?"

"Kesinlikle!" Titus onu sırtından alkışlamaya gitti, ancak son anda muhtemelen onu kıracağını fark etti; yine de yaptı

sadece gücünün çoğunu geri tuttu.

Bu arada, iki köylü çocuklardan biraz aşağıda bir masa kurmuş ve şimdi oraya bir çift koltuk yerleştirmişti. İkisi de bir meleğin kanatları için uygun değildi, bu yüzden Titus bir tanesini ters çevirip üzerine bindi.

Muhtar onun karşısına oturdu ve "Oğlum" demeden önce gençlerden birinin birasını doldurmasını bekledi.

Titus genç hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen, "Haklı olarak gurur duyuyorsun," dedi. Bak, dedi kendi kişisel uğrak yerine. Kibar ve çekici olabilirim.

Zihinsel homurtusu bu sefer daha da yüksekti.

Onu görmezden gelmeye karar vererek-ne kaçırdığını görmesine izin vererek

-Dikkatini tamamen muhtara çevirdi. "Bana bilmem gerekenleri söyle." Sonra, anlamadığı bir nedenle, konuşmayı dinleyebilmesi için Sharine ile zihinsel bir bağlantı kurdu.

Başkalarını yaptığı şeyi duymaya bu kadar davet edebilmek pek çok kişinin sahip olduğu bir beceri değildi ve o sadece

Saltanatının ikinci yarısındaki kapasite, ancak kullanıldığında faydalı oldu. Bilgi tekrarı yapmak zorunda kalmadı.

Sharine bağlantıya itiraz etmedi.

"Yeni bölgemi tanımam gerekiyor." Bazılarının aksine Titus'un Kuzey Afrika'yı yönetmek gibi bir arzusu yoktu, büyük toprak parçalarına aç değildi. O kıtanın yarısından oldukça memnundu - bir baş melek olarak gücünü barındırmak için yeterli bir alandı ve halkıyla dilediği gibi ilgilenmesine izin verdi.

Ancak şu an için tüm kıtayı kanatları altına alması gerekiyorsa, o zaman bunu iyi yapardı. "Bu köy ve çevresindekiler hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilecek birine benziyorsun."

"Çok iyi duyamasam da gözlerimi açık tutuyorum." The Yaşlı adamın kıkırdaması köylülerin üzerindeki son gerginliği de almış gibiydi. Grup sonunda dağılmaya başladı-

Bunu yaparken baş meleklerine şaşkın bakışlar

gönderiyorlardı.

Titus kanatlarını açarak ölümlülerin tüylerine hayran kalmasına izin verdi.

Hiç belli olmuyor.

Kendi kendine kanalı neden açtığını ama kapatmadığını sordu. Kanatlarında küçük ölümlü eller görüyorum. homurdandı. Melekler kimsenin kanatlarına dokunmasına izin vermez.

Onlar herhangi biri değil, onlar bebek, diye keskin bir cevap verdi.

Tuhaf bir nedenden dolayı gülümsemek istedi; belki de bilmeden mantar yemişti. zihnini allak bullak ediyordu. "Bana ne gördüğünü anlat," dedi muhtara.

"Karanlık şeyler." Yıpranmış yüzünün dikiş yerlerinden hüznün akıyordu. "Her şey başlamadan önce varlıklı bir köy değildik ama kendi başımızın çaresine bakabilecek ve zeki gençlerimizi eğitim için şehre gönderebilecek durumdaydık. Yani sanırım bir bakıma zengindik. Bol miktarda yiyecek, başmeleğe ondalık verecek kadar ve hala-"

"Öşür mü?" Titus böyle şeylerin olduğunu biliyordu ama başmeleklerin çoğunun zahmete girmeyecek kadar çok serveti ve gücü vardı - ya da zahmete girseler bile, belki de halklarını başka şekillerde desteklemeyi tercih ettikleri için, bu küçük bir miktardı. Her bölgede bu kadar çok insan varken, küçük bir

Bir çalı dolusu şey binlerce sterline ulaşıyordu.

Titus çiftçi değildi ve bu yüzden sarayı çiftçi olanlardan sadece erzak satın alıyordu; bu, hasatlarının kendi bölgelerine iyi bir değer kazandırması için halkının gelişmesini sağladı ve

Bu da sarayının başka konulara odaklanabileceği anlamına geliyordu. Şu anda bile, yeniden doğmuş bir tehdit olsun ya da olmasın, erzak için para ödüyordu; adamlarına sadece fazlasını satın almaları için kesin talimatlar veriyordu, asla çiftçinin kendi ailesi ya da yerleşim kendisi için gerekli.

Geri kalanını Yash, yeniden doğan belasıyla uğraşmayan bölgelerden getirtiliyordu. O

Sharine'in Yash'in yakın zamanda

Lumia'nın kasabasının ürettiği fazla zeytinleri. Ama bu bugünün meselesi değildi.

"Hasadımızın yarısı." Yaşlı adam yutkundu ve kendini toparlıyor gibiydi. "Üzgünüz, Başmelek Lordum. Hasadımızın çoğu yeniden doğanlar tarafından yok edildi. Size ne verebiliriz-"

Titus gelen soruyu elinin tersiyle itti. "Ondalık istemiyorum, ancak verimli toprakları olan herkesten ellerinden geldiğince ekmeye devam ediyorlar. Her zaman güvenemeyiz offshore kaynaklar." Bu bir gurur meselesi değil, pratiklik meselesiydi. "Tedarik zinciri her zaman garanti altında değildir."

"Evet, evet. Elbette bu şekilde." Muhtar Titus'a gülümsedi, bir kez daha iyi bir mizah içindeydi. "Yani hepimiz yeterince iyi besleniyor ve hayatımızı yaşıyorduk. Sonra kötülük geldi. Çürüyenler."

"Yeniden doğan mı?"

"Evet, genç olanlar onlara böyle diyor. Ama benim için onlar karanlık." Öksürdü, sesi kaba ve sertti, göğsünde bir tıkırtı vardı. "Ağaçlara gözcüler yerleştirdiğimiz için onların geliş hakkında biraz uyarımız vardı ve onlar karanlığın geldiğini haykırdı."

Gözlerinde ıslak bir parıltı vardı. "Ama yaratıkların hızını yanlış hesaplamışız. Çok hızlı geldiler." Omuzları düştü. "Gözcüleri kaybettik. En hızlı genç adamlarımız boğazları kan içinde eve koştular ve gözlerimizin önünde değişmeye başladılar ..."

Tekrar tekrar yutkunduğu uzun bir an. "Gerisini biliyorsunuz lordum Başmelek. Yanma başladıktan sonra, alevler gece gökyüzünü yalayıp geçerken kaybettiklerimiz için ağladık. Biri benim ilk doğan torunumdu. Bir sonraki saldırıda en büyük gelinimi kaybettim."

Titus bu adamın acısının derinliğini hayal bile edemiyordu.

Ölümlüleri zayıf ve cesaretsiz olarak görenler, melek türleri arasında nadir görülen böyle bir kaybı yaşamış biriyle hiç konuşmamışlardı.

"Sonra keçiler hastalanmaya başladı, etleri yeşil-siyaha döndü," dedi yaşlı adam bir yudum bira içtikten sonra, sesi sertliğini korusa da. "Yarısını kaybettik. Hepimiz eti yiyemeyecek kadar korktuk, bu yüzden etler ziyan oldu." Bir öksürük tutturdu. "Geri kalanlar sağlıklı görünüyor ama onları sürekli gözetim altında tutuyoruz."

"Bu ne zaman oldu?" Titus sordu. "Hayvanlar dönerken mi?" "Yaklaşık üç gün önce mi?" Muhtar kafasını kaşıdı. başını salladı, sonra dönüp oğluna sorusunu bağırarak sordu. "Üç gün önce," diye yanıtladı erkek.

"Evet, kulağa doğru geliyor." Muhtar tekrar Titus'a döndü. "Sonsuz bir zaman gibi geliyor, ama sadece günler oldu."

"Nasıl başlıyor?" Havada olmadığından emin olmalıydı.

"Bir ısırık," diye cevap verildi. "Keçilerden birinin paniğe kapılıp çürüyen keçilere koştığından ve o sırada hastalığa yakalandığından şüpheleniyoruz. Daha sonra biz ısırmadan önce ne olduğunu anladım."

Titus nefesini tuttu. Kontrol altına alınabilir, dedi Sharine'e. Yeniden doğanları ortadan kaldırırsak, aynı zamanda hayvanlara yönelik riski de ortadan kaldırmış oluruz.

Kuşların etkilenip etkilenmediğini fark edip etmediğini sorun. Burada evcil kümes hayvanları var, bu yüzden gökyüzüne bakması gerekmezdi.

Sorduğu sorunun önemi kalbinin derinliklerine bir ok gibi saplanmıştı. Melekler bu gezegendeki diğer canlılara benzemezdi ama kuşlar onlara en yakın olanıydı. Genetik olarak değil,

ama gökyüzünde bu kadar uzun süre yaşamış olmaları.

Özellikle kuşlar hakkında konuşmak yerine, "Hayvanlarınızdan hastalıktan etkilenmeyen oldu mu?" diye sordu. İnsanların bizi zayıf ya da savunmasız görmesine izin veremeyiz, diye hatırlattı baş melek olmayan ve böyle şeyleri hemen düşünmesi beklenemeyecek olan Sharine'e.

Kadronun her üyesi, insanların melekleri savunmasız olarak görmeye başlaması halinde, bunu

Ölümsüzlerin yönetimine karşı isyan etmek için kafalarını kullanıyorlardı ve bunun tek bir sonu olabilirdi: ölümlülerin yok edilmesi.

Meleklerin ölümlülere ihtiyacı vardı ama çok sayıda ölümlüye ihtiyaçları yoktu.

Hatta bazı melek gruplarının, ölümlülerin ya itlaf edilmesi ya da

nüfus sıkı bir şekilde kontrol ediliyor: Onlar böcekler, zararlılar ama tek bir işe yarıyorlar. Onları dünyanın bir köşesine hapsedin ve gerektiğinde kargo yükleri gönderin. Ölümlülerin onlara ihtiyacı yok. tüm gezegeni istila ediyor.

18

Neyse ki meleklerin çoğu soykırımcılarla iç içe yaşamıyordu. Ancak hoşgörünün ardında yatan sebep her zaman iyilikseverlik değildi. Yaşlı bir melek bunu Titus'a açıkça ifade etmişti: "İnsanlar o kadar hızlı doğup ölüyorlar ki, düzenli hastalık salgınları nüfuslarının büyük bir kısmını yok ediyor ya da kana susamış vampirler tüm köyleri öldürüyor, büyümeleri gerçekten bir sorun değil."

Titus ilk başta, kısmi soykırımı savunan bağnazların, ne kadar az insan olursa o kadar az vampir olacağını düşünmediğine inanmıştı. Ve aynı eskilerin çoğu neredeyse her şey için vampirlere güveniyordu. evlerinin idaresi ve gerekli angarya işler. Ancak bunu düşündükleri ortaya çıktı.

Titus'a bu gerçeği beş yıl kadar önce söyleyen Uram'dı. ölümünden önce. "Gizlenenler, dünyadaki vampirleri beslemek ve sürdürmek için insan çiftliklerinden bahsediyor, her yıl sadece sınırlı sayıda yeni vampir yaratılıyor.

Kaybedilenlerin yerine. Kan için yetiştirilen ölümlülerin beyinleri kasıtlı olarak köretilir, böylece gerçek sığırlara dönüşürler, fazladan melek toksini ise söz konusu sığırlara pompalanır ve geçiş tamamlanmadan önce idam edilirler."

Yeşil gözlü baş melek gülmüştü. "Sığırlarının arkasını kimin temizleyeceğini, onları kimin besleyeceğini ve yıkayacağını düşünüyorlar? Ya da belki de bedenleri sürekli olarak kan toplama makinelerine bağlı büyük çiftliklerde olacaklar.

Tabii toksin transferi tüm değişikliklere rağmen işe yararsa.

-Türümüz, ölümlülerin akıl sağlığını nasıl koruduğunun ardındaki nedeni hiçbir zaman açıklayamadı."

Uram bu fikri çok saçma bulmuştu... ama Titus yükselen midesiyle savaşmak zorunda kalırken o isyan etmemişti. Bazen, bunun erken bir dönem olup olmadığını merak ediyordu.

Uram'ın deliliğinin bir işaretiydi, ama yine de eski meleklerin çoğu böylesine empati yoksunu insanlarla konuşmayı pek düşünmezdi.

Karşısındaki muhtar kaşlarını çattı. "Keçiler ilkti," diye mırıldandı kendi kendine.

Titus zoraki bir sabırla dinlerken, yaşlı erkek evcil kedi ve köpekler de dahil olmak üzere köydeki çeşitli hayvanları saydı. "Tavuklar!" Gülümsedi. "Tavuklarımızda hiçbir tuhaflık yok. Ve kedilerde de.

"O zamandan beri tavukların bazılarını yedik ve hiçbiri etkilenmedi, bu yüzden kümeslerinde kalarak güvende olduklarını düşünüyorum. Kedilere gelince, çok hızlılar ve tırmanma konusunda iyiler, bu yüzden muhtemelen çürüyenler tarafından tırmalanmaktan kurtuldular. Şunu da söylemek gerekir ki kediler ne isterlerse onu yaparlar."

Titus başını geriye atarak güldü. "Kediler de kadınlar gibidir," dedi neşesinin ardından.

"Tahmin edilemez ve mırıldanmak kadar tıslamaya ve pençelemeye de yatkın."

Muhtar kıkırdadı ama Sharine'in sesi kafasının içinde buz gibiydi. Tanae'nin seni uykunda öldürmemiş olmasına hayret ediyorum.

Tanae bir kadın değil. O bir savaşçı.

Şimdi her şey anlaşıldı. Ne kadar da mantıklı konuşuyorsun. Sesinin tonu onu bir embesil ilan etti.

Bunu da bir başmeleğe karşı işlediği suçlar listesine ekleyen Titus, muhtarla yaptığı konuşmaya geri döndü. "Yeniden doğanların ilk saldırısı ile daha sonra gelenler arasında herhangi bir farklılık fark ettin mi?"

"Üç kabus atlattık ve çürüyenlerin her grubu daha hızlıydı," dedi yaşlı adam.

tereddüt. "Oğlum ve diğer gençler de daha çok grup halinde avlandıklarını söylüyorlar. Bir sürü."

Uzun, tuzlu ve biberli sakalını elinin içinde gezdirdi. "Birçoğumuz yüzlerinin ve bedenlerinin de değiştiğine inanıyoruz, ancak kesin olarak söylemek zor.

Onlarla ateşle savaşırken sadece kısacık bakışlarla görebildik."

Muhtar Titus'un elindeki alevli meşaleleri gösterdi. yukarıdan görülüyor. "Bu yüzden bu alevleri dini olarak besliyoruz

-Böylece yaklaşamayacaklar." Elindeki konuya dönmeden önce bir kez daha öksürdü. "İlk çürüyenler, delilikleri dışında insan gibi görünüyorlardı. Bu olanlar ... vücutlarında çarpık bir şeyler vardı ve tarif etmekte zorlandığım bir şekilde yürüyorlardı."

Elini karşı kolunun üzerinde gezdirdi. "Benim tenim en zengin toprakların koyu kahverengisi, seninki de öyle. Bizi bu şekilde bile karşılaştıracak kadar cüretkâr. Karımın teni daha koyu, pırıl pırıl bir abanoz rengi. şımartılmış ve sevilen üçüncü torun." Hafif bir gülümseme. "Ama görüyorsunuz, köyümüzde kuzeyden gelen insanlar var, hatta Sarra'mızla evlenen Pieter bile var; onun teni beyaz ve rengi değişmeden yanıyor."

Bu kez muhtarın öksürüğü Titus'un diğer adamın birasını ona doğru itmesine neden oldu. Bir yudum aldıktan sonra Sesi törpülenmeye devam etse de diğer adam şöyle dedi: "Ölümlülerin tonlarını bildiğimi söylediğimde beni dinleyin. Ölümlülerin derisi Çürüyenlerin rengi koyulaştı ama sıradan bir etin yapabileceği şekilde değil."

Alt dudağını çiğneyen ve gür kaşlarını birbirine yaklaştıran muhtar, gözlerini ayırmadan masaya baktı. "Bir meyvenin içten içe çürüdüğü zamanki gibi renk değiştirmiş, derinin altında yeşilimsi bir renk, hastalıklı bir çürüğü yayan karanlık."

"Kesinlikle anlıyorum." Titus birasını bitirdi, muhtarın anlattıklarının çirkinliğini gidermek için tadına ihtiyacı vardı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Size söylemeyi düşündüğüm her şeyi söyledim, ama izin verirsiniz Başmelek Lordum-"

"Bana Başmelek ya da Başmelek Titus diyebilirsiniz. Sen başka bir şey eklemenize gerek yok." Bu tür eklemeler yapmacıklıktan başka bir şey değildi. Leydi Sharine iyi ve yerinde bir hitaptı ama Kadronun her üyesinin zaten bir unvanı vardı. Başmelek tek başına dünyadaki en güçlü unvandı.

Bazıları, Caliane gibi, Lady'yi -ya da Lord'u- bir alternatif unvan, ama Kadro'da iki unvanı birlikte kullanan başka birini hiç duymamıştı. Charisemnon'un kibrini beslemek için başka bir yöntem seçtiğine inanıyordu.

"Başmelek Titus," dedi muhtar ciddiyetle. "İzin verirsiniz bir soru soracağım."

"Sor ama soru hızlı olmalı." Elindeki kadehi yere bıraktı. "Yakında yola çıkmalıyım, ama ileride seninle konuşmak için geri döneceğim, şu işi hallettikten sonra elimizdeki en önemli sorunlar." Titus yaşlı adamın ama ölümlü alevlerin hızlı bir öfkeyle yanıp söndüğünü çok iyi biliyordu.

Bu onu birden fazla kez yakmıştı.

Titus'un ölümlülerle fazla yakınlaşmamaya çalışmasının bir nedeni vardı; gençliğinde ölümlü arkadaşlar edinmişti ... ve bugün bile onların yasını tutuyordu. Ölümlüleri sığır gibi görenler, onların küçük, parlak ışıklarına asla yakın dans etmemişlerdi ve yanmıştı. Arkadaşlarının öldüğünü, hediyelerin sonsuza dek kaybolduğunu, göz kamaştırıcı zihinlerin susturulduğunu düşünmek kalbini kırıyordu.

Muhtar derin bir nefes aldı, tutar gibi oldu. sorusu üzerine yumuşak bir şekilde nefes vermeden önce. "Kızlarımızdan kaç tanesini ondalık olarak istiyorsunuz?"

Öfke damarlarında öylesine şiddetli bir gök gürültüsüydü ki, başını geriye atıp gökyüzüne doğru kükremek üzereydi ki, serin, keskin ve hoş bir ses zihnine seslendi: Yapma bu insanları korkuturken, sen ve senin övündüğün caziben onların güvenine çıplak bir giriş yaptı. Bu inanılmaz bir şeydi.

Bu soruyu sorması cesaret ister. Bu size değil, sizden öncekine yapılmış bir hakarettir.

Titus onun ses tonundan o kadar etkilenmişti ki -annesi ya da kız kardeşleri dahil hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı- öfkesi kızgın bir hakarete dönüştü. Benim bir baş melek olduğumu hatırlasan iyi edersin, Sharine.

Hiç unutmuyorum, diye cevap verdi. Ama daha önce de belirttiğim gibi, benim de bir oğlum vardı. Dış görünüşünü sıyıırırsanız, diğer erkeklerle aynı parçalara sahip olduğunu görürsünüz. Sadece. Tıpkı senin gibi. Senin gibi.

Aynı parçalara sahip değiliz, dedi saçma bir şekilde, O kadar derin bir seviyede öfkeleni ki nadiren ön plana çıktı. Beni asla onunla kıyaslama... Sözünü kesti, hangi hakaretin yeterince iyi olacağından emin değildi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Aegaeon Sharine'e ne yapmıştı?

Dudağını kıvrarak. Hangi onurlu adam çocuğunu geride bırakmayı, küçük ve cesur bir kalbi kırmayı seçmişti?

Titus, Titus! Bak, şimdi iyi uçabiliyorum!

Illium, Titus'la çocukken tanıştığını hatırlamazdı ama Titus, Aegaeon'un Sığınağı'ndan yaramazca geçen küçük ve korkusuz mavi kanatlı çocuğu hatırlıyordu

Titus'un topraklarına düzenli olarak giriyordu. Ufaklığın cesareti ve yiğitliği hoşuna gitmiş, Aegaeon'un böyle bir oğlu olduğu için şanslı bir adam olduğunu düşünmüştü.

"Başmelek, seni kızdırmak istemezdim." Muhtar, kanının ayaklarına hücum etmesinden dolayı solgun bir kahverengiye bürünmüştü - onlarınki kadar koyu bir tenle oldukça zor bir işti bu.

Titus Sharine'e bakmayı reddetti. "Sana kızgın değilim," dedi, vücudundaki her kas taş sertliğine kilitlenmişti. "Bir zamanlar baş meleğim dediğin, yeryüzündeki o sidik lekesine kızgınım." Yumruklarını esirgeyecek değildi; sanki insanlık onunla Charisemnon arasındaki düşmanlığı zaten bilmiyor değildi.

"Çocuklarınızı ya da kadınlarınızı istemiyorum. kendi özgür iradeleri ile kalemde bir pozisyon için başvurmak isteyenler, köyünüzün artık ihtiyacı kalmadığında bunu yapabilirler.

hayatta kalmak için onların yardımına ihtiyacım var." Tankardının metalini ezdi, verdiği zararı fark etmedi bile. "Yatağımı ısıtmak için genç kızlara ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Aynı şeyi yapmak için sıraya girmiş bir sürü kadın var."

Dur. Dur. Alçakgönüllülüğün ağır basıyor.

Gerçekten de ona eziyet etmek için gönderilmişti. Bu gerçek olduğunda kabadayılık ya da kibir değildir.

Muhtara, "Bu soruna cevap oldu mu?" diye sordu.

Muhtar Titus'la birlikte ayağa kalkarken gözleri ıslak ve parlıyordu. Ayağa kalktığında o kadar derin eğildi ki Titus devrilmekten korktu. İçgüduları onu adamın omzunu tutup, "Buna gerek yok. Biramızı paylaştık. Bir aksakal olmak için yaşadın ve bununla bilgelik öğrendin."

Bu adam Titus'un yaşının çok küçük bir parçası olsa da, insan hayatları farklı bir hızda ilerliyordu ve bu yüzden bazı şeyler vardı

Muhtar, Titus'un anlamadığını ve daha uzun süre de anlamayacağını anlamıştı.

Sharine'in uzun ölümsüz yaşamı boyunca neler yaşadığını, hangi dersleri aldığını merak ediyordu. taşıdığı çürükler.

Kadın o anda adamın yanına geldi.

Yüzünde tam olarak anlayamadığı bir ifade vardı. Ona soru sormamak onu ılımlı ve hoşnut tutmak için hiçbir şey yapmadığından, ondan açıklamasını isteyebileceğine karar verdi

-Yalnız kaldıklarında o da yalnız kalacaktı. Çok geçmeden yalnız kaldılar, havalanmadan önce vedalaşmaları kısa sürdü.

Titus, daha güçlü kanatlarının yarattığı cereyandan etkilenmemesi için Sharine'in önden gitmesine izin verdi. Uçuş rotalarına geri döndüklerinde "Ne?" dedi. "Ben ikinci bir kafa mı yetiştirdin?"

"Hayır," dedi derin bir bakıştan sonra. "Şöyle diyelim, bazı şeyleri anlama kapasitenize şaşıyorum."

Ters iltifatlar arasında Titus'a yapılan en iyi iltifatlardan biriydi bu; Nala bile bundan daha iyisini yapmakta zorlanırdı ve kız kardeşi keskin zekâsıyla ünlüydü. Nala fazla konuşmazdı ama konuştuğunda da etkili olurdu. "Bölgemi nasıl koruduğumu sanıyorsun? Pervasız bir vahşi olarak mı?"

"Böyle bir hareket tarzı Charisemnon için kesinlikle işe yaramış görünüyordu."

Titus cevap verecek oldu ama sonra çenesini kapattı.

Kadın haklıydı.

Charisemnon çoğu zaman kaba güçle hüküm sürmüştü.

-Ama hepsi bu kadar değildi.

"Her ne kadar onun gaddar bir aptal olarak hatırlanmasını istesem de, benim asla sahip olamayacağım türden bir kurnazlığa sahipti." Basit bir gerçek.

"Charisemnon halkını anlamakta zorlandığım şekillerde manipüle edebiliyordu. Çocuklarını, bir erkeğin yatağına giremeyecek kadar masum ve genç kızlarını almasına rağmen, ona saygı duyuyorlardı.

"Muhtarın köyünde bile, onun doğru türden bir başmelek olduğunu, benim ise fazla onun sofistikeliğine kıyasla kaba ve rafine değildi. Savaşın ve yeniden doğuşun dehşeti çoğu kişinin gözündeki perdeyi yırttı ama bu neden bu kadar uzun sürdü? Neden saltanatının bu kadar uzun bir bölümünde ona bir tanrı gibi tapıldı?"

"Çünkü başka seçenekleri yoktu." Sharine'in sesi onun üzerinden su gibi aktı, aynı anda hem ipeksi hem de ısırmacı bir soğukluktaaydı. "O yıkıcı güce sahip bir varlıktı, tıpkı senin gibi.

yıkıcı güç; temyiz yolları yoktu. Ya

Onun yönetimi altında yaşadılar ve bunu rasyonalize etmenin bir yolunu buldular - ya da öldüler, muhtemelen işkence gördüler ve kırıldılar."

"Bu doğru değil!" Titus öfkeleni. "Sınırı geçip bana ulaşabilirlerdi."

"Bildikleri her şeyi geride bırakarak mı? Ailelerini geride bırakarak mı? Tüm bunlar olurken sizin farklı olup olmadığınızı bilmenin hiçbir yolu yok muydu?" Bu kez ses

tonunda soğuk ya da sinirli bir şey yoktu, daha ziyade dokunaklı bir bilgi derinliği vardı. "Ölümlülere,

Başmeleklerin hepsi bir ve aynıdır. Kadro, onları gerçekten anlamak için ölümlü varoluşun çok üstündedir."

"Sen bir Kadim'den başka bir şey değilsin," dedi Titus, neden kimsenin ondan bu şekilde bahsetmediğinden emin değildi - belki de ona yapışan parlak tazelik hissiydi.

"Ölümlülere benden daha yakın değilsin."

"Lumia'dan önce daha da uzaktaydım." Şaşırtıcı kelimeler, yumuşak ve ağır. "Zihnimin parçalanmış yollarında kayboldum."

Titus'un aklında pek çok soru vardı ama bu konuyu araştırmak için harekete geçmedi. Hiç kimse onun gibi olamazdı.

korkunç bir acıydı. Onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, bu acıyı yeniden tazelemeyecekti.

"Ancak Lumia'ya taşındığımdan ve komşu kasabaya yerleştiğimden beri," diye devam etti, "ölümlüleri yüz­süz bir kitle olarak değil, bireyler olarak görmeye başladım. Bazılarının komik ve tatlı olduğunu biliyorum. Diğerleri cesur.

"Diğerlerinin kalplerinde hâlâ karanlık var. Ve ben biliyorum ki

Lumia dışında çoğu ölümlü bir melek­le hiç yakın temasta bulunmamıştır. Bir melek­le konuşma fikri başmelek . . . Bu onların kavrayışının ötesindedir."

Sharine Titus'a karşı sert davrandığının farkındaydı; gerçek şu ki, elinde değildi. Titus ona Aegaeon'u o kadar çok hatırlatıyordu ki. Eski sevgilisi de aynı özgüvene, aynı havaya sahipti.

Yine de Titus'un çok daha büyük bir kalbi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu kıtayı yönetecek ve onu yıkımın eşiğinden döndürecek kadar büyük. Net ahlaki çizgileri ve gücünün tadını çıkarmayı reddetmesi nedeniyle ona hayranlık duymak cazip geliyordu, Ama Sharine bu dürtünün kurbanı olmak üzere değildi.

Özellikle de kendini onun yıkıcı gülümsemelerine çoktan kaptırmışken. Hayır, Sharine'in ihtiyacı olan son şey Afrika'nın Başmeleği'ne hayranlık duymaya başlamaktı. Büyük, küstah, güzel Titus böyle bir hayranlığı onu ezmek için kullanırdı. Zalim olduğu için değil, Titus olduğu için.

19

Avelina, Titus'un bana bir dağa tırmanmam için meydan okudu.

-Ve o lanet köpek beni yendi! Ölümcül şekilde zedelenen onurumu kurtarmak için, ona tırmanması için meydan okudum.

karanlıkta. O da bilmiyor ki

Çünkü aksi takdirde beni yine döverdi, hem de hiç pişmanlık duymadan.

Oğlunuzun hediyesi konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

Benim komutam altında geçirdiği her yüzyılda, daha az genç bir delikanlı ve daha çok bir arkadaş olarak gördüğüm bir adam. Benim gibi yaşlı birinin genç bir arkadaşı olması garip bir şey, ama sanırım

Hayatımın hangi noktasında tanışmış olursam olayım onu bir arkadaş olarak görürdüm.

Yakında, sarayımı terk edeceği zaman gelecek.

Bu kaçınılmazdır. Dünyayı daha iyi öğrenmeli, kendini daha iyi tanımalı. Ama her zaman, ordumda onun için bir yer tutacağım.

Euphenia ile geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Çocuğa bana bir konser borcu olduğunu söyle.

-Başmelek Alexander'dan Birinci General Avelina'ya
Mektup

20

On dakika daha uçtuktan sonra Sharine, "Ne yapıyorsunuz? Aegaeon'la ne alıp veremediğin var?" Bir başmelek ile diğeri arasında karşılaştırma yaptığında Titus'un öfkesinin derinliği karşısında irkilmişti.

Titus ona daha önce hiç bakmadığı kadar karanlık bir bakış fırlattı. yüzünde tanıklık etti. "Kız kardeşlerim var, biliyor musun?"

Sharine kaşlarını çattı. Belki de bir zamanlar bunu biliyordu, ama eğer öyleyse, zihinsel parmaklarını bu bilginin üzerine koyamıyordu. "Senden büyükler mi?" diye sordu cevap vermek yerine.

"En küçüğüm ben doğduğumda bin yaşındaydı. En büyük kız kardeşim ise şimdi yaklaşık sekiz bin yaşında."

"Paylaştığınız bir anne mi yoksa bir baba mı ya da her ikisi mi?"

"Zuri ve Nala ikiz oldukları için aynı ebeveyni paylaşıyorlar. Biz, Beşimiz de annemiz Avelina sayesinde birbirimize bağlıyız. Kız kardeşlerim de," diye mırıldandı, "ortak sinir bozucu mizaçlarıyla birbirlerine bağlılar."

"Annen çok doğurgan." Sharine bir bıçak darbesi hissetti Hayranlık uyandıran bir kıskançlık, çünkü böylesi bir doğurganlık onların türünde pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Çocukları da çok sever ve onları güçlü, onurlu melekler olarak yetiştirmekte harikadır - eğer ilk general benim doğumumdan bin yıl sonra Uykuya dalmaya karar vermeseydi, şimdiye kadar bir kardeşim daha olacağından eminim. Gerçekten, annem erkekleri sopayla dövmek zorunda kalırdı, eğer öyle olmasaydı

İzin almadan ona yaklaşmaya cesaret edemezler."

Annesine karşı duyduğu gurur da, kız kardeşlerine karşı duyduğu öfke dolu şefkat gibi açıktı. Bir kez daha, kalbi Aşkları ve nefretleri konusunda bu kadar açık sözlü olan bu adam için açıktı. Titus'la hiçbir şey gizli kalmazdı, hiçbir şey kurnazca bir oyun değildi. Kendisine söylediği her şeye rağmen, o hiç de

Aegaeon ama ikisi de baş melekti.

Bu da Titus'u onun için tahmin ettiğinden çok daha tehlikeli yapıyordu.

"Kız kardeşlerim de aynı şekilde arzulanıyor," dedi sadece bir erkek kardeşin yapabileceği bir yüz ifadesiyle. "Aegaeon, aramızdaki bilgin Charo için bir oyun oynadı. Arkadaşlarına karşı çok espriliydi ama diğerlerine karşı utangaçtı. Onu incitti."

Bu ifadenin güçlü sadeliği beni çok etkiledi. "Evet, o öyle bir adam." Sharine'in oğlunda çok belirgin olan empatiden hiç yokmuş gibi görünen biri. "Beni de incitti."

"Bu yüzden mi kayboldunuz?" Titus sordu, sonra da homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Tüm melekler Sinekkuşu'nun kendi dünyasında kaybolmuş durumda, ama ne yazık ki siz benim dünyamda oldukça mevcut ve farkında görünüyorsunuz."

Dudakları seğirdi, eğlendiği için kendisi de şaşırdı. Ama homurdanması en iyi ihtimalle gönülsüzdü... ve bu bir sürprizdi. "Beni terk ettiği için parçalanmadım," diye açıkladı, çünkü Titus'un onu kırılgan olarak görmesi fikri dayanılmazdı. "Her şeyiyle sevdiğim genç bir oğlum vardı. kendimin bir parçasıydı. Illium benim varlık

sebebimdi." "Sonra ne oldu?" Titus her zamanki ses tonuyla sordu.

"Neden bana bu soruyu sorma hakkını kendinde görüyorsun?"

Omuz silkti. "Sormazsam nasıl bir şey öğreneceğim? Seni cevap vermeye zorlamak için ayaklarını ateşe tutuyor değilim."

Bu öyle bir Titus lafıydı ki, kahkahalarla güldüğünü hissetti.

varlığının dikişlerini patlattı, o kadar eğlendi ki
uzun zamandır hissetmemişti. Oğluyla birlikte gülüyordu.

Ama bu farklıydı, annemle babam arasındaki bir an. ve oğlu. Bu, Titus'la birlikte gülmek, bütünlük hissini pekiştiren yetişkinlere özgü bir şeydi.

Kız nefesini tutup ona baktığında adam ona bakıyordu, gözleri şaşkına dönmüştü. "Doppelganger," dedi sonunda, sesinin gürlüğü törpülenmişti. "Bu sadece açıklama."

Tekrar gülererek gözyaşlarını sildi ... ve uçarak yanına gidip onun asık suratlı dudaklarını gülümsemek için çekiştirme dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı. Yaşlı bir ölümsüz için ne kadar çocukça bir dürtü ama Sharine o anda kendini yaşlı hissetmiyordu. Belki de bir başmeleğin bu kör çekici ona gülme armağanını verdiği içindi, belki de zamanı gelmişti, ama o ona gerçeği söyledi.

"Zihnimin neden parçalandığını anlamak için," dedi, "geçmişimi anlamalısınız." Tek bir bakışıyla onun tüm dikkatini üzerinde topladığını anladı; gerçi adam uçarlarken manzarayı taramaya devam ediyordu. "O zamanlar Raan adında bir adamı seviyordum. Varlığımın şafağında. Aşık olduğumuzda ben on yaşımı geçmiştim, o ise binlerce yaşındaydı."

Titus, topraklarında dolaşan aslanlardan birine benzer bir şekilde hırladı. "Sana ellerini sürmemeliydi."

Onu doğru yola getirdiğinde sesinde öfke kırbaç gibiydi. "Geriye görme yeteneğine sahip olsam bile, sana hiçbir zorlama ya da manipölasyon olmadığını söyleyebilirim. Bazı ruhlar sadece buluşmak ve sarmaş dolaş olmak için."

Titus nefesini vermeden önce inatçı bir sessizliğe büründü. "Alexander ile ilk kez iki yüz yaşlarında bir yavruyken arkadaş oldum. Kibirli ve yaşlı bir adam olmasına rağmen hâlâ arkadaşız."

Bir saniye sürdü. "Başmelek Alexander'dan mı bahsediyorsun?" Caliane ona "Alex" diyordu ama onlarınki Sharine ile Caliane arasında her zaman derin bir dostluk olmuştu.

Titus başını salladığında, kadın başını iki yana salladı. "Beni şaşırtıyorsun Titus." Yalan değildi; Alexander bir

Kadim, Titus'un gençliğinde bir Kadim olabilirdi ve yine de başmeleğin neden bir Titus'un şüphesiz küstah genç savaşçısından hoşlanıyordu.

"Raan'ınızdan özür dilerim," dedi. "Eğer onun iyi bir adam olduğunu söylüyorsanız, o iyi bir adamdı."

Bu güvenin onun için ne kadar önemli olduğu onu sarstı. Titus'un onuru hafife almadığını biliyordu. Duygularının kabarmasına karşı sertçe yutkunarak gözlerini yakışıklı adamdan kaçırdı.

profiline baktı ve devam etti. "Birlikte keyifli bir yarım yüzyıl geçirdik. Sonra Raan öldü."

Titus uçmayı bıraktı, kendini tekrar bir hover'a çekmeden önce gökyüzünde bir miktar alçaldı. "Savaş mı?"

"Hayır, bir sabah uyandığımda yanımda ölmüştü." Şimdi bu sözleri söyleyebiliyor ve sadece uzak bir hüzün hissediyordu; Raan'ı her zaman hatırlayacak ve sevecekti ama artık geçmişin yaydığı yapışkan dallara takılı değildi.

Titus tekrar uçmaya başladı ama bir süre sessiz kaldı. uzun bir süre. Ona haberi sindirmesi için zaman tanıdı, bir ölümsüz için ölümün sessiz ve görünmeden gelebileceğini kabul etmenin büyük bir şey olduğunun farkındaydı. Raan'ın ve ailesinin ölümlerinin, var olduğu çağlar boyunca bildiği son ölümler olması önemli değildi - bu olasılık Var olan her şey melekoğlu için bir korku hikayesiydi.

"Bunu nasıl anlayacağımı bilmiyorum," dedi sonunda.

Onu dürüstlüğünden dolayı daha da çok seviyordu. "Uzun zamanımı aldı ama Titus, dahası da var. Duymak ister misin Bu mu?" Şimdi kapıyı açtığına göre, bu konuda konuşmak istediğini fark etmişti. Tüm geçmişini sadece bir kişi biliyordu ve Caliane henüz Anshara'daydı.

"Evet." Titus'un yanıtı kesindi. "Her şeyi duymak isterim."

"Ailem ben seksen beş yaşındayken uykuya daldı-"

"NE?" Öyle bir patlama oldu ki, gökyüzünün yarılmasını bekledi. "Ailen bir bebeği

Kendi mi?!"

"Daha bebek sayılırdım." Ama o, tüm hayatı boyunca anne babasına tutunmaya çalışmış korkak bir çocuktü. asla tam olarak mevcut değildi. "Ama hikaye bu değil."

"Kalbimin daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değilim," dedi, ses tonundaki öfke hâlâ canlıydı. "Ailen uyandığında, benim yakınımda olmadığından emin ol. Öfkem kesinlikle

etlerini kemiklerinden ayırın."

"Ailem öldü," dedi usulca, bu acı Raan'ın ölümünden duyduğu kederden bile daha soluktu, çünkü o iyi- Çocukken onları bir daha görüp göremeyeceğini bilmeden yaptığı vedalaşma. "İki yüzyıl yaşındayken uyudukları yeri kontrol etmeye gittim ve bedenlerini sadece kemikler, etlerini ise toz halinde buldum."

* * *

Titus dönüp ona baktı, aklı bir türlü kavrayamıyordu

kaybının derinliği. Parlak sesi kederden kısılmıştı ama keder keskin bir bıçak değildi. Hayır, olamazdı, bunca bin yıldan sonra olmazdı. "Kalbim kırılırdı

Annemi kontrol etmeye gittiğimde onu gitmiş bulmalıyım."

Birinci General Avelina'nın tozlu bir sessizlik içinde bu dünyadan göçüp gittiğini düşünmek... öylesine yanlış bir şeydi ki, bunu hayal etmeye bile dayanamıyordu. Güvenli olur olmaz annesini ziyarete gidecek, onun sıcak ve bütün olduğundan emin olacaktı... tıpkı Sharine'in ebeveynlerinin bir daha asla olamayacağı gibi.

"Kalbim kırıldı," dedi, "ama sanırım seninkiyle aynı şekilde değil." Yarattığı cereyandan daha fazla yararlanmak için kanatlarını açmıştı ve yoruluyordu. "Annem ve babam yaşlı meleklerdi ve bebekliğimden beri bir gün beni terk edeceklerini biliyordum."

Titus savunmasız çocuklarını terk eden ebeveynleri hayal bile edemiyordu ama Aegaeon da aynısını yapmıştı.

"Aegaeon'un oğlunuzu terk etmesi? Bu size ebeveynlerinizin kaybını mı hatırlattı?"

"Hayır, kırılma çizgileri farklı bir yerdeydi."
Kuyruğundan kaçan bir tutam saç onu öptü
geri uçmadan önce elmacık kemiği. "Ölüm, görüyorsun,
benim
en büyük korkum. Özellikle de sevdiklerimin sessiz ve
şahitsiz ölümleri."

Titus'un derisi o kadar derin bir öfkeyle soğudu ki, bunun
bir adı yoktu. "Senin yatağında uyumaya gitti." Böylece
uyandığında kıpırtısız, tepkisiz bir meleklerle karşılaşacaktı.
Travma geçirmiş beyni, tek yaşam belirtisi olan ten
sıcaklığını anlamlandıramayacaktı.

Sharine'e göre, Aegaeon ölü olarak görünecekti.

"İkincisi ve en yakın sarayından üç kişi daha
Şafaktan bir saat sonra, onu gizli dinlenme yerine
götürmek için geldi." Her hecede öfke. "O sırada bir
köşede inliyordum, çığlıklarımı bastırmak için yumruğumu
ağızma bastırmıştım. Zihnim sevdiğim herkesin öldüğünü
sayıklıyordu. Sonsuz bir döngü içinde tekrar tekrar, tek
düşüncem buydu.

"İlk uyandığımda Illium'u kontrol etmek için koştum.

Benim

panikle çığlık atarken, küçük oğlumun o gece en iyi
arkadaşında kaldığını unuttum ve onun boş olduğunu
gördüğümde

Yataktayken öldüğüne ve birinin cesedini aldığına ikna
olmuştum. O zaman diliminde, gerçekten
çocuk ölmüştü."

Hikâyeyi bitirirken sesinde hiçbir titreme yoktu. "Tüm
bunların içindeki tek merhamet, Illium'un annesinin
yıkılışını ve babasının tam teçhizatlı ciddi bir filo
tarafından evinden çıkarılışını görmek zorunda
kalmamasıydı."

Titus'un çenesi çalıştı, eli kansız bir gerginlikle yumruk
oldu. "Aegaeon'un değersiz olduğunu uzun zamandır
biliyordum ama artık zalimliğinin ne kadar derin olduğunu
biliyorum." Başmeleğin ikincisi onun için geleceğini
biliyorsa, Aegaeon bunu planlamış demektir. Çoğu
başmelek hiçbir uyarıda bulunmadan ve yardım almadan
uykuya dalar, böylece dinlendikleri yer gizli kalırdı;

Aegaeon'un zalimliğinin bir ölçüsüydü bu.

Sharine'i paramparça etmek için sarayından en az dört kişinin onun dinlenme yerini bilmesi gerekiyordu.

"Bunu neden yaptığını hiç bilmiyorum," dedi Sharine ve o anda soğuk öfkesiyle muhteşemdi. "Eğer onu bir daha görürsem, ona soracağım - eğer kendimi ilk soruyu sormaktan alıkoyabilirsem gözlerini oyuyor."

Titus onun kana susamış intikam ihtiyacını onaylıyordu. "Bazen öfkemi serbest bırakmam gerektiğini düşünüyorum."

"İntikamım onu düşüncelerimden silmek olmalı" dedi.

"Onun yerine yüzünü ve gözlerini silebilirsin," diye mırıldandı Titus. "Ve öfkeni onun bedeninde serbest bırakabilirsin." Yine de yeterli olmayacaktı.

Beklenmedik bir kahkaha patlamasıyla üzerine yağmur gibi güneş ışığı yağdı. Bunun görkemine karşı karnını sıktı. Eğer onun güzel olduğunu düşünseydi ...eğer Sinekkuşu güzelse, bıçak gibi dili ve altın kahkahasıyla Sharine de güzeldi. Olağanüstü.

Ona dokunma isteğiyle savaşıyor, bu onun ulaşamayacağı bir şeydi, "Artık mavi-yeşil eşeğe karşı bir şey hissetmediğini mi anlamalıyım?" dedi. Anı bozmak, girişini kırmak zorundaydı. "Eğer onun için yanıp tutuşuyorsan, bunu şimdi itiraf et ki seni zevksizlikten cezalandırabileyim."

"Bana vurmak mı?" Sharine onun ciddi olduğuna inanamıyordu ama sesi çok ciddi geliyordu. "Eminim sarayında ara sıra o devasa egonun baloncuğunu patlatan biri vardır?"

Verdiği yanıt bir ses gürültüsüydü. Yer değiştirerek ondan uzaklaştı. Kadın endişelenmeden onun gidişini izledi, Onu geride bırakmayacağını biliyordu. Titus sözlerine sadık kaldı.

Beş dakika kadar somurtuttuktan sonra geri döndüğünde, "Melekleri yumuşak, ruhani bir yaratık olduğuna inandırmayı nasıl başardın? Her gece evinde oturup oynadığın oyun üzerine kıkırdıyor muydun?"

Artık onun hakkında bildiği her Şeye rağmen ona aynı Şekilde davranması onu çok memnun etmişti. Ne bir acıma ne de bir ipucu

onun için üzülüyordu. Görünüşe göre Titus, Sinekkuşu'nu değil, Sharine'i görmeye gelmişti.

onunla savaşmak. Sharine, Afrika'nın Başmeleği ile kılıçları arpıŐtırmaktan çekinmediğini fark etti.

Tehlikeli derecede heyecan vericiydi.

"Tıpkı geceleri odanızda oturup kadınların ayaklarınıza kapanmasına neden olacak kur sözleri düŐündüđünüzden emin olduğum gibi." Kirpiklerini ona doğru kırpıŐtırdı.

"Lütfen hazırladığınız cazibeyi benim üzerimde deneyin.

Alıcı olacağıma söz veriyorum
seyirci."

"Seni kız kardeşlerim gönderdi." Dehşet dolu bir bakış.

"Bana Őahsen eziyet edemezler, bu yüzden seni
bana vekaleten eziyet et."

Titus'u kuŐatılmıŐ bir küçük kardeş olarak düşünmek
Onu hem ŐaŐırtmıŐ hem de meraklandırmıŐtı. Aklında bir sürü soru vardı ama bunları soracak zamanı yoktu çünkü soruların altından sarsıntılı ve doğal olmayan bir hareket geliyordu

kanının buz gibi akmasına neden oldu. "Titus."

21

Anlıyorum," diye karşılık verdi, ses tonundaki tüm kızgınlık gitmişti ve dikkatini bir bıçağa verdi.

Sırtına uzanarak kılıçlarını kınından çıkardı. Ona neden sadece ateşini kullanarak toprağı temizlemediğini soracaktı ama cevap sorusunun içindeydi. Toprak zaten yakılarak harap edilmişti.

insanların kendilerini korumak için üstlenmeleri gerekiyordu. Toprağın yenilenmesi, yeniden doğanların çürüyen bedenlerinden gelen zehirin dağılması zaman alacaktı.

Titus'un yeryüzünde yeni bir yara daha açmasındansa, elindeki pırıl pırıl silahlarla açgözlü sürüyü alt etmesi çok daha iyiydi.

Burada kal, diye emretti.
Gökyüzü. Yakın mesafeden yaratıklardan kaçmak için gerekli becerilere sahip değilsiniz.

Kılını bile kıpırdatmadı; gerçek gerçektir. En az otuz kişi Yeniden doğanlar öğleden sonra ışığının altında debeleniyordu. Çürüyen varlıklar, yere düşürdükleri anlaşılan uzun bacaklı bir zürafa leşinin etrafında toplanmışlardı. Ben kalacağım havada ve ulaşamaz.

Yeniden doğanlar bir hayvanla beslenmeye başvuracak kadar çaresiz olmalı. Ancak hareket etme şekillerine bakılırsa

hayvan eti onları işlevsel kılıyordu.
onları gerçekten canlandırıyor - insanlardan beslenenlerin yumuşak hareketlerine sahip değillerdi. Bir şekilde yardım etmek istemek

Bu onu ölümcül bir dikkat dağıtıcı yapmadı, o nereye uçtu

tüm savaşı görebiliyordu; bu şekilde, bir yaratık arkasından gelmek üzereyse Titus'u uyarabilirdi.

Güç, sanki onun için duyduğu korkudan kaynaklanıyormuş gibi elini sardı -evet, o bir baş melekti ama yeniden doğanların sayısı çok fazlaydı ve bedenine büyük zarar verebilirlerdi, Kanatlarını koparmak da dahil.

Parmaklarını kıvrarak, gücü geri tuttu. önemli bir çaba. Sadece Titus'un yardıma ihtiyacı olduğu anlaşılırsa müdahale edecekti... çünkü tüm bu zengin, eski güce sahip olsa da, nişan alma konusunda çok az deneyimi vardı. Titus aşağıdayken, koca vücudu canavarlarla çevriliyken yanlış yapmayı göze alamazdı.

* * *

Titus, indirdikleri hayvanın leşinin kalıntılarına inerken **bile yeniden doğuşun ilk halkasını çıkardı.** Çizmelerinin sağlam olması ve baldırına kadar gelmesi iyi oldu, Kılıçlarını hızlı bir hareketle savurup yeniden doğan kafaları o kadar çabuk kesti ki, bir diğeri ona katıldığında henüz yere düşmemişti.

Kanatları onun en büyük zayıflığıydı; çürüyen, doymak bilmez yaratıkların bu türünde jilet gibi keskin çengelli pençeler gelişmişti. Sonuç olarak, kanatlarını kaldırmaya devam etmek zorundaydı. çok yaklaştılar, sonra kafalarını koparmak için tekrar aşağı indiler.

Önceden, bu kadar aç bir şekilde yeniden doğanlar, beslenmek dürtüsüyle hareket eden aptal makineler olarak gelmeye devam ederdi. Yeni türler kendi kendine yetebilme yetisi kazanmış gibi görünüyordu.

Koruma içgüdüğü -ama vücutlarının bir deri bir kemik kalmış halinden, bu yuva açlıktan ölüyordu ve dolayısıyla mücadeleyi bırakıp kaçamayacak kadar çaresizdi.

Hırlayarak, tıslayarak, kokuşmuş sıvı tükürerek gelmeye devam ettiler.

Arkanda!

Kendisine saldırmak üzere olan kişiyi bertaraf etmek için döndü.

. . ve yaratığın gözünde bir bıçakla çoktan düşmekte olduğunu gördü. Sırıtarak bıçağı çıkardı ve Sharine'e doğru döndürdü, bir yandan da çizmesini yeniden doğanın göğsüne vurdu. Temiz bir kafa kesmeyi tercih ederdi ama üzerine gelen üç kişi daha vardı ve kalbi ezip posa haline getireceklerdi onları durdurdu.

Bir dahaki sefere havalandığında kalan sayıları. Yaratıklar çılgılık atıp pençelerini ona doğru kaldırdı, yüzleri bir yaşam karikatürüne dönüşmüştü. Adrian, ilk yeniden doğan Lijuan'ın Kadronun geri kalanı, parlak koyu tenli ve zengin kahverengi gözlü bir adamdı ve bir akla sahipti. Tanrıçasının onu bir iğrençliğe dönüştürdüğünü anlayacak kadar akıllı vardı.

Titus kanın nasıl kırmızı ve ıslak olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu, Adrian kâbusu sona erdirmek, tanrıçasını bitirmek için nafile bir çabayla dişlerini Lijuan'ın boynuna geçirdikten sonra beyaz teninden aşağı damlamıştı. Yeniden doğan erkeğin gözlerinde sonsuz bir keder ve Titus'un kemiklerini sızlatacak kadar derin bir acı vardı.

Adrian, Titus'un gördüğü son gerçekten zeki yeniden doğuştu.

Başka bir iltica riskini göze almak istemeyen Lijuan, yeniden doğanları sadece beslenmek isteyen aptal, akılsız makinelere dönüştürmüştü. Bir insanın enfekte olmadan önce bir bilgin ya da savaşçı olmasının bir önemi yoktu. Onları ölümden geri döndürmek, hayattayken kim olduklarına dair tüm kanıtları da sildi.

Titus'un bildiği kadarıyla, bu insanlardan bazıları bir zamanlar onun sarayındaydı. Savaşta birçok iyi insan kaybetmişti.

Charisemnon'a karşı ve onu takip eden yeniden doğanlara karşı savaşlarda. Kısa bir süre önce gömüldükleri için bu kadar zayıflamış olmaları da aynı derecede mümkündü; etlerinin çürümeye başlaması için yeterince uzun bir süre,

ama

Yeniden doğanların bulaşıcılıklarını aktarabilecekleri kadar
"taze".

İkincisi, yeniden doğanlardan birinin giydiği kirli, kan lekeli kıyafeti açıklayabilir.

Hikâyeleri ne olursa olsun, Titus onlara merhamet edemezdi.

-Halkından hiçbirinin böyle bir biçimde var olmak istemeyeceğini biliyordu. Kükreyerek, çift kılıcı bulanıklaşarak yere düştü.

Bu kez hava almak için çıktığında, teri teninde parılıyordu, yıkıma uğramıştı. Baş kesilmiş bedenler. İkiye bölünmüş yeniden doğanlar. Bazılarının tüm uzuvları kesilmişti. Kılıçları kesip biçen usturalara dönüşmüştü.

Sağa doğru.

Sharine'in tespit ettiği yeniden doğan, çenesini kullanarak kendini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Mesafeyi kapatmak için iki adım.

Sonra Titus bir bıçağı yaratığın boynuna indirdi. Bu hareketten hiç zevk almadı; bu onurlu bir savaş olmamıştı. Bu insanların başka seçeneği yoktu. Ona göre bu basit bir merhametti. Henüz düzgün bir şekilde kafası kesilmemiş başkalarını görüyor musun?

Sharine tüm sahnenin üzerinden uçtu ve "Hayır" demeden önce birkaç ceset. Ondan çok uzak olmayan bir yere indiğinde, kanatlarını titizlikle yere sıyan kan ve kandan uzak tuttu. "Cesetleri yakmamız gerekecek."

Başını sallayarak kılıçlarını temiz bir çimen parçasına sildi, sonra da yerine yerleştirdi. "Ben icabına bakarım." Tek bir ateş toprağa, gücünü tüm alanı taramak için kullanmasından çok daha az zarar verecektir.

"İkimiz de yardım edersek daha hızlı olur." Kesik bir kolu eline aldı. "Şenlik ateşini nerede yakmak istersin? Ben Ana ceset yığınının yakın bir yerde olduğunu varsayıyorum."

Titus gözlerini kırptırdı ama hayır, kadın hâlâ orada duruyordu,

...ve çürümekte olan kopmuş bir kolu bileğinden tutarken, kesik bir baş almak için eğilmişti.

Başını. "Evet, hayvan leşinin üstünde," dedi, içgüdüleri devreye girmişti; ne kadar uzun süre oyalanırlarsa, başka bir yuvayı çekme riski o kadar artacak ve halkı o kadar uzun

süre

baş melekleri olmadan en kötü istila bölgesiyle savaşmak
zorunda.

Sharine, elleri bir süre sonra
çürümüş yeşil-siyah yeniden doğmuş kanla kayganlaşan
vücudu

aynısından daha çok vardı. İkisi de yolculuğun geri kalanı
boyunca çürüyen et kokacaktı ama yapacak bir şey yoktu.

Bir ara gözleri morarmış bir halde, "Ne zalimlik," diye
mırıldandı.

Şöyle bir bakınca, onun küçük bir oymaya benzeyen bir
şeyi eline aldığını gördü. Ve anladı. Bir zamanlar
uzak kuzeyden gelir, bu tür oymalar bazen
Ölümlüleri beklediğine inanılan ölüm ötesi yolculukta
muhafız görevi görmeleri için ölümlerin giydiği kıyafetlerin
ceplerine sokulurdu.

Şimdi özenle ve sevgiyle gömülen bu ölümlere saygısızlık
ediliyordu.

Titus, Sharine'in oymayı ceset yığınınına eklediğini
görmesine rağmen çenesini tutarak devam etti. Görevlerini
tamamlamaları uzun sürmedi, en altta zürafa leşi vardı.
Onlar bitirdikten sonra

çıra görevi görmesi için birkaç kuru dal ve yaprak topladı,
enerjisinin küçük bir parçasını kullanarak bir alev başlattı.
Sonra izlediler, çünkü bu ateşin yanmasına ve tüm ülkeye
yayılmasına izin vermeyecekti.

Isı yüzlerini kavurdu, kıvılcımlar sıçradı ama sümüksü
kararmış elleriyle dimdik durdular ve
kokan kıyafetler. O sırada Sharine'in avuçlarından gelen
ışığı fark etti. "Ben de keşke hepsini patlatabilsem
Ama bu topraklara iyi bakmalıyız, yoksa çöl olacak."

"Ne?" Sharine onun bakışlarını takip ederek bir eline
baktı. Sonra, o izlerken, derisindeki kan kristalleşerek toz
haline gelmeye ve dökülmeye başladı.

Titus, kadının işlemi diğer eliyle tekrarlamasını
hayranlıkla izledi. "Yararlı." Bu bir beceri değildi.
Kendi yeteneklerinden vazgeçebilirdi ama bu savaşta
değerli bir yetenek olurdu - pislik kadar basit bir şey bir
ordunun moralini bozabilirdi.

Ne yaptığını anlamamış gibi hâlâ kendi ellerine bakarak, "Neden kendimi tanımıyorum?" dedi. Bir öfke titreşimi.

"İşlemi, bir sonraki adımda tekrarlayıp tekrarlayamayacağını görmek ister misin? Başka biri mi?" Elini ona doğru uzattı -savaşın kokularına ve sıvılarına yabancı değildi ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

Sharine her nereye gittiye bir anda kendine gelmiş gibiydi. "Evet, bırak deneyeyim." Adamın elini temiz ellerinin arasına aldı.

Işık parladı.

Avucunun içinde bir gıdıklanma gibi hissetti, şimdiye kadar hissettiği en nazik güçtü ama paradoksal bir şekilde eski ve baş döndürücüydü.

Kadının içinde uyuyan gücün ne olduğu konusunda endişelenmesi gerekirdi ama kan ve diğer sıvılar toza dönüşürken, kadının elinin yumuşaklığının, nazik dokunuşunun farkına vardı.

onu tuttu. Sanki o kadar güçlü değilmiş gibi, sadece fiziksel gücüyle onu ikiye bölebilirdi.

Kadın diğer elini de temizlerken kıpırdamadan durmak için tek yapabildiği buydu.

"Teşekkür ederim." Sesi yapmacık çıktı. "Bu uçmamızı kolaylaştıracak. Kıyafetlerimizdeki lekeleri de çıkarabilir misin?"

Bir dikkat dağıtma tekniği olarak, belirgin bir başarı sağladı. "Hayır," dedi birkaç kez denedikten sonra. "En azından güneş, sıvıların çürümesine neden olmak yerine kokuyu yok edecek kadar sıcak."

Bu fikir karşısında ürpererek başka bir seçeneğe karar verdi. Kılıç kayışını çıkardıktan sonra, tuniğinin kanat yarıklarını serbest bıraktı, ardından başının üstünden çekip çıkardı ve alevlerin içine fırlattı.

* * *

Sharine, Titus'un erkeksiliğinin **künt gücünden etkilenerek sessiz bir nefes çekti**. Ten rengindeki farklılaşmanın eksikliğine bakılırsa, gömleksiz olmak Sharine için yeni bir

şey değildi.

Afrika'nın Başmeleği. Cildi pürüzsüz ve ipeksi
görünümlüydü,

Kasları güçlü bir şekilde esneyerek kirli gömleği toparladı ve alevlerin içine fırlattı.

Göğsündeki güneşe benzeyen altın renkli çarpıcı işaret. Cascade kaosu sırasında ortaya çıkan işaretleme -Güzel bir şeydi, güçlü ama garip bir şekilde hassas bir çizgideydi. ve kompozisyon. Gözünü tekrar tekrar Titus'un ham güzelliğine çekmeye yarıyordu.

Ağzı kurudu.

İçgüdüsel tepkisi karşısında sersemlemiş ve şok olmuştu. kılıç kayışını geri takmaya giderken gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. Çok, çok uzun zaman olmuştu. Fiziksel çekimin ısırığını hissettiğinden beri. Hiçbir zaman güçlü cinsel istekleri olan bir kadın olmamıştı, daha çok arkadaşlık, dostluk ve sevgi aramaya odaklanmıştı. Çocukluğundan beri peşini bırakmayan yalnızlığa bir son vermek için.

Ailesi onu uykuya dalmadan çok önce terk etmişti.

Aegaeon'dan sonra bekarlığa veda ettiği için değildi. Bir savaş ordusuyla birlikte uçan Sharine'in bazı kıvılcımları Hummingbird'de kalmıştı ve zihninin parçalanmasına karşı savaşmış, parçalara tutunmaya çalışmıştı kendisinden geriye kalanlar. Bunun bir parçası da bedenini kullanarak bir dayanak noktası bulmaya yönelik aptalca bir çabayı içeriyordu.

Aptalcaydı, çünkü fizikselliğin hiçbir zaman öncelikli olduğu bir kadın değildi.

Sonunda bunun anlamsızlığını fark ettikten sonra, cinsel bir yaratık olmayı özlememişti, çünkü hayatı başka türlü dokunuştan yoksun değildi. Ona sık sık sarılan bir oğlu vardı. Aodhan ve Raphael de uzun süreler boyunca yanında olmuşlardı. Oğulları. Onu o kadar çok sevgi ve şefkatle kuşatmışlardı ki, cinselliği, bedeninin daha derin ihtiyaçlarını hiç düşünmemişti bile.

Ancak bugün bedeni intikam duygusuyla uyanmış, cinsel ihtiyaç onu sert ve acımasız bir şekilde delip geçmişti. Titus için, Aegaeon'dan bile daha güzel bir adam için.

Yine de onun cazibesi hakkındaki övgüleri anlamıyordu. Titus çok kör bir çekikti.

"O tuniğin altına bir şey giyiyor musun?" dediğinde bu gerçeği iyi bir şekilde gösterdi. Eğer öyleyse, ben tunikten kurtulmanızı öneririm. Yeniden doğan sınırlar kurduklarında bile aşırı derecede iğrenç olma eğilimindedirler - siyah küf oluştururlar."

Sharine tereddüt etti; üzerinde Tanicia'nın giydiği bir giysi vardı.

atlet olarak adlandırmıştı. Yumuşak ve Sharine'in vücuduna göre şekillendirilmiş olan beyaz parça, orta büyüklükteki göğüslerini yerinde tutuyor, kanat yarıkları küçük muhafazalarla sabitleniyordu. Ama hayatında hiç hiç bu kadar açık bir dış giyim giymemişti.

Ayaklarının üzerinde kaydı ... ve kendi kokusunun kokusunu aldı.

Midesi ters dönmekle tehdit ediyordu.

tuniğinin kanat yırtmaçlarını açmak için arkaya uzandı, sonra giysiyi başının üzerinden çekip Alevler. "O tuniği sevmiştim," diye mırıldandı. "Şimdi sadece bir tane var. Kalenizdeki tüm gardırobum elbiseler ve önlüklerle dolu." Kaşlarını çatarak ona baktı, gözlerini kesinlikle onun yüzünden ayırmamaya dikkat ediyordu.

Kare çeneli, sert kenarlı ve fazlasıyla yakışıklı yüzü.

"Bana elbiselerden ve kıyafetlerden bahsetme," diye homurdandı. "Ben bir savaşçıyım, senin giydiricin değil."

"Peki kıyafetleriniz nasıl ortaya çıkıyor, Başmelek Lordum? Sihirle mi?"

Başını geriye attı ve gökyüzüne doğru kükredi, omuzları büküldü ve elleri çenesi kadar sert bir şekilde kenetlendi. Ses, kuşların ağaçlardan havalanmasına ve kendi kemiklerinin titremesine neden olan bir gök gürültüsüydü ... ama korkudan değil.

Kalbi küt küt atarken, gözünü kırpmadan adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Halkıma saygı duyuyorum." Gözleri parladı. "Bu da onları görevleriyle baş başa bıraktığım anlamına geliyor. Benim kâhyam

sizi doğru kişiye yönlendirecektir."

"Bunu paylaşma nezaketiniz için teşekkür ederim. Bilgi," dedi, onu kızdırmaktan neden bu kadar zevk aldığından emin değildi - tüm varlığı boyunca hiç böyle davranmamıştı; garip bir şekilde heyecan vericiydi.

"Bunu kendi başıma anlayamayacağımdan eminim."

Titus ona baktı, sadece baktı. "Bana doğruyu söyle- insanı sarhoş eden bir karışım mı içmeye başladın?

"Akli başında bir kadını bir cadaloza dönüştürmek mi?"

Ciddi bir soruydu ve belki de bu yüzden anlamının nüfuz etmesi biraz zaman aldı.

Ona dişlerini gösterdi, kendini özgür hissediyordu. Uzun yıllar boyunca kafese kapatılmıştı. Ailesinin kuralları içinde kafeslenmişti,

Sonra kendi korkuları, sonra da kırık zihni. İlk olarak Anıları depolamaya başladığından beri, gençlerden birinden duyduğu o söz neydi?

Kasabalı kadınlar ne der? -Evet, işte buydu: umurunda bile değildi.

Ve muhteşemdi.

"Güçlü kadınlara fare diyen erkekler," dedi şeker şurubu ve pekmezden oluşan bir ses tonuyla, "genellikle bir kadının gücünden korkan erkeklerdir."

"Annem," diye özenle telaffuz etti, "bir başmeleğin ilk generaliydi. Ben kadınlara saygı duyarak doğdum. güç."

"Sen öyle diyorsan." Kollarındaki hayali kiri fırçaladıktan sonra şenlik ateşinin diğer tarafına doğru yürüdü. "Ben gözünüz bu tarafta olsun."

Alev perdesinin ardında, elleri kalçalarında, göğsü çıplak, iri, güçlü ve öfkeli bir adam duruyordu. Gözleri onu olduğu yere sabitlemişti.

kaşları bir öfkeyle birbirine yaklaşırken, sakinleşmeye başladı - ya da her halükarda bunu denediler.

Sharine ona gülümsedi. Hiç korku hissetmiyordu. Tüm hayatı boyunca,

öyle ya da böyle korkmuştu, ama sanki kendi yangınından geçmiş ve yeniden doğmuştu. Öte yandan, ikincisi en iyi seçim değildi.

Özellikle de yeniden doğanları küle çevirmek için yakılan ateşin sıcaklığından teni sıcakken.

Deri değıştirme, yeniden yaratma, yeniden dirilme, bunların hepsi sadece birer kelimeydi. Önemli olan yeni birine, her zaman olma potansiyeline sahip olduğu bir kadına dönüşüyor olmasıydı - oğlunun gurur duyabileceğı bir melek... ve aynada kendine bakıp gülümseyebilen bir melek.

22

Ben iyiyim Tito. Ama benim için Aegaeon'un başını kesmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim küçük kardeşim. Bunu yapmazdım
Kardeşimi öldüresiye dövmenin hazzını solucan gibi hissediyorum. Sen güçlü bir meleksin ama o bir Kadim ve baş melek. Hayır, Aegaeon bu acıyı hak etmiyor. Senin değerinde biri.

-Charo, Birinci General Avelina'nın kızı, Birinci General Avelina'nın oğlu Titus'a

23

Titus, ateş söndükten sonra uçarlarken **Sharine**'den **uzak** durması **gerektiğini biliyordu**. Belli ki keyfi yerinde değildi. Ama onun çelişkilerinden o kadar etkilenmişti ve koruması için kendisine verilen hediyenin o kadar farkındaydı ki kolay bir mesafede kaldı.

Efsanevi Sinekkuşu'na benzediğinden değil. Dobra dobra konuşan ve

Yeniden doğmuş bir göze bıçak saplamış kendine güvenen bir melek. Pantolonu kan sıçramaktan büyük ölçüde kurtulmuştu ama yine de tertemiz değildi. Ama pantolonlar burundan o kadar uzaktaydı ki pis kokuyu çoğunlukla görmezden gelebilirdiniz. Botlarını çimenleri kullanarak temizlemeyi başarmıştı; o da aynısını yapmıştı.

Savaşçıların birçoğunun çok daha azıyla savaştığını görmüş olmasına rağmen, onun vücuda oturan beyaz bluzuna odaklanmayı reddetti. Çok değil, birkaç yüzyıl önce, büyük çoğunluğu

göğüslerinde boya ve kalplerinde öfkeden başka bir şey olmadan savaştılar. Onu rahatsız eden kapsama alanı eksikliği değil, Sharine'in kapsama alanı eksikliğiydi.

Titus'un Kadro tarafından gönderildiği büyük sanatçının, etten kemikten bir kadın olması gerekmiyordu. Bıçakla nişan alıyor, üstünün çukur yakası üzerinde hafifçe dolgunlaşan göğüslere sahipti ve teni terden parlıyordu. Bir erkeğin avuçlarının içine nasıl sığacaklarını düşünmesine yetecek kadar kıvrımlı bir bele ve kalçalara sahip olması da beklenmiyordu.

Ve ona sorun çıkaran sadece vücudu değildi.

Saçlarını, rüzgârın her değişiminde ışığı yakalayan bir kuyruk şeklinde geriye doğru çekmişti. Kanatlar. İpeksi siyahın uçları doğal altınla kaplıydı. şurada burada, tellerin başka yerlerinde parılıyordu-şaşırtıcı derecede güzeldi. Kanatları kadar güzeldi. Hiç kimse

Sharine'e benziyordu. Ama bu bir güzellik meselesi de değildi. Pek çok melek çarpıcı derecede güzeldi, aynı sayıda vampir gibi.

Sarayındaki pek çok kadın Sharine'in yanında durabilir ve güzellikte ondan aşağı kalmayabilirdi. Yine de Sharine her şeye rağmen parlayacaktı. İçinde başkalarını kendine çeken parlak bir ışık vardı - aynı nadir ışık oğlunda da vardı. Ve Titus

genç Illium'a karşı bir zaafı vardı. Genç zaman zaman biraz pervasız olabiliyordu ama Titus da gençliğinde pek öyle sayılmazdı.

En önemli şey, Titus'un bir zamanlar İskender'e sadık olan Illium, Raphael'e de sadıktı. Aynı zamanda şiddetli bir zekâyla savaşıyor bir savaşçıydı. neden bir filo komutanı olduğunu. Ve nereye giderse gitsin, mavi kanatlı melek diğerlerini kendine çekiyordu, içindeki alev parlak ve güzel bir şeydi.

O alev annesinden gelmişti. Kesinlikle Aegaeon'dan gelmemiştir.

Göğsünün derinliklerinde hırladı, o kıcın arka ucunu ezmek istiyordu, ama ne yazık ki elleri bağlıydı bu skor. Birincisi, Charo onu asla affetmeyecekti. Aegaeon'un kalpsiz reddinin ardından kaybettiği bebeğinin acısını ve ikinci olarak da dünyanın alabileceği her baş meleğe ihtiyacı vardı.

Bu son düşünce ona sormaya niyetlendiği bir soruyu hatırlattı ya da belki de sadece Sharine'le konuşmak için bir bahane arıyordu. "Suyin'den herhangi bir haber aldın mı?

Kadro'ya verdiği raporların ötesinde bir mahkeme?" Dünyadaki en yeni başmelek bu raporları verirken çok titiz davranmıştı.

Herkesin onun kendi bölgesindeki yıkımla nasıl başa çıktığını bilmesi gerekiyordu.

Hepsi bu şekilde dürüst davranmış ve mümkün olan yerlerde birbirlerine yardımcı olmuşlardı. Titus, bir tanesi için

Cascade doğumlu yetenek, kendi bölgesi ile İskender'in bölgesi arasında derin bir geçit oluşturarak kimsenin yaya olarak karşıya geçememesini sağladı. İskender Başmelek olarak bilinirken

Pers toprakları aslında Titus'a kadar Afrika'yı Asya'ya bağlayan kıstağın diğer tarafında başlıyordu gücünü kullanarak bağlantıyı parçaladı.

Bir kara köprüsünün olmaması, ikisinin de diğer taraftan gelen istilalar konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu ve

kendi topraklarında halihazırda mevcut olan tehlikelerle ilgilenebilir.

Zamanla, iki halk birbirlerine ulaşmanın bir yolunu bulacaktı.

ama şimdilik bir taraftan diğerine gitmenin tek yolu uçmak ya da deniz yoluyla gitmekti. İkisi de

Neyse ki, Lijuan'ın kara gözlü ve ölü melek savaşçılarının dehşeti onunla birlikte sona ermişti, onun enerji, kabus gibi bir yaşam simülakrında işlevlerini sürdürmelerini sağlayan tek şeydi.

Yeniden doğan enfeksiyon melek kanında tutunamazdı.

Taşın üzerinde yeşil-siyah çizgiler, sürüklenen kanatlar şeklinde.

Charisemnon'un kalesinde gördüklerini hatırlayınca içi ürperen Titus, yanılmış olmayı, başka bir şey olmasını umdu - belki de iki

vampir yeniden doğanlar birlikte sürünerek uzaklaşıyor. Çünkü eğer gökyüzü de Lijuan'ın açgözlülüğüne karşı bir savaş alanına dönüşürse

"çocuklar" . . .

"Sanırım Aodhan yüzünden Suyin'i soruyorsunuz?"

"O oğlunuzun en iyi arkadaşı." Savaşçı-sanatçı da şu anda Suyin'in yardımcısıydı.

"O aynı zamanda görevlendirildiği başmeleğe de sadıktır,"

diye cevap verdi. "Gerçi bu sadece bir

Geçici bir pozisyonda olsa da bunu büyük bir onurla yerine getiriyor."

"Raphael'in Yedilisi'nden daha azını beklemezdim." Bir zamanlar Titus'un ordusunda genç bir delikanlı olan Titus İskender'in çevresinde böyle bir sadakatle yer almakla iyi etmişti ve bu sadakat eşini de kapsıyordu.

Kalbinde bir sızı, güçlü ve derin.

Titus arada bir Elena ve Raphael'e bakıyordu. Elijah ve Hannah'nın yanı sıra, ölümsüzlük çağları boyunca kendisiyle birlikte yürüyecek bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordu. Bununla birlikte, hiçbir zaman

Herhangi bir kadınla bu kadar derin bir bağ kurmak.

Bazıları onun annesinin kanından gelen gerçek bir evlat olduğunu, asla yerleşmeyeceğini söyleyebilirdi ve belki de öyleydi ... ama

Phenie de Avelina'nın kanından geliyordu ve iki bin yıldır sevgilisiyle birlikteydi. Aegaeon'dan sonra çekingen davranan Charo bile bir değil üç erkekle sıcak bir yuva kurmuştu.

Birinci general en küçük kızıyla son derece gurur duyardı.

Sharine'in zengin ses tonu onun dalgın ve tedirgin edici düşüncelerini böldü. "Ama," dedi, "Aodhan bana kendi duygularından bahsetti ve diğer her şeyi ezip geçti. keder duygusu.

"Lijuan eski bir uygarlığın kalbini kırdı. Çin'in pek çok hazinesi yok oldu, öldüren kara sisin dehşeti sırasında yok oldu. Ama en büyük kayıp hazine nüfustur. Tüm o zihinler ve kalpler, onların yetenekleri ve becerileri varoluştan silindi."

Titus bunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. "Hatta sonra

Pekin'in yıkımı"- Kadro'nun Lijuan'ın güç arzusunu

dizginleme çabasının ardından ortaya çıkan bir yıkım-

"Çin'i derin bir tarih ve kültüre sahip, gelişen bir nüfusu olan bir yer olarak düşünmeye alışkınım."

"En son konuştuğumuzda," dedi Sharine, "Aodhan, hareketli olması gereken şehirlerin üzerinden uçmanın ne kadar ürkütücü olduğundan bahsetmişti.

girişim ve umut ve yine de sessiz oturuyor, insanların eve dönmesini bekliyor. Uzun zaman önce ölmüş olan insanlar."

"Bir zamanlar Lijuan başka bir melekti." Hiç dostluk kurmadığı ama saygı duyduğu bir melek. "Bin yıl önce, yaptığı şeyi yapabileceğini hayal bile edemezdin. Genç Aodhan iyi mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor ama çocuk derinden hissediyor.

Biliyorum

Ölümün bu kadar çok kanıtını tekrar tekrar görmek onun için zor." Annesinin sesinde birden fazla kez duyduğu bir ton vardı ... ve yine de annelik duygusu ona verdiği tepkiyi azaltmadı.

Sharine onunla asla sesinde bu tonla konuşmazdı; onu bir çocuk olarak görmüyordu ve eğer böyle bir işaret verseydi bunu denemeye cesaret edebilirdi. Titus, birinci generalden başka kimsenin çocuğu değildi.

Titus, "Aodhan da kendi halkından uzakta," dedi, Melek hakkında yeterince şey duymuş biri olarak, onun pek fazla kişiye güvenen biri olmadığını biliyordu. "Yakınlarda gardını indirebileceği biri var mı?" Suyin'le bu imkansız olurdu.

Şu anda Aodhan'a o kadar çok ihtiyacı vardı ki, ona karşı hiçbir şekilde savunmasız kalamazdı.

"Her savaşçı zaman zaman kılıcını bırakmalıdır," diye ekledi Titus. "Bir başmelek bile gün be gün hiç ara vermeden savaşmaya devam edemez." Annesinin dizinin dibinde öğrendiği bir dersti bu: iyi yoldaşların, dostların değeri,

ve aile. Kız kardeşleri onu deliliğe sürükledi, ama bu Bir ya da iki saatliğine onların sevilen, koşturulan ve sevgili Tito'ları olmak istediğinde gittiğini söylediler.

Sharine, "Ona mola vermek için Caliane'ın bölgesine uçuşması gerektiğini söyledim," diye karşılık verdi.

"Olmayacak olsa bile

Yakın arkadaşlarıyla, sıradan hayatından tanıdığı savaşçılarla birlikte olacak ve sizin de dediğiniz gibi omuzlarında ağır bir görev var."

"Sanırım Suyin de aynı ağırlığı hissediyor." Kadronun son toplantısı sırasında yüzü ince ve çizgiliydi. "Ama nefes almak

için bile bölgesinden ayrılamıyor."

"Umarım etrafında bir destek yapısı oluşturunuyordur. kendisi." Sharine'in sesi sert ve anaç kalmaya devam etti. "Aodhan tavsiyeme uyup dinlenmek için Caliane'ın topraklarına gitmeyecek kadar sadık ama sonsuza dek kalamaz; Raphael'in kulesi için kritik önemde."

"Birisi ona, bir iş anlaşması için uygun olup olmadığını sordu mu?"

Kalıcı transfer mi? Bir başmeleğin yardımcısı olmak pek çok kişinin gıpta ettiği bir pozisyonudur."

Sharine bir süre duraksadıktan sonra, "Anlamalısınız ki Aodhan, Yedi ve Raphael bir ailedir, aralarındaki bağlar Aralarında et, kemik ve kanın çok ötesinde bir bağ var. Bu elemental bir şeydir. Başmelek Suyin'e tüm kalbiyle hizmet edecek olsa da, sonunda her zaman evine uçacaktır."

Sharine iç çekti. "Suyin, zavallı çocuk. Bu olmalı Özellikle de Lijuan tarafından bu kadar uzun süre esir tutulduktan sonra kime güveneceğini bilmek onun için zor. Kimseye güvenemez

Çünkü konuştuğu kişilerin tutsaklığına karışıp karışmadığını bilmesine imkân yok."

"Suyin çocuk değil." Titus'tan daha büyüktü.

Kahkahalar duyularına köpüklü bir yağmur gibi yağıyordu. "Hepiniz benim için çocuksunuz."

Kadının gözlerinde bir parıltı gördüğüne yemin etti, onu yemlediğinden neredeyse emindi. Sinekkuşu için inanılmazdı... ama Sharine için değil.

Bu konuşmada olgun taraf olmaya karar vererek, onun daha önceki yorumuna yanıt verdi. "Kadronun teyit edebildiği kadarıyla, Lijuan'a sadık olan herkes onunla birlikte öldü.

-Suyin'in içeriden gelecek bir sabotajdan korkmasına gerek yok." Dudağını büktü. "Lijuan'ın arkada bıraktığı kimse, küçük bir ulus büyüklüğünde bir güç toplamak istediğinde değil."

Sharine bir süre termalde ilerledi, kanatları erken saatlerin koyu kırmızı ve turuncularına karşı alçalmaya başladı.

akşam gökyüzü ama henüz tehlikeli olacak kadar değil.

Titus sadece onu izledi; uçarken çok güzeldi,

Adını taşıdığı kuşa benzeyen zarif ve mücevherli bir yaratık.

Saçlarındaki altının üzerinde ateş kıvılcımları parlıyordu.

Aynı meleğin sadece diliyle bile derisini kemiklerinden sıyrabileceğini hatırlatması üzerine kaşlarını çattı... ama bu hatırlatma vücudundaki gerginliği, kanındaki ısıyı yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Ben de aynı şeye inanmak isterdim," dedi ona döndüğünde, "ama Lijuan'ın geride bir şey bırakmış olabileceğini düşünmüyor musun?"

Düşmesi halinde kalıntıları almakla görevli küçük bir grup mu? Kendilerine onu yeniden canlanabileceği güvenli bir yere koymaları söylenmiş olmalı."

"Eğer öyleyse, bu aptalca bir umuttu." Titus tiksintisini gizlemek için hiç çaba sarf etmedi; Lijuan'a olan tüm saygısını

halkına harcanabilirmiş gibi davranmaya başladı. "Bir daha asla dirilmeyeceği anlamına gelen bir şekilde öldü. Ama korkmayın, Raphael gibi ben de tetikte olacağım."

Neha'nın da artık dikkatle dinlediğini düşünüyordu. Anshara'dan yükseldiğini ve Caliane'in de aynı şekilde olacağına şüphe yoktu. Titus Elijah'ın bilge öğütlerini ve keskin algısını özlüyordu ama Güney Amerika'nın Başmeleği henüz iyileşiyordu, eşi de yanındaydı.

Alexander'a gelince, fiziksel olarak iyiydi, ama Titus Kadim'i çok iyi tanıyordu.

İçinden yaralandı. Zanaya ile ilgisi vardı, başka bir Bir daha asla yükselemeyecek olan başmelek, yaraları çok ağırdı. İskender bu konu hakkında konuşmazdı; Titus konuyu açmaya çalışmış ve sert bir şekilde reddedilmişti.

Lijuan söz konusu olduğunda, Alexander onun sarayı hakkında gerekli bilgiye sahip olmak için eski Kadro'ya çok geç katılmıştı ama Titus, Alexander'ın onu destekleyeceğini biliyordu.

bir telefon görüşmesi yaptı. İkisi arkadaş olabilirdi ama konu Kadro işlerine geldiğinde her zaman aynı fikirde değillerdi ama bu konuda tam bir uyum içindeydiler

anlaşma. "Bir engerek yılanının Suyin'in sarayına sızmasına izin vermeyeceğiz."

"Onu koruyorsun."

"Korkunç bir zamanda yükseldi. Geri kalanımızın aksine, gücünü geliştirebileceği göreceli bir barış dönemine sahip değil." Charisemnon'un sınırın ötesinde kışını göstermeye başlamasından önce Titus'un dört asrı vardı. "Tüm bunların tek merhameti, tüm dünya kaos içindeyken, toprakları hakkında endişelenmek zorunda olmaması. zorluklar."

Karanlık uzaklarda ufka dokunmaya başlamıştı ve şimdi kanat çırpışları, nefes nefes üzerlerine yayılıyordu. Sonunda Sharine, "Dinlenmeden daha fazla gidemem," dedi.

Titus dört kız kardeşe sahip olmanın kazandırdığı hayatta kalma becerilerinden memnundu; başka bir erkek onun kanatlarındaki düşüşü ilk fark ettiğinde dilini tutamayabilirdi. "Ben Seni taşıyacağım." Gözlerini titizlikle onun göğsünden uzak tutarak kollarını uzattı.

Adam bir tartışma bekliyordu ama kadın uçarak tam onun üzerinde durdu. "Eğer beni düşürürsen," diye mırıldandı, "yeniden doğmuş kanı mayalarım, sonra da ortaya çıkan iğrenç karışımı uyuduğun yerin her santimetrekaresine dökerim."

"O zaman ben de dışarıda uyurum," diye tersledi, onun güven eksikliğine öfkelenmişti. "Ben bir başmeleğim, Sharine. Hiçbir şeyi düşürmem."

"Bu kadar kibirli olmak nasıl bir şey?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Günde en az bir saatini harika olduğun tüm yolları hayal ederek mi geçiriyorsun?"

"Gelmek istiyor musun, istemiyor musun? Ya da inebilirsiniz ve ben sizi dönüş yolunda alırım." İkisi de biliyordu ki tehdidini yerine getirecekti; onu arazide sürünen yeniden doğmuşların merhametine terk edecek değildi. Ama bir erkeğin de bir sınırı vardı.

Kanatlarını geriye doğru katlayarak doğrudan onun kollarına düştü.

Ancak bir kolunu boynuna doladığında, kanatları sürüklenmeyi azaltmak için vücuduna sıkıca bastırduğında, bunun işleri son derece zorlaştıracığını fark etti. Çünkü artık sadece kızın yumuşak sıcaklığını üzerinde hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda kızın yakasından aşağıya, göğüslerinin yuvarlak tümseklerine kadar görebiliyordu. Eğer bu

yeterli değildi, kadının çıplak olan her yeri kendi çıplak tenine sürtünüyordu.

Sinek Kuşu. Sinek Kuşu. Sinekkuşu, sessizce zikretti. Bu bir kadın değil. Bu Sinek Kuşu. Büyük bir sanatçı. Melek türünün bir hazinesi.

"Sayısız sevgiliniz geçici kolaylıklar hakkında ne düşünüyor?"

24

Melek türünün bir hazinesi.

Daha çok beynini delen bir matkap gibiydi. "Neden sevgililerimin geçici olduğuna inanıyorsun Çünkü onu tutmak, ışığı ve havayı tutmak gibiydi; onun sarayındayken düzgün beslenmesini sağlamalıydı, aksi takdirde tükenip gidecekti.

Sadece ... bir kadın nasıl bu kadar hafif olabilir ve bu kadar yumuşak göğüslere ve kıvrımlı kalçalara sahip olabilir?

Sinek kuşu. Sinek kuşu. Göğüsleri, kalçaları ve meme uçları olan bir kadın değil. SINEK KUŞU. Bir sanatçı. Bir hazine-

"Oh, şimdi gel, Titus." Kadının nefesi adamın boynuna ılık ve yumuşak bir şekilde fısıldadı, sesi boğuklaştı ve gür dudakları kıvrıldı. "Son zamanlarda uzak bir karakolda olabilirim ve bundan önce oldukça delirmiş olabilirim, ama işitme duyumu asla kaybetmedim. Uyku odanıza açılan döner kapı çok iyi biliniyor."

Titus bu ifadelerden hangisine önce değineceğini bilemedi. Sonunda en iyisini seçmeye karar verdi. beklenmedik biri. "Uyku odamın kapısından sana ne?" Sesi sert ve sinirli çıkmıştı, siki pantolonunun içinde sertleşiyordu.

Dişlerini sıktı ve onun kollarındaki pozisyonundan tahrik olduğunu göremediği için gökyüzüne şükretti. Tahrik olmak! O

Sinekkuşu tarafından tahrik edilemezdi! Bu büyük bir sanat eserinden tahrik olmak gibi bir şey olurdu. Bunu yapmamanız gerekiyordu. böyle başyapıtlara dokunmak.

Büyük sanat eseri ona dişlerini gösterdi. "Oh, değilim." Boştaki elini salladı. "Ben sadece kullanıp attığınız kadınlar için endişeleniyorum."

"Bu kadar yeter!" diye gürledi, kadının onu bilerek kızdırmaya çalıştığından emindi.

Bir irkilme. "Buradayım, Başmelek Lordum." Bir el kulağına sürüyor. "Kulak zarımı patlatmaya çalışmana gerek yok."

Hiçbir şey onu korkutmuyor muydu? "Hala korkmadığına emin misin?"

delirdin mi?" Doğrusu, onun aslında akıl sağlığını hiç kaybetmediğinden emindi; sadece bir süreliğine kendini kaybetmişti. "Bir başmeleği yemlemek kişinin sağlığı için iyi sayılmaz."

"Mümkün," dedi düşünceli bir şekilde, parmağını alt dudağına vurarak. "Ama umurumda olmadığını fark ettim. Bu harika bir ifade değil mi? Bir düşünün. Bir şeyi o kadar az önemsiyorsun ki, onun için dışkı bile önermiyorsun!"

Adam, kadının ağzından çıkan kabalık karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki bir an için uçmayı bıraktı. İkisi de yere düştü. Adam hemen toparlandı ama kadın yine de tırnaklarını adamın boynuna geçirdi. "Konsantre ol."

Titus'un siki daha da kalınlaştı, teni ısındı ve nabızı hızlandı. "Her birine saygıyla davrandım. bedenini benimle paylaşan kadın. Hiçbir zaman sonsuza dek sürecek sözler vermedim." Bu bir yalan olurdu ve Titus yalan söylemedi. "Kollarıma gelen her kadın sadece zevk ve şefkat sunduğumu anlar."

Büyüleyici derecede küstah olan Sharine sessizliğe büründü. O kadar uzun süre sustu ki, onu susturmaktan korkmaya başladı... ve Bu onun kanını dondurdu. Her zamanki ses tonuyla konuşmasına rağmen ona bağırdığı için özür dilemek üzereyken, "Astaad'ın haremine ne olacağını biliyor musun? Halklarına yardım ettiklerini biliyorum ama uzun vadede onlara ne olacak?"

Gözlerini kırptırdı. "Kalbi kırık olsalar da, sadece sahada yardım etmiyorlar - bir tür

Qin'in danışma kurulu, güç geçişine yardımcı oluyor. Qin, Mele ve diğerlerinden görevde kalmalarını istedi, ancak bu süreden sonra kendisine danışmanlık yapmaya devam etmek istemezlerse

Geçiş döneminde, onları mahkemeden uzakta yaşamaları için emekli edeceğine söz verdi."

"Sence sözünü tutacak mı?"

Titus tereddüt etti. "Qin nadiren konuşur," dedi sonunda, Kadim'i tanımlamak için doğru kelimeleri arıyordu. "Sanki bir ayağının yarısı bu dünyada, yarısı da başka bir dünyada." O ikinci dünyada deli, güzel bir peygamber yaşıyordu.

Qin o kadar derinden seviyordu ki, bu dünyada onsuz olmak onun için saf acı demekti.

"Uyanık olmak istemediği daha açık olamazdı." Qin zaman ve mekân dışı bir yaratıktı, acımasız Cascade tarafından okyanusun derinliklerinden uyandırılmış ve affetmeyen kumların üzerinde mahsur bırakılmıştı. "Ama farklı olarak

Aegaeon gösteriş yaparken, Qin sessizce bir başmelek olarak işini yapmaya devam ediyor. O yüzden evet, sözünü tutacağına inanıyorum."

Sharine'in sıcaklığını daha fazla hissedebilmek için elini biraz daha sıktı. "Ayrıca, yanılıyor olsam bile Onu okuduğumda, Mele herhangi bir hileye ya da zorlamaya boyun eğmeyecek kadar güçlü ve zeki. Kendini ve haremdeki diğer kadınları korumanın bir yolunu bulacaktır."

"Yani o bir savaşçı mı? Güzel."

Titus kaşlarını çattı. Mele bir savaşçı değildi, kılıç ve kalkan anlamında değil, ancak Titus'un casus şefinin adalardaki kaynakları aracılığıyla keşfetmeyi başardığı her şeyden karakterizasyon, Astaad'ın en sevilen cariyesi haremde diğer kadınlarına kalkan oluyordu. Mele tek başına Qin'le doğrudan muhatap oluyordu, her ne kadar kendisi bir vampir, o ise bir baş melek olsa da.

"Evet," dedi yavaşça. "Mele kılıç taşımayan bir savaşçıdır."

Sharine onun yüzünü inceledi. "Endişelendim," dedi,
"Çünkü Aegaeon'un haremine o öldükten sonra ne olduğunu
gördüm.

uykuya daldı. Kadınlar diğer güçlü devletlerin saraylarında yer bulmaya çalışırken bir tür kanlı vahşet yaşandı. melekler."

Titus dudağını büktü. "Aegaeon uyanık olmak istemediğini söyleyip duruyor ama tercih ettiği türden kadınlarla dolu yeni bir harem kurmaya başladı bile. Kısır Kendi yavrularını yiyen gıybetçi örümcekler." Koca ayağını ağzına soktuğunu fark ettiğinde kelimeler henüz ağzından çıkmamıştı.

İnlemek istercesine, "Seni o sayıya dahil etmiyorum," dedi.

Bu kez boynuna batan tırnaklar kasıtlıydı. "Bu iyi, çünkü ben asla onun hareminin bir parçası olmadım." Buz gibi sözler. "Beni birden fazla kez sarayında yaşamaya davet etti ama o alanda var olamadım. I orada hayatta kalamazdı." Son sözler düzdü. "O zamanlar yumuşak bir yaratıktım, kabuğu olmayan bir yengeç. I Sığınak'ta sanatımla ve daha sonra da oğlumla yaşamayı tercih ettim."

Titus onu kendisine doğru çekme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. "Sanırım Mele ve diğerleri için endişelenmene gerek yok. Onlar bir aile ve kararı da bir aile olarak verecekler."

"Astaad'ın yükseleceğine inanıyor musun?" Boynuna daha fazla tırnak batırmak yok... ve muhtemelen daha önceki ısırığı yatıştırmak için parmak uçlarıyla tenini okşamak da. "Lijuan onun yaşam gücünün bir kısmını emmedi mi?"

"Küçük bir çocukken," dedi, parlak yıldızlardan oluşan bir sancağın altında süzülürken, "bana düşmanı tarafından yüz parçaya bölünen bir başmeleğin efsanesi anlatılmıştı. melek ateşiyle yandı. Ama düşman beyninin bir parçasını ıskaladı. Bir kaya yarığına bırakıldı ve yıllarca orada kaldı. Karla kaplandı ve sonra kayaların arasında yattığı uzaktaki platonun otları tarafından örtüldü ve kuşlar tarafından gagalandı, ama çürümedi ve kaybolmamıştı.

"Sonra bir gün, bir kuş onu aldı ama yolculuğun ortasında kaybetti ve beyin parçasını büyük bir vadiye düşürdü.

Yüzlerce yıl boyunca karanlık gölgeler içinde yattı.

Başmelek vücudunu yavaş yavaş hücre hücre yeniden inşa etti, bu içgüdüsel bir eylemdi, doğal bir düzendi. Bir başmeleğin hayata dönmesi için gereken tek şey sağlıklı bir bedenin bir parçasıdır.

hücre." Lijuan'ın asla geri dönmeyeceğinden emin olmasının nedeni de buydu; ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Çok korkunç bir hikâye." Sharine boştaki elini adamın göğsüne bastırdı. "Gerisini anlat bana."

Kollarındaki ne yapacağı kestirilemeyen kadından memnun bir şekilde sırtıttı. "Başmelek başı büyüdüktan sonra bile sessiz kaldı, çünkü gövdesi henüz tamamlanmamıştı. Savunmasız kaldığını biliyordu. Bu yüzden onlarca yıl boyunca sessizlik içinde yattı. Beyin ve kafa bir kez yenilendikten sonra vücudun geri kalanının yenilenmesinin o kadar uzun sürmediği söyleniyor.

"Yine de, ağzına giren böcekler ve üzerine düşen yağmur suyu dışında hiçbir yiyeceği olmadığı için, mümkün olandan çok daha yavaş bir şekilde yenileniyordu.

Büyümeye güç vermek için daha fazla yakıt. Silahlarını aldıktan sonra, kendini vadinin içinde küçük bir su birikintisi olan bir noktaya sürükledi.

ve bu derede yakalayıp yiyebileceği küçük kurbağalar gibi canlılar yaşıyordu.

"Ayrıca dere kenarındaki kır çiçeklerini ve gölgeli kayaların üzerinde yetişen yosunları da yedi.

Eve. Tüm vücuduna sahip olduğunda bile zayıf kaldı, bu yüzden vadinin karanlık yarıklarında çömelmiş bekledi ve yaklaşan herhangi bir hayvanı avladı. Söylendiğine göre, vadiden uçabilecek kadar gücünü geri kazanması bir on yıl daha sürmüştü. Dışarı çıktıktan sonra, güçle dolup taşana kadar daha büyük yaratıkları avlamış."

Durakladı.

Sinekkuşu omzuna hafifçe vurdu, bir kelebek iğnesi gibi.

"Uzatmayı bırak, gerisini anlat!"

Kıkırdadı. "Demek Sharine iyi bir hikâyeyi seviyor."

"Sharine'in sevdiği şey, çileden çıkaran adamların derisini canlı canlı yüzmektir."

Sırtarak devam etti. "Güçle dolduğunda, başmelek sarayını bir araya getirmeye çalışmadı. Kimin sadık olup olmadığını biliyordu ve onların ona geldi. Ancak önce tamamlaması gereken bir görevi vardı. Düşmanını takip etti ve sonra, düşman yalnız kaldığında, kafasını keserek onu etkisiz hale getirdi."

"Bu biraz can sıkıcı görünüyor."

"Masal anlatanların sözünü hep keser misin?" diye sordu, gerçi çocukken de benzer bir yargıda bulunmuştu.

"Devam edin, lord masalcım. Lütfen devam edin."

Zayıf tavrına rağmen vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu ve hikâyenin bir sonraki bölümünü beklerken diken üstünde olduğunu biliyordu. "Baş melek onun kafasını kestikten sonra düşmanının bedenini yaktı. Sonra, kafayı yaşadığı vadiye geri uçurmadan önce Tüm bu zaman boyunca, düşmanının ağzını ve çenesini yok

etti. "Sessiz kafayı gölgeli bir köşeye sakladı, Kimsenin bulamayacağı bir yere. Düşmanının ağzını yenileyeceğini biliyordu ama çığlık attığında kimse onu duymayacaktı. Sonra, bin yıl boyunca, baş melek düzenli aralıklarla geri uçarak düşmanının vücudunun yenilenen herhangi bir parçasını yok edecekti.

"Düşman sonsuza dek bir baş olarak kaldı, orada oturuyordu

Boynunun kanlı kütüğünden sızarak, boşluğa doğru çığlık atıyor. Hala orada olduğu söyleniyor. Tüm anlayışların ötesinde deli, artık hissedemeyen bir şey."

Kafasını Sharine'e doğru uzattı.

Sharine çığlık attı.

Titus bir kahkaha patlattı, sevinçten tir tir titriyordu. Öyle ki, kız ona "şeytan" diye hitap ederken elinin omzuna vurduğunun farkında bile değildi. "Ben senin gerçek bir hikayeyi anlatıyor! Bu iğrenç hikayeyi kim uydurdu?"

"Kız kardeşlerimden biri." Hâlâ kıkırdarken, bakışlarının kızın dudaklarının tatlı dolgunluğuna kaydığını fark etti. günaha teslim olmadan önce onu bilinçli olarak zorladı

ve melek türünün yazılı olmayan binlerce yasasını çiğnedim. "Belki de elli yaşındaydım." Çocuk ve yetişkin arasındaki orta nokta. "Sonraki beş yılımı her şeyi araştırarak geçirdim.

deli başmeleğin kesik başı için bulabileceğim bir geçit."

"Diğerinin kimliğini hiç merak etmedin mi? Düşmanına sonsuza kadar işkence eden?"

"Elli yaşındaydım." Gizem ve maceraya hazır bir çocuk. "Ve bu çok iyi bir hikaye. Charo'nun her zaman büyük bir yeteneği olmuştur."

Sharine onun kollarında doğruldu, keskin bir nefes aldı. "Kız kardeşin Masallar'dan Charo mu?" Adam başını sallayınca ağzı açık kaldı. "Nasıl oldu da sen de aynı soydan geldin?"

Böyle muhteşem bir söz

ustası?" "Ben bir yeteneğim,"
diye karşılık verdi.

Cevap vermek için dudaklarını araladığında dikkati başka bir şey tarafından yakalandı. Aşağıya doğru işaret ederek, "Şunu görüyor musun?" dedi.

"Evet." Bir başka yeniden doğmuş grup, bunlar yengeç gibi sürünerek hareket ediyor, başları öne eğik ve vücutları kambur. "Bu bölge her yöne doğru kilometrelerce ıssız ve bu yeniden doğanlar yiyecek eksikliğinden dolayı aşırı derecede uyuşuk görünüyorlar. Tahminimce onları aynı şekilde bulacağız. döndüğümüzde aynı yerde."

"Evet," dedi Sharine, "haklısın - o köyde gördüğüm tuhaflığı ortaya çıkarmamız daha önemli." Sesinde artık ne eğlence ne de ısırık vardı, sadece derin bir Üzüntü. "Bunu neden yapıyoruz? Sevdiğimiz şeyleri yok etmek için mi?"

Tüylerindeki altın telekler yıldız ışığında parlıyordu. "Charisemnon da bu manzarayı senin kadar severdi; orada bulunduğum süre boyunca Lumia'yı iki kez ziyaret etti ve gün batımını birlikte izledik. Hayvanlar, gökyüzü ve bu toprakların renkleri hakkında konuşurduk. Hayatımı onun aşkında dürüst olduğu gerçeğine yatırdım." "Bundan hiç şüphem yok." Titus'un

üzüntüsü daha fazlaydı
karmaşık, nefret ve iğrenme ile kanıyordu. "Ben de,

Bir keresinde onun yanında oturmuştum - uzun zaman önceydi, ben başmelek olduktan kısa bir süre sonra. Bir bardak birayı paylaştık ve bu topraklar bizim olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzdan bahsettik."

O zamanlar Charisemnon Afrika'nın kendi yarısından memnundu ve Titus'u komşusu olarak kabul etmişti. "Kuzeyden güneye uçarken farklılıklar oluyor ama sonuçta bu kıtada başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir his var. Benim ruhuma da onunkine de şarkı söylüyor."

Titus Charisemnon'u zar zor hatırlayabiliyordu. "Ama mesele şu ki, gücü daha çok sevmeye başladı - ya da belki de bu açlık onun içinde hep vardı. Gücü ve kibri, bu topraklara ve halkına duyduğu sevgiye tercih etti. Güç peşinde koşarken Bu güçle, yaşam ve mucize dolu topraklarımızı zehirledi ve insanlarımızı av haline getirdi. Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Onun bir mezarı olsaydı, üzerine tükürürdüm."

25

Sharine Titus'un yargısına katılmıyor değildi, her ne kadar sert olsa da

öyleydi.

Tanıdığı Kuzey Afrika'nın Başmeleği yorgun ve ahlaksız biriydi.

Açıklaması zor. Gücün yozlaştırdığı sık sık söylenirdi, ve baş melekler dünyadaki en güçlü varlıklardı.

-Ama başmelekler aynı zamanda sağlıklı bir bölgeyi korumak için vampirleri kontrol altında tutmaktan, en temel düzeyde nüfusun iş sahibi olmasını ve açlıktan ölmemesini sağlamaya kadar sayısız sorunla uğraşmak zorundaydı. Bunun için ölümcül silahlar bile gerekmiyordu.

bölgesel politikaları dikkate alır.

Bir başmelek öylece oturup "var" olamazdı.

Titus'un kendisini bir Yahudi olarak görmesi pek olası değildi.

Kadronun diğer üyeleri üzerinde çömelmiş bir tehditti, ama onlar gibi o da öyleydi. Böyle bir güç

Başmelek uyumadı. İzledi ve böylece varsayılan olarak Kadronun üyeleri birbirlerini izledi. Arkadaşlıklar, sevgi, mantık onları sürekli savaşmaktan alıkoyabilirdi ama savaş tehdidi her zaman baş gösteriyordu.

Küskünlük Charisemnon için hiçbir zaman gerçekçi bir olasılık olmamalıydı.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Lumia'daki görevimden önce onunla çok az ilişkim oldu."

"Gençliğine dair duyduklarıma göre, o her zaman Kibir ve diğerlerinden daha iyi olduğu inancına sahipti. Ancak pek çok genç adam buna inanıyor."

Titus'un küstah özgüveniyle ilgili bir espri yapmak üzereyken Sharine kendini Titus'un Köyde muhtarla otururken, yaşlı ölümlüyle bilgeliğine sabır göstererek nasıl konuştuğunu. Titus belki de Kendine güçlü bir şekilde inanır ama başkalarına tepeden bakmazdı. Bu, iki baş melek arasındaki kritik bir farktı.

Onu da aynı kutuya koymaya çalışmaktan vazgeçmeliydi. Aegaeon, Charisemnon ya da benzerleri sırf onda uyandırdığı dürtülerden rahatsız olduğu için uzun zaman önce öldüğüne ve gömüldüğüne inanıyordu. Ona karşı, teni

İpek gibi, sıcaklığı lezzetli bir yanık ve konuştuğunda göğsünün titreşimi giderek daha tanıdık bir zevk.

"Kırılma noktası," dedi Titus yanakları parlarken bile, "Lijuan'dı."

İçinde başka türlü bir sıcaklık alevlendi. "Basitçe başkasını suçlayamazsın." Bu tembellikti ve taraflardan birini

Her ikisinin de etkileme şansı olduğu bir durumda sorumluluk. "Bunu, uzun yıllar boyunca Aegaeon'a dönüştüğüm için. Ama ben"-elini göğsüne götürdü-"yol boyunca seçimler yaptım."

İlk kırığı değil. Bunu durduramamıştı. Beyni şoka girmiş, akıllı karmakarışık olmuştu. Ama başlangıçta akıllı başında olduğu anlar olmuştu, kaybolmadığı anlar ve bugüne kadar geri dönmek için daha fazla mücadele edip edemeyeceğini bilmiyordu. Teslim mi olmuştu? Hapishanesini mi seçmişti?

"Hayır." Titus onu daha yakından kucakladı, bu hareket kalbi tekmelerken hızlı bir nefes almasına neden oldu.

"Demek istediğim, bilim adamlarımın iki inert maddeyi birbirine karıştırdıklarında yarattıkları gibi patlayıcı bir reaksiyona benziyordu."

Sharine kaşlarını çatı. "Sence kalırlar mıydı? Güç düşkününü canavarlar yerine rasyonel olanlarla hiç tanışmamışlar mıydı?"

"Lijuan için konuşamam, çünkü ben yükseldiğimde o zaten yedi buçuk bin yıllık bir melekti, ama Charisemnon'un lüksü seven ve gerekli olan en az düzeyde çalışan bir adam olduğunu söyleyecek kadar iyi tanıdığımı hissediyorum. Kendi başına böylesine görkemli savaş planlarına girişmeyi düşünmezdi."

Titus'un boyun ve omuz kasları güçlü bir şekilde hareket ederken, kanatlarını rüzgâra doğru açarak rüzgâra binebilmelerini sağladı. "Alimlerimden biri bir keresinde bana iki ölümlü katilin hikayesini anlatmıştı ve buraya uygun görünen bir terim kullanmıştı: folie à deux."

İki kişilik bir çılgınlık.

"Sana katıldığımdan emin değilim," dedi Sharine. "Charisemnon'un iştahını duymuştum; onun gibi biri her zaman daha büyük bir heyecan, daha fazla duyusal tatmin ister. Ama"-dedi

parmaklarını Titus'un dudaklarına bastırdı.

"Varsayımınızda bir parça doğruluk payı olduğuna inanıyorum. Charisemnon ve Lijuan, çocukların oyun alanında yaptıkları gibi birbirlerini kışkırttılar."

Titus cevap vermedi, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Nabızı sarsıldı, yanakları yandı. Parmaklarını Dudaklarının beklenmedik yumuşak kıvrımı, ikisini de kilitleyen gerginliği dağıtmak için bir espri yapmaya gitti. kasları . . ancak hedeflerine neredeyse yarı yolda olduklarını fark ettiler.

Titus'un bu devasa mesafeyi kat etmesi çıplak saatlerini almıştı. Ne kadar hızlı uçtuğunu fark etmemişti, onu rüzgârdan korumak için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Sharine'in hiçbir şeyden korunacak hali yoktu ama ona gösterdiği özen için onu suçlayamazdı.

Karnında bir sıcaklık kıvrımı, saf baştan çıkarıcı bir ağrı; uzun zaman olmuştu, derin bir fısıltı aç bir parçası. Neden orucunu böyle bir sevgiliyle açmasın ki?

Bu düşünceden vazgeçti, çünkü böyle bir niyeti yoktu. Titus'un hayranlık uyandıran lejyonlarından biri haline geldiğini söyledi,

"Dinlenmeye ihtiyacın var mı?" Bir başmelek bile sonsuza kadar devam edemezdi.

"Şafakta," diye söz verdi. "Daha fazla yeniden doğmuş çürümeyle kaplanmak istemiyorum."

Sharine yüzünü buruşturdu. "Anlaştık."

Böylece gece saatleri boyunca uçmaya devam ettiler. Bir noktada onun kollarında uyuyakaldı ve uyandığında onu bir çayıra doğru sürüklenirken buldu. Teni sıcacıktı, doğrulup oturdu. "Özür dilerim."

"Merak etme," dedi yere inerken. "Horlamadın."

Sharine bir karşılık verecekti ama o onu ayağa kaldırdı ve vücudunu uzatırken inledi. Her şey gıcırdadı. Çok güzeldi. Titus da uzanıyordu ve şafak ışığının yumuşak altın rengi altında muhteşemdi. "Dövmen," derken buldu kendini. "Işıқта neredeyse canlı görünüyor."

Karnındaki çıkıntılı çizgileri kaşıdı. "Işğın bir oyunu." Gözlerini kısmış, onun ötesine bakıyordu. "Lanet olsun."

Sharine onun bakışlarını takip etti, hareketlerini yakaladı. "Yeniden doğmuş."

Titus havalanmadan önce aldığı tek uyarı kılıçların kınlarından çıkması oldu. Sharine de onu takip etti, uzun süredir Titus'un kollarında olduğu için kanatları ağrıyordu. Ama Titus durumu kontrol altına almıştı ve yeniden doğanlar kısa sürede ölmüştü. Bedenlerini silmek için küçük bir güç darbesi kullandı ve sonra tekrar yere indi.

"Eğer yapabilirsiniz, Leydi Sharine." Göğsündeki kan sıçramalarını işaret etti.

Sharine'in eli çoktan güçle kaplanmıştı. Yaklaşarak adamın üzerindeki kan ve irini temizlemeye başladı. İşini neredeyse bitirdiğinde dikkati dağıldı; adamın sıcaklığının ve büyüklüğünün karanlık bir şekilde farkına vardı, midesi gerildi ve ağzı kurudu. Görev tamamlandığında geri çekilmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Titus yere baktı, ifadesi donuklaşmıştı. "Tekrar uçmalıyız."

"Daha yavaş olduğumu biliyorum ama kanatlarımın havada tek başıma en az bir saat geçiririm." Ona doğru bastırılmamak bir bonus olurdu.

Titus başını sallayarak önce onun kalkmasını bekledi.

Sonunda kendini tekrar onun kollarında bulduğunda ihtiyaçtan yeterince uzaklaştığı için mantıklı davranabiliyordu. Arzunun derinliği hakkında kendine yalan söylemiyordu.

Cazibe, kötü bir karara balıklama dalmak anlamına gelmiyordu. Charisemnon'la aralarındaki siyasi geçmiş sordu, dikkatle dinledi.

Daha sonra ona Caliane ile olan arkadaşlığını sordu. Gülererek ona uzun birlikteliklerine dair hikâyeler anlattı, anıları o kadar güçlüydü ki kayıp yıllarından ve daha fazlasından kurtulmuşlardı. Ve uzun zamandır başka biriyle bu kadar uzun süre üst üste konuşmadığını fark etti.

Bir ara tekrar uyuması için mırıldandı. "Uzun uçuşundan sonra vücudunun buna ihtiyacı var."

Onun kollarına sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden duyduğu rahatsızlık tartışmak istemesine neden oldu ama bunun aptallık olduğunu biliyordu. Gözlerini kapatarak yanağını onun kalbinin düzenli atışlarına bastırdı ve uyudu.

Uçtular.

Gece yeniden çöktü, yıldızlar gökyüzünde elmas gibi parlıyordu.

Gece koyu griye bürünürken, uzakta karanlığa karşı karanlık olan bir lekeyi işaret etti. "İşte orası, gördüğüm yer mumyalanmış el."

Titus onun yaptığı gibi yerleşimin ortasına değil, en doğudaki kenarına indi. "Önümüzdeki iki saat içinde şafak sökecek. Bulgularınızı güneş ışığında incelemek için beklememizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Sharine bu ürkütücü, cansız yerde bu kadar uzun süre kalmak istemiyordu ama ona katılmamak da mümkün değildi. Başını sallayarak, elini uzatıp kızlarından birini hafifçe manipüle etti.

Omuzları. Titus onu özenle taşımış olsa da, bu kadar uzun süre aynı pozisyonda kalmak yine tahmin edilebilir bir sertliğe yol açmıştı.

"Köy sınırına kadar yürümek niyetindeyim," dedi. Muhtemelen ona sessiz bir ses tonu olarak geçti ve bunu rahatlatıcı buldu.

Titus'un sesi dürüstlüğünün dışı vurumuydu.

"Yürüyüş yapmak da kaslarınızı rahatlatacaktır."

O ana kadar adamın kendisini izlediğinden habersiz olduğu için donup kaldı. İfadesini nötr tutmak ve onun daha büyük, daha güçlü formuna ayak uydurmak bilinçli bir çaba gerektirdi. Titus da,

Yürürken aralarındaki mesafeyi titizlikle korudu, kanadının onunkine değmesine izin vermedi.

Her ikisi de gözlerini çevrelerinden ayırmadı.

Gökyüzünün kenarları çoktan grileştiğinden, hava artık zifiri karanlık değildi ve bu yüzden köşeyi döndüklerinde kargaşanın işaretlerini görmek kolaydı - sanki İnsanlar saldıran bir güce karşı umutsuz bir savaş vermişlerdi.

Titus çömelerek bir dizi parmak izini inceledi. "Buna gün ışığında daha detaylı bakmam gerekecek."

"Bekle." Telefon cihazını çıkararak Illium'un ona ışık getireceğini gösterdiği sembole bastı. Rayların üzerine parlak ve keskin bir parıltı yayıldı. Memnuniyetle "Gerçekten bunlardan bir tane almalısın. Çok zekice, oğlumun neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum."

Titus'un tepkisi sessizdi, dikkati başka yerdeydi. "Işığın bu noktaya düşmesini sağlayacak şekilde hareket ettirebilir misin?" O

bir eliyle ilgili alanı gösterdi.

Dikkati dağılınca adamın dediğini yaptı. Işık hüzmesi, toprak ve ot yığınınına çarptı.

Kan ya da diğer vücut sıvıları olabilecek şeylerin etrafı kireçlenmiş. "Ne görüyorsun?" Sharine, kendi dilini konuşan bir sanat eserindeki en küçük farklılıkları bile saptayabilirken

Ressamın fırça darbelerinden, dünyayı nasıl okuyacağını bilmiyordu.

Titus parmaklarını bölümün üzerinde gezdirdi. "Bunca zaman sonra bunu söylemek zor ama bunların yerde sürüklenen kanatlar tarafından yapıldığından neredeyse eminim."

Sharine yaklaştı, yine de onun için açık olan şeyin sadece çıplak bir parıltısını gördü. "Yeniden doğanı gören bir melek köye akın edip yardıma mı geldiler?"

"Bu mümkün." Başka bir bölgeyi kontrol etmek için kendini eğerken geniş omuzları kaydı. "Yeniden doğan genç bir meleği parçalara ayırmış olabilir." Ayağa kalkarken ifadesi karanlıktı, "Cihazın enerjisini korumalısınız. Belki de bu tür alanları daha fazla incelemesi gerekmektedir."

Haklı olduğu kanıtlandı. Dört kez daha durdular. Yavaş yürüyüşleri sırasında, gökyüzü doğudan aydınlanırken ve dünya ona Sığınak dağlarındaki sisi hatırlatan bir tür lekeli griye dönüşürken. Kadın Gökyüzü göz kamaştırıcı bir maviye dönüşene kadar aydınlanacağını biliyordu, ışık o kadar parlaktı ki bakmak acı veriyordu, ısı yoğundu ama şimdilik hava serin ve berraktı.

"Sığınığın serin yaz yeşilini ve buz gibi kış beyazını özleyeceğimi sanıyordum," derken buldu kendini. "Ama Lumia da bu topraklar gibi evim gibi hissettiriyor."

"Belki de Sığınak'ta yaşayan kadından farklı bir kadın olduğun içindir." Hâlâ bir şeyler çığniyordu.

"Neden orada bu kadar uzun süre kaldınız? Neden Illium'la birlikte New York'a taşınmadın?"

Sharine de kendine aynı soruyu sormuştu. gerçek cevap. "Kendime Raan'ın mezarı başında nöbet tutmak için kaldığımı, insanların onu hatırlaması için bunu yapmam gerektiğini söyledim, Raan'ım."

İçinde neşe barındırmayan bir gülümseme. "Ama Aegaeon'la tanıştığında bu tür ziyaretleri çoktan bırakmıştım, yılda sadece bir kez ölüm yıldönümü. Kabul etmesi ne kadar zor olsa da, sanırım

güvenli olduğu ve parametreleri tanımlı olduğu için kaldım.

A

benim açımdan korkaklık."

"Kendini acımasızca yargılıyorsun." Titus'un koyu renk gözleri ona dikildi ve bu temas tüm benliğinde yankılandı. "Yaralı bir yaban domuzu bile yaralarını sarmak için geri çekilir."

O cevap vermeden önce, savaş sırasında bir meleğin orada bulunduğuna dair daha fazla kanıt gördü. Savaş sırasında

Çünkü sürüklenen kanatların izi, kan ve diğer sıvılarla birlikte güneş tarafından toprağa işlenmişti.

Sonra Sharine bir ipucu gördü. "Bu bir tüy," diye fısıldadı ve kurumuş çamura saplanmış küçük, renksiz iplikçikleri işaret etti.

Titus, "Bu izlerin hepsi aynı anda yapılmış gibi görünüyor. Savaşta boğuştuğumuzda ve kanatlarımız düştüğünde olduğu gibi birbirleriyle örtüşüyor ve kenetleniyorlar."

Titus tekrar ayağa kalktı, kalçaları pantolonunun kumaşına karşı gergindi. "Anlayamadığım şey, eğer yeniden doğanları yakmayı başardıklarına dair kanıt bulduysanız, hayatta kalan köylüler neden ayrıldı?"

Bakışlarını adamın kalçalarından ayırarak, "Burada hayatta kalamayacak kadar az yiyecek ve sayıca çok az olmaları mümkün," dedi. Bunu söylerken bile kendini başını sallayarak. "Ama durum böyle olsaydı, Lumia'ya yöneleceklerini düşünürdüm. Orası en yakın anlaşma."

Titus, "Dağları aşmak zorunda kalacaklardı," diye belirtti. "Aralarında yaralılar olsaydı bu imkânsız olurdu."

Şafak sökmüş ve güneşin ilk öpücüğünü getirmiş olmasına rağmen Sharine ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi.

Ancak bunun sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu, zihni acı verici bir şekilde ayrıntılı olarak

Burada yaşanan katliam. Böyle zamanlarda sanatçı olmak bir lanetti.

"Umarım bu kadardır. Umarım hayatta kalanlar güvenli bir liman bulmuşlardır."

Onların ağarmış kemiklerinin vahşi doğada, güvenlikten uzak bir yerde yatıyor olabileceğini düşünmeyi bile

reddetti.

"Yeterince ışık var." Titus gökyüzüne baktı. "Yanma bölgesini inceleme zamanı geldi."

O nöbet tutarken, Titus geçtikleri tüm binaları kontrol etti, canlı ya da ölü kimseyi bulamadı.

"Sence yakılan ateşte ölülerinin cesetleri de var mıydı?" diye mırıldandı.

buruşmuş, kararmış yangın kalıntıları. "Sadece hastalıklı olanlar değil, köyü savunurken ölenler de." Yürüyüşleri sırasında hiç mezar görmemişti, gömülürken olduğu gibi toprağın bozulduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Sanırım öyle ve seçimleri için onları suçlayamam." Titus'un ses tonu acımasızdı. "Yeniden doğanların yakın zamanda ölmüş olanları enfekte edebileceği gerçeğinden haberleri olmasa bile

Birden fazla mezar kazacak insan gücüne ya da birden fazla ateş yakacak malzemeye sahip olmaları pek olası değildir."

Sharine'in boğazı, hiç kimseden istenmemesi gereken seçimler yapmak zorunda bırakılan bu insanlar için acıyordu

yapmak. "Açıkta karşılaşacakları tehlikeyi biliyor olmalılar," dedi yeniden doğmuş, vahşi ve acımasız sürüleri düşünerek. "Yola çıkmak için gerçekten de çaresiz olmalılar."

"Tahminimce kimsenin gelmeyeceğini biliyorlardı ve dediğiniz gibi açlıktan ölmek gerçek bir olasılıktı." Titus başını kaldırdı. "Charisemnon'un mahkemesinde bulduğumuz çizelgelere göre, bu yerleşim normal bir melek uçuş yolu üzerinde değil. Kimse yardım isteyen bir tabela görmemiştir."

Cebindeki telefona dokundu. "Neden modern cihazlar kullanmadılar?"

"Ağın tamamını çökerttik savaş sırasında kıta." Titus'un ifadesi çarpıtıldı. "Bu onları, savaş sırasında kıtayla hiçbir iletişim dış dünya. Dolayısıyla burada olanlardan kısmen ben sorumluydum."

Sharine kendini elini adamın koluna dokundururken buldu, adamın sıcaklığı tenine işliyordu. "İşte bu

Dünya," dedi basitçe. "Ölümsüzler savaştığında, bedelini daha zayıf varlıklar öder. Yine de savaşmak zorundaydın. Savaşmasaydın, büyük ihtimalle bu insanlar da aynı şekilde ölmüş olacaktı ve ölüm dalgası hız kesmeden devam edecekti - düşmanın durmayacağını biliyorsun."

Kasları kaskatı kesilmiş olan Titus hiçbir şey söylemedi. Elini bırakarak onun yanında devam etti... ama buradaki ölümlerden duyduğu açık sıkıntı duvarlarda bir çatlağa neden oldu en içteki benliğinin etrafına koymuştu. Bu adam, bu baş melek, kalbinin derinliğiyle onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Buradayız." Kemikleri gördüğü hasarlı duvarın önünde.

Titus ona doğru yürüdü. "Bekle."

O izlerken, adam diğer taraftaki kalıntılara zarar vermemeye dikkat ederek duvarı parçalara ayırdı. Duvarın parçaları, neredeyse tamamen yanmış, ayaklarının dibinde toza dönüşmüştü. Alevlerin neden tüm köyü sarmamış olduğunu merak etti. Belki de cesetler sıcaktan yanmamıştı. ya da ateş bir şekilde açlıktan ölmüştü.

Metodik bir konsantrasyonla alanı genişleten Titus, duvarın büyük bir kısmını ortadan kaldırıncaya kadar çalıştı. derme çatma bir krematoryuma bakıyorlardı. Kül yığınları yangının amacına tanıklık ediyordu. Ama alevler yeterince sıcak olmamıştı ve kafatasları yerde yuvarlanırken, uzun uyluk kemikleri ve daha küçük parmak kemikleri yeni açıklıktan düşen ışıktaki yatıyordu.

Onları buraya neyin getirdiğine işaret etti. Uzatılmış el ... şimdi bir cesede bağlı olduğunu gördü. İlk ziyaretinde bunu görememesine şaşmamalıydı; ceset diğerlerinin en dibindeydi. Titus diğer kalıntıları sessizce kenara çekti; dikkatle ama hızla, en alttaki cesedi ortaya çıkarmak için.

Ateşte yanmamıştı, sadece arada geçen sürede mumyalaştığı anlamına gelecek şekilde kavrulmuştu.

Kafası yoktu.

Gözleri irileşti ama dehşetinin başının kesilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece bedeninin omurga yapısının önemini anlamıştı. "Titus."

Titus çöelmeye gitti, sonra karar verir gibi oldu Buna karşı. Sharine de kanatlarının o ölümün içinde sürüklenmesini istemezdi.

"Bu melek gibi bir sırt," diye onayladı.

Kendini yaklaştırmaya zorladı. Gerçeklerden kaçış yoktu - derinin altında, melek bedenleri ölümlülerden hem ince hem de derin şekillerde farklı inşa edilmişti, çünkü meleklerin kanatları vardı ve bu nedenle uçamayanlar. Bu durum özellikle sırt ve göğüs bölgeleri söz konusu olduğunda geçerliydi.

Bu meleğin kanatları yanmış ve kaslarından ya da tüylerinden geriye hiçbir iz kalmamış olsa da bir melek olduğu tartışılmazdı.

Botları bir şeye çarptı.

Bağırsakları çalkalanarak hemen ayağını kaldırdı ve aşağıya baktı. Yanlışlıkla üzerinde durduğu kemikler ince ve uzundu. Ölümlü değillerdi. "Kanat kemikleri." Titus'un görebilmesi için geriye doğru kayd. "Burada bir melek öldü."

"Hayır." Elini iki yanına götürdü, sesi sert ve derindi. "Yeniden doğan bir melek burada öldü."

26

Buz, dallarını Sharine'in midesine doğru çatırdattı. "Bu imkansız. Melekler bu enfeksiyona karşı hassas değildir." Yeniden Doğanlar onlara zarar verebilirdi ama yaratıklar onları dönüştüremezdi. "Lijuan yeniden doğuşu ölümsüzlüğün çarpık bir vaadi olarak yarattı, değil mi? Melekler zaten ölümsüzdür ve dolayısıyla bağışıklıkları vardır."

Onu doğru hatırladığından emin değildi. Raphael'le yaptığı konuşma; zihni henüz bir kaleydoskopken gerçekleşmişti. Ama konu meleklerin bağışıklığına geldiğinde emindi. "Melekler hastalanmaz." Bu doğanın bir gerçeğiydi, rüzgâr ve gökyüzü kadar değişmezdi.

"Düşüşü biliyor musun?" Titus kollarını kavuşturdu, pazuları esnedi. "Raphael'in bölgesinde mi?"

Boğazının arkası yandı. "Evet. Charisemnon meleklerin gökten düşmesine neden oldu."

"Melekleri etkileyen bir şey yaratmayı başardı - ne olduğunu asla keşfedemedik, ancak Cascade tarafından kendisine hastalık armağanı verildiğinde ..."

Kalbi ağzında çarpıyordu, önerdiği şeyin dehşeti onu dilsiz yapıyordu. Angelkind'in yıkıcı bir hastalıktan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu; doğum oranı çok düşüktü. Tek bir enfeksiyon tüm halklarını yok edebilirdi.

Yükselen güneşin ışınları tam o anda başlarının üzerindeki gökyüzünü yararak tüm alanı korkunç bir altın ışıltısıyla yıkadı.

Titus, Sharine'le birlikte tüm köyü iki kez arayıp her taşın altına, her dolaba ve dış binaya bakmalarına **rağmen meleğe dair başka bir işaret bulamadı.** Bu

bilim adamlarının daha fazlasını keşfetmeleri mümkün doğaçlama cenaze ateşini elledi, çünkü onu çiğnemek ve muhtemelen diğerlerini yok etmek istememişti.

ince kanat kemikleri, ama şimdilik yeniden doğmuş tek bir meleğin varlığını doğrulayabilirdi.

"Eğer dünya şanslıysa," dedi, bunun o kadar basit olmayacağını bilerek, "bu meleğin sürünen melek olduğunu kanıtlayacak.

Düşmanımın sarayından uzakta, başkalarına bulaşmadan ölmek için."

Sharine'in şampanya rengi gözleri, bakışları onunkilerle buluştuğunda periliydi. "Bir şey duydu mu?

başka meleklerin de bu enfeksiyona yakalandığını

düşündürüyor mu?" "Hayır, ama bölgenin bu yarısını diğer melekler kadar iyi bilmiyorum.

kendiminkini." Nefes almak için ancak fırsat bulabilmişti,

Yeni bölgesinde yoğun bir tura çıkmak şöyle dursun.

"Enfekte olanların saklanması mümkün - yeniden doğanların yeni mahsulünün hayatta kalma içgüdüsüne sahip olduğunu gördük. Bu içgüdü

Bağıışıklık sistemimizin gücünün enfeksiyonun ölümlüler ve vampirlerdeki kadar hızlı ilerlemediği anlamına geldiğini varsayarsak, yeniden doğan meleklerde daha da güçlü olabilir."

Nefesini içine çeken Sharine, "Bir melek neye dönüştüğünü, var olmaması gerektiğini biliyor olabilir," dedi.

İçindeki korku çalkalanırken Titus yüzünü ovuşturdu.

"Şimdilik senin telefonunu kullanarak adamlarımı

bilgilendireceğiz, sonra da eve döneceğiz. Eğer indiğinizde bu melek hareket ediyorsa, bu uzun süren bir spazmdan başka bir şey değildir - o çoktan öldü ve benim güneydeki tehdidi ortadan kaldırmaya geri dönmem gerekiyor.

Özellikle de önümüzdeki günlerde ya da haftalarda enfekte meleklerle uğraşmak zorunda kalma ihtimalimiz az da olsa

varsa."

"Lumia'nın muhafız birliğinden bilim adamlarınız inene kadar gökyüzünde nöbet tutmalarını isteyebilirim."

Titus bunu düşündü; Lumia'yı ya da korumasını riske atmak istemiyordu ama bu bedeni de riske atamazdı

Yeniden doğanlar ya da hayvanlar tarafından rahatsız edilmek. "Onlara gökyüzünde kalmalarını söyle," dedi Sharine'e. "Dinlenmek için yere inmeleri gerektiğinde, bunu yeniden doğanların gizlice yaklaşılamayacağı açık alanlarda yapsınlar. Lumia bu görevlendirmeden zarar görmeyecek mi?"

"Normalde nöbetçilerin uçtuğundan çok daha uzakta değil - bu kaos zamanında Lumia'ya göz diken biri olsa bile, rutininde hiçbir değişiklik fark etmeyecektir." Sonra İkincisini arayarak "her ihtimale karşı" fotoğraf çekmeye başladı.

Burada bir tehlike olmadığından emin olduğu için onu kendi haline bırakarak, daha fazlasını keşfetme ihtimaline karşı köye son bir kez bakmaya karar verdi enfekte olmuş melek hakkında. Son bakışında çatırdayan bir şeyin üzerine bastığını söyledi. Bir zarf olduğu ortaya çıktı.

Onu eline aldığı anda, çizmesinin kısmi izini taşıyan bir köşesi dışında tozla kaplı olduğunu gördü.

Ön yüzünde şu sözler yazılıydı: Efendimiz Başmelek Charisemnon için.

Titus dişlerini sıktı. Zarfı açmak yerine, Sharine'in ölüm mahallinin fotoğrafını çekmeyi yeni bitirdiği yere götürdü. "Köylüler arkalarında bir not bırakmış gibi görünüyor."

"Okuyayım mı?" dediğinde zarfı uzattı. İçindeki mektup iyi haberler içermiyordu; darbeyi yumuşatmak için yapabileceği tek şey, onun zengin ve karmaşık ses tonundan dinlemektir. "Bildiğiniz bir dil mi?"

Kontrol etti. "Evet."

"'Lord Başmelek,' diye başladı, zarfın içine katlanmış beyaz kâğıt parçasını açtıktan sonra. "'Bu mektubun size ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyoruz ama umudumuz var.

Korkunç bir durumdayız - çok sayıda genç ve güçlü insanımızı kaybettik ve topraklarımızda dolaşan canavarlar

mahsullerimizi yok etti ve hayvanlarımızı öldürdü. Elimizde

ne yeterli yiyecek ne de erzakımız bitmeden daha fazlasını yetiştirecek insan gücü var.

"Uzun uzun düşündükten sonra ve bu yoldan pek fazla meleğin uçmadığını bildiğimiz için, güvenli bir liman bulabileceğimiz umuduyla en yakın yerleşim yerine gitmeye karar verdik.

Sizin için yanımızda bilgi taşıyoruz. Bununla birlikte, biz de Onu burada bırak, çünkü başaramama ihtimalimiz çok yüksek. Et arzusuyla yanıp tutuşan lekeli yaratıklar giderek daha fazla ortaya çıkıyor. Senin, Başmelek, onlarla savaştığını ve bunun öncelikli olduğunu biliyoruz."

Titus, bu insanların hain atıklara gösterdikleri masum ve saf güven karşısında hırıltısını tutamadı Charisemnon adında bir başmelek. Çizmesi başmeleğin yüzünü toz haline getirmektense ihanete uğramış bir umutla geride bırakılan zarfın üzerine bastı.

Sharine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Size şunu söylemek isteriz ki, bugün lekeden hasta olan bir melek savaştırmak zorunda kaldık. İlk başta, gökyüzünde kanatları gördüğümüzde o kadar minnettar olduk ki sevinçten yere düştük. Biz En kötüsünü atlatmamıza yetecek kadar erzak isteyen bir mesaj göndermeyi düşündük. Ama sonra melek indi ve onun haklı olmadığını gördük.

"Biz ona saldırmadık. Lütfen bunu bilin. Her meleğe yaptığımız gibi onu da onurlu bir misafir olarak karşıladık.

Dişlerinin kenarları keskinleşmiş, elleri soğuk ve ıslak olmasına ve derisinin altında yeşil bir çürüme yayılmasına rağmen. Savaşta aldığı bir yara yüzünden hasta olduğuna ve yakında bu hastalıkla savaşacağına inanıyorduk."

"Sadece bu bilgi için bile," diye mırıldandı Titus,

"Charisemnon hepsini idam ederdi." Hayır.

Ölümlüler melekleri savunmasız olarak görebilir. "Kadro bunun farkına varırsa, tek seçenek ölüm ya da hafızalarının silinmesi olacaktır." İkincisi korkunç bir şeydi, bir saldırı ve

ihlaldi, ama Titus
Toptan katliamdan daha iyi olduğunu söyleyenler.

Gözleri, düşmesine izin vermediği bir ıslaklıkla parlıyordu, Sharine devam etti. "İlk başta melek bizimle konuştu ve sesi rahatsız edici bir yoğunlukta idi. Ama bu sadece birkaç dakika sürdü. Sonra vahşi bir köpeğe benzer şekilde hırlayarak köylü kadınlardan birini kendine yaklaştırdı ve kafasını kopardı, İçindeki organlarla beslenmek için göğüs boşluğunu yırtmadan önce kendini onun kanıyla yıkıyor."

Parmakları kâğıdın üzerinde titreyen Sharine bir an için kâğıdı indirdi. "Bu tür davranışları duymuştum."

"Kana susamış vampirler böyle davranır; avcılar onları genellikle yüzleri kanla kaplanmış, zihinleri sarhoş ve vücutları düşkünlükten gevşemiş halde bulur." O kanadı onunkıyla örtüşecek kadar yaklaştı. Uzaklaşmadı ya da bu yakınlık için onu azarlamadı. "Mektubun geri kalanını okuyabilirim."

"Hayır. Ben bitiririm." Bir uzun nefes daha. "Bunu, bunu geride bırakmayı düşünen korkmuş, cesur insanlar için, başkalarını uyarmak için yapıyorum." Nefes vererek okumaya devam etti. "'Melek daha sonra sarhoş gibi davrandı, hareketleri koordinasyonsuzdu, biz de kendimizi savunma fırsatı bulduk.

"Güçlülerimizden çoğu o zamana kadar çoktan ölmüştü. onunla onurlu bir şekilde savaşmadık. Üzerine yakıt attık ve onu ateşe verdik. Bize merhamet edeceğinizi umuyoruz, Başmelek Lordum. Ona acı çektirmek ya da onu öldürmek istemedik.

ama onu durdurmak için başka bir yolumuz yoktu.

"Yere düştüğünde, kafatasını omurgasından ayırmak için bir mutfak satırı kullandık; belki meleklerin bundan sonra iyileşebileceğine inanıyoruz, bu yüzden kafasını bıraktık cesedinin yanına. Bu cesedi, çevremizde çürümekte olan dost ve düşman diğer cesetlerin yanına koyduk. Sonra da elimizdeki azıcık yakıtla bir ateş yaktık."

En azından bu, yangının neden köyün içine doğru ilerlemediğini açıklıyordu; başlangıçta yeterince yakıtı yoktu.

"Ateş, lekeli olanların kanını temizlemek ve kendi kanımıza veda etmek için düşünebildiğimiz tek yoldu."

Sharine

okuyun. "Kayıplar için dua ettikten sonra ayrılmak üzere hazırlıklarımıza başladık.

"Bizi bir sonraki köyde bulacağınızı umuyoruz. Düz bir hat üzerinde kuzey-kuzeybatı yönünde uzanıyor, genç bir erkek ya da kadın için yarım günlük yürüyüş mesafesinde. Bizim için bir gün ya da daha fazla sürer. Artık çalışan hiçbir aracımız yok ve çok sayıda yaralımız, çocuğumuz ve yaşlımız var. Bizim için savaştığınız için teşekkür ediyor ve mektubumuzun başkalarını bu dehşetten kurtarmanıza yardımcı olmasını umuyoruz. Eğer başaramazsak, lütfen bize haber gönderin. vefatımızı, birçoğumuzun ailesinin ve arkadaşlarının başkalarına öldüğümüzü söyleyeceği aşağıdaki iki kasabaya taşıyacağız."

Sharine şimdi ağlıyordu, gözyaşları sessiz ve yürek parçalayıcıydı. "Bu yerleşim yerinin adı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle imzalanmış. Bunun altında meleğin bir tarifi var: uzun boylu, yeşil olmayan birkaç bölgesinde beyaz tenli, siyah, siyah bukleler ve sol yanağında bir işaret.

bir şimşek gibi görünüyordu."

Titus tıslayarak nefes verdi. "Skarde, bir saray mensubu Charisemnon'un ve onun en iyilerinden biri olduğu söylenen bir adamın.

istihbarat ajanları." Yara izi on yıl geçmesine rağmen iyileşmemiştii çünkü aslında Charisemnon tarafından Öfke, başmelek ateşinin en hafif sıyrığı.

Sharine mektubu dikkatle katlayarak zarfın içine geri koydu.

Ölenler ve kaybolanlar için bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. Kadın ona bakıp "Kuzeye, kuzeybatıya mı gideceğiz?" dediğinde, adam ona hiç umut olmadığını söylemedi. Başını salladı; insanları terk etmek onu aşan bir şeydi.

en zor anlarında başkalarını düşündü.

Ancak önce, bilim adamlarına ve alimlerine ikinci bir çağrı yaparak onlara bu ek bilgileri verdiler. Bir tanesi Bilim adamları Titus'tan bulabildikleri et örneklerinin yanı sıra, cesede ulaşılamamasına yol açabilecek bir felakete

karşı önlem olarak bir miktar kemik örneği almasını istediler.

Sharine isteği yerine getirmek için harekete geçtiğinde o hâlâ telefonda konuşuyordu. Sırt çantasını çıkarıp

Çocuklara verdiği enerji çubuklarını sakladığı paketi küçük bir kanat kemiğini almak için kullandı, sonra çenesini ayarladı ve fırlatma bıçağını kullanarak mumyalanmış deriden bir parça kesti.

Kemikle birlikte paketin içine atıp mühürledikten sonra sırt çantasının en altına yerleştirdi. sırt çantasını çekti. Etrafına bakındığında bıçağını temizleyecek bir şey bulamayınca, bıçağı ondan aldı ve pantolonuna sildi. Bir leke daha fark etmedi.

Adamlarıyla konuşmasını bitirdiğinde kılıcı geri aldı ve uyluk kılıfına soktu. İki dakika sonra, gözleri arazide kemik ararken acımasız bir sessizlik içinde havalandılar.

Yarım günlük yürüyüş, düşük hızda bile kanatla çok uzak sayılmazdı ve canlı görünen, bacalarından duman çıkan ve sokaklarında hareket olan bir köye vardıklarında güneş henüz gökyüzünde yükselmemişti. Yolculukları boyunca bolca kemik görmüşlerdi ama hiçbirisi insana ait değildi.

İnişleri korkuya neden oldu, soğuk ve siyah, dalgalandı Köyün içinden geçerken, insanlar yüzlerini toprağa bastırarak aşağı iniyorlardı, ama Titus bu sefer buna hazırды. "Ayağı kalkın!" diye emretti ve onlar bunu yaptıktan sonra mektubu havaya kaldırdı. "Dojah köyünden geliyorum. Hayatta kalanlardan buraya ulaşabilen var mı?"

Yüzü yıpranmış, teni açık kahverengi ve saçları kafatasına doğru örülmüş ince bir kız öne çıktı. "Lordum Başmelek." Sesi titriyordu. "Onumuz başardık. İkiisi daha sonra öldü, yaraları korkunçtu. Kalanlar arasında benden daha yaşlı bir kişi var ama buraya geldikten sonra ateşi çıktı ve akli başında değil. Diğerlerinin hepsi çocuk, başkalarının cesur davranışları sayesinde kurtulmuşlar ama yaralılar. kalpler."

"Bu mektupta ne yazdığını biliyor musun?" diye sordu, sesini nazik tutmaya çalışarak ve başarısız olduğunu bilerek

ürktüğünde.

"Hayır." Fısıltılı bir yanıt. "Benim büyükannem ama o artık yok." Gözyaşları yanaklarını yıkadı.

Sharine elini genç kadının elinin üzerine koymak için hareket etti ve içindeki dehşet yerini korkuya bırakana kadar ona mırıldandı yüz ifadesini değiştirdi ve sesini yeniden buldu. "Bildiğim her şeyi sana anlatacağım Başmelek Titus." Ona şöyle hitap etti

Sharine'in bu konuda bir şeyler söylemiş olmasını tercih etti.

Teşekkür ederim, Sharine. Kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını bildiği halde bu insanların kör terörüyle uğraşmak onu çileden çıkarıyordu.

Sharine'in güzel gözleri onunkilerle buluştu. Bir gün seni tanıyacaklar. O zamana kadar, onların korkularını taşıyacak kadar güçlü olmalısın. Bu yükü taşıyacak omuzlara sahip olduğunu biliyorum.

Bu onu sarsmalıydı, ona olan inancının ne kadar ama sanki hep varmış gibi kemiklerine yerleşmişti. "Gel," dedi genç kadına, "biz üçümüz uzaktaki ağacın altında konuşacak."

Orada, köydeki diğer insanlardan çignenmiş bir otlakla ayrıldıktan sonra, ondan bildiği her şeyi anlatmasını istedi. Söylediği her şey mektupla örtüşüyordu.

Buna, sesinin "sert tınısı" ne olursa olsun, meleğin ilk indiğinde anlaşılır ve mantıklı sözler söylediği de dahildir.

"Ama derisi neredeyse her yerinde çürük gibiydi," diye ekledi, "yer yer soyuluyor, yer yer büzüşüyordu. Parmakları kancalıydı, tırnakları pençe gibiydi ve sanki dili çürüyordu, dudakları da tombul ve kırmızı."

Titus meleği kime anlattığını sorduğunda, kadının gözleri kocaman oldu. "Ev sahiplerimize," diye fısıldadı. "Burada olursa şaşırmalarını istemedik."

Titus'un kanı siyah buza dönüştü: tüm köy hastalıklı meleği biliyordu.

Güvenli bir sığınak sağladıkları insanlar hepsini ölüme mahkûm etmişti.

27

Efendim, geçtiğimiz beş yüz yıl boyunca sarayınızda hizmet etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi diğer sarayları ve toprakları keşfetmek için ayrılısam da, sık sık Seni tırmanışa davet ediyorum. Gücünü korumanı sağlamak benim görevim.

Anneme göz kulak ol. Onun senin ilk göz ağrın olduğunu biliyorum. ve benden daha sert, ama benim için o benim annem. Ama lütfen asla benim annemden bahsetme. ondan rica ettim. Bakışlarıyla beni öldürür, sonra diriltip oturtur ve sözleriyle beni canlı canlı yüzerdi.

Bana öğrettiğiniz her şeyi asla unutmayacağım.

-Titus'tan Başmelek İskender'e Mektup

28

Kısa bir süre sonra **genç kadını köye geri götürürlerken Sharine hiçbir şey söylemedi.** Ama tekrar yalnız kaldıklarında, ağaca geri döndüklerinde, elini Titus'un eline dokundurdu ve kanatları parlamaya başladığında parmaklarını Titus'un yumruğunun etrafında kapattı.

"Sadece iki seçenek var," diye söze başladı. "Bir tane çalarım ya da hayatlarına son veririm." Oyun oynarken yükselen çocuk sesleri sözlerine acı dolu bir koda ekledi.

Kayıp yıllarına ait puslu anıları vardı, Sharine, tüm geçmişini bilmemenin bir insana ne yaptığına dair çok kişisel bir görüşe sahipti; bu içi boş bir şeydi

çaresizlik ve kayıp acısı. "Bu korkunç bir karar." Elini sıktı, kalbi kırılmıştı ve gözleri sıcaktı. "Her zaman korkunç bir karar olacak, ama böyle seçimler dünyanın dengesini korur. Bazı bilgiler ölümlüleri özgürlükten yoksun bir hayata mahkum eder."

"Alexander bir keresinde bana bir hikaye anlatmıştı," dedi Titus, sesi

Kalın bir ses. "Şimdiki İtalya'da küçük bir dağ kasabası. Oradaki insanlar devlete karşı ayaklanmaya karar verdiler. Yönetici meleklerinin zalimliği - o melek, en küçük miyavlayan bebeğe kadar tüm halkı yok etti."

Sharine'in tüm vücudu kaskatı kesildi. "Neden? Çocuklar ona hiçbir zarar vermezdi." Onlar masumların en masumuydular; Caliane bile deliliğiyle ona bir şey yapmamıştı.

en küçük kalplere doğrudan zarar verir.

"Ben de aynısını sordum." Titus yumruk yaptığı elini açarak parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirdi ve kız sert elini onun sıcaklığı. "Alexander bana bunun sebebinin onun her türlü mantığın ötesinde zalim olması olduğunu söyledi. Sonra da şöyle dedi: 'Bunu size anlamsız bir toplu katliamı savunmak için değil isyanın alevlenmesine asla izin vermemeniz gerektiğini hatırlatmak isterim. Çünkü sonunda, sadece sonsuz ölümlü mezarlara yol açacaktır.'"

Bir nefes verdi ama göğsü daralmaya devam etti. "Bu yüzden ne yapılması gerektiğini biliyorum. Zaten çok şey kaybetmiş insanlara yapılacak en korkunç şey bu gibi görünüyor." Titus aldı Köyde yine gün ışığına karşı canlı. "Tek merhamet, ne kaybettiklerini bilmeyecek olmaları."

Titus anıları iğne ucu hassasiyetiyle silmeyi öğrenecek yaşıyordu ve bunu uzaktan da yapabiliyordu. Yine de tüm anıları silmesi birkaç saatini aldı. köyden gelen enfekte meleğin bilgisi.

"Bu onların cesareti," dedi Sharine'e daha sonra, iliklerinde bir hüznle. "Bu ölümlülerin savaşma şekilleri ve sonuna kadar başkalarını düşünmeleri. Bu bir onur meselesi, herhangi bir savaşçımda övgüyle karşılayacağım türden bir cesaret. Yine de ben onlardan sadece katletmek isteyen bir melek savaşıırken kendi cesur yüreklerini ortaya koydular."

Sharine'in gözbebekleri parladı, irislerinin güneş ışığına karşı karanlıktı. "Ama biliyorsun. Onları anılarınızda onurlandıracaksınız - tıpkı benim sanatımda onurlandıracağım gibi." Bakışlarını onların üzerinde kaydırarak kararlı sözlerle uzaktaki köye baktı. "İzin verildikten sonra Jessamy'ye söyleyeceğim, böylece bu bölümü melek tarihlerine yazabilir. Onların cesareti unutuldu."

Profilindeki ince çizgilere, tenine baktı. Hafif bir altın tonuyla parıltıyordu, ruhani bir havası vardı

ama gerçektı, etten ve kemikten bir yaratıktı, teni sıcaktı ve elini sıkıca tutuyordu. Bu kadar aşına olmaması gerektiğini bilmesine rağmen elini bırakmadı.

melek türünün bir hazinesiyle. "Bunun henüz meleklerle bile konuşulamayacağını anlıyorsun değil mi?"

Başını sallayarak dikkatini saçlarını nasıl ördüğüne çekti; bu kız onun sarayında genç bir savaşçı olabilirdi dünyaya zar zor adım atıyor. "Kendi türümüz arasında dehşet yayacak ve gereksiz yere katliamlar."

Nefes alırken ince omuzları yükseliyordu. "Aramızda öyle insanlar var ki, bütün bir şehri didik didik Olası bir enfeksiyonun yayılmasını durdurmak için çıplak toprağa devam edin." Kanadını onunkine sürttü. "Şimdiden çok fazla ölüm oldu Titus. Dünyayı daha fazla ölüme boğmadan bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız. kan."

Titus'un onun sözlerine katılmadığı yoktu. Ama o bir baş melek. "Kadroyu bilgilendirmeliyim." Bu bir seçim meselesi değil, sahip olduğu makama karşı göreviydi. "Bu belayı durdurmak için tüm sorumluluğu üstleneceğim. Kimse olup bitenleri tartışmayacaktır - hepsi kendi yangınlarıyla savaşmakla meşgul." Ve iş başa düştüğünde, o bu kıtadaki son otorite.

* * *

Titus, Sharine ile birlikte döner dönmez Kadro ile temasa geçti. kaleye.

Dönüş uçuşlarının acımasız hızından sonra kızın bitkin düştüğünü anlayabiliyordu; onu taşımış olması bile etkisini hafifletememişti. Sürüklenmeyi azaltmak için mümkün olduğunca küçük bir top şeklinde kıvrılmıştı ve şimdi bulutlarla kaplı ve donuk bir öğleden sonra altında yavaşça uzuvlarını uzatarak kanatlarına, kollarına ve bacaklarına yeniden hayat verdi. "Daha çok banyo yapmak istiyorum her şeyden çok."

Titus da öyle. Ama önce bunun yapılması gerekiyordu.

"Toplantıya katılmak ister misin?" diye sorarken buldu kendini.

Dinlen.

Bir an için ona baktı. "Evet." Yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Sadece göğüs zırhımı giymek için durmam gerekiyor." Altın rengi olan bu zırh omuzlarının üzerinde kıvrılıyor ve ortasında bir güneş amblemi taşıyor, şimşekler de ondan yayılıyordu.

Ama göğüs zırhı gösteriş için değildi. Tam anlamıyla bir savaşçı zırhı da değildi, çünkü bir başmeleğin böyle bir şeye ihtiyacı yoktu - onu aşağı çeken herhangi bir şeye metal bir kalkan tarafından durdurulamazdı. Hayır, bu bir güç sembolüydü ve bugün sembolizme ihtiyacı vardı.

Sharine o giyerken sessizce bekledi, sonra da keskin bir baş sallama. "Yüzünde kir ve ter izleri var, kollarında da öyle. Tam olarak olduğun gibi görünüyorsun - bir başmelek bir savaşta."

İçine yayılan sıcaklıkla onu önce en kıdemli teknik uzmanına götürdü ve ilgili fotoğrafların kopyalanabilmesi için bir dakikalığına telefonunu vermesini istedi.

Bu işlem tamamlandıktan sonra, onu Kadronun geri kalanına bağlayacak ekranlarla donatılmış büyük bir odaya girdiler. "Kameraların görüş alanından uzak durmanız gerekecek." Görünüşünü diğerlerine yayınlayacak olan cihazları işaret etti. "Sen bir eş değilsin ve bu yüzden otomatik olarak katılma hakkına sahiptir."

"Anlıyorum," dedi ama yüzünde çatık bir ifade vardı. "Hangisi Aegaeon'un yüzünü gösterecek? Onu parçalamamak için kendimi hazırlamalıyım."

İrkilerek başını geriye attı ve güldü, göğsü genişledi ve damarlarına dolan ışık ağırlığı ve karanlığı dışarı itti. "Ne yazık ki belirli bir düzen yok," dedi ona. "Bu sadece kimin ne zaman yanıt vereceğine bağlı." Ona gülümsedi. "Sadece güçlü olman gerekecek, Shari'nin Fırlatma Bıçağı."

* * *

Fırlatan Bıçağın Shari'si.

Şakacı sözleri, gülümsemesi, sesinin tonu, hepsi Sharine'i çok etkiledi, o kadar ... gerçektir ki. Hiçbir ipucu olmadan cazibesini ya da baştan çıkarma tekniklerini kullanıyordu. Sadece ona gülümsüyordu, ikisi de bir mizah anını paylaşıyordu. Aegaeon hakkında şaka yapmıyordu ama Titus'un gülümsemesi dudaklarını yukarı doğru çekti.

"Dişlerimi gıcırdatıp çenemi sıkacağım."

"Sadece kontrolünü kaybettiğini görmenin onu çok memnun edeceğini düşün ve bu yeterli olacaktır. Anladığım kadarıyla o böyle bir melek, değil mi?"

"Evet," dedi ve henüz sıkışmış kanatlarını düzeltti.

"Kendimi toparlayacağım." Tanicia'nın bir uçuşa kullandığı

O adam kırık bir kalp için ağlarken onun askerleri. Tanicia en nazik generallerden biri değildi ama Sharine çünkü söz konusu asker her cumartesi aşık oluyor ve her cumartesi ağlıyordu.

Her perşembe kırık bir kalp, ya da öyle görünüyordu.

"Şimdi bunu yapmalıyım." Gülümsemesi solan Titus ekranlara doğru döndü. Aynı hareketle duruşunu da değiştirdi. Artık ona o görkemli gülümsemesiyle vuran rahat melek değildi; ayaklarını iki yana açmış, kollarını iki yanında gevşek ve hazır bir şekilde tutuyor, kanatlarını hassas bir kontrolle tutuyordu. Kasları belli belirsiz bir gerginlik taşıyordu.

Rahat ama saniyeler içinde saldırı pozisyonuna geçmeye hazır bir savaşçı melek.

Yorgunluk benzer bir şey yapmasını imkânsız hale getirmişti. Gururun canı cehenneme diyerek kayarak yere oturdu.

Sharine?

Ben iyiyim. Tartışmaya odaklanmak istiyorum, ağrıyan kaslarıma değil.

Titus başıyla onayladı. Bir an sonra, önündeki karanlık

ekranlar içeriden aydınlandı ve bir adamın görüntüsünü göstermeye başladı

Döner kum saati. Bu teknolojiden sorumlu personeline zihinsel bir komut göndermiş olmalı.

Diğer baş meleklerin cevap vermesini beklerken, Sharine ilk kez tüm yönetici kadronun huzuruna çıkacağı gerçeğini düşündü. Aegaeon'un hayatının önemli bir parçası olmuştu ama Aegaeon onu diğer baş meleklerle tanıştırma zahmetine katlanmamıştı.

Buna karşın Astaad Mele'sini herkesle tanıştırmış ve resmi etkinliklerde sık sık ona eşlik etmişti. Hatta Sharine onunla tanışmıştı, ancak son birkaç yüz yıldır çok az büyük toplantıya katılmıştı; hala Mele'nin çarpıcı siyah gözlerini, berrak zekasını ve zarif konuşma tarzını hatırladı. Ama en önemlisi, o Astaad'ın onun yanında olmasından duyduğu sessiz gururu hatırladı.

Sharine, Aegaeon'un niyetini anlamamakla ne kadar aptallık etmişti. Sharine onun için sadece parlak bir ödüldü. Sharine'i hiç sevmemiş, sadece Sinekkuşu'na sahip olmak istemişti. Ve Sharine o kadar muhtaç ve yaralıydı ki ona gösterdiği sevgi kırıntılarını kabul etmişti.

Bu onun suçuydu.

Kendinizi acımasızca yargılıyorsunuz.

Titus'un sözlerinin anısı yankılanırken bile Sol üstteki ekran Neha'nın yüzünü gösterecek şekilde açıldı. Sharine'in gövdesinden görebildiği kadarıyla Hindistan Kraliçesi en koyu yeşilden savaşçı derileri giymişti ve bu deriler de yüzü gibi tozluydu. Örgülü siyah saçları da aynı toz patinasını taşıyordu.

"Geç cevap verdiğim için özür dilerim Titus." Sıkı kelimeler. "Sahadaydım, Suyin'in Lijuan'ın geride bıraktığı çocuk kurbanların yuvalarını temizlemesine yardım ediyordum."

Sharine'i bir ürperti sarstı.

"Çocuklara çoktan merhamet edildiğini sanıyordum," diye gürlledi Titus, yüz ifadesi öfkeyle gerilmişti. "Daha fazlası olduğunu mu söylüyorsun?"

Neha başını salladı, kahverengi gözleri Sharine'in hiçbir başmelekte görmediği bir şekilde yorgundu. "Ya Lijuan ya da savaş sırasında verdiği emre cevap vermediler. Aradan geçen zamanda birbirlerine düşman oldular. Bu zor bir sahne."

Sharine, o adamın yaşadığı dehşeti hayal bile edemezdi. Başmelek, kendi rızaları ya da istekleri olmadan canavarlaştırılan çocukları idam etmek zorunda kalmanın tam bir kabus olduğunu anlatıyordu. Çılgın bir başmelek için alet olarak kullanıldılar.

Bu çocuklar için hiç tedavi umudu yok mu?

Hayır. Titus'un cevap veren sesi kasvetliydi. Bunların hiçbirinin tedavisi yok.

"Suyin yıkanmak için biraz zamana ihtiyaç duyacak kadar kirli ve kanlıydı." Neha'nın çok sevdiği yılanlardan biri, parlak turuncu renkte canlı bir mücevher gibi koluna dolandı. "Suyin'in

Bu sınıra yakın işleyen bir iletişim merkezi yok, görüşmeye sınır kalemdeki başka bir odadan girecek."

Bir kez daha, Hindistan Başmeleği ve Çin Başmeleği sık sık yaptıkları gibi birlikte çalışıyorlardı Tarih boyunca. Ama hiç bu kadar korkunç bir durumda olmamıştı.

Başka bir ekran açıldı, bu kez Alexander'ın yüzünü gösteriyordu, yanaklarında çizgiler vardı ve saçlarının altın telleri parmakla taranmış gibi görünüyordu. Bu en doğal haliydi

Sharine Alexander'ı uzun, çok uzun zaman önce görmüştü.

Parmaklarını kaşındıran bir anı titreşimi Genç ve gömleksiz Alexander'ın bir şelaleye atlamayı düşünürken aynı derecede genç Caliane ile gülüştüğü bir kalem. Saçları su serpintisinden çoktan nemlenmişti, damlacıklar göğsünden aşağı yuvarlanıyordu, uzuvları şimdikinden daha inceydi. Ve gözleri ... parlaktı, hayat tarafından dokunulmamıştı.

İskender'i gençliğinden tanıyacak kadar yaşlı mıydı?

Sharine'in buna verecek bir cevabı yoktu, zaman zihninde sonsuz bir akıntıya dönüşmüştü. Ama anının doğru olduğunu biliyordu; gerçek bir anının tadı, dokulu bir gerçekliği vardı. Arkadaşı ayağa kalktığında Caliane'e bunu soracaktı.

Anshara.

"Titus, görünüşümü mazur görmelisin." Alexander'ın sesi uykunun ağırlığını belli ediyordu. "Sonunda teslim olmak ve uzanmak zorunda kaldım."

Başmelekler sıradan meleklerden bile daha az uykuya ihtiyaç duyduklarından, çöküşün eşiğinde olmalıydı.

Titus cevap veremedi diğer ekranlar birbiri ardına temizlendi ve Kadro'dan hiçbirisi diğerlerinden daha iyi görünmüyordu. Suyin'in saçları sırlıslıklamdı ve derisinin tozunda nemli lekeler vardı - sanki derisini suya batırmış gibi

Raphael'in yüzünde yağ gibi görünen çizgiler vardı ve Qin sadece bitkin görünüyordu.

Aegaeon da Titus'un daha önce olduğu gibi çıplak göğüslüydü ve göğsünde Sharine'e tanıdık gelen gümüş bir girdap vardı ... taze pençe izlerinin altında. "Hasta olanlardan biri beni yakaladı," diye mırıldandı, bir yandan da kan kabuklarını silmek için bir bez kullanıyordu.

Kenarları mavi-yeşil saçları keçeleşmiş ve Suyin'inkiler kadar ıslaktı. "Kötü hayvanlar."

"Herhangi bir etki hissediyor musun?" Titus vücudunda yeni bir sertlik hissederek sordu.

Aegaeon endişelenmeden, "Bir kaşıntı, ama çoktan iyileşiyor," dedi.

Melek türünün en güçlüleri, çok özel durumlar dışında öldürülemez olmaya alışkındı. Bu koşullar her zaman başka bir başmeleği içeriyordu.

Sharine ona, vahşi maviyle çizgili koyu yeşil kanatları olan bu başmeleğe bakarken hem derin bir

Bir öfke gümbürtüsü ve bir rahatlama duygusu. Onu şimdi görüyordu, her zaman görecekti. Aegaeon bir daha asla onu kandırdı ve bu fark edişle birlikte, taşıdığının farkında bile olmadığı bir korkuya kapıldı.

Ona daha fazlasını miras bırakmadığı için çok mutluydu. Illium'un yetiştirilmesini ona bıraktığı için o kadar mutluydu ki, oğluna kendi renginden ve gücünden biraz daha fazlasını verdi. Onun

Çocuk asla zalim olmazdı, asla bilerek başkalarına acı çektirmezdi. Illium, Titus'a Aegaeon'a olduğundan daha çok benziyordu.

Titus'un sözlerinin önemini ilk anlayan Neha oldu.

"Aegaeon'a sorduğunuz sorunun

hiçbirimizin ayıracak zamanı yokken neden acil bir toplantı düzenlediğinizle bir ilgisi var mı?"

"Evet. Yeniden doğan bir meleğin kanıtını buldum."

Sessizlik.

Kıran Raphael'di. "Emin misin?" Raphael'in Gözlerinin yakıcı mavisi Titus'a kilitlenmişti; bugün yanında Elena yoktu, eşi şüphesiz şehirdeydi savaşın geride bıraktığı kaosla başa çıkmaya yardım ediyor.

Elena ve Raphael ilişkileri söz konusu olduğunda eşitlerdi. Biri baş melek, diğeri daha yeni doğmuş bir melekti ama yine de bu doğruydı. Onları birlikte gördüğü zamanlarda, Sharine hiçbir zaman baskınlık ve itaat, bir alfa ve bir beta görmemişti. Birlikte, onlar Sadece birbirini seven iki insan.

Bakışları Titus'a gitti, bu kibirli, güzel adama, Onu bu toplantıya davet edecek kadar fikirlerine değer veren onurlu başmelek... ve rahatlatmaya çalıştığında dokunuşunu reddetmemiş, bunun yerine parmaklarını onunkilere dolamış ve tutunmuştu.

29

Bilim adamlarımın sonuçları olmadan ne kadar emin olabilirsem o kadar eminim," dedi Titus ve ardından bölgeyi, meleğin yanmış bedenini ve pençeye benzeyen elin kanıtlarını tarif etti. "Leydi

Sharine benimle birlikteydi ve fotoğraflar çekti - şu anda ekranlara yükleniyorlar."

"Onun orada ne işi vardı?" Aegaeon öfkelenidikçe derisinin altın rengi kemiklerinin üzerine yayılıyordu.

"Bana onun son derece kırılğan olduğu, zihninde çatlaklar olduğu söylendi."

Sharine'in öfkesi alevlendiğinde bile Titus onu görmezden gelmeye devam etti.

Öfkesi mizaha dönüşürken, gülme isteğini bastırmak için bir elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Aegaeon'un dayanamadığı bir şey varsa o da görmezden gelinmekti.

Kendini tut, Shari. Baskıcı bir emir. Eğlenen bir tonda verilmiş.

Fotoğrafların hepsi hazır olduktan sonra yüksek sesle, "Kendi gözlerinizle bakın," dedi. "Bunların melek kanadı kemikleri olduğunu bilmek için hiçbirimizin bilimsel onaya ihtiyacı yok."

Aegaeon'un yüzünü görebilmesine rağmen daha fazla sessizlik

İçten içe ısınıyordu. Elmacık kemiklerinin tepesindeki o kızarıklık, yükselen bir öfkenin habercisiydi. Dikkatli ol Titus, diye uyardı. Aegaeon patlamak üzere.

Eğer yaşlı bir Kadim'in öfke nöbetinden korktuğumu düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir.

Bu sefer neredeyse kahkahalarla gülüyordu. Keşke Aegaeon kendisinden bunak olarak bahsedildiğini duyabilseydi.

Çok eski. Öte yandan ben de benzer bir yaşıyım. Alexander ve Caliane ile ilgili daha önceki anısının da çok dokunaklı bir şekilde gösterdiği gibi. Yaşını unutmuştu; çok uzun yaşamıştı, kafasında çok fazla anı vardı. Tek bildiği yaşlı olduğuydu, uzun zamandır yaşlıydı.

Yaşlı hissetmiyorsun.

Titus'un yanıtı erimiş bir öpücük oldu. Kendini yaşlı da hissetmiyordu; yeni uyanışından beri garip bir şekilde genç hissediyordu. Sanki ona yükselmesi için ikinci bir şans verilmişti.

"Sana saygı duyuyorum Titus," dedi Alexander ve o anda Sharine patrisyen yüzünde yeni acı çizgileri fark etti. "Ama umarım yanılıyorsunuzdur. Eğer bu hastalık ölümsüzlüğü geçtiyse sınırını aşarsak, asla kazanamayacağımız bir savaşa girmiş oluruz."

Raphael sessizdi ama Sharine onun gözlerinde belli bir mesafe gördü. Lejyon'un ona anlattıklarını düşünüyor olabileceğini düşündü; meleklerin hücrelerine kalıcı olarak yerleşen bir hastalığın hikâyesi, bir toksin bugüne kadar her birinin içinde yaşadı.

"Umarım ben de yanılıyorumdur." Titus bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ne yazık ki, keşfettiğimiz kadarıyla

Charisemnon'un sarayının kapalı kapıları ardında neler çevirdiği bilinmezken, umutlarımızın meyve vermesi pek olası değil."

Kanatlarını açtı, sonra da kapattı. "Mahkemesinde bulduğumuz her şeyi paylaşmadım çünkü hepimiz dehşeti buluyoruz. Ancak bu, şu anki tartışmamızla ilgili -harisemnon kendi sarayındaki insanlar üzerinde deneyler yapıyordu. Özellikle de melekler üzerinde."

Alexander'dan bir tıslama sesi. "O çizgiyi geçmeye cüret mi etti?"

"Cascade doğumlu gücünü benim bölgemdeki melekleri öldürmek için kullandığında bunu aştı." Raphael'in sesi acımasızdı, hiç yumuşaklık yoktu. "Sanırım hepimiz onun içinde hiç onur kalmadığı konusunda hemfikiriz. Lijuan da öyle."

Sharine'in henüz hatırlamadığı nedenlerden ötürü
Raphael'le arası açık olan Neha, "Bu konuda hemfikiriz,"
dedi. Eller yukarı

Titus'a baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Evet." Suyin ilk kez konuştu, sesi hayalet gibiydi

Kar gibi beyaz tenine karşı obsidyen rengi gözlerini dikmişti. "Neha haklı, bu tehdit diğerlerinin hepsinden üstün. Bize ihtiyacın olursa geliriz."

Kimse karşı çıkarak sesini yükseltmedi.

"Şu anda elimde sadece tek bir yeniden doğuşa dair kanıt var.

melek," dedi Titus. "Bu durum değişirse, bir uyarı göndereceğim, ancak şimdilik kendi işinizde daha fazla iyilik yapabilirsiniz.

bölgeler." Dikkatini İskender'e çevirdi. "En yakın sınırlar bizimkiler. Bu toplantı bittikten sonra sizinle konuşmak isterim."

Alexander başıyla onayladı.

Neha ağzını bükerek, "Hepimiz burada olduğumuza göre -yedimiz birden," dedi, "yapılacak başka bir iş var mı?

tartışalım mı?"

Gözleri bir auroranın güzelliğini yansıtan ve kanatları lekeli bir gün doğumunun gölgesinde, beyazlar yumuşak pembeye dönüşen bir baş melek olan Qin dudaklarını araladı. "Görünen o ki

Astaad'ın tüm çabalarına rağmen -ki Astaad'ın onuruna ya da cesaretine gölge düşürmüyorum, çünkü Astaad yiğitçe savaştı- zehirli böcekleri bölge."

Onun bölgesi.

Bu, Qin'in henüz sahipliğini iddia etmediği anlamına geliyordu.

Pasifik adalarına. Geçici bir görev olsa bile çoğu başmelek tereddüt etmezdi. O gerçekten de bizim dünyamızın bir parçası değil, değil mi? Qin'de doğaüstü bir şeyler vardı, bir tür lanetli zarafet.

Olmaktan başka çaresi yok, diye cevap verdi Titus kaba bir dürüstlikle. Kadro şu anda yedi kişiyle çalışıyor, bunlardan biri yepyeni bir başmelek. Pasifik'teki casuslarım Qin'in Astaad'ın görevini devraldığından beri yorulmadan çalıştığını söylüyor.

Sharine bunun sebebinin Qin'in uykuya geri dönmek istemesi olduğunu düşündü. Bıraktığı pisliği ne kadar hızlı temizlerse ne kadar hızlı geri çekilebilirse. Şimdi, ipeksi

Konuşmaya devam ederken saçlarının siyahı jet gibi parlıyor, elmacık kemikleri teninde keskin dilimler oluşturuyordu.

"Bir vampiri öldürmek için birden fazla ısıruk gerekir, ama ölümlüler daha hassastır." Acı, içinde öyle bir acı. "Başka seçeneğim yok. Enfekte olmayanları bir karantina gemisine tahliye ettikten sonra, etkilenen üç adayı sterilize etmem gerekecek."

"Başmelek ateşiyle yanmayı mı kastediyorsun?" Aegaeon'un küstah ses tonuydu ama sonraki sözleri bir başmeleğe aitti.

"Bu, adaları uzun bir süre için çorak bir araziye dönüştürecektir. Bunun mümkün olan tek seçenek olduğundan emin misiniz?"

Aegaeon'la ilgili olan da buydu, onu ilk büyüleyen şeylerden biri de buydu. O iyi bir baş melekti, sorumluluklarını ciddiye alan biriydi. Ama bu onur, onu idolleştiren mavi kanatlı küçük bir çocuğa kadar uzanmamıştı.

Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, Sharine asla Onu bunun için affet. Onun yaramaz, gülen çocuğunun kalbini kırmıştı, hem de ne için? Birkaç on yıl daha uyanık kalma zahmetine katlanamadığı için mi? On yıllar Bir Kadim'in hayatı boyunca hiçbir şey, okyanusta sadece damlalar.

Illium'a kılıç kaldırmayı öğreten Raphael'di, Küçük oğluna babası tarafından verilmesi gereken hayat derslerini veren Raphael, Sığınak'taki tüm kanatlı yarışlarını kazandığında Illium'a vahşi bir gururla sarılan Raphael.

Raphael bir çocuğun isteyebileceği en iyi ağabey olmuştu.

Yine de Aegaeon, Illium'a kızacak kadar küstahtı. Aegaeon'a bağlılığını değiştirmeyi reddetti? Elena'ydı. Sharine'e Aegaeon'un Illium'u yeni sarayına katmaya çalıştığını ve şiddetle reddedildiğini söylemişti-Raphael'in Eşi, duyduğu memnuniyeti gizlemek için çok kötü bir iş çıkarmıştı ve Sharine de ona yardım ediyordu.

Illium onun sadakatının değerini biliyordu ve Aegaeon'un bunu hak etmediğini de biliyordu.

"Başka bir çözüm bulmayı umuyorum." Qin'in sesi su gibiydi, hoş ve kıvrımlıydı. "Astaad'ın bilim insanları daha az şiddetli bir çare bulmak için çalışıyor."

"Bu can sıkıcı bir haber." Neha içini çekti. "Umuyordum ki ..." Başını iki yana salladı. "Umut edemeyiz. Gerçeklerle yüzleşmeliyiz."

Alexander ortaya çıkan sessizlikte konuştu. "Suyin, bölgen nasıl?"

Melek türünün en büyük mimarlarından biri olan kadının cevabı "Acı verecek kadar sessiz," oldu; sol gözünün en uzak kenarının altında bir güzellik noktası vardı

O gözlerdeki kararlı kedere dikkat çekerek.

"Öngörülebilir bir gelecek için arazinin büyük bir bölümünün vahşi doğaya bırakılmasını planlıyorum. Nesiller boyunca tarlaların, kasabaların ve şehirlerin bakımını yapacak yeterli sayıda insan olmayacak. Rakamlar felaket boyutunda." Dudaklarını sıkıca bastırdı. "Sanki bir baş melekmişim gibi yeniden inşa etmek zorunda kalacağım. Lijuan'ın dehşetinin gölgesinde yapmam gerekenler dışında, başka hiç kimsenin hüküm sürmediği topraklar."

Başka bir zaman olsa, dedi Titus, sesi Sharine'in zihninde yankılanırken, bu tür sözler Suyin'i Kadronun başka bir üyesinin ele geçirme girişimi için uygun bırakırdı. Şimdi ise Lijuan'ın ardında ne gibi sürprizler bıraktığını kimse bilmiyor.

Sharine rezervin ardındaki nedeni görebiliyordu: Çin binlerce yıldır Lijuan'ın yönetimindeydi ve bu topraklar onun damgasını taşıyordu. Kadro'dan ona yardım eden tek kişi Neha mı?

Sınırdaki yardımcı oluyor ama Çin'in içine inmiyor. Ancak Raphael, Suyin ile tam bir hafta geçirdi. ve Caliane ayağa kalkar kalkmaz onun yanında olacak. Suyin'in kanatlarını bulmadan boğulmasına izin vermeyeceğiz; Kadro'dan herhangi birini kaybetmeyi göze alamayız.

"Lijuan'ın geride bıraktığı zehir yeniden canlandı mı?" Aegaeon'un ses tonu Sharine'in gözlerini devirmesine neden oldu.

Titus aynı anda zihnine, "Küçümseyen pislik," dedi. Suyin bir baş melek, okşanacak bir çocuk değil. Başını.

Titus, bu konuda tamamen hemfikiriz.

"Hayır." Suyin'in yanıtı kesindi. "Ölümcül siyah sisle her ne yaptıysa, o da onunla birlikte öldü." Obsidyen gözler Titus'un üzerine iniyor. "Sanırım en zor görev senin. Eğer düşmanınız hastalığın meleklerde gelişmesini sağlayacak bir yol yarattıysa ..."

Toplantı kısa bir süre sonra sona erdi ve Titus ile İskender baş başa kaldılar. İkili alınacak önlemler hakkında konuştu.

hiçbir tehdidin sınırı geçemeyeceğinden emin olmak için. Onlar sadece

Sharine'in hatırladığı üzere, görevi bölgeyi kontrol etmek olacak küçük bir kanatlı avcı filosuna karar verdiler.

Illium'un ona söylediği bir şey.

Titus, dedi zihinsel dalga boylarında. Böldüğüm için özür dilerim ama oğlum bana gökyüzündeki gözlerden bahsetti. Sizde de var mı?

"Alexander!" Bir ses gürültüsü, titreşim rahatlatıcı. "Peki ya uydular?"

Alexander kaşlarını çattı. "Torunuma gökyüzündeki gözlerin bu kadar yakından izleyip izleyemeyeceğini soracağım. Bu benim çok fazla bilgi sahibi olduğum bir konu değil, genç yavru."

Sharine onun cevabını dinlerken kendini yeni yöntemlerden habersiz kalmanın iyi bir şey olmadığını düşünürken buldu. Oğlu bu dünyaya hayrandı, ona sürekli bu dünyanın teknolojiler ve icatlar. Ona öğretmek istediği her şeyi öğrenecekti, geçmişte değil, şimdi ve burada yaşamaya karar verdi.

Titus sırtarak, "Tekrar konuşacağız, Büyükbaba," dedi.

Alexander diğer tarafa kaba bir hareket yaparak şöyle dedi,

"Dikkatli ol Titus, yoksa ikizleri ziyarete gönderirim."

"Kız kardeşlerimden korkmuyorum," dedi Titus kararlılıkla. "Ama lütfen onları sınırın sizin tarafınızda

tutun, size yalvarıyorum. Şimdiden bana haftada üç mektup gönderiyorlar.
çok tavsiye." Ses tonundaki şefkat sözlerini yalanlıyordu.

Alexander gülerek konuşmasını bitirdikten sonra Titus ona dönmeden önce ekranın kapanmasını bekledi. "Sana teşekkür ederim Sharine. Bu çok iyi bir öneriydi ve bizi ön hatlardan bir filo kaybetmekten kurtarabilir," dedi ve alnındaki çizgileri ovma için uzanmadan önce omuzları her zamankinden daha düşüktü.

Afrika'nın büyük ve atılgan Başmeleğinde böylesine bir kırılma görmek onu hayrete düşürmüştü. Daha da çok çünkü bu bir

Onu bu şekilde görmesine izin vermesi derin bir güven duygusuydu. "Uyumaya ihtiyacın var," derken buldu kendini.

beklenmedik bir şefkat dalgası. "Kısa bir süre içinde inanılmaz bir mesafe uçtun ve yolculuk boyunca yemek de yemedin. Kendini aşırı derecede zorlamak ve sonra da çökmek iyi bir şey değil."

Elleri kalçalarında, ona ters ters baktı. "Ben yatağa gönderilecek bir çocuk değilim."

"Yüzüstü düş o zaman," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Ben, kendi adıma, önce yıkanacağım sonra da dinleneceğim." Gücü ve dayanıklılığı arttıkça fiziksel sınırlarını genişletmeye niyetli olsa da, bu bir gecede gerçekleşmeyecekti. Dinlenmek bir gereklilikti.

Kapıyı çekip açarak dışarı çıktı ama hâlâ Titus'un nefesinin altında tek bir kelime mırıldandığını duyabilecek kadar yakındaydı: "Kadınlar."

Gözleri kısıldı ama oraya geri dönme isteğine direndi; ne kadar yorgun olursa olsun, sözlü bir savaşı kazanabilirdi.

Kızıl saçlı Tanae köşeden döndü tam da kapı arkasından kapanırken. "Leydim." Bir savaşçının sert selamıyla. "Efendimiz içeride mi?"

"Evet. Ve toplantı sona erdi."

Tanae yürümeden önce kısa ama saygılı bir selam daha verdi.

Kapıdan geçip gitti, yetkinliği ve kendine güveni açıldı.

Titus'u anlayabileceğinden emin olmayan ve bunu denemekten bile rahatsız olan Sharine odasına döndü

herhangi bir zayıflığı olduğuna inanmayı reddeden inatçı başmeleğe tam olarak tarif ettiği gibi yapmak.

Önce kirli giysilerini çıkardı, sonra yıkadı. kiri, tozu ve yeniden doğuşun izlerini -bir ürperti-saçlarından temizledi. Bunu yaptıktan sonra, cildi sıcaktan kızarana ve gıcırdayacak kadar temizlenene kadar kendini ovdu. Saçlarına bir havlu sarmayı başardığında gözleri kapanmaya başlamıştı bile ama kendini tuttu komodinin üzerindeki eski moda saatin alarmini kuracak kadar uzun süre uyanık kaldım.

Havlulara sarınarak yatağa düştü ve bir kalp atışı kadar sonra tiz bir zil sesiyle uyandı. İnleyerek baktı Dışarı çıktığında güneş batmaya başlamış olsa da, gece saatleriyle birlikte gelecek dehşete kendini hazırlamak için henüz vakti olduğunu gördü.

Havluyu saçlarından çözdüğünde, saç tellerinin hâlâ nemli olduğunu fark etti. Saçlarını fırçaladıktan sonra bir şeyler bulmak için gardırobu açtı. giyecek bir şey. Ama en son baktığından beri hiçbir şey değişmemişti. Kendini uçuşan ve güzel elbiselerle karşı karşıya buldu.

Başka bir zamanda ya da yerde olsa kaçınacağı eşyalar değildi ama bu tür giysiler Sharine, yeniden doğmuş bir bebekle uçmayı planlıyordu. Yerdeki savaşçıları korur ve yeniden doğanların arkadan saldırmasını engellemek için yeteneğini kullanırdı. Savaşlar önlükler içinde yapılabilirdi, ancak bu havadar şeyler uçar ve vücudunu kitlelere gösterirken başını yutardı.

Boğazından kısık bir ses çıkararak rastgele bir elbise aldı ve yatağın üzerine fırlattı. Belki gece çökmeden ve dövüş başlamadan önce daha uygun kıyafetler ödünç alabilirdi. Yeniden doğuşa karşı mücadelesi bir kez daha ciddiyetle başladı. Şimdilik üzerine bir bornoz geçirdikten sonra giyinmeden önce bir şeyler yemeye karar verdi. Odasına ilk döndüğünde oturma odasında küçük bir sürahi ve üstü kapalı bir yemek tabağı fark etmişti.

S rahi hâlâ oradaydı ama tabak değiştirilmişti, önceki yiyeceklerin başkaları tarafından kullanıldığını umuyordu. Ancak bunların hepsi önemsizdi; gözüne çarpan şey, önündeki kanepede duran düzgünce katlanmış giysi yığınıydı

Yiyecek ve içeceklerin bulunduğu alçak masaya.

 lk eşyayı almak için meraklı adımlarla yürüdü.

Koyu yeşil renkte kolsuz bir tuniği ortaya çıkarmak için açılmıştı ve yuvarlak yakasının yanı sıra üzerinde siyah işlemeler vardı.

etek uçları. Yanlardaki mütevazı yırtma lar tuniğin kalçalarına kolayca oturacağı anlamına geliyordu. Temiz olmasına rağmen kullanılmış olduğu belliydi ama o bunu hiç umursamadı.

Genişçe gülümseyerek bir sonraki parçayı aldı. Bu da üç çeyrek kollu bir başka tunikti; rengi muhtemelen tenine uymayacak bir leylak rengiydi ama o bunu da umursamıyordu. Bu pratiklikle ilgiliydi ve bir yükümlülükten ziyade bir varlık olmak.

Yığının içindeki pantolonlar sırasıyla sıradan siyah ve kahverengiydi. Onlara sıkıca sarıldı, verilen hediyeleri kabul etmekten gurur duymuyordu. Titus olsa bile o hediyeleri ayarladı.

Kaşlarını çatarak kıyafetleri yatak odasına geri götürdü ve yeni i  çamaşırları buldu. En azından Orada fazladan paketlenmişti. Siyah pantolonu koyu yeşil  stle giymeye karar verdi, daha kolay kuruması için saçlarını açık bıraktı ama daha sonra kullanmak üzere bileğine bir saç bağı bağladı.

Aynadan kendisine bakan kadın taze yüzlüydü, hiçbir yapaylığı ya da yaşlılığı yoktu. "Aptallık," dedi dedi gülerek ve yatak odasının  n nden akan balkona doğru yürüdü.

Avluda ve gökyüzünde hareketlilik vardı, Titus'un adamları ışığın son saatini geceye hazırlanmak için kullanıyordu.

Avluyu aradı... ve fark etti ki

Geniş omuzlu, abanoz tenli ve nefesini kesen bir gülümsemeye sahip özel bir savaş yı arıyordu.

30

Efendim, size büyüğümün evinden yazıyorum. Siz ve ben, vedalaştık, ama bu son mesajı almadan gitmek istemiyorum: Uyku vaktim geldi, Ama çocuklarım sonsuza dek sizin müttetifiniz olacak. İhtiyacınız olduğunda onları çağırın, geleceklerdir. Yakında görüşürüz, efendim.

-Birinci General Avelina'dan Başmelek İskender'e mektup

31

Titus'u aradığını fark edince yüzü kızaran Sharine yine de içeri adım atmadı. Tanae ya da kıdemli bir vampir komutanıyla konuşması, ona en iyi nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Tam o sırada gözü yeni inmiş bir meleğin kanatlarına takıldı, tüyleri kahverengiydi ama tanıdık bir vahşi mavinin küçük sıçramaları vardı. Tekrar gökyüzüne baktı; zamanı vardı. Telefonunu çıkarıp kendisini Illium'a bağlayacak numaraya bastı.

Telefonu açana kadar birkaç kez çaldı. "Enkaz kaldırıyordum," dedi, sesi biraz soluk soluğaydı ve terden ıslanmış saçları yüzüne dökülmüştü. "Galen diyor ki yumuşak olur, ama az önce yaptığım duvarı kaldırdığını görmek isterim."

Sharine gülümsedi, Tanae'nin oğluyla kendi oğlu arasındaki şakalaşmalara alışkındı. Oğluna Bluebell lakabını verenin silah ustası olduğuna dair belli belirsiz bir fikri vardı. "Galen New York'ta mı?" Onun Raphael'in Sığınağı bölgesinde olduğunu biliyordu.

"Raphael, Aodhan hariç hepimizi geri çağırdı." Sağ tarafa baktı. "Barbar! Annem seni soruyor, nedenini bilmesem de!"

Kare çeneli bir yüze yerleştirilmiş soluk yeşil gözler çerçeveye girdi; Galen'in koyu kırmızı saçları yüz hatlarının etrafına dağınık ve kalın bir şekilde sarkıyordu. "Leydi Sharine," dedi gülümseyerek, "bu Seni gördüğüme sevindim." Kız cevap veremeden kaşlarını çattı ve gri-beyaz kanatlarının ani telaşıyla gözden kayboldu.

Illium bakışlarını yukarı kaldırarak, "Bir melek büyük bir enkaz parçasına tutunamadı," dedi. "Galen'in elinde."

"Şehriniz ağır yaralı." Illium telefonu hareket ettirdiğinde Sharine bir kısmını görmüştü.

"Evet." Kasvetli bir onaylama. "Raphael'in yakmak zorunda kaldığı bazı bölgelerin zehirli olduğunu görüyoruz - görünüşe göre Lijuan'ın o yöne saldıgı böceklerle ilgili özel bir şey varmış ve zehirleri toprağa karışır."

Lijuan ve Charisemnon'un güce aç kötülüklerinin büyüklüğü onu şok etmeye devam ediyordu. "Bir çözüm var mı?"

"Bilim adamlarımız bunun üzerinde çalışıyor," dedi. "Ama şimdilik tüm bölge karantina altında. Aynı zamanda Bu sektörden yeraltı sularına veya nehre hiçbir şeyin sızmadığından emin olmak için durumu sürekli olarak izliyoruz. Ölmüş olsa bile, onun saçmalıkları bizi rahatsız etmeye devam ediyor."

"Batshitness "ın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bağlamdan yola çıkarak Lijuan'ı kastettiğini tahmin etti. Lijuan'ın diğer haberlerini dinlerken bir eksiklik fark etti.

"Aodhan'la hâlâ kan davalı mısın?" Bu işe yaramazdı. "Bir ölümsüz için bile hayatın garanti olmadığını artık biliyorsun. Bu kadar inatçı olma."

"İnatçı olan ben değilim." Sesi bebekken kalçasına yasladığı küçük çocuğa o kadar benziyordu ki gülümsedi.

"Aodhan'ın inatçılıkta sana denk olduğunun farkındayım." Kayıp yıllarına dair anıları sorunlu olmaya devam ediyordu ama Aodhan'ın kırık bir karanlığa gömüldüğü bir zamanda onunla saatlerce oturup resim yaptığını hatırlıyordu. O sisin içinde bile sevdiği küçük, sessiz, sadık çocuğun acı çektiğini biliyordu ve ona gitti.

"Ama ruh hali ne olursa olsun," dedi Illium'a, "çok tehlikeli bir durumda ve evinden çok uzakta. en çok sevdiklerini. Bana ona göz kulak olduğunu söyle."

"Elbette gözetiyorum," diye mırıldandı Illium. "Ona bir mektup bile gönderdim."

Evden gelen paket, en sevdiği şeylerle dolu.

Elena'nın sevdiğini söylediği korku filmi. Ama bana teşekkür edecek mi? Hımm. Muhtemelen her şeyi Suyin ile paylaşıyordur."

Sharine kaşlarını çatı, oğlunun sesinde böylesine cömertlikten yoksun bir ifade duymaya alışık değildi. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Yoğun bir sessizlik, ardından "Onunla bir ilgisi yok." Başka bir sessizlik, o kadar gergin ki acıtıyor. "Anne-"

Adam telefonu kapatınca eli telefona sıkıştı; kadın dizlerinin üzerine çöküp ona sırrını açması için yalvarmak istedi. Sesini zorlayan ve ruhunu inciten şeyleri ona anlatması için yalvarmak. Kaybolduğu onca yıl boyunca başkalarına güvenmek zorunda kalmış, sonra da sadece kendine güvenmek zorunda kalmıştı. Kadın Artık burada olduğunu ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağını bilmesini istiyordu.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin." Sesi sert ve boğuk çıkmıştı. "Şok olmayacağım ya da dehşete düşmeyeceğim. Seni çok seveceğim. zamanın sonuna kadar."

"O her zaman benim en iyi arkadaşım oldu," dedi Illium sonunda, sesinde okuyamadığı bir şey vardı ve gözlerinin yaşlı altın rengi uzak bir noktaya bakıyordu. "O kadar çok bekledim ki

Kendi kendine uyguladığı sürgünden çıkması için uzun süre bekledim, ama şimdi bunu yaptı, kanatlarını açtı ve beni terk etti geride."

Bir elini odasının dışındaki duvara koyan Sharine Illium'un bilmeden vurduğu darbenin altında sendeledi. Aodhan, Illium'un hayatındaki en önemli insanlardan birini değil, ikisini de kendi şeytanları yüzünden kaybettiğini anlamış mıydı?

Gözleri acıdı, zihninde hırsızlar kadar kalın iki küçük çocuğun görüntüleri çağlıyordu, biri Durum ne olursa olsun, diğeri ne yapmış olursa olsun, diğeri suçluyordu. "Oğlumu tanıyorum," dedi Illium'un dikkatinin dağılmış olmasına sevinerek tekrar konuşabildi.

duraksamayı fark etmeyecek kadar. "O küçük kalpli biri
değil,
ve arkadaşının mutluluğu bulmasını istemezdi, o yüzden
bana seni gerçekten üzen şeyin ne olduğunu söyle."

Titreyen bir nefes, rüzgâr uzun dakikalar boyunca onun tek cevabı oldu. "Geriye dönüp baktığımda, bu kadar büyük bir zarar görmemiş olsaydı hâlâ arkadaşım olup olmayacağını merak ediyorum. I

Acaba sonrasında çok ağır hasar gördüğü için mi arkadaşım olarak kaldı-" Sesi titreyerek sözünü kesti tekrar birkaç saniye boyunca.

Geri döndüğünde sesi o kadar kısıktı ki fiziksel acı çekmesine neden oldu ve ona bakmadı. "Her zaman en iyi arkadaşım olarak gördüğüm adamın beni, unutmaya çalıştığı geçmişine bağlayan bir ağırlıktan başka bir şey olarak görüp görmediğini merak ediyorum."

Kalbi, çok şiddetli seven oğlu için kırıldı. "Sığınaktan kalkıp Lumia'da seninle buluşması için ihtiyacın olan tek bir kelime yeterliydi," diye hatırlattı ona. "Bunu yapmak zorunda değildi."

"İşte bu kadar anne." Illium başını kaldırdı, gözleri sert ve sıcaktı; gergin durumlarda yapma alışkanlığı olduğu gibi tüm vücudunu sıktığını anlayabiliyordu. "Aodhan sadıktır ve borcunu öder ve eminim bana karşı bir borcu olduğuna inanıyordur - çünkü bu kadar uzun süre bekledim, çünkü ondan asla vazgeçmedim.

"Zorunluluğa dayalı bir arkadaşlık istemiyorum." Öfkeli, incinmiş kelimeler, yüzü kızarmıştı. "Eğer aramızdaki bağı koparmak istiyorsa, aramıza mesafe koymak yerine bunu bana söylemesini isterdim."

Kaybolmuş hissediyordu. Zamanın pek çok parçası kayıptı ya da

kafasından bulanıklaştı. Aodhan'ın kendisini evinin gölgeli karanlığına kilitletiği yıllarda, onu güneş ışığından uzakta tuttuğunu hatırladı.

gökyüzüne karşı kayan yıldız. Onu saatlerce salladığını ve ona bunu yeneceğini söylediğini hatırlıyordu.

ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu Illium'dan bile yüz çevirecek kadar inciten şeyin ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Ama bildiği bir şey vardı: "Lumia'da tanıştığım Aodhan kimsenin aptalı değil. Sana inanarak ona kötülük yapma.

onu kendisinden daha iyi tanıyor - sanırım
Sonsuzlukta ilk kez kendini tanıyor." Bu konuda o ve Aodhan
birbirlerinin aynasıydı.

"Ya dönuştüğü adamın benimle hiçbir şey yapmak
istemediğine karar verirse?" Çiğ kelimeler Illium'un
acısını kanattı.

"O zaman gitmesine izin vereceksin," dedi sessizce, eli
göğsünde yumruk olmuş ve bakışları onunkilere
kilitlenmişti. "Özgürlük ve aşk iç içedir. Ve sen, benim mavi
kanatlı oğlum, sen
tanıdığım herkesten daha derinden seviyorum."

Adamın yutkunmasının sertliğini neredeyse duyuyordu.

Kadın

Aodhan için yaptığını hatırladığı gibi, onu kollarıyla ve
kanatlarıyla sarmak için orada olmayı diledi. Hepsi
Geniş omuzları ve onunkini gölgede bırakan boyuyla çok
sessiz, çok sertti ama onu reddetmemiştir.

Nazik sözler mırıldanarak onu kucağına almış ve başı
kucağında, vücudu kısmen kanadının altında olacak şekilde
yatabileceği bir yere götürmüştü. O büyük, güçlü bedende
çok fazla acı vardı, kendi kanatları gevşekti ve yüzü
ifadesiz. Ölüm sessizliğine bürünen pırıl pırıl çocuk için
bunu yaptığına dair anı üstüne anı.

"O zamana kadar," dedi, "onu tüm gücünle sev. Aodhan
bir gün kalbini paramparça edebilir ama kanatlarını
açmaya başladığı bu kritik dönemde, onu bir kez olsun
hayal kırıklığına uğratmamış bir dostun desteğine ihtiyacı
var." İzdirap

İçinden böyle bir tavsiyede bulunmak geliyordu ama
arkadaşının ona ihtiyacı olduğunda yanında olmazsa
oğlunun kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Bir başka anı parıltısı, bu seferki sise bağlı. A
Yetişkin Illium'un omuzları çöktü ve kanatları Aodhan'ınki
gibi gevşedi. "Çok uğraştım anne," diye hıçkırdı, "ama onu
bulamadım. Çok uzun zamandır onu bulamadım.
Artık sahip olduğumuza göre ..." O kadar şiddetli bir ürperti
ki

kemiklerini sızlattı. "Bize geri dönüp dönmeyeceğini
bilmiyorum. Ona yapılanlardan sonra iyileşip

iyileşmeyeceğini bilmiyorum."

"Benim güzel oğlum," dedi hafızasının dalgasıyla,
"sen hiç sınırsız sevmedin. Şimdi başlama."

Sevdiğiniz şeyi kaybetmekten korktuğunuz için kim olduğunuzu değiştirmeyin."

"Keşke yeniden çocuk olabilseydim, öpücüklerin her acıyı iyileştirirdi."

"Titus'un topraklarındaki misafirliğim sona erdikten ve Lumia yeniden iyi bir şekilde çalışmaya başladıktan sonra seni görmeye geleceğim." O da Çünkü hiçbir çocuk annesinin sevgisi için çok büyük değildir.

"Anne."

"Evet?"

"Tekrar uyandığına sevindim. Seni çok özledim."

Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra kalbi sızlayarak orada durdu ama henüz işi bitmemişti. Kontrol etmesi gereken birden fazla çocuk vardı.

"Eh-ma." Aodhan'ın hayret dolu sesi Sharine'e her zaman hitap ettiği sevgi dolu terim. "Telefondasın!"

"Evet," dedi, onun hayatta ve iyi olduğunu duyunca gülümseyerek.

"Bu yeni çağa katıldım." Rüzgârın sesini yakalayarak, "Havada mısın?" diye sordu. Bu, onunla yüz yüze konuşmak yerine neden sadece sesiyle cevap verdiğini açıklıyordu.

"Gece devriyesi," dedi ona. "Bu manzarada büyük bir sessizlik var, ama ensemde bir kaşıntı hissediyorum. Lijuan'ın bize bir sürpriz daha bıraktığını hissediyorum."

Sharine doğruldu; Aodhan her zaman sezgileri güçlü biriydi. "İçgüdülerini dinle."

"Yapacağım," diye söz verdi. "Başta, beni bir başıma bırakmalarını istememiştim.

Başmelek Suyin sınıra giderken kalenin sorumluluğunu üstlendim ama şimdi bundan memnunum."

"Desteyiniz var mı?" Çin'in kuvvetleri yok edilmişti ve ülke görünüşe göre Yeniden doğdular ama sınırdaki çocuklar için çok fazla yardım birliği tahsis edilmemişti.

"İskelet bir filo. Ancak Leydi Caliane'nin ana filosu gerekli olması halinde yardım etmek üzere tetikte bekliyor." Bir süpürme

rüzgar bir dönüşü işaret ediyordu. "Nasılsın, Eh-ma?"

"Titus'tan sağ kurtuldum."

Uzun süre sessiz kalan bir kahkahanın ardından daha tereddütlü sözler geldi. "Illium ile konuştun mu?"

"Az önce. O iyi." Ne kadarını söyleyeceğini düşündü, müdahale etmemeye karar verdi, çünkü artık büyümüşlerdi. Ama tavsiyelerde bulunabilirdi; bu annelik ayrıcalığıydı. "İkinizin arasının hâlâ açık olduğu izlenimini edindim."

Daha önce Aodhan'ın çıkardığını hiç duymadığı derin bir ses. Bu daha çok Titus'un işine geliyordu. "Tanıdığım en inatçı insan o."

Dudakları kıvrıldı, kalbi daha az acıdı. Bu, bir dostluktan ayrılmaya çalışan bir adamın sesi değildi. "Kurabiyeleri çaldığına dair yeminler ettiğini hatırlıyor gibiyim. Suçlu yüzünde kırıntılarla orada oturuyordu."

Ani, göz kamaştırıcı bir kahkaha. "Çok fazla şey biliyorsun sırlar." Adam bu konuda başka bir şey söylemedi ve kadın da konuyu kapattı - tarafsız bir bölge olmalıydı, böylece her ikisi de sözlerinin daha ileri gitmesinden endişe etmeden onunla konuşabilirdi.

Bunun yerine, evden bu kadar uzakta nasıl olduğunu sordu ve anlatacağı her şeyi dinledi. Daha sonra balkonda durdu ve endişelendi. Eğer Lijuan arkasında son bir korkunç hediye bıraktıysa, Aodhan bunun merkez üssündeydi. Ama çocukluğundan farklı olarak, onu tehlikeli bir uçurumdan geri çekemezdi.

"Karnınızı doyurdunuz mu?" Avludan gelen gürültülü bir soru.

Elini kalbine götürerek balkonun kenarından baktığında, gömleksiz Titus'un ellerini kalçalarına dayamış, başını arkaya eğerek ona baktığını gördü. Şüpheli bir şekilde iyi dinlenmiş görünüyordu ve yüzündeki sırtıştan anlaşıldığı kadarıyla neşesi yerine gelmişti.

Bunu neden bu kadar çekici bulduğunu bilmiyordu.

"Shari! Bekliyorum!"

"Ve kafana bir şey düşürebilecek durumdayım!"

Başını geriye atarak güldü. Sonraki sözleri aklındaydı, sesi yankılı ve güzeldi. Ben yemek yiyeceğim. Bana katılacak mısın, yoksa dilinle bıçak mı fırlatacaksın?

O izlerken, adam yukarı ve kendi balkonunun sağına doğru uçtu. Hareket halindeyken çok güzeldi ve yere indiğinde kızardı ve neredeyse onu bakarken yakalayacaktı. "Sharine?"

"Geliyorum."

Odaları onunkinin hemen yanında olduğu ve kapısını açık bıraktığı için kapıyı çalmadan içeri girdi. Onun özel odasından ne beklediğini bilmiyordu ama bu giriş bölümü sıcacıktı, toprak renginde kocaman bir kilim ve aynı derecede büyük ve rahat koltuklar.

Kullandığı silahlar dışında hiçbir şeyin keskin kenarı yoktu.

duvarlara monte edilmişti. Hepsi farklı zamanlardan ve yerlerden, benzersizdi. Ayrıca bu duvarlarda sanat eserleri de vardı ve bu toprakların canlı kalbinden bahseden resimlere yönelmişti. Özellikle bir tanesi dikkatini çekmişti; tekstil üzerine mürekkeple yapılmış.

Aynı toprak ve gün batımı tonları, odasının bu kısmına da hâkim olmuştu.

"Sanat takdiri bekleyebilir." Titus balkona açılan geniş kapı aralığında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını bükmüştü. "Gel Shari, yemek soğuyacak."

Tek bir bakışta ateş basması tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Orada öylece dururken, avludan gelen ışık vücudunu aydınlatırken ve teni sağlıklı parlarken

Üzerine giydiği kolsuz koyu kahverengi tuniğin altında, genç bir kızken kurduğu fantezilerin vücut bulmuş haliydi -Hâlâ tutkulu bir çekimin aptallığına inandığı ve hızla çarpan bir kalbin heyecanı için yaşadığı zamanlar.

Karşısında duran adamın yüz ifadesi samimi bir hal almıştı... ve kadın, odanın karşısına geçip ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona dokunmaya karar verirse onu reddetmeyeceğini biliyordu.

Ağzını onunkine dayadı, ellerini göğsünün kaslı çıkıntılarına dayadı.

Kanı bala dönüşürken bile, bunun olmadığını biliyordu. sadece fiziksel, aralarında kök salmış olan şey. Yerleşim yerine giderken ve dönerken birlikte geçirdikleri günler, birbirleriyle konuşarak geçirdikleri saatler, ilişkilerini temelden değiştirmişti.

"Sanatı takdir etmek için her zaman zaman vardır," dedi ama ona doğru yürüdü - sanatın içine saklanma eğiliminin her zaman bilincinde olmak zorundaydı. Sanat güvenliydi. Sanat talep etmezdi. Sanat size midenizde kor ateşler yakacak şekilde bakmazdı. Ve sanat, insanların sizi incittiği gibi incitmezdi. "Ama ben açım."

Titus geçebilmesi için vücuduna bir açığı verdi ve kapı geniş olmasına ve onu engellemek için hiçbir girişimde bulunmamasına rağmen, onun vücudu olan güç ve ısı duvarı tarafından dövüldüğünü hissetti. Omurgası kaskatı kesilmişti, kanatlarının dışarı çıkarken onu fırçaladı.

Eğer bir erkekten etkilenmesi gerekiyorsa, bu neden bu kadar büyük, küstah ve güzel biri olmak zorundaydı? Artık mesele onu Aegaeon'la kıyaslamak değildi. İkisi de yüzeysel benzerlikleri vardı ama aptal değildi; Titus'un kalbini görmüştü ve bu kalp Aegaeon'unkinden çok daha büyüktü.

Hayır, Titus yüzünden, onun kim olduğu yüzündendi - eğer içeri girmesine izin verirse bu adam onun hayatında bir iz bırakacaktı ve Sharine Zaten içinde çok fazla yara izi vardı. Kısacık bir zevk dilimi için bir başkasını riske atmaya değip değmeyeceğine karar vermesi gerekiyordu.

Hiçbir zaman sonsuza dek sürecektik sözler vermedim. Kollarıma gelen her kadın sadece zevk ve şefkat sunduğumu anlar.

Sharine sonsuza dek yaşamak istemiyordu, bir daha kalbini açacak kadar güvenebileceği bir yerde olacağından emin değildi. Ancak diğer taraftan, kısa süreli kaçamaklar için yaratıldığından da emin değildi.

Nereden biliyorsun? diye sordu son zamanlarda giderek daha da geveze olan parçası. Sanki hiç denemişsin gibi. Risk al, Titus'la dans et. Sen güçlüsün. parçaları toplamaya yetecek kadar - tabii ortada toplanacak bir parça varsa.

Bir zamanlar olduğun kişi değilsin, Sharine. Risk al.

32

Titus onun için sandalyesini çektiğinde, kadın kaşlarının çatıldığını gördü. Onu fark etmiş miydi? Rahatsızlık ve belirsizlik mi? Bundan daha iyi bir misafir olmayı umuyordu ama Titus, öğreniyordu ki dünyanın çoğunun fark ettiğinden daha hassas; asla Köylülerin zihinlerini silmek için kendini hazırlarken verdiği iç mücadeleyi unutabilir miydi?

"Açlıktan öleceğimizi görüyorum." Masa, hepsi dumanı tüten ve mis gibi kokan tabaklarla doluydu ama bu yorumu yapmasının nedeni bu değildi; Titus'un sessizleşmesinden ve onun alaycı ya da kuru sözlerine karşılık vermekten kendini alamamasından hoşlanmadığını fark etti, onun ruh halini bozmak için kullanacaktı.

"Size söyledim, açım ve bir başmeleğin sarayını beslemek için işe girmiş ama şimdi birlik yemeklerini yöneten bir aşçım var. Adam kendine yardım edemiyor," diye homurdandı ve bir tabak aldı. "Bunu dene. Beğeneceksin."

Ruh halinin açlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederek bir kaşık aldı. Adam tabağındaki küçük miktara bakınca gözlerini devirdi. "Bütün yemekleri tatmak istiyorum ve

İlkinde tıka basa doyarsam bunu yapamayacağım."

En ufak bir ikna olmuş görünmeyen adam, yine de kendi payını vermeye başladı.

kaşık dolusu. Dilinin üzerinde bir dizi taze ve parlak tat çiçek açtı. Boğazının derinliklerinde inleyerek yukarı baktı. "Haklıydınız demiyorum ama belki de daha fazlasını almalıydım."

Kaşlarını çatarak göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Nefesi kesilirken bile. Adam çok güzeldi ve onu bir pervane gibi ateşe çeken bir sıcaklığı vardı.

Bir kadından diğerine geçse de, ilgisinde dürüsttü. Yalan söylemedi ve yanlış vaatlerde bulunmadı.

Bıraktığı herhangi bir iz, zalimlikle atılmış bir iz olmayacaktı. "Çok fazla düşünüyorsun." Bir başka aromatik kaşık dolusu tabağına koydu. "Ye. Yolculuğumuz sırasında yiyeceğinden vazgeçtin ve karanlık çöker çökmez yine gökyüzünde olacaksın."

Midesi guruldamak için o anı seçti.

Titus kahkaha attığında, ses gürleyen bir neşe dalgasıydı, kendini ona katılırken buldu, kan dolaşımında zevk kıvılcımları vardı. Onunla birlikte gülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Ama Titus'la birlikte olmak... evet, Titus ona kendini iyi hissettiriyordu. Onu çileden çıkarıp kızdırabilirdi ama hiçbir zaman kendisini değersiz ya da önemsiz hissetmesine neden olmadı.

Sonraki on beş dakika boyunca dostça bir uyum içinde yemek yediler, birbirlerine tabaklarını uzattılar ve mideleri doyana kadar ondan biraz, bundan çok yediler. sohbet etmek mümkündü. Tabağını yeniden doldururken, "Uyudun mu?" diye sordu.

Adamın uzun zamandır doğru düzgün yemek yemediğini anlayabiliyordu; elmacık kemiklerinin keskinliğinden, gövdesinin ince zayıflığından bunu görebiliyordu. Bu şekilde de olabilirdi.

Çok sıcak yandıklarında ani bir fiziksel değişimle inanılmaz derecede güçlüydüler.

Ve Titus bir süre daha bu tempoda koşmaya devam edecekti.

Özellikle sevdiği bir yemeği alıp uzattı. Bir daha asla bir erkeğe hizmet etmeyecekti, ama o insanlarıyla ilgilenen bir kadındı ve

Aegaeon'un doğasının bu parçasını çalmasına izin verdi - özellikle de buna izin verirse Titus'un onu ağzına kadar besleyeceği düşünüldüğünde.

Yanaklarında oluşan kırıksıklıklar ve gözlerindeki ışıkla Titus tabağı kabul etti. "Asante, Shari."

Dili tanımakta hiç zorlanmadı. "Bir şey değil."

"Uyudum ve sen haklıydın, bunun için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "'Sana söylemiştim' deme. Kız kardeşlerimden bunu yeterince duyuyorum."

"Neden kız kardeşleriniz hakkında daha fazla şey duymadım?" Gündelik dedikodulara pek kulak asmadığı doğrudur ama

Bir başmeleğin ailesini duymuş olması gerekirdi.

"Muhtemelen çok daha yaşlı oldukları içindir." Bir kadeh uzun bir bira içti. "Sanırım bizi tanımayanlar aramızda bu kadar yaş farkı varken

Yakın." Bir sırtıma. "Sanki birinci general kişisel aile filousunda tam uyum dışında bir şeye izin verecekmiş gibi."

Dudakları kıvrıldı. "Annenle çok gurur duyuyorsun."

"Evet." Tabağına bir parça et koydu. "Şu anda uyuyor olmasından da memnunum. Bir erkeğin birkaç bin yılda bir anneliğe ara vermesi gerekir. Tabii kız kardeşlerimin de bu işi üstlenmesiyle daha iyi durumda olduğumdan pek emin değilim."

Büyülenmiş bir halde onun devam etmesini bekledi.

"Kesin olan bir şey var ki, her ne kadar başkaları tarafından çok sevilen parlak bir general olsa da, annemin uyandığında orduma katılmasına hiçbir koşulda izin vermeyeceğim," diye ekledi.

karanlık. "Muhtemelen bana tüm stratejilerimin yanlış olduğunu söyler ve neden gömlek giymediğimi sorardı."

Sharine gülmek istedi ama bu anı bozmak istemiyordu.

"Alexander uyandığı anda onu kollarını açarak geri almaya hazır ve oraya vardığında, manyetik varlığıyla sarayının yarısını öldüreceğine şüphe yok." Kocaman bir sırtış, güneş parlak bir güçle ona çarpıyor. "Bana miras kalan

ondan cazibe. İkimiz de talipleri sopayla kovmalıyız."

Sharine gözlerini kıstı. "Bir kez daha, alçakgönüllülüğün beni kör etti."

Onun kuru yorumu adamın sırtışını daha da derinleştirdi ve midesini bulandırdı. Çünkü adam pişmanlık duymuyordu, parlaktı ve seviyordu. En çekici şeylerden biri de buydu.

Titus hakkında. Kız kardeşleri ve annesi hakkında mırıldanıyor olabilirdi ama onları sevdiği, kalbinde neredeyse görebildiği bir mum aleviydi.

"Babam annemle geçirdiği zamanlardan o kadar etkilenmiş ki ben yedi yüz yaşımdan beri uyuyor." Bir kıkırdama. "Uykuya dalmadan önce bana annemin onu yıprattığını ve bunun muhteşem olduğunu söyledi. şimdi iyileşmek zorunda."

Dudakları seğirdi, adam çok bilinçli bir şekilde kötü davranıyordu.

Gözleri parlayarak ona baktı, öne doğru eğildi. "Onunla yetmiş beş yıl kadar kaldı. Elli yıl içinde çocuk sahibi oldu."

Kalbindeki gölgeler, çocukluğu boyunca birbirine bağlı olmayan ebeveynlere sahip başka bir küçük çocuğun anıları. "Annenle birlikte mi büyüdün?"

"Annem, babam, kız kardeşlerim, onların aşkları, hepsi." İnledi. "Babam annemin hemen yanında bir ev satın aldı ve böylece onlar artık sevgili olmadıktan sonra bile bir aile olduk." Sesinde daha fazla sevgi, açık ve gururlu. "O da bir savaşçı ve aralarında, uçmadan önce bana nasıl kılıç kullanacağımı öğretiler."

Gölgeler, sesinin yakıcı sıcaklığı altında yanıp kül oldu. "Böyle bir anneye sahip olan kardeşlerinden daha fazlası savaşçı olmalı."

"Annemiz bize her zaman doğamıza sadık kalmamızı, yürümeyi seğtiğimiz yolda dürüst olmamızı söylerdi." Yine her kelimesinde sevgi ve saygı vardı. "Zuri ve Nala İşkender'in ordusunda filo komutanları. Charo'yu biliyorsun.

Phenie bir müzisyen."

"Oh!" Nefesi kesildi. "Phenie mi? Kız kardeşin Phenie mi?" Melek türünün en ünlü arpçılarından biri. "Tanrım, Titus, yetenek senin içinde güçlü ve şiddetli aile."

"Ne kadar çok arp müziği dinlemek zorunda kaldığımı biliyor musun?

Büyüyor musun?" Adamın iniltisi kadının kemiklerinde titreşti. "Bana her bebek bakıcılığı yaptığında, harp, harp, harp. Phenie, küçük kardeşi olan vahşi canavarı yatıştırmaya çalıştığını söylüyor, sürekli mobilyaların üzerine atlıyor ve uçuyordu. ve balkonlardan atlamak."

Adam dirseğinin dibindeki bira fıçısına uzanıp başını hafifçe arkaya eğerek uzun, sert yutkunmalarla içerken kadının ağzından kahkahalar döküldü.

Boğazı hareket etti, tendonları derisine karşı güçlüydü.

Ayak parmakları kıvrıldı ve midesi sıkıştı, kendi tankardını aldı ve bir yudum içti. Çok güçlüydü, bağırsaklarını yakıyordu. Ama bu hoşuna gitti, zihnini temizlemesi hoşuna gitti.

ve onu kendine getirdi. Titus tankardını yere bırakıp elinin tersiyle ağzını silene kadar kadın kendini kontrol altına almıştı.

"Sanırım kız kardeşlerinizle tanışmayı çok isterim" dediğinde sesi boğuk çıkmıştı.

Titus dördünün de onu seveceğini biliyordu. Uzaktaki ve hayranlık duyulan Sinekkuşu'nu değil, şimdiki haliyle Sharine'i.

Yaşam ve enerji ile parlak ve ince ama

Kızın farkında olmadığı ama onun kesinlikle fark ettiği inkar edilemez bir duygusallık. Parmaklarını kadifeden ahşaba kadar farklı dokulardaki yüzeylerde gezdirmesi Kokuları içine çekme şekli, kendini bu duyguya kaptırırken gözlerinin yarı kapalı bir şekilde çırpınması ve bazen sanki ondan bir ısırık almak istiyormuş gibi onu izledi.

Titus hiç de isteksiz değildi. Sanatçının parmaklarının vücudunda iz sürmesini ve dokularını öğrenmesini istiyordu, onun çizimlerini düşündükçe sertleşiyor, sonra da

kokusu, ve ısırmaya gelince? Kızın alt kıvrımlarını kavrar ve onu yukarı kaldırırdı, böylece o ısırığı doğrudan ağzından alabilirdi.

Kadın şişenin içinde bir cehennemdi.

Ona bakan hiç kimse Titus'tan bin yıl daha yaşı olduğunu tahmin edemezdi.

Bağırsakları tekrar sıkıştı, omuzları kilitlendi. O Birlikte yemek yerken aralarındaki yaş farkını unutmuş, yaşadığı uzun hayatı ancak şimdi hatırlıyordu. Onunkinden çok daha uzun.

Birkaç yıl sonra melekler arasında böyle şeylerin önemi kalmamıştı.

Binlerce yıllık bir varoluşa sahip olsa da Sharine tüm niyet ve amaçlar için bir Kadimdi.

Sevilen ve saygı duyulan bir Kadim.

Onun sırtını okşarken kaşınmasına neden olan kişi.

Kapı aralığında yanından geçmişti ve kahkahaları okşayan eller gibi üzerinde dalgalanıyordu. Aleti de aynı kahkahaya ve onun aile hikâyelerini ilgiyle dinleyen kızın gözlerindeki ışığa tepki vermişti.

Onu zorladı.

Titus gerildi. Güçlü cinsel iştahları olan bir adamdı ama bu iştahları sıkı bir kontrol altındaydı. O sırada Annesini çok severdi, çocukluğundan beri onun erkekleri sikinden tutup sürüklediğini görmüştü, Titus'un o şehvet düşkünü erkeklere benzemeye hiç niyeti yoktu. Şimdiye kadar birlikte olduğu hiçbir kadın onun üzerinde böyle bir kontrol kurmaya yaklaşmamıştı.

Masanın üzerindeki tabaktan bir üzüm alan Sharine, onu içine koymak için dudaklarını ayırdı ve tüm vücudu ihtiyaçla mırıldandı. Aklının yarısı kolunu uzatıp tüm yiyecekleri yere döktü, sonra onu kaldırdı ve masaya oturttu, böylece onun yerine ziyafet çekebildi.

Dişlerini sıkarak sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Devriyeye geri dönmeliyim. Devriyeye geri dönmeliyim.

ve dinlenirken yeniden doğanların yuvalarını tamamen ortadan kaldırın."

Sharine ona delici bir bakış fırlattı. "Bilim adamlarınızdan yeniden doğan melek hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Henüz kesin bir şey yok." Kanatlarını gererek, "Sanatın üzerinde çalışmak istemiyorsan, kütüphanemi kullanabilirsin," dedi. Kızın öfkesinin fitilini ateşlediğinin farkındaydı ama yine de tehlikeye rağmen

ona sunulmuştı, duramazdı. Sharine ile kılıçları çaprazlamak çok cazipti.

Hançer gözleri, tam da planladığı gibi. "Charisemnon'un sarayını ziyaret etmek güvenli mi?"

Kanatlarını geri çekerek en çok sevdiği kişiye baktı. işbirlikçi olmayan misafir. "Neden oraya gitmek istiyorsun?" Onun bir filoyla birlikte gitmek isteyeceğini ve yeteneklerini sahada kullanabileceklerini düşünmüştü.

"Şimdi değil, aydınlık saatlerde," diye açıkladı. "Charisemnon'un sarayında bir şeyler aramak istiyorum. deneyleriyle ilgili notlar, diğer bilgiler gözden kaçmış olabilir."

Ayağa kalkarak bir elini sandalyesinin arkasına koydu. "Siz ve adamlarınız düşman bölgesini tehlikelerden temizlemek için savaşçı olarak gittiniz. Notlar ya da bir melek hastalığı hakkında bilgi ve ben bilgi avlama konusunda yeteneksiz değilim."

İçindeki her şey onu o yere gönderdiği için isyan etti.

Düşünmek için zaman ararken, göğüs zırhını ve diğer zırhlarını bıraktığı yere döndü. Bugün giydi, omuz, bilek ve sırt korumaları ile birlikte.

Savaşçıları yorgundu, halkı da aynı şekilde. Bazen bir sembol önemliydi. Kılıçlarını sırtındaki çapraz kılıflara sokarken bir karara vardı.

"Hastalık hakkında bilgi arıyorsanız," dedi, "büyük olasılıkla sınırdaki kalesinde olacaktır - savaştan önce bir süre orada saklanmıştı." Ağzı buruştu. "İyi bir müttefik olduğumu sanıyordum.

Hepimizin geleceğini bildiği savaş için kendini hazırladı."

"Evet, notlarını yakınında tutardı." Titus'un yüzünü inceledi. "Şerefsizliği hemen kabullenmemiş olman senin hakkında çok şey söylüyor, Titus."

Onun sözlerini bir kenara bırakarak, "Charisemnon'un sınırının havasını hangi çirkinliklerin kirlettiğini bilmiyoruz. kale."

"Benim yaşımdaki bir meleği öldürmek için yeterliyse," dedi soğukkanlılıkla, "o zaman dünyanın başı gerçekten belada ve bunu şimdi bilsek daha iyi olur."

Titus onunla aynı fikirde olmak istemiyordu ama kadın haklıydı. Başıyla onayladı.

* * *

Ama çığlık atan, yeniden doğmuş gaddarlara **karşı acımasızca** çalışılan **bir gecenin ardından şafak söktüğünde**, "Ben geride kalanlarla işimi bitirene kadar beklerseniz, size eşlik ederim," dedi.

Terli, kirli ve yorgun bir şekilde savaş alanının üzerinde Dev bir ruha sahip küçük kadın dudaklarını büzdü.

"Temizlenir temizlenmez gidersem bir güvenlik sorununa neden olur muyum? Önümüzdeki saatlerde bana sahada ihtiyacınız var mı?"

Ona yalan söyleyebilirdi ve o da farklı bir şey anlamazdı ama Titus yalancı değildi. "Hayır, filoların ve yer ekiplerinin çoğunu dinlenmeleri için evlerine geri gönderiyorum. şarj edin."

"Charisemnon'un sarayından ne haber?" diye sordu. "Halkınızın kıymetli dinlenme zamanını kesmek istemem. bir güvenlik detayı al."

Yine yalan söylemedi. "Kale güvende, bir Daimi Muhafız Filosu." Her zaman düşmanının üssünü daha kapsamlı bir şekilde araştırmak istemişti. "Bununla birlikte, iğrenç olmaya meyilli. Cesetleri kaldırdık ve ana katlara su püskürttük ama daha derin bir temizlik için zamanımız olmadı."

"Biraz dağınıklıktan korkmuyorum."

Hayır, değildi, diye düşündü, şenlik ateşi için yeniden doğmuş leşlerin yığılmasına nasıl yardım ettiğini hatırladı. "Sana muhafız filosundan bir savaşçı atayacağım. hiçbir şey kaçırmadım."

Titus'un adamları kaleyi baştan aşağı süpürmüşlerdi, Ama işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. . özellikle de Sharine'le, onda bir tepkiye neden olan bu melek.

ki buna hiç hazır değildi. "Ben olsam

"Sinekkuşu benim elimdeyken ona iyi bakmadığım için melekler başıma üşüştü."

"Ben saklanacak bir kalıntı değilim." Yanaklarında onu parlatan renk çizgileri vardı. "Ben de ait değilim kendimden başka kimseye. Kimsenin himayesinde değilim." Gözlerinde ateş, ah ne parlak bir ateş.

Onu haşladı. Ve kendini yakmak için açlık duymasına neden oldu.

Onun çenesini kavramak, bir öpücüğün başlangıcını başlatmak istedi. Cesaret ettiği için muhtemelen bıçağını ona saplayacaktı.

Çünkü bu kadın melek türünün kırılğan hazinesi değildi. O Sharine'di, uçarlarken onunla didişen ve ona yemeklerden ikinci kez ikram eden en çok sevdiğini fark etmişti. Şu anda bile onunla burun buruna duran bir kadın, o aşağı bakarken başını geriye doğru eğerek bakışlarını karşılıyordu.

Hareket ettiğini hatırlamıyordu, onun da hareket ettiğini hatırlamıyordu ama aralarındaki hava sıcaktan buharlaşmıştı. Bu delilikti, ama yine de başını eğdi ve dudaklarını yutan bir öpücük aldı. Daha ne olduğunu anlamadan eli kızın yanağının ipeksi tenini kavradı ve kızın elinin pazılarını kavramasının şokunu hissetti; tırnakları kızın pazılarını ısırdı.

mutlu olmadığına dair bir uyarıda bulundu.

Ama adam onu daha yakına çekip bir eliyle vücudunun alt kıvrımlarını okşarken, diğer kolunu sırtının üst kısmına doladığında bile öpüşmeye son vermedi ve sertleşmiş siki karnına doğru itiyordu. Kafası dumanlıydı, sarhoşluk doluydu, nefes alış veriş kesik kesikti. Ve arzuluyordu. Daha fazla, daha fazla ve daha fazla.

33

Ağzını çekip aralarına hava girdiğinde,
Göğüsleri kabarak birbirlerine baktılar. "Hayır,"
dedi çok kararlı bir şekilde.

Kadınları yeni keşfettiği gençlik yıllarından beri hiç
olmadığı kadar zihni bulanık olan Titus tepki vermedi. Sonra
kelime nihayet nüfuz etti ve havada otomatik bir "adım" geri
attı; güçle yanan bazı meleklerin aksine, o
istediği kadını almanın onun hakkı olduğuna inanmıyordu.

Beş çok güçlü kadın tarafından yetiştirilmişti, hepsine
çok saygı duyuyordu ve hepsi de başka birine saygısızlık
ederse kınından çıkarılmış bıçaklarla peşine düşecekti.
bir kadın. Annesi tiksintiyle uykusundan uyanırdı.

Hayır, Titus kadınları zorlamadı. Asla.

Ancak, doğru bildiğinden emin olmasına karşı bir kural
yoktu. "Bugünlük yok mu?" diye sordu, çünkü eğer
öyleyse

Bunu durdurmakta haklıydı. Ne yeri ne de zamanıydı.
Muhtemelen birliklerinin yarısını şok ederek komaya
sokmuştu bile.

Onu böyle bir aşinalıkla idare etmek. "Yoksa sonsuza dek
değil mi?" İkincisini sormak midesini bulandırdı ve
Bu ihtiyaç onu korkutuyordu ama yine de sordu.

Onun derisinin altına girmişti, yapamayacağı bir çapak.
. . .ve reddetmek istemedi. Elbette, böyle şeylere inansaydı,
onun üzerinde büyüçülük yaptığını söylerdi. Ama böyle
şeylere inanmıyordu ve bu yüzden bunun tamamen farklı bir
şey olduğunu biliyordu: iki kadın arasındaki bir yanma

Bir şekilde tutkuyla uyumlu olduklarını kanıtlayan karşıt güçler.

Nefes alış verişinin aynı kaldığını görmek onu memnun etti.

"Bugün için hayır." dediğinde onunki kadar kararsızdı. Adamın dudakları kıvrılmaya başladığında bile kadın tuniğindeki ve pantolonundaki tozları temizledi. "Kendimi herhangi bir erkeğe bağlamak gibi bir arzum yok ve sen de bu bağlardan uzak kalmak istiyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı, hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde şaşırmıştı. "Evet," dedi, çünkü elbette öyleydi. "Ben bir eş değil, bir sevgili arıyorum."

"O zaman daha sonra konuşuruz. uygunsuz." Sakin sözler, ama nefes alış verişi düzensizdi.

Titus onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bir an durup ona doğru yürüdü ve avucunu yanağına doğru kaldırdı. Böylece isterse geri çekilebilirdi.

O yapmadı.

Santim santim öpmek istediği teninin yumuşaklığını kucaklayarak, aynı anda hem yaşlı hem de genç olan esrarengiz gözlere baktı ve "Aramızda bir ateş olacak Shari," dedi. Nazik bir yangın da değil. "Yanmayı bekliyorum."

Kendini tanıyan bir kadının güveniyle uzandı ve adamın kanadının kemerini kavrayarak sıkıca aşağı doğru okşadı. Erotik zevk tüm vücudunu sarstı, onun kanı erimişti. "O zaman yanarız," diye fısıldadı ve elini bıraktı. "Karanlıktan uzak dur Titus. Biz bitmemiş bir iş, sen ve ben."

Onun dokunuşu tüylerinde bir damgaydı ve yarı yarıya onun sahip olduğu izleri görmeyi bekliyordu. teması kesti, parıldayan şampanya çizgileri bir başmeleğe sahip çıktı. "Eşliğiniz Charisemnon'un kalesinden yola çıktı." Sonra, onun için duyduğu endişe içini kemirse de, başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Sharine, Titus'un güçlü bedeninin şafağı yarmasını izledi.

gökyüzü, kalp atışları gök gürültüsü ve teni sıcaktı. Zırhının altın rengi onu güneşin bir parçasına, baş melek gücünün vücut bulmuş haline dönüştürmüştü. Halkı bu altın ateşin cazibesine kapılarak ona bakarken, etrafına sessizliğin çöktüğünü hissetti.

Bu sırada, parmaklarını zonklayan ağzına bastırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Daha önce hiç böyle bir öpücüğü paylaşmamıştı. İçinde için için yanan korlar Ağzı onunkine dokunduğu anda alev aldı ve ikisini de ateşten kanatlarla sardı.

Ellerini onun kaslı bedeninde gezdirmek, dudaklarını vücudunun sıcak ipeğine bastırmak, onu keşfetmek istemişti.

doğal ve doğru hissettiren bir bedensellikle. Sanki talep edip de onun veremeyeceği hiçbir şey yokmuş gibi. ve onun açlığını yatıştırmak için veremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Afrika'nın Başmeleği olan doğanın gücünden uzaklaşarak, başarabildiği en yüksek hızla kaleye geri uçtu. Hızla yıkanıp temiz kıyafetler giydikten sonra hızlıca bir yemek yemişti ki kanatlarının sesini duydu

Balkon.

Odasından çıktığında ince yapılı bir kadın savaşçının kendisini beklediğini gördü; saçları başının etrafında koyu siyah bir hale oluşturunuyordu, kanatları serin bir şeftali tonundaydı.

Teninde ise Sharine'in devam etmekte olan çalışması için elle karıştırdığı bir pigmentin altın sarısı kahverengisi vardı.

Savaşçının gözleri de aynı kahverengiydi ve keskin bakışlıydı. Gür dudakları yumuşak bir kontrpuan oluşturunuyordu. Olağanüstü güzeldi.

"Hanımefendi." Derin bir selam. "Ben Kiama. Efendimiz beni size Kuzey sınırındaki kaleye kadar eşlik etmem için görevlendirdi."

Sharine, Titus'un zihnine uzanarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Adam onu duyduğunu belirtince, "Kiama'nın ne aradığımı bilecek kadar kıdemi var mı?" diye sordu.

Sınır garnizonuna komuta ediyor.
güven ve itimat. Sesi yankılı ama mesafeliydi, dikkatinin başka yerde olduğu belliydi. Hemen geri çekildi, eğer yeniden doğanlardan biriyle uğraşıyorsa onun dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Dikkatini tekrar genç kadına verdi - gerçi
Sharine kadar yaşlı olduğunuzda gençlik göreceli bir terimdi.

-"Charisemnon'un laboratuvarlarını ve bilgi saklamış olabileceği her yeri aramak için mahkemesine gidiyorum. Melekleri ölümcül şekilde yaralayabilecek bir enfeksiyon üzerinde çalıştığına dair kanıtlarımız var."

Kiama'nın gözbebekleri parladı, yoğun ve sevimli kahverengiye karşı bir gece patlaması. "Anlıyorum. Şimdi uçuyor muyuz?"

"Evet. Malzemeye ihtiyacımız olacak mı?"

"Bölüğüm kale garnizonunda konuşlanmış durumda - tamamen dolu."

Bununla birlikte, ikisi gökyüzüne doğru havalandılar.

Yolculuk uzun sürmedi. Aralarındaki ezeli düşmanlık göz önüne alındığında, iki başmelek en büyük her birinden sınır boyunca ağır tahkim edilmiş kaleler Birini diğerinden göremezdiniz ve ikisi de sınırın kendisinde değildi, ama kanatlı varlıklar için hızlı bir yolculuktu.

Sonuç olarak -ve uzun gecesine rağmen- Charisemnon'un eski kalesinin avlusuna indiklerinde Sharine'in yorgunluktan bitap düşmesine imkân yoktu. Titus'un kalesinden farklı olarak, bu kale geniş bir alana yayılmış olsa da şehir yoktu.

etrafında. Manzaranın yeşili içinde muhteşem bir izolasyon içinde oturuyordu.

Doğa, taş yapının üzerinden yavaş yavaş geçmeye başlamıştı bile.

terkedilmiş. Sarmaşıklar çatıya yayılmış ve aşağı sarkıyordu. Saçaklardan, kule penceresinin oluşturduğu oyuğa bir kuşun yuva yaptığını görebiliyordu. Biraz daha zaman tanırса bu ölümsüz gücün sembolü sanki hiç var olmamış gibi manzaranın içine geri çekildi.

Avludan geçerken kuru yapraklar ayaklarının altında ıtırırdadı ve kedilerin sinsi vucutlarını gördü dolaşıyorlardı. Görünüşlerine ve sağlıklarına bakılırsa ya besleniyorlardı ya da terk edilmiş her yeri kısa sürede istila eden haşaratla ziyafet çekiyorlardı.

Kiama, hızlı bir yardıma ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı, adamlarından birinin arkalarından gelip avlunun dışında nöbet tutmasını ayarlamıştı bile. "Bu Bu senin için kalıcı bir görev mi?" Sharine, Titus'un bir savaşçıyı neden bu kadar dikkatli gözlerle izlediğini merak ederek ona sordu.

Evet, belli belirsiz bir topallaması vardı. Ama bu eğitimli bir savaşçı için hiçbir şey ifade etmiyordu. Topal ya da değil, Kiama hâlâ ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu ve savaşta bir derviş olduğuna şüphe yoktu.

"Hayır, bir haftalık uzatmalar yaparız. Benim blğm daha sonra efendinin yanında savaşmaya geri dönerken, başka bir bölük dinlenme fırsatı bulur. Gerçekten, Leydi Sharine, ben olsam Beni bu direğe gömmeye çalışsaydı, efendinin kendisine meydan okurdum." Bacağını gösterdi. "şu haliyle, yaramı iyileştirmek için bir hafta yeterli olacaktır - yeniden doğanlardan biri neredeyse bacağımdan."

Sharine, Kiama kalenin ağır metal kapılarına gittiğinde yardım etmeyi teklif etmeyecek kadar savaşçı gururunu iyi anlıyordu. Burada, bu savaş kalesinde bile, kapı sadece pratik değildi; Charisemnon'un tüm ihtiyaıyla yer aldığı savaş sahneleriyle oyulmuştu. Bu oymalardan küflü bir yağmurla tozlar dökülüyor, Kiama onlara erişim sağlamak için kolları çevirmeye başladığında metal inliyordu.

Kiama son kolu kaldırırken gece kadar siyah, meraklı bir kedi dolaşıp onu izledi. Kapı sallanıyor ve i çekiyor gibiydi, Kiama'nın saçlarını kaplamak için daha fazla toz düşüyordu.

Titus'un ölümünden beri buraya kimsenin gelmediğinin kanıtı.

insanlar onu kapattı. Ölümsüzlük açısından çok uzun bir süre olmamıştı ama bu evre affetmezdi. Ve doğa da nazik bir hanımefendi değildi.

Kiama soldaki kapıyı iterek açtı, ağır metalin acı veren gıcırtısı Sharine'in kollarındaki küçük tüylerin uyarıyla titremesine neden oldu.

Kedi tısladı ve sinsice uzaklaştı.

"Eh," dedi, "yeniden doğan dramatik bir giriş yapmak isterse, şimdi tam zamanı."

Kiama, kılıcı çoktan elinde, sertçe konuştu. "Küstahlığımı mazur görün leydim, böyle bir şaka için çok erken."

Sharine utanarak hemen özür diledi ve ardından gerçeği itiraf etti. "Yersiz konuşuyorum çünkü buna hiç gerek olmamasına rağmen içgüdüsel bir korku hissediyorum."

İfadesi gergin olan Kiama başını salladı. "Bunu temizlemeye yardım ettim her türlü tehdidin kalesi ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Kötülük buranın duvarlarına sızmış. Karanlık yaşıyor burada."

Duygu yüklü, basit ve güçlü bir ifade. "Bir kısmını gördün mü?" diye sordu nazikçe.

"İki yüz yıl önce Charisemnon'un sarayının bir parçasıydım." Başını çevirerek dış kaldırım taşlarına tükürdü. "Aynı baş meleğe hizmet etmek ailemin bir sadakatiydi. Hem annem hem de babam Charisemnon'un değiştiğini ve kılıçlarını ilk kuşandıkları baş melekten çok farklı bir şeye dönüştüğünü görseler bile ona sadık kaldılar."

"Keşke özgürce konuşabilseydiniz," dedi Sharine Kiama dudaklarını aniden düzleştirdi ve konuşmayı kesti. "Uzun yıllar dünyadan uzak kaldım ve bu tür şeyler hakkındaki bilgim sınırlı. Söylediklerinizi asla ailenize ya da başkalarına iftira atmak için kullanmayacağım."

Dikkatli bir bakış, savaşçı onu tartıyordu. Sharine, Titus'u böyle bir başka kendine sahip olduğu için daha da çok seviyordu

Kendine güvenen bir kadındı. Kiama, Sharine'in sözünü kabul ederek başını salladığında da derin bir gurur hissetti... onur sahibi olduğunu kabul ederek.

"Charisemnon her zaman gücü seven, güzelliği seven bir adamdı," dedi genç komutan, "ama bir noktada içinde bir şeyler dönmeye başladı. Çizgileri aşmaya başladı. Özellikle de kendisine bakan herkesin hayatı üzerinde gücü olan bir başmelek tarafından."

İkisi birlikte içeri girdiler, Kiama hikâyesine devam ederken bile gözleri tetikteydi. "Buna dayanamadım ve genç kadınları evlerinden almak ya da yoksullardan ondalık almadıkları için cezalandırmak gibi emirlere uymayı reddettim. Bu yüzden annem ve babamla kavga ettim ve sonunda ayrıldım. Ya bu olacaktı ya da idam edildi."

Sola doğru ilerleyen Kiama, parmaklarını giriş holünü yumuşak bir ışıkla dolduran bir düğmeye dokundurdu. pencerelerden gelen gün ışığı. Aynı anda açık kapıların arkasından bir kanat fısıltısı geldi, Kiama'nın bölüğünden bir savaşçı nöbet tutmaya geldi.

"Ailem onu savunurken öldü, o pislik yarattığı Kiama soğuk ve sert bir sesle, "Ondan ömrümün sonuna kadar nefret edeceğim," dedi. "En sevdiklerimle kalan zamanımı çaldığı için ömrümün sonuna kadar ondan nefret edeceğim."

İhanete uğramış ve öfkesini kendine saklamış bir kadın olarak Sharine bunu anlıyordu. Ama bir anne olarak ikiye bölünmüştü. Aynı annelik içgüdüğü onu konuşmaya zorladı. "Başıma böyle bir şey gelirse, oğlumun hayatını kalbinde nefret besleyerek geçirmesini istemeyeceğimi biliyorum. Nefret, en az güç arzusu ya da kıskançlık kadar zehirleyicidir."

Komutan Kiama gözleri parlayarak ona baktı. "Tüm saygımla leydim, duygularım bana ait."

Sharine gülümsedi. "Evet, çocuğum. Ama ben bir anneyim ve korkarım ki işleri daha iyi hale getirmeye çalışmaktan kendimizi alamıyoruz."

Kiama uzun bir süre ona baktıktan sonra Dudaklarının hafifçe yukarı doğru çekilmesine teslim oldu. "Çizginin karşıt taraflarında olsak bile, annem Bana mesajlar göndererek yaralarımı iyi baktığımdan ve iyi beslendiğimden emin olmamı istiyordu."

Sharine güldü ama öylece bıraktı. Diğer kadının nefreti ve öfkesi henüz yeniydi, yarası tazeydi. Kaybıyla yüzleşmesi zaman alacaktı. Hayatını nasıl yaşamak istediğine karar verdi. Ancak söyleyecek bir şeyi daha vardı. "Umarım bana bir dakika daha izin verirsiniz."

Kiama başıyla küçük bir selam verdiğinde, "Nefret bir zehir olabilir ama onu sizi içinizden ateşleyen bir öfkeye dönüştürdüğünüzde bir güce dönüşür," dedi. Nefes verdi. "Benim öfkem kararlılığım haline geldi." Artık Aegaeon'dan intikam almakla ilgili değildi; geriye baktı ve onu şöyle gördü. Böyle bir ilgiye, kafasında daha fazla yer açmaya değmezdi. Bu öfke onu kendisi ve oğlu için olabileceğinin en iyisi olmaya itti.

Bu düşünceyle, gücü her şeyin üstünde tutan bir başmeleğin sarayına doğru bir adım attı. O sadece kendi türünden olanları değil, ölümlüleri ve vampirleri de feda etmeye hazırdı. Hiç kimse onun hırsından kurtulamamıştı. Peki ne için? Ölüm Başmeleği'nin yanında hüküm sürmek için mi? Bunu er ya da geç anlayacaktı, Lijuan artık onu kullanmayacak mıydı?

Kalenin bu ilk bölümü nispeten biraz toz, biraz örümcek ağı vardı ama girişteki fayanslar ve duvarlardaki asmalar temizdi. kir ya da kanla lekelenmemişti.

Parmaklarını bir tanesinin karmaşık düğümlerinin üzerinde gezdirdi. asılı duruyordu ve tartışmasız bir başyapıt olan bu eseri yaratmak için bu kadar uzun zaman harcayanların hayatlarını merak ediyordu. Bu eserin Lumia yakınlarındaki bölgeden geldiğini anladı; sadece ölümlüler tarafından yapılıyordu, gelenek böyleydi hiçbir ölümsüz bunu değiştirmeye çalışmadı.

Ölümlülerin bu tür asmalar yapması, onların bu kadar değerli olmasının bir nedeniydi. Zamanın ve bağlılığın bir eseri. Bu kadar büyük bir parça, bir ölümlü için birden fazla zanaatkâr. Bu zanaatkârlar için de

Eserlerinin bir başmeleğin sarayının salonunda asılı olması nesilden nesile büyük bir gurur kaynağı olmuştur.

Birden fazla meleğin geçebileceği geniş ve kıvrımlı çatının altında yürümeye devam etti ve kendini Ziyafetler ve diğer büyük toplantılar için tasarlanmış bir yer gibi görünen gömme bir alanın dudağı. Titus'un evinin ilk katına benzer şekilde, tavana kadar yükselen bir boşluğa sahip devasa bir alandı. Ancak Titus'un toplanma alanı kare şeklinde ve tek katlıken, burası Üç basamakla inilen yuvarlak bir yer.

Duvarların içine birkaç meleğin oturabileceği genişlikte çıkıntılar inşa edilmişti. Burada, bu kutlamada Bir sınır kalesi için fazlasıyla barok ve zengin bir şekilde dekore edilmiş görünen alan, kaosun ilk işaretlerini bulduğu yerd. Devrilmiş sandalyeler, kayıp halılar, duvarlardaki lekeler.

"Bu duvarları yıkadık." Kiama lekeleri işaret etti.
"Ancak çelik fırçalarla çalışmaya başlamadan lekelerden kurtulmanın bir yolu yoktu ve daha büyük sorunlarımız vardı. Kabuk bağlamış her şeyi dışarı çıkardık, kirli halıları ya da asmaları attık.
vücut sıvıları, bira ya da kim bilir başka ne. Efendimiz hepsini gücüyle yaktı ve geri kalanını sonraya bıraktık."

"Duvarları boyayanın kan ya da diğer yaşam sıvıları olma ihtimali var mı?" Eğer öyleyse, bu kanın hepsi ölümlü eller tarafından bırakılmış olamaz. Bazı lekeler çok yukarıdaydı. Vampirler düz duvarlara tırmanabilirdi ama bu duvarlarda hiçbir iz görememişti.

Geriye melekler kaldı.

34

Kiama başını kaldırıp lekelerle bakarken alını çatıldı. "İ Söyleyemem. Duvarlardaki her neyse, biz buraya geldiğimizde çok kurumuştu; herhangi bir şey olabilirdi, hatta yiyecek bile olabilirdi.

duvara fırlatılmış ve çürümeye terk edilmiş." Yüzünü buruşturdu. "Sarayından ayrıldığımda Başmelek Charisemnon temizlik konusunda çok titizdi ama savaş zamanında böyle şeylere dikkat eder miydi bilmiyorum."

Sharine mekanda ilerlemeye devam etti ve sanat eserlerini -resimler, kilimler, heykeller ve daha fazlası- inceledi.

burada gerçekleşmiş. Bunların çoğu bölgeye aitti ve buranın halka açık bir salon olup olmadığını merak ediyordu.

Pek çok başmelek, zaman ve kaynak kaybı olarak gördükleri için halklarının kendilerine açık erişimine izin vermezdi ama Farah, Charisemnon'un kapılarını açtığından bahsetmişti

düzenli olarak. "Charisemnon sınırdayken de açık ev geleneğini sürdürdü mü?"

"Savaşın arifesine kadar." Kiama dudağını büktü. "Efendinin casusluk şefi Ozias'a göre bu, halkının cömertçe erişimine izin vermekten ziyade bir kibir egzersiziydi."

Charisemnon böyle ortak bir alanda özel bir şey yapmayacağı için Sharine oyalanmadı.

Halka açık salondan arkadaki kapılardan çıktıktan sonra kendini birden fazla seçenekle karşı karşıya buldu. Karşısında, gökyüzüne açık başka bir avluya açılan bir kemer vardı ve bunun ötesinde başka bir süslü bina uzanıyordu. Sol tarafta

ve sağa doğru akan merdivenler. "Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu refakatçisine.

"Avlunun karşısına, sonra da içeri," dedi Kiama hemen. "Ozias'ın casusları buranın başmeleğin özel alanı olduğunu doğruladı. Sarayından hayatta kalanlardan öğrendiğimize göre, giderek paranoyaklaşmaya başlamış. Savaştan nceki aylarda en güvendiği kişiler dışında kimsenin içeri girmesine izin vermedi. Cesetleri de burada bulduk."

Karnı sıkışan Sharine, kuru yapraklarla dolu avluya adım attı. Alışkanlıktan dolayı başını kaldırdığında, yukarıdaki yakıcı güzellik karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Gökyüzü, süslü bulutlar dışında berraktı. Bu Kalbini umutla doldurdu; bu dünyada ne yaparlarsa yapsınlar ya da yapmasınlar bu güzellik var olacaktı.

"Neden bununla yetinmedi?" Kiama eliyle gökyüzüne ve etraflarındaki sessiz ve terk edilmiş kaleye baktı. "Neden hep daha fazlasını istiyordu? Titus'a savaşçı baş melek derler ama onun sarayında geçirdiğim onca zaman boyunca, hiçbir zaman kavgayı o semedi - saldırganlık hep şuradan geldi tarafı."

Kiama bu sözlerle birlikte avluyu geçmek için öne doğru adım attı. "nce ben gideceğim, Leydi Sharine."

Sharine itiraz etmedi. Burada uzman olan diğer kadındı ve Sharine karanlığın içinden bir tehlike çıkması durumunda onu destekleyecek güce sahipti. Ama ortaya çıkan her şey Yan binadan gelen kf kokusu çürümeye benziyordu.

Kiama boğazını temizlemek için dirseğinin kıvrımına doğru ksrd. "Ne yazık ki," dedi daha sonra, "sınırlı sayıdaki personelimizle güvenliği sağlamanın tek yolu, temel temizlikten sonra her şeyi kapatmaktı."

"rmenin altındaki kokuyu sevmiyorum." Sharine Boynunu sızlatan ve uzun zamandır unuttuğu anıların yüzeye çıkmasına neden olan şeyin ne olduğunu anlamak için kendini derin bir nefes almaya zorladı.

Daha önce de böyle bir şeyin kokusunu almıştı.

İğne ucu kadar anılar. Kılıçların çarpışması. Buruşan ve düşen kanatlar. Solgun bir yüzdeki dişler. Korku içinde donmuş ölümlü bedenler. "Bir ölümlü, bir savaşın çapraz ateşinde

bacağı kesildi. Kangrenden hastalandı." Şimdi canlı anılar, bacağındaki yeşil sürünme, kokuşmuş koku. "Hastalık, havayı renklendiren hastalık kokusu."

"Neden o ölümlüyle birlikteydin?" Kiama çevrelerine olan yoğun odağını değiştirmeden sordu.

"I-" Sharine kaşlarını çattı, ipliği geri takip etti. "Ben bir savaş sanatçısıydım ... ve sadece ölümsüz kayıpları değil, savaşın diğer maliyetlerini de not etmenin önemli olduğunu düşündüm." Başını iki yana salladı. "Sanırım çoğu ölümsüzün ölmekte olan bir ölümlüyü umursayacağına inanmakla saflık ettim."

Yine de Sharine bunu yapmış olmaktan memnundu, ölümün sonluluğuna doğru kayıp giderken yalnız kalmasın diye ateşler içindeki adamın elini tuttuğunu hatırladıkça parmakları kıvrılıyordu. Raan ve ailesinin çoktan gittiği yere gidiyordu. Geri dönüşü olmayan bir yere.

"İşte, ölüyü bulduğumuz yer burası." Kiama, güneş ışığında parıldayan ve ısıldayan yarı değerli taşlardan oluşan ısıltılı bir dizi ile çerçevelenmiş bir kemerin önünde durdu

giriş holünün iki ucundaki yüksek pencerelerden geliyor.

Ötesinde bir dizi ağır çift kapı duruyordu.

Savaşçı ona "İçeride çalışan pencere yok," diye bilgi verdi, "ama bu düğme ışık getirecek." Kapılardan birini iterek açmak için bedenini kullanmadan önce dirseğiyle düğmeye bastı.

Sharine yumuşak bir patlama sesi duyduğuna yemin edebilirdi, bir mühür kırılıyordu.

Gögsünü sıkarak içeri girdiğinde başka bir geniş toplanma alanı keşfetti ama buradaki kaos çok daha kötüydü. Adımlarını yumuşatan hiçbir halı yoktu ve duvarlar da neredeyse aynı derecede çıplaktı. Yerleri yanık izleri kaplamıştı.

Pencerelerin olması gereken yere baktığında, sadece tahtayla kapatılmış karanlık kareler buldu.

Kiama, "Biz geldiğimizde kurullar yerindeydi," dedi daha sorusunu sormadan. "Şuradaki kanlı izler de öyle."

Sharine kanında bir ürperti hissetti. "Bir özgürlük girişimi mi?"

"Başarısız olmaya mahkum. Pencerelerin dışında güzel ama sağlam demirler var." Savaşçının güzel gözleri Sharine'inkilerle buluştuğunda soğuk bir mantıkla bakıyordu. "Ozias sayesinde, demir işçiliğinin birkaç ay önce yapılmış bir eklenti olduğunu biliyoruz. savaş."

Sharine, Charisemnon'un kendi çocukları üzerinde deney yapma planlarına hazırlık olarak bir hapishane inşa ettiğini fark etti.

Kendi insanları; bu hiçbir zaman hızlı bir karar olmamıştı. Bu ürpertici farkındalığın üzerine, duvarı inceleme niyeti Arkasında, şimdi Mali olarak adlandırılan topraklardaki küçük bir bölgenin geniş bir resmiyle karşı karşıya buldu kendini. Burası bir yerd.

Bir asır önce ziyaret etmişti, yanında Raan vardı.

Şok, ani bir hafıza sarsıntısı.

O kadar genç ve umut doluydu ki, mutlu ve aşıktı ve resim neşeli sarılar, turuncular, hatta pembenin ipuçlarından oluşan bir cümbüştü. Çiftçilerin çalıştığı ve hayvanların otladığı bir tarlanın üzerinde yükselen güneşi ve iki meleği tasvir ediyordu. yaşlı bir insan kadınla konuşuyordu.

Basit bir sahne aslında... ama o meleklerden biri Raan'dı ve dolayısıyla bu onun geçmişinden bir parçaydı. Diğer ise onları ağırlayan melekti. Sanatçı bir dost. Raan'a belirli bir kumaş boyasının kökenini göstermek için onları yakındaki ölümlü yerleşimine götürdü.

Heyecan ve mutluluktan yerinde duramayan Sharine, onları konuşmalarıyla baş başa bırakıp yakındaki bir tepeye tırmanmıştı. Aşağıya dönüp baktığında şunu görmüştü altın renkli yaşamın anlık görüntüsü. "Bu sahnenin mükemmelliği ve uyumu karşısında çarpıldığımı hatırlıyorum."

Parmakları Raan'ın yüzünün çizgilerini takip etmek istiyordu, her ne kadar sadece kanatlarının renklerinden tanınabilir olsa da.

Teşekkür ederim, demek istedi. Bana aşkın nazik ve kibar olabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Eğer yaşasaydı, o genç kadın bir gün onun kollarından uçup gidebilirdi, ama bunu kalbindeki sevgiyle yapacaktı.

"Bu olağanüstü bir çalışma, Leydi Sharine." Kiama'nın sesinde beklenmedik bir huşu vardı. "Majesteleri onu burada gördüğünde çok kızdı; Charisemnon'un böylesine güzel ve içten bir eseri kendi yaptığı bir yerde sergilemeye hakkı olmadığını söyledi.

bir ölüm odasına dönüştü. Tek merhamet, katliamdan yara almadan kurtulmuş olması."

Sharine baktı, hiçbir leke ya da fiziksel bozulma belirtisi göremedi.

"Efendisi -hepimiz- onu hemen geri uçurmak istedik. "Ama bu odadan hiçbir şey çıkaramazdık." diye ekledi Kiama. Risk çok büyüktü."

"Mümkün olan tek karar buydu," dedi Sharine, kendisini böylesine tutkulu bir açlıkla öpmüş olan kibirli ve küstah başmelek için yüreği sıcacıktı.

asla unutamayacağı bir anı bırakacağını zaten biliyordu.

"Charisemnon tabloyu uzun zamandır elinde tutuyor olmalı."

Gülümsedi; hiçbir şey anılardaki neşesini azaltamazdı. bu eserle ilişkilendirilmiştir. "Hayatımda sevdiğim ilk erkek olan Raan, esin kaynağı olan ziyaret için bizi ağırlayan arkadaşına bu eseri hediye edip edemeyeceğini sordu.

"Bu resmi sevmeme rağmen, onu daha çok sevdim." Bu yüzden tabloyu arkadaşına hediye etmesi için ona vermişti.

"O bir

Çok güçlü bir melek ve şimdi uyuyor, o yüzden teyit etmesini isteyemem ama Charisemnon'un bunu bir noktada gördüğünü ve efendisine hediye edecek kadar beğendiğini varsayıyorum."

"Eserinizi böyle bir yerde görmek size acı veriyor mu?"

"Hayır. Belki de burada en karanlık zamanda umuda ve güzelliğe ihtiyacı olan biri vardı. Eğer öyleyse, yukarı bakıp güneşin doğuşunu görebildikleri için mutluyum."

"Cevabınızın bu olacağını tahmin etmeliydim - kalbi olmayan hiç kimse böyle görkemli resimler yapamaz."
"Bir gün sizin eserlerinizden birini satın alabilmeyi umuyorum" demeden önce tereddüt etti. Bu bilenmiş savaşçının hayalini itiraf etmesi çok hoş bir şeydi, Bastırılmış bir heyecanla ayak parmaklarının üzerinde biraz yükseldi.

Sharine uzun ve yaratıcı bir hayat yaşamıştı ama bunun gibi büyük tuvallere yönelme eğilimindeydi. Bazıları daha da büyüktü, tüm duvarları kaplıyordu. Şu anki projesi - Tanicia'nın Lumia'nın kenarlarında onun için düzenlediği ışık dolu bir depoda gizli- bir Raphael, Elena ve Yedi'lerinin şehirlerinin pırıl pırıl gökdelenleriyle birlikte görüntüsü.

Bunu, doğurmadığı oğluna, yıkıcı mavi gözlü başmeleğe bir armağan yapmak niyetindeydi. Ama işin büyüklüğü, tamamlamasının yıllar alacağı anlamına geliyordu. Bu, çalışmalarının çoğu için geçerli olma eğilimindeydi. Şu anda Lumia'da asılı olan karmaşık parça onun tam yarım yüzyılını almıştı.

İşte bu yüzden, her ne kadar Hayatının büyük bir bölümünde, eserleri sıradan meleklerin ulaşamayacağı yerlerdeydi. Geçen zaman ve doğal afetlerin eserlere zarar vermesi de buna yardımcı olmamıştı. Zamanla Bir parçayı tamamladı, iki parça daha kaybolmuş veya tahrip olmuş ya da yaş nedeniyle kırılğan ve narin hale gelmiş olabilir.

"Benimkilerden birini almanı sağlayacağım," dedi Kiama'ya. "Ödemeyi benim için oturman şeklinde istiyorum."

"Leydim-" Nefesim kesildi. "Öyle demek istemedim-"

Sharine onun kolunu sıktı. "Sus, çocuğum. Sadece seni çizmek için beni kaşındıran bir yüzün ve varlığın yok, senden hoşlanıyorum ve sanatımı sevdiklerime veriyorum." O da

Raphael'e Kadro'ya yükselişiyle ilgili bir parça hediye etti ve Illium ve Aodhan'a gelince, çocuklukları boyunca onlarla ilgili sayısız çalışma yaptı, birçoğunu onun gülerek verdiği izinle "çaldılar".

Zengin olduğunu tahmin ediyordu. Para hiçbir zaman yaratma nedeni olmamıştı ama Raan sayesinde, hiçbir zaman bir koruyucu aramak zorunda kalmayacağı anlamına gelen güçlü bir finansal destek yapısına sahipti. Bu destek yapısı, hayattan çekilmiş iki yaşlı meleğin şeklini aldı.

Onun için yaptıklarını -sadece mali kaynaklarını şiddetli bir korumacılıkla yönetmekle kalmadılar, aynı zamanda başkalarının onun eserlerini elde edebilmeleri için bir kanal görevi gördüler.

Sharine, bu kadar uzun süre uyanık kalmalarının sebebinin kırılmış olması ve Raan'a onu terk edemeyecek kadar sadık olmaları olduğunu anlamıştı. Onlara gitmeye karar vermişti.

onlara tüm kalbiyle teşekkür etti ve şunları söyledi Endişelenmeden uzanıp dinlenebilirlerdi. O artık kayıp değildi; arkadaşlarını onurlandırmaktan fazlasını yapmışlardı.

Hafıza.

Sharine, mali durumunu ya da sanatının satışını yönetecek doğru kişi olamayacağını kabul edecek kadar kendini tanıyordu ama iyi insanları nasıl bulacağını biliyordu. Tek yapması gereken Raphael'e bundan bahsetmekti ve o da kapısına beş titiz ve yetenekli aday gönderecekti.

Kiama'nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. devam etti ama cesetleri buldukları noktaları işaret etti, duruşu her zaman tetikte bir savaşçı gibiydi. "Ölenler arasında ölümlüler, vampirler ve melekler vardı," dedi ilk olarak. "Kokuya ve çürümenin boyutuna bakılırsa, biz onları bulmadan birkaç gün önce ölmüşler. Ama çürüme ..."

Diğer kadın kaşlarını çattı, alnında çizgiler belirmişti. "Etin çürümesinin bir yolu var," dedi sonunda. "Sinekler gelip yumurtalarını bırakır, sonra kurtçuklar doğar. Bir ilerleme var." Tekrar odanın etrafına baktı, gözleri yoğunlaşmıştı. "Burada her şey yanıltıcı. Dokunduğumda sanki et içten sıvılaşmış gibi hissediyordum, çürüme içten dışa doğru ilerliyordu."

Zor bir yutkunma. "Birini dürtmek gibi bir hata yaptım cesetleri kılıcımla parçaladım, bunu zalimlik olsun diye

yapmıyordum.

Çünkü bir hareket gördüğümü sandım ve kendimi yeniden doğmuş birinin saldırısına hazırlamadığımdan emin olmak istedim.

"Sertçe itmemeye dikkat ettim ama deri o kadar gergindi ki sanki en ufak bir dürtmeye ihtiyaç duyacakmış gibi patladı ve vücuttan sıvı aktı. Yeşilimsi bir balçık botlarıma bulaştı ve o kadar keskin bir kokuya neden oldu ki odayı bir saatliğine boşaltın."

Askerin nefes alış veriş dengeleşmişti. "Tahliye edilmeden önce, ben ve yanımda duran savaşçı-şövalye ikisi de balçığın içinde yüzen böcekler gördü. Gözüme çarpan hareket buydu; vücudun içinde devasa bir böcek yuvası." Elini karnına götürerek ürperdi.

Sharine onu suçlayamazdı. Onun da tüyleri diken diken olmuştu. "Efendimiz yanımızda olduğu için şanslıydık. O da kendi cesedi yakmak için melek ateşi ve böcekleri toz." Sharine'in fark ettiği yanık izlerinden birini gösterdi. "O böcekler bizden birinin bedenine girebilselerdi ne yaparlardı bilmek istemiyorum."

"Daha ileri çalışmalar için örnek alan oldu mu?"

Başını sertçe salladı. "Her şey çok çabuk oldu. Böceklerin dışarı çıkma ihtimalinden çok korktuk. Zaten bir yeniden doğmuşlar salgınımız var.

Daha fazla bir şey. Böcekler de hareket ediyordu."

Sharine dehşeti hayal bile edemiyordu, kendisinin de aynı çağrışı yapacağını biliyordu. "Bu kadar istila edilen tek kişi o muydu?"

"Öğrenmeye çalışmadık. Muhafaza başarısızlığı riski göz önüne alındığında, efendimiz tüm cesetleri yerinde yaktı-aynı şeyi tüm mobilyalar için de yaptı."

Bu da yerdeki büyük yanık izlerini açıklıyor. "Mümkün olan en güvenli seçenek buydu. Eğer bulaşıcı hastalık bu odada tutuluyordu, dışarı çıkmasına izin vermek istemedik." Tabloya hüznü bir bakış. "Efendimiz kendini

yok edin, ama buradan çıkmasına asla izin verileceğini sanmıyorum."

"Her şeyin bir sonu vardır, çocuğum." Ve ona veda etmesi için beklenmedik bir şans verilmişti. Duvarlara tekrar bakmak için arkasını döndüğünde dokunaklı bir hüzün şükran duygusuyla iç içe geçti; Kiama'nın sözleri zihninde başka bir farkındalığı tetikledi. "Tahtayla kapatılmış pencerelerin etrafında mühürler var."

35

Görüyorsunuz." Savaşçının sesi acımasızdı. "Giriş ekibinin **bir vampir üyesi** -Saruk onun adı- bir telefonla tüm bu yerin görüntülerini çekti. Bilim adamlarımız görüntüleri inceledi. Pencere panolarının, bir vampir tarafından inşa edildiğini söylüyorlar.

hava geçirmez bir mühür oluşturacak şekilde."

Etraflarındaki hava gizli bilgilerle titreşiyordu.

"Kapı aynı," dedi Kiama. "Giriş ekibimiz zorla açmak zorunda kaldığımız için biraz hasar verdi ama şimdi onarıldı."

Ah, işte girişte duyduğu sesin cevabı buradaydı.
"Burası odanın olduğu yer miydi?
Charisemnon deneylerini yaptı mı?"

Kiama başını salladı. "Buranın daha çok bir bekleme odası, hastalığın ilerleyişini izleyebileceği bir galeri olduğunu düşünüyoruz." Duvarlardaki ve tavandaki birkaç karanlık daireyi işaret etti. "Kameralar. Eski krallar gibi yaşamayı tercih etmiş olabilir ama Başmelek Charisemnon teknolojinin değerini biliyordu."

Sharine bunu beklemeydi. Tanıştığı Charisemnon modern dünya ve onun kolaylıkları hakkında çok sert konuşmuştu. İkiyüzlülüğüne ve yalanlarına bir örnek daha.

"Sarouk ve diğer vampirlerimiz için endişelendik. savaşçılar," dedi Kiama. "Havada onlara bulaşmış olabilecek bir şey olması mümkündü ama kimse herhangi bir etki göstermedi. Endişelenmek için bir nedenimiz yoktu.

melek enfeksiyonu hakkında." Sharine'e bir bakış. "Hava yoluyla bulaşan hastalıklar geçerli bir risk mi?"

"Charisemnon'un hastalık taşımak için böcekleri kullanmayı seçtiği ve yeniden doğanları daha da öldürücü hale getirmek için deneyler yaptığı göz önüne alındığında," dedi Sharine, "havadan bir saldırı başlatma yeteneğine sahip olduğuna inanmıyorum. En azından ölümcül bir saldırı değil."

Düşüşü unutmamıştı ama orada, ölümler meleklerin trafikte yollara düşmesi ve benzeri kazalardan kaynaklanmıştı. Charisemnon her ne yaptıysa onları sadece bilinçsizliğe itmişti, ölüme değil ve Illium'un Charisemnon'un sonuç olarak korkunç sonuçlara maruz kaldı.

Charisemnon hakkında bildiklerine ve son zamanlarda öğrendiklerine bakılırsa, onun ikinci kez bu kadar güçsüz düşme riskini alacağını sanmıyordu. Özellikle de amacı Titus'u öldürmek olduğu için -sadece bir başmelek başka bir başmeleği öldürebilirdi. Bu yüzden böcekleri ve Lijuan'ın yeniden doğuşunu üzerine inşa edeceği zehirli bir temel olarak kullandı.

Emin olmak için, "Charisemnon Titus'la savaşırken hastalık belirtileri gösteriyor muydu?" diye sordu.

Kiama'nın yüzü tiksintinin resmiydi. "Ona hiç yakın olmadım ama efendimiz nefesinin çürüme koktuğunu, sanki içinden çürüyormuş gibi olduğunu söyledi."

"Ama savaşabildi mi?"

"Evet." Kiama'nın çenesi bir parmağını yanağına götürürken çalıştı. "Efendimize zarar vermeyi başardı, kolunu kırdı, yüzünün bir kısmına zarar verdi."

Titus'un böylesine değersiz biri tarafından yaralanacağı düşüncesi Sharine'in kanını yaktı. "O zaman ben

Hava yoluyla bulaşan bir hastalık üzerinde çalıştığına inanıyorum - Düşüş'ten sonra yatalak olduğu ve yaralarla kaplı olduğu söylendi. Ve bu sadece bilinç kaybı anları yaratmak içindi; hava yoluyla bulaşan bir hastalık onun sonunu getirebilirdi."

Kiama'nın ifadesi dikkatli bir incelemeye dönüştü. "Sanırım pek çok casus yöneticiden daha iyi kaynaklara sahipsiniz."

Sahip olduğu şey, ona annesine gösterdiği saygıyla davranan bir başmelek, bir oğul ve aynı zamanda bir Efendilerinin ona bilgi vermekten çekinmediğini bilen bir cıracı. Ayrıca Caliane vardı. Onun arkadaşı da Sharine bilmek istediği her şeyi söyledi, çünkü Sharine Caliane'a bu gençlerin hayal edebileceğinden çok daha uzun süre sadık kalmıştı. "Ben yaşlıyım çocuğum ve aşklarına değer veriyorum. dostluklar."

Belki bir gün, bu genç ve öfkeli savaşçı da, Sharine'e arkadaş diyebilirdi ama şimdilik aralarında yıllar vardı. Kiama muhtemelen Titus'tan çok da genç değilken ne kadar da garipti. Titus'la aralarında Titus'la aramızda mesafe vardı, yaşla oluşan bir uçurum hissi yoktu.

Kiama yavaşça başını salladı. "Umarım Başmelek Charisemnon'un yetenekleri hakkındaki varsayımınızda haklısınızdır, Leydi Sharine. Aksi takdirde hepimiz mahvoluruz." Sol taraftaki bir alana doğru adım attı. "Buradaki ölü vampir, sanki kendine saldırıyordu. Kendi kollarını ısırıyor, et parçaları kopuyordu."

Topuklarının üzerinde kayarak başka bir yönü işaret etti. "Bir diğeri tamamen çıplaktı ve masanın altında kendini bir top haline getirmişti. Sanki her biri farklı bir deneyin parçasıymış gibiydi, ama neden buraya birlikte atıldıklarına cevap veremiyoruz, belki de Başmelek Charisemnon sonunda acele etmek zorunda kaldı." "Peki ya bir meleğin Enfekte mi oldu?" diye sordu Titus'un Kadro'ya söylediklerini hatırlayarak.

"Eğer beni takip edersen." Kiama ona diğer taraftaki bir kapıyı gösterdi, arkalarından kapandığından emin olduktan sonra onu yönlendirdi soldaki geniş koridorda.

İlk kapının önünde durup kapıyı açtığında büyük ve boş

bir odayla karşılaştı. "İçindeki mobilyalar kötü bir şekilde hasar görmüş ve kilit yamulmuştu. Sanki biri ya da birileri

Bir şey patlak vermişti. Efendi bir iz buldu. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Kan değildi, ama sıvılaşmış çürümüş ete benzeyen bir şeyle karışmış kan vardı. Yeşilimsi bir kenarı vardı ve bu koridordaki taşın üzerindeki çizgilerin Kanatların yerde sürüklenmesinden kaynaklanmış olabilir, özellikle de taşlaşmış bir tüy bulduktan sonra. madde. Ve bunlar"-zemindeki oyukları göstererek -"pençe izleri gibi görünüyor."

Daha sonra duvarda yerden sadece birkaç santim yükseklikteki bir noktayı gösterdi. "Ayrıca bu seviyede aynı sıvıyla yapılmış lekeli el izleri keşfettik. kendilerini yerde sürüklüyorlardı. Daha sonra kalenin duvarlarının ötesinde çok sayıda ceset bulduk, Aralarında birkaç ölü melek de vardı, bu yüzden kaçan her kimse ya da her neyse onun ölmüş olmasını umduk."

Sharine, Charisemnon'un kuvvetlerinin çoğuyla yola çıkması ile Titus'un kuvvetlerinin gelişi arasında geçen sürede tek bir meleğin kolayca sıvışmış olabileceğini düşündü. Özellikle de bu melek şehirleri geçip daha kırsal bölgelere doğru gidiyorsa. Hatta bu melek görünmeden kalma konusunda deneyimliyse daha da fazla.

İkincisi, gösteriş ve şovdan ibaret olan saray mensuplarının her zaman sahip olduğu bir beceri değildi. Ama Kiama'nın ailesiyle ilgili anlattıklarına bakılırsa, Charisemnon'un sarayı sadece işe yaramazlarla dolu değildi. Titus da yeniden doğan Skarde rolünde, yetenekli bir istihbarat ajanı olduğu söylenen bir adam.

Skarde ete olan açlığı yüzünden ihanete uğramıştı ama eğer bu odadan kaçan melek Skarde dışında, ama aynı türden. İşleyen bir zihne sahip bir casus uzun süre Afrika'nın geniş manzarası.

Bu korkuyu bir kenara iterek, "Laboratuvara benzeyen bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu. Gerçekten de böyle bir şey beklemiyordu.

Böyle bir yerde Charisemnon her ne yaptıysa, bu ondan, onu başmelek yapan aynı şeyden gelmişti.

Kanında zehirler doğurmuştu.

"Hayır," diye onayladı Kiama. "Ama size özel odasını gösterebilirim."

Bu odalar, onun kişisel zevklerinin çok ötesinde zengin ve açık bir şekilde şehvetli olduğunu kanıtladı, çok fazla kırmızı ve altın, çok fazla doku, genel olarak çok fazla, ama bu odaların şaşırtıcı derecede güzel olmasını engellemedi. Ama hayır, bu bir sürpriz değildi.

Sharine kaşlarını çattı ve kitabın sayfalarını geriye doğru çevirdi.

Hafıza. Michaela uzun zamandır sanatçıların ilham perisi olarak anılıyordu ama Charisemnon sanatın hamisi olarak biliniyordu. "Bir zamanlar, uzun, çok uzun zaman önce," diye mırıldandı neredeyse

"Charisemnon bana topraklarında yaşayabileceğim ve çalışabileceğim bir saray teklif etti. Hiçbir şartı yoktu. Sinekkuşu'nu topraklarında misafir etmekle tanınmak istiyordu."

Bunu unutmuştu, ta ki şu ana kadar.

üzerinde yakut kırmızısı bir desen bulunan kalın kadifemsi siyah bir halının üzerinde duruyordu. "Bu topraklara çok uzun zamandır gelmemiştim, bu yüzden teklifi kabul edip etmeyeceğimi öğrenmek için geldim ve özel bir akşam yemeği için buluştuk. O zamanlar bambaşka bir adamdı."

O zamanlar

Ölüm, acı ve cinayet yolunda Lijuan'a katılmaya karar vermeden önce olduğu kişi.

"Seni onun karşısında otururken hayal edemiyorum," dedi Kiama, sesi öfkeyle titriyordu. "Zihnim bunu reddediyor."

Sharine bu savaşçının bir gün huzura kavuşacağını umuyordu ama bu bugün, düşmanın bulunduğu yerde olmayacaktı. "Sen ve Titus'un adamlarının geri kalanı kalenin bu bölümünde yoğun bir arama yaparlar mı?"

Kiama başını sallayarak, "Bunun bir şey olduğunu düşünmedik."

gerekli. Belge ya da notlardan ziyade sadece canlı varlıklar -her boyutta- arıyorduk."

Anı defterinin sayfaları çevrilmeye devam etti. Charisemnon ona davetiyesiyle birlikte bir mektup göndermişti. Tanıştıklarında ona "Çok güzel bir elin var," demişti.

Maun renginde ipeksi saçları ve koyu altın renginde teni olan yakışıklı adam ona gülümsemişti; dudakları gür ve mükemmel bir şekle sahipti. "Kelimeler ve mürekkep, onlar bizim

Yaşlansak ve anılarımız zihnimizin karmaşasında kaybolrsa bile tarih."

Böyle bir adam kayıt tutardı.

Bu düşünceyle Kiama'yı nöbet tutması için bıraktı. mahremiyetinden emin bir başmeleğin önemli belgeleri saklayacağı her yeri metodik olarak aramaya başladı. Adamın önemli belgeleri saklamayı düşündüğünü sanmıyordu.

Her şeyden önce, gücüne güveniyordu ve ikincisi, sarayındaki insanlardan bir şey saklamak için hiçbir nedeni yoktu.

Neler yapabileceğini görmüşler ve onunla kalmayı seçmişlerdi.

Geniş çalışma odasının duvarlarında kitaplar sıralanmıştı. yatak odası ve yaşam alanları. Çok fazla bilgi; Lijuan'la ve ölümle olan ilişkisine başlarken bazılarının onu duraksatacağını düşünürdünüz, ama sonuçta, İnsanlar kimliklerini seçerler ve Charisemnon karanlık bir yaşamı seçmişti.

Odanın hem sağındaki hem de solundaki kitap raflarının çerçevesine metal bir merdiven yerleştirilmişti. Test ettiğinde raylar boyunca sorunsuzca hareket ettiklerini kanıtladı.

Gerekirse raflardaki kitapları tek tek kontrol edecekti ama önce Charisemnon'un masasına gitti. En üst çekmecede deri ciltli bir defter vardı.

Bu odadaki bir şey ona tanıdık geldi ve raflara doğru baktı. Charisemnon'un tarihi, yıllarca, on yıllarca, yüzyıllarca tuttuğu anı günlükleri.

Elinde en sonuncusu vardı.

Bir hazinenin içinde durduğunun farkında olarak -melek tarihçileri bu odaya girebilmek için yaygara koparırlardı- Charisemnon'un süslü koltuğuna otururken günlüğe dikkat etti. Kitabı önüne koyarak açtı.

Kelimelerin hiçbir anlamı yoktu.

Tekrar denedi, bildiği tüm dilleri gözden geçirdi. Tam pes edip Kiama'ya Titus'ta bir dilbilimci olup olmadığını soracaktı ki Raan'ın sesi zihnine fısıldadı.

Benim küçük kuşum, senin sanat yeteneğin benimkini soyuyor. Seni uçarken görmek için sabırsızlanıyorum.

Raan'ın tercih ettiği dil o kadar lirik, o kadar güzeldi ki, Nil kıyılarında, burayı yüzyıllardır evleri haline getirmiş bir melekler topluluğunun arasında doğmuştu. Bu topraklardaki arkadaşı da aynı dili konuşuyordu.

Charisemnon

Bu bölgede yaşayacak yaşta değildi, ama belki de bunu bir ebeveyninden ya da büyükannesinden öğrenmişti.

Sharine onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve şu anda umurunda da değildi.

Raan'ın yerleşim bölgesi uzun zaman önce yok olmuştu, dil nadiren konuşuluyordu ama Sharine onu sevgilisinden öğrenmişti ve içinde kalmıştı. Bu onu bir süre

paslı dişlileri döndürmek kaçınılmazdı.

Evet, küçük kuş. Bunun için yeteneğin ve kalbin var.

Raan'ı o kadar iyi bir adamdı ki, ona karşı her zaman nazik ve kibar davranmıştı.

Evet ve babacan.

Zihninin başka bir parçasından gelen kılıfsız sözler karşısında irkildi. Ama doğruydı; ilişkileri pek de eşitler arası bir ilişki olmamıştı. Ama öyle bir ilişkiydi ki O zaman ve mekânda onu mutlu etmişti ve bunun için onurlandırılmayı hak ediyordu. Raan bunun için onurlandırılmayı hak ediyordu.

Odaklanmak için hatalı düşünceleri bilinçli olarak silkelemek

Şimdi ve burada, günlüğe baktı. O

atışmaların başlamasından birkaç ay önce bir noktaya kadar açtı.

Benim aptal olduğumu, en güçlü olanımızla ittifak kurmaktansa zayıf olana bağılılık göstereceğimi düşünüyorlar.

Burada aptal olan ben değılim.

Lijuan gelecek savaşın galibi olacak.

Bu konuda hiç şüphe yok - Kadronun geri kalanının çok ötesinde bir evrim geçirdi ve şu noktada haklı Ölümsüz olduğumuzu ve mevcut güç yapısının izin verdiğinden çok daha fazlasını yapabileceğimizi söylüyor.

Neden bir Onlu Kadro olsun ki? Eğer bu iki başmelek dünyanın en güçlüleri ise neden İki Kadro olmasın? Bunun bir anlamı yok. gücü aramızdaki daha zayıf olanlarla paylaşacak. Diğerleri, savaştan sağ çıkanlar, İki Kişilik Kadro'ya hizmet edecekler. Her zaman olması gerektiğı gibi.

Son satırın altı iki kez çizilmişti, Charisemnon'un zihnine dair açık bir içgörü. Bu onun kafasını biraz karıştırmıştı çünkü onun kendisini harekete geçirmeye pek hevesli bir başmelek olmadığına inanmıştı. Rahat ve konforlu bir hayatın tadını çıkarıyordu ama şimdi mutlak hâkimiyetten söz ediyordu.

Ne değımişti?

Yerine yerleşerek günlüğün başına döndü ve okumaya başladı, çünkü Charisemnon'un Melekleri sonsuza dek sona erdirebilecek bir hastalık hakkında ihtiyacı olan bilgi, kalbinin değışmesi olabilirdi.

36

Başmelek Titus, size babamla olan uzun dostluğunuza olan inancımla yazıyorum. Uykuya dalmadan önce, bana sizin aranızdaki bağı bin yıl boyunca bozulmadan kaldı. Şimdi başımı öne eğiyor ve bu dostluğun oğlumun akıl hocalığını da kapsayıp kapsamayacağını soruyorum.

Xander henüz reşit değil ama büyükbabası gibi bir savaşçı olacağının işaretlerini veriyor. Onu kanatlarınızın altına almayı düşünürseniz bu büyük bir onur olur.

-Başmelek İskender'in oğlu Rohan'dan Başmelek Titus'a mektup

37

Rohan! Seni bebekken etrafta çıplak koşarken gördüm, bir yandan da çılgınca kıkırdıyordun! Ben de Seninle ekmek kırdım. Neden bana böyle resmi bir mektup yazıyorsun?

Oğlunu gönder. Alexander'ın torununa kendi kanımdanmış gibi bakacağım.

-Başmelek Titus'tan Başmelek İskender'in oğlu
Rohan'a mektup

38

Titus alınındaki teri sildi ve aşıya baktı

aşıda başı kesilmiş cesetler yığını. O ve adamları Onları devasa bir yeniden doğan yuvasına götüren bir başıboşu takip etmişti ama onu asıl endişelendiren, bu yuvanın en başta var olmasıydı. "Bu yeniden doğanlar bir yerden gelmiş."

Orada, çocuklar da dahil olmak üzere artık yaşayan hiçbir vatandaşı olmayan bir yerleşim yeri vardı.

Kelimenin gerçek anlamıyla canlı olmadıklarını bilmesine rağmen, yeniden doğan en küçükleri idam etmek kalbini kırdı.

Mantıksız ve düşüncesiz, karmakarışık yaşam iğrençlikleriydiler. Asla yaşlanmayacaklardı, asla konuşmayı, sevgiyi, şefkati ya da ete duydukları doymak bilmez açlıktan başka bir şeyi anlamıyorlar.

Var olmalarına izin vermek, onları öldürmekle eşdeğerdi. beladan kaçan çocuklar. En karanlık saatlerde bile, melekler, vampirler ve insanlar, hepsi Bir çocuğa zarar vermek söz konusu olduğunda tereddüt eder ve bu tereddütle bütün bir kasaba, şehir ya da bölge düşebilir.

"Gözcüleri gönderdim." İkincisinin sesi acımasızdı, gözlerinin soluk yeşili katliam üzerindeydi. "Bunların ne kadar taze olduğunu fark ettin mi?" Tzadiq, omuzları Geniş ve Titus'un ki kadar büyük gövdesiyle yığının yanına indi, Titus da onu takip etti. "Vücutlarına bakın, çürümemişler."

Tzadiq haklıydı; geçiş anında başlayan yeşilimsi renk tonunun altında, bu yeniden doğanlar yaşayanlar arasında sıradan olan pembe, kahverengi ve siyah et tonlarına sahipti.

İnsanlar. Bazılarının yaraları yeşil-siyah kadar kırmızı kanıyordu.

O ve filoları dalga dalga yeniden doğanları öldürmeye devam edebilirdi ama yaratıklar bu kadar hızlı çoğalırsa, işleri bitmeden önce bölgesindeki insanların yarısını kaybedecekti. Yine de başka ne yolu vardı?

"Toplam asker sayısında ne durumdayız?"

"Bugün hiç kayıp vermedik ama insanlarımız çok yorgun." Tzadiq'in ses tonu acımasızca dürüsttü. "Biz önümüzdeki günlerde daha fazla hata yapmaya başlayacak."

Titus bunu biliyordu ama yine de bu kadar açık bir şekilde ortaya konduğunu duymak zordu. Askerlerini nasıl dinlendireceğine dair olası tüm seçenekleri düşünürken, gözü arbalet sürgüsüne takıldı yeniden doğmuş bir yaratığın gözüne gömüldüğünde, yeniden doğanın

Başı gövdesinden çoktan ayrılmıştı. Sürgünün gövdesinde bir sembol vardı; daire içinde küçük altın bir G harfi.

"Lonca'nın durumu ne kadar kötü?" Afrikalı Haydut vampirleri avlamak için doğmuş ya da eğitilmiş ölümlüler olan Avcılar Loncası'nın üyeleri Titus'un yanında yer almış ve onun ordusuyla birlikte savaşmıştı. Sonuç olarak onlar da ağır kayıplar vermişlerdi.

"İlk beklediğimiz kadar kötü değil." Tzadiq'in soluk teni ve temiz traşlı kafası kir içindeydi ama olabileceği kadar kötü değildi; en azından yeniden doğan sivilarıyla kaplanmaktan büyük ölçüde kurtulmuştu. "Kapasiteleri yüzde yetmiş, Bunların yüzde yirmisi ağır yaralı ve hala iyileşme sürecinde."

Bu da -en tepede işleri yürüten az sayıda kişi dışında- Lonca'nın yüzde ellisinin şu anda Titus'un melekleri yerde yeniden doğanlarla savaştığı anlamına geliyordu havadan savaştı. Hepsi de iz sürme teknikleri konusunda eğitilmiş ve yalnız çalışmaya alışkın olan avcılar, çok daha akıllıca kullanabileceği bir kaynak olduğunu düşündü.

"Burayı temizleyin," dedi ikincisine, çünkü yeniden doğanların çoğu günün parlak ışığı altında deliklerine kaçmıştı. "Njal ile konuşmam gerek."

Tzadiq, "Bugün Lonca Genel Merkezi'nde," dedi.

"Bir gün bana Narja'da olan biten her şeyi nasıl bildiğini anlatmak zorunda kalacaksın."

"Dokunaçlar, efendim." Kuru sözler, yüz ifadesi bariz mizah. "Her köşe bucakta dokunaçlarım ve kan inlerim var."

Titus ikincisinin omzuna bir tokat attı -Zadiq onun tüm gücünü almakla kalmayıp aynı ölçüde geri verebilen az sayıdaki insandan biriydi.

Yüzyıllardır idman arkadaşı olmalarının bir nedeni vardı.

"Başmeleğiniz çalışkanlığınız için size teşekkür ediyor."

İşte o zaman Tzadiq'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve Titus'un ki de öyle. Çünkü efendilik ve ikincilikten önce arkadaşlıklar ve bir buçuk bin yıldan fazla bir süredir de öyleydiler. Titus'un

Tzadiq'i, ikincisi Tanae ile tanışmadan önce, ikisinin bir oğlu olmadan önce tanıyordu. Titus, Tzadiq ve Tanae'nin birbirleriyle ve savaşçı yavrularıyla olan ilişkilerini anlamıyordu, ancak ikincisi ve birlik eğitmeni olarak, adanmışlıklarında kusursuzlardı.

Tzadiq'i göreviyle baş başa bırakan Titus, Narja'nın kenarına yakın olan ve dolayısıyla şu anda kendisine kendi kalesinden daha yakın olan Lonca Karargâhına doğru ilerledi. Eski bir taş kalenin içinde yer alan karargâhın düz bir çatısı vardı ve bu sayede kolayca iniş yapılabilirdi. Lonca'nın başkanı, sık siyah bukleli saçları kafatasına yakın ve sakalları da aynı şekilde düzgündü ve kesin, orada onu karşılamak için bekliyordu, bir gözcü şüphesiz onun yaklaştığını görmüş ve gideceği yeri tahmin etmişti.

"Başmelek Titus." Uzun boylu, ince yapılı, yıpranmış kahverengi savaşçı derileri giymiş, kılıcıyla selam verdi. Bir kalçasına kayışla bağlı, diğerinde de ağır bir bıçak vardı; ama başındaki yaya rağmen, onda hiçbir dalkavukluk hissi yoktu.

Njal'ın kullandığı yay, Titus'un generallerinden birinden alabileceği bir yaydı.

Bazıları ölümlünün bu kadar yüksek bir statüye sahipmiş gibi davranarak küstahlık ettiğini söyleyebilirdi, ama avcılar Liderleri için güçlü insanlardı ve Titus onları bu yüzden takdir ediyordu. Njal ile bir savaşçı gibi konuşabilir ve açık sözlülüğünün karşılık göreceğini bilirdi.

Diğer adam ayağa kalktıktan sonra "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Gözlerinin altın sarısı rengi, teninin mavi-siyah tonunu delip geçiyordu.

"Hayır." Titus avcılarının ne yapmasını istediğini açıkladı. "Avcılarınız kaybetmek istemeyeceğim bir değer. Eğer bu çok büyük bir riskse bana söyleyin."

"Yeniden doğanlara saldırmalarını istemiyorsun, sadece yuvaları izleyip tespit etmelerini istiyorsun, böylece melekler havadan saldırıp tek bir darbede tüm yuvaları yok edebilecekler?"

Titus başını salladı. "Yeniden doğmuş yalnız biriyle karşılaşılırsa,

Bu temas kendi hayatları için bir tehlike oluşturmadağı sürece, yeniden doğanları ortadan kaldırmakta kendilerini özgür hissedebilirler. Şu anda kara savaşçılara daha az ihtiyacım var.

bilgiye ihtiyacım var." Pek çok başmelek bir Lonca Avcısı ile bu kadar açık konuşmazdı ama Njal savaşmıştı. savaş alanında Titus'un yanında, kararlı ve yorulmak bilmeyen.

Titus, ölümlü dostluklardan uzak durma çabalarına rağmen, Njal'in avcı bu dünyadan göçtüğünde özleyeceği bir adam olduğunu biliyordu. "Kaynaklarımı daha stratejik kullanmalıyım." Aksi takdirde, yeniden doğanlar topraklarındaki insanlarla beslenmeye devam edecek ve onları yok edecekti.

"Sayıca azlığımız ve yeniden doğanların üremeye devam etmesi nedeniyle çok uzun süredir tepki gösteriyoruz." Biri kesildi ve iki kişi onların yerini aldı. "Ama yine de, çok sayıda iyi eğitimli savaşçıyı kaybedeceksem bunu yapmanın bir anlamı yok."

"Kana susamış bir vampirin peşinden gitmekten daha tehlikeli olmaz," diye yanıtladı Njal sakın ve düşünceli bir şekilde. "Daha yeni, daha az deneyimli avcılarını göndermeyeceğim ama

Savaşta kayıplardan sonra bile deneyimli avcılardan oluşan güçlü bir kadroya sahibiz."

Acı, Njal'ın teninde derin çizgiler oluşturdu, dinginliği ağırlığı altında parçalara ayrılıyor. "Onları çeşitli yönlerle göndereceğim, çoğunluk güneye gidecek ama özel bir grup kuzeye yönelecek."

"Mükemmel. Kuzeydeki başıboşları bırakamayız. üremeye devam etmelerini, ancak kuzeye gidenlere yalnız yeniden doğanlarla bile çatışmamalarını söyleyin.

Charisemnon'un

o bölgeyle sınırlı yeni bir tür yarattı ve olası tüm tehlikeleri bilmiyoruz. Herhangi bir

olağandışı gözlemleri doğrudan bana bildirin."

Küçük bir yalan, çünkü Njal'a bile meleklerin yeniden doğuşundan bahsedemezdi; bazı sırlar bir ölümlü için çok ölümcüldü. Eğer bir avcı enfekte olmuş bir meleğe rastlarsa, Titus bir çözüm bulmaya çalışırdı. Dünyadaki tüm ölümlüler arasında sır saklamaya en alışkın olanlar Lonca Avcılarıydı.

Njal yüzünü buruşturdu. "Yeni bir tür daha. Keşke

Başmelek

Charisemnon gücünü hastalıklar yerine tedaviler yaratmak için kullanmıştı." Bir elini kılıcının kabzasına koydu. "Ben avcılarımın değerlerini bilmelerini sağlamak geri gönderdikleri bilgiler, fiziksel eylemde bulunmak

değil." "İyi adam." Titus diğer adamı alkışladı omzuna, gücüne dikkat ederek. Njal ince bedeninin rakibine düşündürebileceğinden çok daha güçlüydü, kasları derisinin kusursuz gecesinin altında ip gibiydi ama Titus'un baş meleğine göre hâlâ insandı.

Titus, "Kuzeyli avcılarınız başka ölümlülerle karşılaşır, onlardan kibar olmalarını ve yeniden doğanları avlamak için onları görevlendirdiğimi paylaşmalarını isteyin," diye ekledi. "Bu, sınırın o tarafında sükûnetin yayılmasına yardımcı olacaktır. Charisemnon halkını benden korkarak terk etti."

Titus'a bir aslaninkini hatırlatan gözlerden delici bir bakış. "Tüm başmelekler ölümlülerde korku yaratır. Senin yanında savaştım Başmelek, ama kanatların parlamaya

başlarsa dehşetin farkına varacağımdan eminim."

"Evet ama bazı korkular sağlıklıdır ve bazı korkular da sakat bırakır." Titus korkmuş, titreyen bir adam istemiyordu. halk. Büyümeye ve gelişmeye devam ederken kendi yönetimine saygı duyan bir yönetim diledi.

"Anlaşıldı," dedi Njal. "Bu görevde aynı zamanda hükümdarlığınızın elçileri olduklarını bilmelerini sağlayacağım."

Başıyla selam verdikten sonra yola koyulan Titus, Lonca liderinin içeri girmek üzere topuklarının üzerinde dönmeye başladığının farkındaydı ve Njal'ın bir saat içinde ilk ekipleri göndereceğini biliyordu. Titus'un Adamın Lonca'ya liderlik etmesinin nedeni kısmen çok düzenli ve pratik olmasıydı. Tzadiq ve Njal'ın ara sıra bir iki kadeh içki içmelerinin nedeni de buydu.

Titus, Njal öldüğünde onu özleyecekse, Tzadiq de onun yasını derinden tutacaktı.

"Sonunda sana acıdan başka bir şey getirmeyeceğini bildiğin halde neden bu arkadaşlığı sürdürüyorsun?" Titus sormuştu

O da Njal'ı Lonca'nın liderinden daha fazlası olarak tanımaya başlamadan önce.

Kare çeneli, ağır duygulara yatkın olmayan yüzüyle Tzadiq sessizce şöyle demişti: "Oğlumun eşinin ölümü kaçınılmaz olsa da çiçek dikmesiyle aynı sebepten. Njal'ın kalbi, akli, sadece bir süreliğine var oldukları için daha az değerli değiller.

zaman içinde bir an."

Titus gençliğinde böyle düşünmüştü ama ölümlü dostlarını kaybetmenin acısı bu yanını köreltmmişti. Ancak bu savaş, yorgun mesafeyi paramparça etmişti ve Temkinli olmaya devam etse de, ölümlüleri bir kez daha birey olarak görmemek imkansız hale gelmişti.

Efendim. Zihinsel dokunuş güçlüydü, çünkü Tanae sarayındaki en büyük zihinsel seslerden birine sahipti.

Tanae, havalandım ve kaleye doğru gidiyorum. Yine de kaleyi geçmeye devam etme niyeti vardı. İnmemi ister misin?

Hayır ama iyi haberlerim var. Zihnindeki ses, onun için endişelenmesine neden olan sevinçli bir

tona sahipti; o bir
parlak bir eğitmendi ama sevinç onun ilgi alanına
girmiyordu.

Yedi yardım filosu, Başmelek Alexander'ın izniyle az önce sınırdan uçtu. Onlar bastırıldı vampir ayaklanmasının kendi taraflarında olduğunu ve bu nedenle bize yardım etme kapasitesine sahip olduklarını söyledi.

Titus bir sevinç patlamasıyla kaş çatma arasında kalmıştı; yardıma ne kadar ihtiyaç duysa ve ona ne kadar yardımcı olsa da Birliklerini dinlendirmek için, protokol gereği önce İskender'in bu konuda onunla doğrudan konuşması gerekiyordu. Ve halkı neden o filoları sınırda durdurmak yerine geçmelerine izin vermişti - Ah, sevgili görünmeyen Atalar.

Yüzünü ovuşturdu. Filolara kim komuta ediyor?

Zuri ve Nala ortak komutada. Xander filolardan birinin bir parçası.

Kız kardeşleri ve İskender'in değerli torunu, her ikisi de dostluğun o kadar açık göstergeleriydi ki sınırdan el sallayarak geçirilmişlerdi. Elbette, Alexander da muhtemelen ikizleri ona musallat olmaları için gönderdiğinden dolayı gülüyordu. Kaşlarını çattı. Ne kadar uzaktalar?

İsterseniz üç gün içinde varabilirler, ancak Zuri hareket ederken yeniden doğuşlarını temizlemelerini isteyip istemediğinizi sordu; bunu yapmak için iyi hazırlandılar.

Kızkardeşinin bu kadar güzel olduğunu düşününce kendini gülümserken buldu.

şiddetli bir yüz ifadesi ve aynı derecede şiddetli bir sevgi, gelecek olan kesin kızgınlığa rağmen. Evet. Kuzeyde Kuzeyde bir istila var. Bizimkinden daha küçük ama yine de ölümcül. Ama ona söyle

Üç filoyu ileri gönderin ki bu taraftaki birliklerimizi dinlendirmek için kullanabilelim.

Anlaşıldı.

Tanae düşerken Titus derin bir nefes aldı. nefes alıp verdi. Fazladan yedi seçkin filo -çünkü kız kardeşleri daha azına hükmedemezdi- durumu lehlerine çevirebilirdi.

Artık neredeyse kalesine varmıştı, etrafındaki güneş ışığı sıvı altın rengindeydi, başka bir zihne uzandı. Hâlâ o piçin kalesinde misin?

Evet, dedi Tanae'ninki kadar güçlü bir ses, farklı bir tını ve rezonansa sahip olsa da.

Titus kalesini aştı ve yoluna devam etti.

İç kısımlara indiğinde karanlık bir ruh hali içindeydi. Charisemnon'un kalesinin avlusunda önce dışarıdaki nöbetçiyi selamladı, ardından kirli zırhını çıkardı ve başını bir köşeye gizlenmiş harici bir su borusunun altına soktu. Savaşçıların düzenli olarak girip çıkmasını bekleyen her yerde böyle alanlar bulunurdu.

Suyu aynı zamanda üstündeki teri yıkamak için de kullanırdı.

Vücudunun yarısı ve zırhının altına girmiş olan yeniden doğmuş sıvı. Pantolonunu giymesi imkânsızdı ama botlarını da yıkadı. Zırhını daha sonra toplamak üzere düzgünce bir kenara bırakarak, Sharine'in tam yerini öğrenmek için Kiama ile temasa geçti.

Ona ulaşması iki dakikadan az sürdü.

Bir masada otururken öğle güneşinin ışınları saçlarına düşüyordu.

büyük masanın iki yanında zarifçe süzülen kanatları sandalyenin arkasına. Ruhani görünüyordu, başka bir dünyadan çıkmış bir yaratık gibiydi.

Sonra başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. "Bakışlarınla beni vurmaya mı çalışıyorsun?"

Odaya girerken, konuşmadan bir an önce nefes aldığından emin olarak, ellerini kalçalarına koydu, böylece ona daha iyi hayran olabilirdi. Kadın onun erkeksi güzelliği karşısında yere yığılmayınca kaşlarını çattı ve etrafındaki ciltlere baktı. "Ne, düşmanım büyük başarılarını ve kahramanlıklarını yazabilir misiniz?"

Onun burada, böyle bir yerde bu kadar rahat görünmesinden nefret ediyordu.

nadiren girdiği bir yerdi - kalesinde devasa bir kütüphanesi vardı, ancak bu kütüphane bilginleri ve bilimsel uğraşlarla ilgilenen diğer çalışanları içindi. Titus zeki olduğunu biliyordu ama hiçbir zaman kitapların ve öğrenmenin dünyasında kendini evinde hissetmemişti.

"Onu iyi tanırdınız." Sharine'in ses tonu kuruydu. "Çünkü evet, bu onun geçmişi."

Şaşırmış bir halde odaya bir kez daha baktı, sıra sıra dizilmiş ciltlere dikkat kesildi. Sonunda, doğuştan gelen adalet duygusu onu isteksizce başını sallayarak onaylamak zorunda bıraktı. "Charisemnon kuduz vahşi bir domuzun arka bacağındaki çıban gibiydi, ama kararlılığı vardı, belli bir eğer bunu tüm hayatı boyunca sürdürmeyi başarırса ömür boyu." Şunu da eklemeyi edemedi: "Daha sonra iradesinin gücünü üretim için harcamaya karar vermesi çok acıklı. hastalıklar."

"Sanırım bir şey buldum." Fısıltılı sesler, yükselirken kanatlarının yerleşmesi.

Döndü ve onun kendisine doğru yürümesini izledi, küçük bir

Hafiften yapılmış ama omurgası çelik bir çubuk gibi olan bir kadın. Bu kadın kendi iradesi dışında eğilmeyecek ve kesinlikle kırılmayacaktı. O kadar yakın durdu ki Kanatları neredeyse ona değecekti ve belirli bir bölümü açılmış bir dergi uzattı.

Bakışlarını onun teninin yumuşaklığından ve kendi bedenine tehlikeli bir şekilde yakın olan vücudunun sıcaklığından ayırarak kitaptaki düzgün el yazısına baktı. Belli belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu. "Hangi dilde?" Pek çoğunu konuşabiliyordu ama konuşulan versiyonları hakkında yazılı formlarından daha fazla bilgisi vardı.

"Özür dilerim Titus, saatlerdir o kadar dalmışım ki Nil kıyısındaki bir yerleşim bölgesinde büyüyenlerin konuştuğu son derece özel bir dil olduğunu unutmuşum."

Titus düşündü ve sonra bir cümle söyledi. "Bu kadar mı?"

Başını sallarken yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Bunu nerede öğrendin?"

Ona gözlerini devirdi. Onun karşılık veren bakışı çok tatmin ediciydi. Artık onun nasıl hissettiğini biliyordu. "Başmeleğin o iltihaplı yarası benim düşmanımdı," dedi. "Elbette sahada emir verebileceği tüm dilleri öğrendim."

Savaşçı bir bilginden bir meleğin izini sürmesini istemişti. Bu anlaşılmaz dili bilen Titus'a dostça davranmış, sonra da o meleğin yanında dili en ince ayrıntısına kadar öğrenene kadar çalışmıştı. Ayrıca casuslarının aynı dilde ele geçirdiği belgelerin şifresini çözmesi için öğretmenini tutmuştu - Titus dili okuyabiliyordu ama bu konuda bir uzmandan çok daha yavaştı.

"Alaycılık size yakışmıyor, Lord Titus."

Bu hitabı sadece onu kızdırmak için kullandığını biliyordu, bu yüzden "Ben sadece hizmetkârınızım, Leydi Sinekkuşu." dedi.

İkisi de birbirlerine ters ters bakıyordu ama kızgınlığın altında, boğazındaki nabzı titreten ve aletini sertleştirmeye başlayan bir ateş vardı. O ve Sharine, yatakta da birlikte savaşacaklardı ... ve bu küçük savaştan bile daha tatmin edici olacaktı.

Parmaklarını çenesinin ince çizgisinde gezdirmek için elini kaldırdı.

39

Kapı aralığından gelen bir öksürük onu Kiama'ya doğru döndürdü.

Ellerini sertçe arkasına koymuş, bakıyordu.

"Efendim, eğer bana ihtiyacınız yoksa, görevlerimi yerine getirmek üzere ayrılacağım.

garnizon-adamlarımdan biri kanadından yaralandı."

"Yeniden doğmak mı?"

Başını salladı. "Yalnız bir tanesinin bir ağacın gölgesinde sürünerek uzaklaştığını gördü, onu öldürmek için yere düştü ama ikinci bir tanesi saklandığı yerden ona doğru atladı. O değildi

Çizilmiş ya da ısırılmış ama kanat kaslarının iyileşmesi için bir güne ihtiyacı var."

Titus onun isteğini başıyla onayladı ve avluda nöbet tutan meleği de yanına almasını söyledi. O artık Sharine'e göz kulak olmak için buradaydı. Kiama'nın ayrılmasından sonra Titus döndüğünde Sharine'i tekrar kitaba bakarken buldu. Uzun saç kuyruğu bir tarafa kayarak boynunun ince çizgisini ve omuzlarının yumuşak eğimini ortaya çıkarmıştı.

Ona bakan hiç kimse titanyumdan yapıldığına ve gökyüzünü tutuşturacak kadar sıcak bir öfkeye sahip olduğuna inanmazdı. Yine de eğilip boynunun sırtına doğru aktığı noktaya bir öpücük kondurarak bu öfkeyi kışkırttı.

Kadın titredi. "Titus." Her şeye rağmen öfke yoktu ve bakışları buluştuğunda gözlerinde uhrevi bir parıltı vardı.

Bir Çağlayan'ın dışında, melekler arasında sadece tek bir şeyin parlaması beklenirdi; ölümcül gücünü serbest bırakmak üzere olan bir başmeleğin kanatları. Yine de gözlerinde güneşten gelmeyen bir ışık vardı. Bunu kabul etti. O Sharine'di ve Sharine kendi kurallarını koyardı.

Bugün, kadın ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve adam eğildi ve aralarında adamın inlemesine neden olan bir öpücükle buluştular, elleri kalçalarını kavradı. Adam onu yukarı kaldırdığında, kollarını adamın boynuna doladı ve göğsünü adamın nemli düzlemine bastırarak yaladıkça yaladı, tattıkça tattı. Kalp Gümbürdeyerek ve artık havaya gerek kalmadan onu kendine çekti ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü.

Göğüsleri vücuduna göre mükemmel büyüklükteydi ve göğüs uçları, tuniğini yırtıp sertçe emmek, onları ıslak ve kaygan hale getirmek isteyene kadar tuniğinin içinden ona baskı yapıyordu. Ellerini kızın alt kıvrımlarına doğru kaydırarak

Onu zıplattı ve bacaklarını adamın beline doladı.

İnleyerek onu masaya oturtmak için döndü ... ve gerçeklik yüzüne çarptı.

"Burada olmaz," dedi öpüşmeyi keserken, nefesi sertti ve göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. "Düşmanımın evinde olmaz."

Sharine elini onun çenesinde gezdirdi, dokunuşu beklenmedik derecede şefkatliydi. "Anlaştık," dedi ve onu bir kez daha öpmek için eğildi.

Bacaklarını açmaya başladığında onu bırakmak istemedi, ama ellerini onun üzerinde tutarak vücudundan aşağı kaymasını sağlasa da tutuşunu gevşetmeye zorladı. Bir gülümseme onun ödülüydü ve kadının nefes alış verişinin kendisinininki kadar tırtıklı olduğunu görmek onu memnun etti. Nemli lekeler tuniğinin açık mor rengini bozuyordu.

"Bana kendimi genç ve pervasız hissettiriyorsun Titus," dedi ve uzaklaşmadan önce dudaklarını onun göğsüne dokundurdu.

Öptüğü yer, derinlerde bir yerde ağrıyordu.

Verdiği yanıt onu dehşete düşürmüştü ve bunu itiraf

edecek kadar da erkekti.

"Ne buldun?" diye sordu, sesi hissetmek istemediği duyguların ağırlığıyla sert çıkıyordu.

"Charisemnon'un kendi sözlerini okumama izin verin, siz bana ne yazdığını düşündüğünüzü söyleyin." O elini kaldırdığında

kaşlarını indirerek konuşurdu. "Sızlanmayı kes- Seni bir şekilde test etmiyorum." Ustura gibi işlenmiş bu sözler onun tahrikini öldürmeliydi.

Aleti daha da sertleşti; belli ki vücudu mantıklı davranmakla ilgilenmiyordu. "O zaman bu neyle ilgili?"

Dudakları öpüşmelerinin tutkusuyla dolgun ve pembeydi. Charisemnon benim yorumumu renklendirdi."

"Dünyada Charisemnon konusunda en az objektif olan kişiyi arasanız beni bulursunuz," diyor Titus ellerini kalçalarına koyarak işaret etti. "O, bir benim gözümde hamamböceği. En azından bir hamamböceği daha iyisini bilemez."

"Sadece dene," dedi nefes nefese. "Sen çok iyi bir zeki adam. Beyninizin savaş alanında kullandığınız stratejik bölümüyle düşünün."

Kollarını kavuşturdu ve çenesini yukarı kaldırarak biraz kibirlendi -ama bunu belli etmek istemiyordu. "Oku o zaman, ben de ne duyduğuma bakayım."

Kadının okuyan sesi lirik ve güzeldi ve adam onun sözlerine dikkatini vermek için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Lijuan'ın armağanı ve kendi armağanımla bir başyapıt inşa etme konusunda büyük bir başarıya koşuyorum," diye okudu, "türüm arasında çağlar boyunca görülmemiş bir başarı.

Lijuan, varoluşumuzun şafağında benim kadar yüce bir başkasının daha olduğuna inanmak için sebepleri olduğunu, sakladığı parşömenlerde bunun nedenine dair ipuçları olduğunu söylüyor

ve toksinin neden içimizde yaşadığını açıklıyor. Eğer o haklıysa, hastalığın ilk mimarı gerçekten de korkunç ve güçlüydü."

Hareketsiz durmak onun doğal hali olmadığı için odanın içinde dolaşan Titus homurdandı. "Tabii ki en kötülerimize tapıyor."

Sharine onun sözünü kesmesine aldırmadan devam etti. "Ama ben o bilinmeyen melekten daha iyi olacağım. Onlar unutuldu. Beni kimse unutmayacak çünkü onun yapamadığı tek şeyi ben yapacağım.

Melekleri enfekte etti ama kontrol onda değildi. Kontrol bende olacak. Kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar vereceğim. Mirasım öyle ölümcül bir güç olacak ki kimse bana karşı duramayacak.

Lijuan bile. Eğer denerse, benim de silahlarım var."

Titus başını geriye atarak uzun ve sert bir kahkaha attı, eğlencesi son derece gerçektir. "Hiçbir zaman onur yoktur kötüler arasında. Savaşta sağ çıkmış olsalardı birbirlerini yiyeceklerdi." Bu görüntü ona büyük bir zevk verdi. "Dahası var mı? Yoksa kendini okşamayı bitirdi mi?

Geri mi?"

"Dahası da var, ama o kısımda ne duyuyorsun?"

Kitabı kapatan Sharine, odanın diğer tarafında yürüyen adama bakacak şekilde döndü. Sharine'in kanatları odanın diğer tarafında parlak bir renk cümbüşü oluşturunuyordu. Sanki dışarıdan bir kelebek uçup gelmiş gibi durgun bir boşluk. "Eğer Lejyon'un Raphael'e anlattığı hikâyeye doğruysa, o zaman

Toksini yaratan başmelek hepimize bulaştı." O kadar korkunç bir eylemdi ki, bugüne kadar hücrelerinde varlığını sürdürdü. "Peki ne oldu?

Charisemnon diğerinin daha önce yapmadığı bir şeyi yapabilir miydi?"

Sharine sözünü kesmedi ve seçenekleri zihninde değerlendirirken adım atmasına izin verdi. Sadece tek bir cevap vardı. "İnsanları istediği zaman enfekte edebilmekten ve kurtarabilmekten bahsediyor." Kanı kaynayan adam Sharine'in bakışlarıyla karşılaştı. "Eşek bir panzehirden bahsediyor."

"Evet, ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Günlüğü masanın üzerine koyarak, aynı deriden ciltlenmiş başka bir günlük aldı. "Bu bir önceki günlük. Bir önceki günlükten

sonra okumaya karar verdim.

En sonuncusunu tamamlarken, bunu fark ettiğimizden çok daha uzun süredir, belki de Lijuan'ın bile farkında olduğundan çok daha uzun süredir planladığına dair bir his vardı."

"Uzun zamandır, savaşın aleyhine gitmesi durumunda saklanıp iyileşebileceği bir yeri de içeren bir yedek planı olması gerektiğini düşünüyordum." Ama Titus ona bu fırsat. "Panzehiri gizli bir yere sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Okuduğum hiçbir şey panzehirin onda olduğunu söylemiyor, sadece devam ettiğini söylüyor." Günlüğün bir bölümünü çevirdi.

"Ama işte, bak."

Tekrar ona doğru yürüdü ve heyecandan yeterince hızlı duramadı. Kanatları bir kez daha üst üste geldi, günlüğü uzatırken kolu göğsüne değdi. Kızın ona bu kadar yakın duracak kadar rahat olduğunu fark edince içinde garip bir his filizlendi.

Tutkulu bir öpücük başka bir şeydi, her ikisi de tamamen rasyonelken yapılan bir eylem bambaşka bir şey. Çünkü o zaman

İşin aslı, o bir baş melekti ve ona zarar vermeye karar verirse yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"İşte, görüyor musun?"

Bakışlarını kadının sayfada işaret ettiği şeye çevirerek, Charisemnon'un ana dilini akıcı bir şekilde okuyamadığını hatırlatmak istedi. Ama bu sefer kelimeler değildi.

Bir şemaydı. Bir konum. Ama harita

İşaretler veya pusula yönleri olmadan çizilmiş, konumu bilen ve dolayısıyla bu tür talimatlara ihtiyaç duymayan biri tarafından yapılmıştır.

Günlüğü ondan alarak parmağını iki sayfa boyunca çizilmiş olan eğimin üzerinde gezdirdi. Yıldızlar gökyüzünü süslüyordu, ancak bu yıldızlar herhangi bir gerçek dünya düzeninde görünmüyordu. Bir nehir ya da dere

Ya o noktada yeraltına çekildi ya da Charisemnon onu ilgilendirmedeği için tam olarak çizme zahmetine girmede.

Ancak en ilginç olanı, tepenin içinde bir konut olmasıydı. Charisemnon onu, önü kaldırılmış bir bebek evi gibi çizmişti.

Ya bu sadece terk edilmiş bir plandı ya da bir dağın altında koca bir kale inşa etmişti.

Titus'un burnunun dibinde.

Çenesini ovuşturdu. "Casus şefimle konuşmalıyım. Bakalım ulaşılabilecek bir yerde mi?"

Efendim, hemen cevap geldi, garnizonda bulunuyorum. Uyku dönemime başlamadan önce Tarık'la konuşmaya geldim.

İç avluda bize katıl, dedi Titus. Yakında üvey kardeşinin yanına dönebilirsin. İki yetim savaşçı Titus'un sarayında birlikte büyümüşü ve aralarındaki bağ bugün doğdukları gün kadar sıkı.

Sharine'in eğik yüzüne bakarak başparmağını dudaklarına sürmek, yeniden doğuş ya da ölümle ilgisi olmayan bir anı daha çalmak istedi.

Bunun yerine parmaklarını avucunun içine kıvrarak ona neler olduğunu anlattı. İkisi iç avluya doğru yürürken Sharine ilgili günlüğü elinde tutuyordu.

"Burası korunmalı," dedi. "Charisemnon hakkında ne düşündüğünü biliyorum ama bu bilgi deposu halkımız için çok değerli olacak."

Titus, "Kim bilir o sayfalara ne zehir damlattı," diye mırıldandı, "ama bu tür şeyler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmana boyun eğiyorum." Charisemnon'a karşı melek türünü hak ettiği tarihten mahrum bırakacak kadar intikamcı değildi. "İşler bu kadar tehlikeli olmadığında tarihçilerimize ve kütüphanecilerimize varlığından bahsedeceğim. Yoksa şimdi buraya uçmaya kalkışabilirler ve savaşçı olmayanların zaman kaybetmesine ya da kaynaklar."

Yukarı bir bakış, kalkık bir kaş.

Gözlerini tekrar devirdi, bunun onun üzerinde yarattığı etkiden memnun olmuştu. "Fark etmediysen diye söylüyorum, enerji okları atabiliyorsun. Sen bir savaşçı değilsin."

Sharine sessizdi -alışılmadık bir şekilde- ta ki dayanamayana kadar. "Şimdi ne planlıyorsun?" diye sordu açık bir şüpheyle.

Kirpikleri titredi. "Sadece ilk fark ettiğimden çok daha fazla yönün olduğunu düşünüyordum." Neredeyse ilkel bir ifadeydi, nasıl karşılayacağından tam olarak emin değildi.

Ama avluya varmışlardı ve casus şefi önlerine iniyordu. Bir metre boyunda bir melek.

Çarpıcı kemikleri olan Ozias, görünmeden ya da izlenmeden herhangi bir yere uçabilecek gibi görünmüyordu. Bununla birlikte, bu kadın En koyu kahverengi ve çılgınca kıvrıcık siyah saçları, sadece biraz daha soluk bir renk tonu olan gözleri, her yere uyum sağlama yeteneğine sahipti.

Özellikle de sık sık kahverengi-siyah aralığında renkler giydiği ve dramatik kemik yapısını yumuşatmak için makyaj yaptığı için.

İnsanlar onu fark etmedi. Onu görmediler.

Kanatları bir şahininki gibiydi, kahverengi ve siyah çizgiler ve beyaz kırpıntılar vardı. Sanki ortama uyum sağlamak için doğmuş gibiydi ama bu zekice bir yanılsamaydı. Savaşta Ozias'ın emrindeki tüm askerler ona bakar ve her seferinde onu bulurlardı.

"Ozias," dedi, "bu Leydi Sharine." Bu tanışma daha çok casusluk şefinin Sharine'e nasıl hitap edeceğini bilmesi içindi.

Ozias'ın onun kimliğinin zaten farkında olmamasından daha fazla. "Sharine, casusluk ustam, Ozias."

Ozias belini bükerek saygılı bir şekilde selam verdi. "Leydim. Sizinle tanışmak bir onurdur."

"Bence sen de Jason gibisin ve sık sık Lumia'da görünmeyen bir hayalet olmalısın," dedi Sharine, sesinde bir kahkaha vardı.

Sharine konuşurken Ozias'ın gözlerindeki parıltıyı gördü, onun şaşkın sessizlik ritmini anladı. Sharine'in sesi bir güzellik abidesiydi, içinde barındırdığı unsurlarla bereketliydi.

Tarif etmesi imkânsızdı ama tenini bir okşayış gibi okşuyordu. Titus bunun da tıpkı deprem yaratma yeteneği gibi bir tür armağan olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Çünkü Cascade'in sahip olduğu sadece baş melekler

değildi.
. . . ve Sharine birden fazla Cascade yaşamıştı.

"Beni yakaladınız," dedi Ozias, sesinin tonu değişmişti. biraz boğuklaştı. "Ama sizi uzaktan gözetlemek başka bir şey, sizinle yüz yüze görüşmek ise bambaşka bir şey."

Sharine günlüğü uzattı. "İşte görmenizi istediğimiz şey."

Günlüğü dikkatli elleriyle alan Ozias diyagramı dikkatle inceledi.

Titus ona böyle bir binanın inşa edildiğini gösterebilecek herhangi bir şey görüp görmediğini ya da duyup duymadığını sorduğunda gizli yeni kalesi, başını salladı. "Bunu raporlarıma eklerdim, efendim." Ses tonunda hiçbir sertlik yoktu; yüzlerce yıldır onun yanındaydı ve sorusunun bir yargılama olmadığını biliyordu.

"Böyle bir inşaata işaret eden hiçbir şey görmedim, halkımdan hiç kimse de görmedi." Ozias gösteriş yapan biri değildi.

ama şimdi kaşlarını çatı. "Ama bunun yapılamayacağını söylemek benim için küstahlığın zirvesi olur. Çok saygı duyduğum Jason bile Lijuan'ın doğmadan önce uyuduğı yeri bulamadı ve biliyorum ki yoğun odaklanma."

Jason, Raphael'in casus şefiydi ve dünyanın en iyilerinden biri olarak kabul ediliyordu. Titus onu çalmaya çalışacaktı.

Jason kana sadık olduğı için bunun faydasız bir çaba olacağını söyledi. Ayrıca, Jason'a duyduğu hayranlığa rağmen, kendi casus şefi onu en az yetmiş yıl affetmeyecekti. Ozias kinini sıkı tutuyordu.

"Ama" dedi, "Charisemnon'un topraklarında Jason'ın Çin'de sahip olduğundan çok daha güçlü bir ağı sahipsiniz." Bu basit bir lojistik meselesiydi -Titus düşmanın sınırının hemen ötesindeydi; Ozias'ın çift ajanları vardı ve

Kuzeyde o kadar uzun süre yaşamışlardı ki buranın yerlisi sayılıyorlardı. "Bu kadar büyük bir proje hakkında hiçbir şey duymamış olmanız mümkün mü?"

Bir an için yere baktı, güneş ışığı saçlarının siyahındaki gizli kızıl tonları ortaya çıkarıyordu. Yavaşça

başını salladı. "Haklısınız efendim. Bir şeyler
duymalıydım,

Ve benim böyle bir şey yapmamış olmam, ya şemanın tarihi bir konuta ait olduğunu ya da böylesine büyük bir girişimin kimsenin ağzını açmadan gerçekleştirebileceği birkaç yerden birinde inşa edildiğini düşündürüyor. Burada olmayacak."

"Anlaştık." Sadece tüm evi aramakla kalmamışlardı. kale yerleşkesi, Ozias'ın bu sarayda çok fazla casusu vardı. Büyük bir kale, düşük mutfak personeli ve temizlikçiler de dahil olmak üzere her türden insan olmadan yönetilemezdi.

Charisemnon saray mensuplarının bu işçilere iyi davranmasını sağlama konusunda pek başarılı değildi. Sonuç olarak Titus'un casus şefinin en kolay dönebileceği kişiler onlardı.

Ozias, "Onun kuzeydeki kalesi," dedi, "iki saat Lumia'nın doğusu çok daha küçük. Bu kale içinde hiçbir zaman bir kaynak bulamadım ve gizli uçuşlar ya da uzaktan görülen şeyler. İçeride tehlikeli bir şey olmadığından emin olmak için sadece üstünkörü bir kontrol yaptık."

Başını kaldırıp düşünceli gözlerle bakarak ekledi: "Bir yeraltı yapısının bulunabileceği diğer tek olası yer sınırın hemen üzerinde sessiz bir yerde inşa edilebilirdi."

Titus en iyi adamlarından birine baktı. "Yeterince uyudun mu Ozias?" diye sordu içten bir endişeyle.

Bir zamanlar Charo tarafından yaratılan ölümcül bir demle onu masanın altında sarhoş eden bir kadından nadir bir gülümseme.

Titus sarhoş olduğundan değil; baş melek sistemi bunun için çok güçlüydü. Ama aşağıya inen şeyin ateşli yanmasından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

"Aklımı kaçırmıyorum efendim," dedi. "Orasının en çok izlenen ve korunan bölgelerden biri olduğunun farkındayım. Charisemnon hayattayken."

"O halde bu kadar önemli bir şeyin Titus'un bilgisi olmadan inşa edilmiş olabileceğine nasıl inanıyorsunuz?" Sharine'in kaşları çatılmıştı.

Titus bir parmağını alıp o izleri silmek istedi ama aynı zamanda Sharine'in izlerini, yaralarını hak ettiğini de

kabul etti. Asla onun gibi bir kadın olmayacaktı.

kalesinin içinde güvende ve korunaklı bir şekilde bırakabilirdi... ve bu, onunla kalmayı kabul ettiğini bile varsayıyordu.

Onunla kal.

Bu düşünce karnına taştan bir tekme yemiş gibi çarptı.

40

Titus hala beklenmedik darbenin etkisindeyken Ozias konuşmaya başladı.

"Sınırdaki meydana gelen sürekli çatışmalar nedeniyle - bunların büyük çoğunluğu

Charisemnon," dedi casus ustası, "sınır garnizonunun binaları amansız bir hasara uğradı. Tek gereken Charisemnon'un kasıtlı olarak binalarından birini vurmasıydı.

kendi binalarını görünür bir kazayla inşa etti. Ortaya çıkan inşaatlara kimse çok fazla dikkat etmezdi. böyle yaygın bir manzara."

Zihnini şimdiki zamana geri döndürerek Diğer düşüncelerini paniğe kapılmadan değerlendirecek zamanı olana kadar bir kenara iten Titus, Ozias'ın dikkatle inceledi. Düşmanına herhangi bir konuda güvenmek istemiyordu ama Charisemnon hiçbir zaman aptal olmamıştı. "Eğer bunu o yaptıysa, bu ince bir dehanın eseridir." Bu sözler ona acı veriyordu. "Sınırdaki casuslarınız vardı ama hiçbir şey duymadınız."

"Aynen öyle, efendim." Ozias başını salladı. "Daha fazla inşaat haberiyle beni rahatsız etmek kimsenin aklına gelmezdi. Sınırdaki bir yeraltı yapısı bile alışılmadık bir şey değil - bizim kendi sığınaklarımız var." Bu son bilgi Sharine'e yönelikti.

Sharine, "Ne kurnazlık," diye mırıldandı, kanadı Titus'un kanadına değiyordu ... çünkü Titus daha yakına kaymıştı.

Titus kollarını kavuşturdu. "Eğer varsayımın doğruysa, Ozias, o köpek pisliği başmeleğin beni kandırdığına inanamıyorum."

"Siz de benim adıma konuşuyorsunuz, efendim." Ozias'ın yüzünde garip bir ifade vardı; acı dolu bir hayranlık ve korkunç bir utanç karışımı, ama cesaretle toparlandı. "Eğer ben

Başmelek Charisemnon, ben olsam inşaatı gizli tutmazdım.

"Ortaya çıkan binanın çeşitli sınır garnizonu amaçları için kullanılmasına bile izin verirdim, sonra yavaşça Belki de güvenilir birkaç kişi dışında insanları dışarı itti. Yeterince nazıkçe yapıldığında kimse bir şey düşünmeyecektir."

"Özellikle," dedi Titus, "eğer tepedeki bina Yeraltı yapısı tekrar hasar gördü ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde yeniden inşa edilmedi."

Ozias başını salladı. "Charisemnon adamlarına sık sık vurulan o bölgeyi terk etmelerini ve enerjilerini Böylesine tehlikeli bir yerden uzakta bir bina inşa etmek."

Titus çenesini sıktı, çene çizgisi boyunca bir sinir zıpladı. "Büyük olasılıkla haklı olman beni son derece rahatsız ediyor."

"Korkarım benim kadar sinirli olamazsınız. Bu bir Harika bir strateji. Ben de benzer bir şey düşünemediğim için kızgınım. Diğerine saldırmak için tünel açabilirdik. bir taraf için."

Titus başını salladı. "Bu, misilleme olarak aynısını yapmaya başlamadan önce sadece bir ya da iki kez işe yarardı.

ve başladığımız yere geri döndük." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Üvey kardeşinin yanına dön."

Casus ustası gözlerini kırpmadan ona baktı. "Efendim, siz de çok iyi biliyorsunuz ki kardeşimin yanına önce teorimizin doğru olup olmadığını keşfedeceğiz."

Sharine'in kahkahası yumuşaktı, kulağa hoş gelen bir sestti ve Ozias'ın dönüp ona bakmasını sağladı.

. . . İlgimi çekmedi. Ondanda daha fazlası. Hayranlık ve biraz da şaşkınlık. Çünkü bu Sinekkuşu'ydu ve Titus çoğu insanın onu hiç bu kadar canlı, hayat dolu ve sissiz görmediğini fark etti.

Daha önce sevimli ve ruhani bir kadınken, şimdi Parlaklığıyla göz kamaştıran, küçük ve parlak bir güneş. "Bu oğlumun söyleyeceği bir şey," dedi Ozias'a. "Illium'un şu anda bulunduğu yerde durduğunu hayal edebiliyorum, elleri kalçalarında ve kanatları sabırsızlıkla seğiriyor."

Illium'dan birkaç bin yıl daha yaşlı olan Ozias yine gülümsedi ve bu gülümseme daha derin, daha gerçekti, görünmezliği büyük bir ustalıkla donuklaştırdığı güzelliğini ortaya çıkarıyordu. "Denedim Oğlunuzu bir kez işe alın," dedi.

"Raphael'i asla terk etmeyeceğini biliyorum." Sharine hem Titus'a hem de casus şefine karanlık bir bakış fırlattı. "Ve ben de senin Raphael'le arkadaş olduğuna inanıyordum."

Titus kıkırdadı. "Bu bir oyun." Çok tatmin edici bir oyun.

"Arada bir, içimizden biri bir üyemize bir teklifte bulunuyor

Ama üst düzey çalışanlarımızdan hiçbirinin bu teklifleri kabul etmemiş olması bizim için bir gurur kaynağıdır."

Sharine başını sallayıp dudaklarını gülümsemeye zorlasa da ekledi: "Daha genç olanlar için böyle bir hareket faydalı olabilir. Onlara savaşçı olmayı öğretiyorum ve onlar da Raphael karşı teklifte bulunduğu oldukça eğitilmiş. Yavru köpek de insanlarıma sürekli değişen bir dünyada nasıl başarılı olacaklarını öğretiyor ve onlar da evlerine dönüyorlar

Mahkememin karanlık çağlara kaymasını engelleyen bilgilerle."

İkisi de bu sessiz ve asla onaylanmayan alışverişten oldukça memnundu. Titus ve Alexander çok daha açık ve her zaman dostane olan teke tek oyunlarından memnundular. Gerçi ikisinin de birbirlerine meydan okuma şansı olmamıştı. Alexander'ın uyanışından beri.

"Şimdi uçuyoruz," dedi. "Keşfedelim bakalım Düşmanıma çok fazla zekâ atfediyorsam ya da beni gerçekten alt ettiyse."

"Bekle, bu günlüğü çalışma odasında bırakmalıyım." Sharine

hızla içeri koşmak için topuğunun üzerinde döndü, kanatları
bir şok

Bu kasvetli yerde bir renk.

Ozias kadın gittikten sonra ona baktı, gözlerinin kahverengisi alışılmadık derecede yumuşaktı. "Leydi Sharine sandığım gibi biri değil... ama yine de bir hazine, bir yıldızın içinde yakalanmış bir yıldız. küçük çerçeve."

Titus kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Bana onu rahat bırakmamı mı söylüyorsun?" Ozias'ın Sharine'e ne kadar yakın durduğunu tam olarak fark ettiğinden, kanatlarının fırçasını gördüğünden, tuniğindeki belli belirsiz nemi fark ettiğinden ve

Titus'un henüz kurumamış saçları ve pantolonundaki nemli lekelerle bir araya getirdi.

Gülümsemedi, ifadesi donuktu. "Tam tersine, efendim. Diyorum ki onu kendimiz için çalmalıyız ki ona zarar vermeye çalışanlardan korumak için komplo kurabilelim."

Titus sırtarak casus şefinin omzuna bir tokat attı, gücünü ayarlamaya dikkat etti. Ozias güçlüydü ama Tzadiq değildi. Yine de Ozias nadir görülen bir sırtışa izin verirken bile

Sharine'in korunmak istemediğini çok iyi biliyordu. Eğer bunu yapacaksa, gizlice yapmalıydı. Hayır. Tam olarak Titus'un en güçlü yeteneği.

Kaşları Sharine ile birlikte geri döndü.

Kaşlarını kaldırdı ama üçü birlikte havalanırken soru sormadı. Yolculuk uzun sürmedi, Gerçi Titus diğer ikisine ayak uydurabilmek için geri çekilmek zorunda kalmıştı. Casus ustası onunla zihin zihin iletişim kurdu.

eski sınırın bu tarafına ulaşmak üzereydiler.

Leydi Sharine tahmin ettiğimden çok daha hızlı. En yüksek hızımı koruyor ve yorgun görünmüyor.

Titus onun bu hızda daha uzun bir koşuda yorulacağını biliyordu, çünkü henüz gerekli dayanıklılığı kazanmamıştı. Spymaster onun hızı konusunda haklıydı. Her zaman genç Illium'un kendisi kadar hızlı olduğunu düşünmüştü çünkü Başmelek bir babaydı, ama asıl gerçeğin ipucu her zaman yüzlerinin önündeydi.

Minik, mücevherli sinek kuşu, boyutuna göre inanılmaz hızlarda hareket edebiliyordu - bir baş melekten bile daha hızlı. Hayatının bir noktasında öğrendiği ve aklına kazınan küçük bir gerçektir bu. Yine de başmeleklerle arasındaki bağlantıyı hiç kuramamıştı.

Melek türünün narin ve sevimli hazinesi.

Titus kanatlarını geriye katlayarak Ozias ile birlikte yere inen Sharine'e baktı. "Takma adını nereden aldın?" diye sordu, teorisini doğrulamak için. "The Sinekkuşu mu?"

"Bu soruyu bana neden şimdi soruyorsun?" Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı ama yine de cevap verdi. "Raan benim sinek kuşu gibi uçtuğumu söylerdi. Bir oraya bir buraya, her yere, o kadar hızlıymışım ki gökyüzünde bir renk cümbüşüymüşüm."

Kanatlarını açtı ve sonra düzgün bir hassasiyetle geri katladı.

"Eskisi kadar hızlı değilim," dedi yüzünü buruşturarak. "Kuşkusuz benim açımdan pratik eksikliğinden kaynaklanıyor. Ama kaslarımın uyanmaya başladığını hissedebiliyorum ve tekrar körelmelerine izin vermemeliyiz."

Bugün kendimi çok aptal hissediyorum. Ozias'ın zihinsel tonu asık suratlıydı.

Tüm dünya bu konuda sana katılıyor, diye güvence verdi Titus casus şefine, karnındaki kızgın yeşil ateşin gülünç patlamasını bastırırken bile. Bir adamı uzun zamandır kıskanıyor olmak ölmesi onu en yüksek mertebeden bir embesil yapardı ve şimdiden, onun tarafından kandırılmış olmanın kırbacını hissediyordu.

Düşman.

"Yani," dedi yüksek sesle, terk edilmiş garnizon binalarına bakarak. "Şu ya da bu şekilde bir bölüm aramalıyız çökmüş ve bir süredir o şekilde bırakılmış ya da yeni - Charisemnon örneğinde olduğu gibi inşa ederek ve yeniden inşa ederek gerçeği gizlemeye karar verdi."

Üçü tekrar havalandılar ve taramaya yöneldiler.

garnizonun farklı bölümleri. Titus gökyüzüne doğru yükseldi, böylece her yeri görebiliyordu; aynı zamanda yapılan savaşları hatırlamaya çalıştı. Charisemnon hiç

Titus'un da hazır bulunduğu zamanlar hariç, savaş alanında birliklere saldırdı.

En azından bu konuda, aralarındaki sürekli savaşların yazılı olmayan kurallarına bağlı kalmıştı. Bir başmelek diğerinin güçlerini yok etmeye çalışıyordu. Kendilerini bir başmelekten kurtarma umudu olmayan melekleri ezmek anlamına geliyorsa, bir çatışmayı "kazanmanın" bir anlamı yoktu.

Charisemnon'un diğer pek çok çizgiyi aştığı halde bu parlak çizgiye saygı göstermesi tuhaftı ama binlerce yıllık her yaratık gibi o da katman katman yaratılmıştı. Kendisinin ve bölgesinin binlerce yıllık tarihini kaydeden tüm o günlükleri yazan aynı adam ölümlü ya da vampir derisinin altına girip cinayet işleyen böcekler de yaratmıştı.

Bulunduğu noktadan, Cascade doğumlu gücünün kanıtı olan toprakta bir dizi çatlak gördü. Bir tanesi küçük bir vadiye dönüşmek üzereydi. Muhtemel bir yer tespit etti. Dış kenarda, ciddi hasar almış gibi görünen ve o kadar uzun süre dokunulmadan bırakılmış bir bina vardı ki, bitkiler üzerinde gezinmeye başlamış, otlar Kuytularda ve çatlaklarda büyüyordu; daha dikkatli incelemek için aşağı uçtu.

Charisemnon yeraltı tesisine erişemeseydi işe yaramazdı ve bu enkaz yığını da tam olarak buydu.

Ötesinde ne varsa içeri girmenin hiçbir yolu yoktu. Ancak her iki yanındaki iki bina, bazı küçük hasarlar dışında sapasağlam duruyordu. Hmm . . .

Sağdaki binaya girerken örümcek ağları yüzünü öptü; ağları fırçaladığı sırada arkasından kanatların indiğini duydu. "Dışarıda bekle," diye emretti Sharine'e. "Bu binanın yapısal güvenliğinden emin değilim." Görünüşe göre küçük bir hasar vardı.

dışarıdan içeriye önemli bir etkisi olabilir.

"O zaman neden içeri giriyorsun?" Keskin bir soru. "O inatçı kafanın üstüne de düşebilirdi."

Hakarete uğrayıp uğramadığını merak ederek omzunun üzerinden bakmak için döndü, ama hayır, gerçek bir endişe onu işaret ediyordu

yüz hatları, dudakları düzleşmiş ve gözleri kararmıştı. İçinin derinliklerinde, bilinmeyen bir şey büküldü. Sonsuza dek hiç kimse onun için bu şekilde endişelenmemişti. Annesi ya da kız kardeşleri bile, ki hepsi de ondan sık sık ailenin bebeği olarak söz ederdi.

"Ben Kadro'dan biriyim," diye hatırlattı ona, içindeki aynı bilinmeyen şeyden gelen bir nezaketle. "Üzerime düşen bir bina, bana hiçbir zarar vermez.

vücut birkaç dakika içinde onarılamaz." Bu çok daha uzun sürer.

"Sadece dikkatli ol," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Eğer düşersen seni enkazdan çıkarmak için saatler harcamak istemiyorum.

sıkışmış." Kelimeler kulağa sert gelse de, elini onun elinin üzerine kapatmak için uzandı. "Gereksiz yere riskler."

Başını eğip o endişeli dudakları öpmek doğal geldi. "Öpmeyeceğim."

Elini sıkarak bıraktı ve içeri girdi. Zemini tavandan dökülen döküntülerle kaplı tozlu binaya girdi ve sol tarafta görebildiği basamaklara doğru ilerledi. Bu basamaklar büyük bir depo alanı gibi görünen bir yere iniyordu ama çok geçmeden bunun ötesinde bir dizi adım daha keşfetti.

Titreyen ama yine de çalışan ışıkları yaktıktan sonra aşağı doğru indiğinde, kendini düzgün kutu yığınlarıyla dolu bir alanda buldu. Üstlerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı - hareket eksikliğiyle açıklanabilecek olandan çok daha kalın Savaşın beri burada.

Birini açtı, silahları buldu.

Titus'un kargo şefi yer açmak için bu kullanılmayan kutuları çoktan yerlerinden oynatmış olmalıydı. Tabii Titus ona silahların, başmeleğinin bir eylemine hazırlık olarak yerinde tutulması gerektiğini söylemediyse.

zamanı geldiğinde ona haber verirdi. O zaman kimse ona dokunmayacaktı.

Kutuyu açan meraklı bir savaşçı silahları bulurdu.

-Bir savaş alanında olağandışı bir şey değil. Olağandışı olan, en arkadaki bir dizi kutunun arkasına gizlenmiş olan kapıydı. Bunu fark etmesinin tek nedeni Charisemnon'un piyadelerinin altındaki toprağı yarmasıydı. Toprak kaymış, duvar da yerinden oynamıştı.

Yoksa gizli bir kapı olacaktı.

Görünmez. Görünmeyen.

Yukarıda bir şey parçalandı, bina etrafında sarsıldı. Bir sonraki adımını düşünüyordu ki, merdivenlerden inen hafif ve hızlı ayak seslerini duydu. "Dedim ki yukarıda kalacaksınız!"

O çivit ve altın kanatların kırılmasına, o küçük bedenin ezilmesine dayanamazdı. Melek türünün bir hazinesi olan Sinekkuşu olduğu için değil, onun için endişelenen ve kıvrak bir zekâya sahip olan Sharine olduğu ve onunla hiç konuşmadan konuşabileceğini keşfettiği için sıkılıyorum.

"Bina etrafınızda yıkılıyor." Gözlerinin yarı saydam şampanya rengi ışıltısı onu yaralı olup olmadığı konusunda tararken, pişmanlık duymadan ona doğru yürüdü. "Ve lord hazretleri

Kadronun bir parçası olduğunuzu belirtti. Eminim ki Bir şey olursa beni koru." Sonra uzanıp onun elini tuttu ve çekti. "Gel."

Kadının onu güvenli bir yere götürmek için geldiğini fark etti. Şaşkınlık onu taş a çevirdi.

Sadece fiziksel olarak onu iki kat merdiven çıkmak şöyle dursun, hiçbir yere sürükleyemeyeceği için değil. Hayır, çünkü onun güvenliği için o kadar endişelenmişti ki Kendisine yönelik tehlikeyi göz ardı etti. Bu aptallıktı ama içinde öyle derin bir damar açmıştı ki parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirerek, "Gizli bir kapı buldum," dedi.

Bakışları onunkileri takip etmeden önce gözleri genişledi. Adam elini çektiğinde, kadın da onunla birlikte geldi. Ancak adam kolunu omuzlarına dolayıp onu vücuduna yaklaştırdığında itiraz etti.

"Seni düşen bir binadan koruyacaksam," diye homurdandı, "bana sımsıkı sarılmalısın." Kemikleri çok daha fazla hasar alabilirdi ve ayrıca kanatlarını onun etrafına sararak kendi kanatlarını da koruyabilirdi.

"Mantıklı konuşuyorsun. Bu sinir bozucu." Bunlarla Gülümsemek istemesine neden olan huysuz sözlerle bir kolunu onun sırtına doladı, bir elini çıplak tenine bastırdı.

Temas yaktı ... ve garip bir tür rahatlık sağladı.

Onu riske atarak, hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru yürüdü. "Yakın dur," diye emretti, sonra iki eliyle kapının açıkta kalan kenarını çekebilmek için onu serbest bıraktı. Kapı gıcırdadı, mekanizması sıkışmış ya da depresyon etkisiyle eğilmişti.

Sonunda kapıyı menteşelerinden söküp kenara koyarken bir toz yağmuru oluştu. Sharine öksürdü ve elini yüzünün önünde salladı; kapı aralığında dönen toz, durulana kadar ötesini görmeyi zorlaştırıyordu.

"Koku," dedi bir başka öksürükte. "Çürüme ve bakımsızlık ve daha ıslak, daha pis bir koku."

"Evet, sanki içinde bir şey ölmüş gibi."

Yüzündeki tozu silmek için elinin tersini kullanan Titus, Ozias'a yukarıda kalmasını söyledi. Gücümün neden olduğu çatlaklarda herhangi bir hareket belirtisi görürsen bizi uyar. Daha önceki sarsıntının böyle bir hareketten kaynaklandığından emindi.

Efendim.

Ve merakınızı gidermek için, hayal kırıklığından ölmemeniz için - haklıydınız. Bu bina yandaki molozların altında saklı olan binaya bağlanıyor. Bununla birlikte, gizli yeraltı sığınağına adım attı, Sharine tarafından

Kanatları birbirine sürtünüyordu, o kadar yakındılar ki.

Zifiri karanlıktı.

ve yalnız olmadıklarına dair aldığı ilk uyarı, bir şeyin
ıkardığı tırmalama sesiydi.

bir zincir şakırtısıyla ona doğru koştı.

41

Elini bir savaşçı hassasiyetiyle yumruklayarak, parmaklarını yeniden doğmuş olmasını beklediğı şeyin boğazına doladı. Sharine elini gücüyle sararken tırnakları onu pençeledi. Loş ışık odayı kapladı ve daha önce hiç görmediğı bir yeniden doğuşu ortaya çıkardı. Kanatları Uçamasın diye kırılmıştı, gözleri kızarmıştı, etinde yeşilimsi bir renk vardı.

Yine de çürümüyordu, tuhaf bir şekilde hayattaydı.

Charisemnon'un kötü niyetli eylemlerine duyduğu öfke bir fırtınaya dönüştü,

Sharine elini koluna koyduğunda içgüdüsel olarak başını koparmaya hazırlanıyordu. "Hayır, Titus, yapma!"

Yeniden doğan zayıf bir şekilde koluna yapışmışken ve gücü hızla azalırken bile hareketinin ortasında durdu. "Bu yaratık bir tehlike ve böyle bir durumda var olmasına izin vermek de çok zalimce." Hiçbir melek bu hayatı seçmezdi.

"Bak." Bu tek kelime dehşet doluydu, bakışları yeniden doğanın yüzünde değil, daha aşağıdaydı.

Yaratığın şişen karnına.

Midesi o kadar kötü bulandı ki, savaşın iç organlarıyla ilk kez karşılaşan genç bir asker gibi neredeyse kusacaktı.

"Çabucak yapacağım," diye Sharine'e söz verdi. "İşkenceyi uzatmayacaktır." Böyle bir şey kötülüğün de ötesindeydi. "Saldırıya uğradığında çocuklu olan kadınlar hayatta kalmak ve yeniden doğmak, böylesini hiç görmemiştim."

Ama elini onunkinin içine soktu ve sıktı. "Anlamıyor musun Titus?" Vücudu titriyordu. "Sanırım o tedaviyi taşıyor."

Önce ona, sonra da elindeki zayıf yaratığa baktı. Vücudunda çok az et vardı; Charisemnon'un ölümünden beri bu odada kapana kısılmış olması şaşırtıcı değildi; sadece diğer başmeleğin onun için bıraktığı yiyeceğe sahipti. O yiyeceğin de et olması muhtemeldi. . ve Yeniden doğanlar daha akıllı hale gelmişti ama kıtlığa karşı yiyecek biriktirmeyi bilecek kadar akıllı değillerdi. İçgüdüleri tıknaktı.

Sharine'e "Başka bir ışık kaynağı bul," dedi. pratik eyleme odaklandı çünkü aksi takdirde dehşet onu boğacaktı. "Eğer burası Charisemnon'un çalışma alanıysa, burada daha parlak bir şey olmalı."

Çok uzun sürmedi, oda kısa süre içinde sırlıklam oldu. klinik derecede beyaz ışık. Önlerinde uzanan alan muazzamdı, ama aynı zamanda başka hiçbir yeniden doğanın olmadığını bir bakışta görebileceği kadar açıktı.

Bir köşede kirli bir şilte ve battaniye yığını ile hafifçe yerinden çıkmış demir bağlar duruyordu. çatlak duvar. Aşağı baktı, zincirlerin sürüklendiğini gördü. yaratığın ayak bileklerinden. Midesini bulandırsa da, artık kıpırdamayan yeniden doğanı yatağa taşıdı; zincirler bile ağırlığına fazla bir şey katmıyordu.

Yatağın bir kısmını kirletmişti ama onu yerleştirmek için nispeten temiz bir yama buldu.

"Bunlar yiyecek saklıyor olmalı." Sharine yatağın yanındaki artık kırılmış birkaç kabı işaret etti. "Oh, tatlı merhamet."

Kadının bakışlarını takip edince, küçük kemiklerden oluşan bir yığın gördü.

Kasları gerilerek, açlıktan ölmek üzere olan yeniden doğana tekrar baktı. "Toprağı hareket ettirdiğimde, eklemleri çatlamış olmalı farelerin girebileceği kadar."

"Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı," dedi Sharine, yüzü üzüntüyle gerilmişti.

"O bir kadın değil, Sharine. Charisemnon ve Lijuan ona bunu yaptığında öldü." Sharine bunu anlamak zorundaydı, yoksa yanlış zamanda bir yeniden doğuşa karşı tereddüt eder ve

parçalara ayrıldı. "Bu, korkunç bir kötülük tarafından yaratılmış bir yaratık."

Titreyerek nefes aldı ama Sharine başını salladı.

Efendim, yeryüzündeki çatlaklar hareket ediyor ve size doğru geliyor.

Titus, Ozias'ın uyarısı aklına düştüğünde bile ayaklarının altında bir gümbürtünün ilk fısıltısını hissetti. Bu yapının hâlâ ayakta olması ona sağlam olduğunu ve dayanıklı olacak şekilde inşa edildiğini gösteriyordu ama buna güvenemezlerdi. daha önceki depremlerin yol açtığı hasar. "Gördüğünüz tüm belgeleri toplayın," dedi Sharine'e. "Ben de aynısını yapacağım -bu yaratığın vücudu gevşek. Bir saldırıdan korkmamıza gerek yok."

Hâlâ çalışır durumda olan soğuk hava deposunu bulan Titus'tu. Duvarlarda sıra sıra cesetler diziliydi, hepsi de melek gibi dişilerdi. Kırpılmış kanatlar standarttı ... ve Birisi birkaçının karnını yarmış. Küçük Yüzleri olmayan ve derileri çürüyen yeşil renkte olan bükülmüş formlar başka bir köşeye yığılmıştı.

Sharine'in yaklaştığını duyunca kapıyı kapattı. "İçeride ne olduğunu görmek istemezsin," dedi ve kapının kolunu sıkıca tutarak Sharine'in buna teşebbüs etmesini bile engelledi. açmak için. "Bu konuda bana güvenin. Bir anne olarak bunu görmek istemezsin."

Başını eğmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Kararınıza güveniyorum." Elinde birkaç kalın not defteri vardı. "Dışarıdan bir kutu getirebilir misin? oda?"

Kendisi yokken binanın üzerine yıkılmasını istemediği için onu da kendisiyle birlikte gelmeye zorladı. Sonra Kutuyu alıp döndüklerinde, Charisemnon'un bulabildikleri tüm notlarını hızla kutuya doldurdular ve Sharine kutuyu titreyen ama tutan kollarıyla kaldırdı. O da yeniden doğan meleği birden fazla battaniyeye sardı, böylece kimse onun bir melek olduğunu bilmeyecekti. Sharine sığınaktan çıktı.

Sarsıntılar durduğunda ve güvenli olduğunda buraya bir kazı ekibi gönderecekti ama şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

Ozias dışarı çıkar çıkmaz kutuyu Sharine'den aldı, Titus'un yükünü incelerken gözleri kısılmıştı. Ama hiç soru sormadı, Titus'a olan inancı Şokunu bastırıyordu. "Charisemnon'un sınır sarayına mı dönüyorsun?"

Titus başını salladı. Bu enfeksiyonu kendi sarayına taşımayacaktı.

"Bekle," dedi Sharine. "Şunu alabilir miyim?" Kadın Casus ustasının kalçasının bir tarafına bağladığı su matarasını göstererek.

Elleri kutuyla dolu olan Ozias başıyla onayladığında Sharine kutuya uzandı. Şişeyi açarak soğuk ve berrak suyu Titus'un yaralarının üzerine dökmeye başladı. Çiziklerin çoktan iyileştiğini görebiliyordu ve hiçbir hastalık hissi duymuyordu ama Sharine'in gerekeni yapmasına izin verdi. Kan yıkandığında, iyileşen kenarları kendi gözleriyle görebilecekti.

"Kaşınıyor," diye mırıldandı, bakışları onun eğik başındaydı ve kalbi ... yumuşaktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Keskin, sıkı bir baş sallama. "Güzel." Boş şişenin kapağını kapattı ve üçü yola çıkarken şişeyi elinde tuttu.

Ozias biraz ilerideyken kadın onun hemen yanında uçtu ve uçarken konuştular. "Ya vadesi gelmiş ya da çok yaklaşmış gibi görünüyor."

"Bu konuda bana tavsiyede bulunmalısın. Bir ebeye ihtiyacımız var mı?" Böyle bir şey sorduğuna inanamıyordu, hele ki bu ölü yaratığın içinde büyüyen şey karmakarışık bir hayatın dehşet verici bir şey olması muhtemeldi. "Ya da ben Hayatına son verdikten sonra rahmini açıp içinde filizlenen her şeyi geri almak mı?"

Sharine'in yüzü bembeyaz oldu, kollarında yeniden doğan meleğe bakarken kemikleri tenine karşı keskinleşti.

"İnsanlarını düşün," dedi nazikçe. "İçlerinden biri bu durumda olmak ister miydi? Senin için isterler miydi İşkencelerini uzatmak mı?" Tam o sırada göğsünde, yeniden doğan meleğin karnının bastırıldığı yerde bir hareket hissetti.

Dalgalanan bir spazm.

Bir kadınla hiç bu kadar yakın temasta bulunmamıştı. Çocuk sahibi olmak üzereydi ve dalgalanma çok büyük ve güçlü hissettiriyordu ama neler olduğunu bilecek yaşıydı. "Karar verildi - kasılmaları var."

"Ebelik yapabilirim." Bu Sharine'in ilk çocuk doğurtuşu olmayacaktı; yaşla birlikte birçok deneyimlerini ve başka bir meleğe acil durum ebeliği yaptığını hatırlıyordu. "Bu

Bu işe başka kimseyi karıştırmazsak muhtemelen en iyisi olur. Annenin ya da ... çocuğun, eğer çocuksa, kanlarında ve diğer vücut sıvılarında ne taşıdıklarını bilmiyoruz."

İyi ya da kötü, Sharine ve Titus zaten maruz kalmışlardı. Ozias kurbanla gerçek bir temasta bulunmamış ya da onunla kapalı bir alanda vakit geçirmemişti. Buna karşılık Sharine, Titus'la temas ederken elini çizmişti. o odanın içinde. Zaten iyileşmiş olan küçük bir sıyrıktan başka bir şey değildi ama yine de önemli bir maruziyet söz konusuydu.

Titus'a bu konuda bir şeyler söyleyecekti ama bakışları Titus'a takılınca sustu. Titus ona bakıyordu. yeniden doğan meleği kollarına aldı, yüz hatlarında çarpık bir acı vardı. "Onu Sığınak'a yaptığım son ziyaretten hatırlıyorum," dedi.

kabaca. "En fazla iki yüz yaşında. Eğitimden yeni çıkmış."

Çok gençti. Sharine'in kalbi kırıldı. Bu kadar genç bir çocuk

Kendisi hamile olmamalıydı; bu kadar genç bir meleğin hamile kalması nadir görülen bir şeydi. Ayrıca büyük olasılıkla henüz uyanık olan ebeveynleri de olacaktı. Onların dünyası bu korkunç kayıpla paramparça olacaktı.

Charisemnon'un kalesine giden yolculuğun geri kalanında Titus'la başka bir şey konuşmadılar. Doğrudan karaya indikten sonra

Titus iç avluda Ozias'a nöbet tutmasını emrettikten sonra yeniden doğanı en yakın yatağa taşıdı. Burası yumuşak kumaşlar ve narin süslemelerle döşenmiş kadınsı bir odaydı.

Sharine, Titus'un ölmek üzere olan kadını üzerine yatırdığı örtünün yumuşaklığından memnundu. Hiç şüphesiz onu bir et yemeği ile canlandırabilirlerdi ama böyle bir hareket sadece bu kadının bir zamanlar olduğu kişiye değil, yaşam kavramının kendisine de saygısızlık olurdu. Titus hiçbir meleğin bu varoluşu seçmeyeceğini söylemekte haklıydı.

Sharine battaniyeleri çekerek kurtardı, böylece yeniden doğan artık onlara bağlı değildi.

Titus bu battaniyelerden birinden şeritler kopardığında, yeniden doğmuş olanın artık ihtiyaç duymamasını protesto etmek istedi.

Bağlanmıştı, yaratık çok zayıftı ama bunun kalbinin sesi olduğunu biliyordu. Bu varlık bir zamanlar her kimse, artık yoktu. Charisemnon ağırbaşlı bir Ondan ölümü aldı, onu bu iğrenç hayata dönüştürdü ve şimdi ona güvenilemezdi.

Ama Titus onun ayak bileklerini yatağa bağlamak üzereyken o araya girdi. "Onun ayakları yüzünden tehlikede değilim. Vücudunun alt kısmını kontrol etmesi daha iyi olur."

Titus başıyla onayladı. "Bir şekilde bağlarını koparırsa ben burada olacağım."

Yeniden doğan kadın çığlık attı, ince bir çığlıktı bu, Sharine'in vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden, insanlık dışı bir çığlıktı.

Yine de elini kadınınkinden uzak tutmaya dikkat ederek dişlerini sıkarak elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Bu Çocuk ölmüştü, işkencesi bitmek üzereydi ama şu anda asla kaçamayacağı bir tuzağa yakalanmış bir yaratıktı; Sharine elinden gelen iyiliği yapacaktı.

Garip bir şekilde okşama onu sakinleştirmiş gibiydi ve Sharine, "İt!" diye bağırdı ama itaat etti. Vücuduna hâlâ yapışmış olan birkaç parça giysi doğuma engel oldu. Bu yüzden Sharine emir vermeye devam

etti-

Kasılmalar artık üst üste geliyordu, sağlıklı bir meleğin ritminde değildi.

Daha önce hiçbir meleğin karnı bu şekilde şişip yuvarlanmamıştı. Hiçbir meleğin vücudundan yeşilimsi siyah bir sıvı fışkırmamıştı. Ve hiçbir meleğin gözleri beyazdan yoksun, sklerası kıpkırmızı bir deniz olmamıştı.

Bir çığlık daha, yeniden doğan meleğin gözleri Sharine'inkilere kilitlendi. Sharine bir an için o gözlerde akıl sağlığını gördü, dehşetin bilgisini gördü ve fısıldadı, "Bana merhamet et. Lütfen." Sonra kadın dişlerini sıktı ve tekrar çığlık atarak bağlarının içinde çırpınmaya başladı.

Yatağın aşağısına doğru kayan Sharine, kollarını yukarı itti ve o şey her neyse onu almaya hazırlandı. Ama Titus onu nazikçe kenara itti. "Ortaya çıkacak şeyin ısırpıp tırmalayıp tırmalamayacağını bilemezsin."

Ürperdi, hayal gücü bir kâbusu çağırıyordu. "Onu duydun mu?" Keder sesini kalınlaştırdı. "Merhamet diledi." Sharine bu kadının çektiği acıyı hayal bile edemiyordu -hastalıklı ve ölmekte olan bir yaratık olduğunu bilmek ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak.

Kaba bir baş sallama. "Hiçbir şekilde bilinçli olmamalı. Bir kez yükseldiklerinde, bu yinelemenin yeniden doğanları, hatta en

ne akılları ne de dilleri vardır. Bu bize yeniden doğan ilk melekler hakkında söylenenleri doğruluyor."

Pencerenin yanındaki kanepeden bir örtü kaptı. Titus'a uzattı. "Böylece kollarını en azından biraz koruyabilirsin." Titus onu aldıktan sonra yatağın başına geri döndü. Yeniden doğmuş olan kadının gözleri artık hiçbir bilinç belirtisi göstermeyen çılgın bir kırmızıya bürünmüş ve ağzı ısırarak istencesine açılmış olsa da, Sharine onun saçlarını okşadı ve bunu biraz daha kolaylaştıracağını umduğu nazik sözler mırıldandı.

Çığlık aniden kulakları tırmalayan bir tona ulaştı, cam kırıldı. Yeniden doğan meleğin vücudu, Charisemnon'un içine yerleştirdiği her neyse onu doğururken koyu, koyu yeşil-siyah bir sıvı fışkırdı.

Sharine sadece Titus'un güvende olduğunu görecek kadar uzun süre baktı. Dikkati kadının üzerindeydi. Nefes alış verişi dramatik bir şekilde değişmiş, göğsü tıkırdamaya başlamıştı.

Pençelenme ihtimali olduğunu bilse de Sharine bir elini yeniden doğan meleğin elinin içine kaydırđı. Kendi elinin etrafında zayıf bir tutuş, gözleri en saf huzurun derin bir anı için Sharine'in gözlerini tuttu ... sonra bir tane verdi Son nefesini verdi ve sadece ölülere özgü bir şekilde hareketsiz kaldı. Ve yeniden doğanlar bu şekilde geçmezdi ama bu kadın asla sıradan bir yeniden doğan olmamıştı.

Yeşil-siyah tek bir damlacık gözünden yanağına doğru yuvarlandı.

Gözyaşları boğazını yakarken, Sharine kadının göz kapaklarını nazikçe kapattı. Merhamet sayesinde öyle kaldılar.

Titus'a döndüğünde, onun kucağında tuttuğu şeye baktığını gördü.

"Titus?" Nefesi boğazında dğmlenince bir adım attı.

Midesi bulandı; ilk başta görebildiği tek şey çürümüş siyah-yeşildi. Ama sonra sallanan yumrukları gördü. Titus'un silmiş olması gereken yüzünde nefes nefese kalmış ağzı, mükemmel minik parmakları olan elleri ve daha da soğuk bir dehşetin kanına işlediğini hissetti. Sözleri fısıltıyla çıkmıştı. "Bu bir bebek."

"Parmaklarını kontrol edin." Titus'un sesi ezilmiş taş gibiydi. "Bak bakalım pençeleri var mı?"

Atkının kenarıyla bir yumruğunu nazikçe silerek temizledi ve o narin bebek parmaklarını özenle açtı. Sonra da bebeğin ayaklarını inceledi. "Hiçbir şey yok. Diğer bebeklerle aynı yumuşak tırnaklara sahip."

Ayağa kalkarak hızlı adımlarla site girdi. banyo odasına girdi ve korkulukta asılı duran, kullanılmamış gibi görünen bir havlu seti buldu. Yumuşak eli nemlendirerek

Havluya ılık su doldurup odaya geri döndü ve çocuğu nazikçe silmeye başladı.

Ama bu yeterli değildi; balık her yerdeydi ve yapışmıştı.

"Onu banyo odasına götürün." Önden giderek

küvetin kenarında duran bir sürahi buldu. Banyo yapanların üzerlerine su dökmeleri ya da belki de bir hizmetçinin bunu yapması için kullanılmış olmalı.

Sürahiyi ılık suyla doldurdu, sonra Titus'un kirli tulumu atmasını ve çocuğu lavaboda tutmasını sağladı. Bir yandan da suyu garip bir şekilde sessiz olan bebeğin cildine döküyor ve ön tarafı temizlenene kadar yıkıyordu. Bu kadar küçük bebeklerin çoğunun aksine, gözleri odaklanabiliyor gibi görünüyordu ve bebek garip bir şekilde tanıdık bir renk tonuna sahip gözlerle onu izliyordu.

Koyu altın rengi ve kahverengi şeritler.

Böyle gözleri en son gördüğünde, çarpıcı derecede yakışıklı bir erkek yüzüne yerleştirilmişlerdi, dudakları gür ve saçları ipekli maun.

Bir başmeleğin yüzü.

42

Kendi tohumumu kullanmalıyım.

Anahtar bu. Her zaman anahtar bu olmuştur.

-Başmelek Charisemnon'un günlüklerinden

43

Titus'un bebeğın gözlerini fark edip etmediğini merak ediyordum. öneminin farkına varınca, "Ufaklığı ters çevirin" dedi.

Titus hiçbir şey söylemedi ama bebeğın sırtı açıkta kalacak şekilde çevirirken büyük elleri dikkatliydi; Titus çocuğın başını desteklediğinden emin oldu. Kanatların ortaya çıkmasına yetecek kadar balçığı temizlemek için sadece bir su sıçraması gerekti.

Melek gibi bir çocuğın yarı saydam ve yumuşak kanatları, hiçbir deformasyon ya da şekil bozukluğu içermiyordu. Kanatlardaki tüm balçığı temizlerken özen gösterdi, sonra da çocuğın geri kalanını Vücut.

Bebeğın teni babasınınkini andıran koyu altın rengindeydi. Yeniden doğan çürümenin altında annesinin teninin orijinal rengini görmek imkânsızdı ama çocuğın tonu Charisemnon'unukine bu kadar yakın olduğu için muhtemelen onunkine benziyordu.

Ancak çocuğın minik bedeninde balçıktan eser kalmadığında en büyük havluyu aldı ve Titus'un çocuğın üzerine yerleştirebilmesi için tezgâhın üzerine serdi. Çocuk hâlâ

ürkütücü bir sessizlikle sırtüstü yatan ufaklığın cildini silmeye başladı. Dokunuşunu nazik tuttu, ovalamak yerine cildindeki suyu sıvazladı. "Bak bakalım bulabilecek misin? biraz pudra. Yaşadığı onca şeyden sonra cildine iyi gelecektir." Titus tereddüt etti.

"Bana hiçbir şey yapamaz, Titus. Dişleri yok, hele pençeleri hiç yok."

Sonunda gitti.

Bu arada Sharine çocuğu kuağına aldı ve salladı.
"Nesin sen ufaklık?"

Bebek hıķırdı ... sonra başını geriye atarak feryat etti. Sanki dövölüyormuş gibi, sanki dünya ona en büyük hakareti yapmış gibi feryat etti.

Titus, "En azından güçlü bir sesi var," dedi.
Elinde birkaç kutu barutla içeri girerken onaylayan bir ses tonuyla. "Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum."

"Sus, tatlım," diye mırıldandı Sharine, çocuğu sallayarak -Ama boşuna. Yüzü altın sarısı teninin altında kıpkırmızı oldu, hıķırıkları feryatların arasında sarsılıyordu.

"Hah, çok inatçı. Onu bana ver."

Bebegın minik bedenini omzuna yaslayan Titus, sert hareketlerle sırtını sıvazladı.

Aksi takdirde kırılğan kanatları aşınır. Bir sürü hıķırık Feryat kesilmeden önce. "Gördünüz mü?" Titus gururla gülümsedi. "Hiç de zor değil."

Sharine dudaklarının seğirdiğini hissetti. Bu resmin sevimliliği olmasa çekilmez biri olurdu. Ve o yapamazdı ona sokulduğu için bebeği suçlayamazdı. Sharine herhangi bir erkeğe sokulma havasında olsaydı, Titus'un geniş omzu listenin başında yer alırdı. "Görüyorum ki bunu yapmışsın daha önce."

"Birçok ocuk benim mahkememi evi olarak görüyor."

Çocuğun gözleri kapandıktan sonra, küçük formu Titus onu tekrar havlunun üzerine yatırdı ve Sharine pudrayı üzerine koydu. Bunu yaparken o küçük uzuvlara masaj yaptı, tıpkı başka bir annenin yaptığı gibi Illium bebekken ona ne yapacağını göstermişti.

Kadın sözlerini bitirdiğinde ocuk hâlâ derin uykundaydı, Sharine onu dışarı çıkarmadan önce battaniye yerine yeni ve yumuşak bir havluya sardı. ocuğu biliyordu. görebileceği hiçbir şeyi anlayamadı, ama küçük kızın yüzünü annesinin zaten çürümekte olan bedeninden uzak tutmaya özen gösterdi.

Yeniden doğan melek banyoda bulundukları süre içinde erimişti. Her gözeneğinden yeşilimsi bir sıvı sızıyordu ve tam o anda parmakları kemiğe dönüştü, eti yere düşüyor.

Sharine odadan çıkmadan önce, "Sana huzur diliyorum çocuğum," dedi.

Titus da onları takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

"Ben

cesedi yakmak yerine bırakır." Artık gülümsemiyor, yüz hatları asık. "Bilim adamlarımızı aramalıyım ki testlere başlayın."

"Kadro'ya ondan bahsetmek zorunda kalacaksın, değil mi?"

Sharine kollarını çocuğa sımsıkı sararak konuştu. "Onu bir tehdit olarak göreceklelerini biliyorsun."

"O her melek çocuk için ölüm anlamına gelebilir," dedi Titus nazikçe. "Ama ona bir şans vereceğiz.

Benimkilere soracağım

Bilim adamları onun kanını enfeksiyona karşı test edecek ve içinde bir tedavi taşıyıp taşımadığını görececek... ya da korumamızın altından kaymak için tasarlanmış tatlı yüzlü bir taşıyıcı olup olmadığını."

Adam çocuğu kollarından çekip aldığında Sharine karşı koymadı. Minik bedeni bir kolunda tutarak iç çekti. "O onun çocuğu."

Demek gözlerini fark etmişti. "Evet. Bu bir fark yaratır mı?"

Orantısız bir gülümseme. "Sadece o kığın arkası son bir numara yapmayı başardı." Eğilerek bebeğin alnına bir öpücük kondurdu. "O sadece masum hayaller kuran bir bebek ve eğer bir tehdit oluşturmuyorsa, onu herhangi biri gibi yetiştireceğim.

Bölgemdeki diğer yetim çocuklar gibi. Ona annesinin cesur yüreğini de anlatacağım, hayatta kalmak için savaşılan annesinin

çocuk yaşayacaktı."

Adam boştaki kolunu kaldırdığında, kız onun kucağına gitti, bu adam sıcak, güçlü ve inanılmaz bir nezaket. Ve ne olduğunu düşünmemeye çalıştı

Testler çocuğun taşıyıcı olduğunu, yıkıcı bir hastalığın bilmeden taşıyıcısı olduğunu gösterirse ne olacaktı?

* * *

İki gün sonra Titus, Sharine'in bir daha böyle bir şey istemediğini anladı.

ama çenesini sıktı, dişlerini gıcırdattı ve iş bitene kadar kartal gözüyle izledi.

Titus'un ardından bebeğin hıçkırıkları kısa süre içinde kesik kesik ağlamaya dönüştü.

Onu kucağına aldı ve sırtını sıvazladı, küçük bedeni omzuna yaslanmıştı. "Sen cesur birisin." Bu Doğru, çocuk her çocuk gibi ağladı ama aynı zamanda çabucak toparlandı, elleri teslim olmayı inatla reddedercesine yumruk olmuştu.

Ona bağlanmaması gerektiğini biliyordu. onu idam etmek zorunda kalabilirdi ve onunla bağ kurmamış olsa bile bunu yapmanın onu mahvedeceğini çok iyi biliyordu. Ama sevgi duygularını bastıramıyordu. O kadar güzeldi ki küçücük ve çok çaresizdi. Bazıları bunun onu dünyayı yok etmek için mükemmel bir silah yaptığını söylerdi.

"Herhangi bir haber var mı?" Sharine sordu, ter sakaklarındaki saçları ıslatıyordu ve tuniğinin üzerinde bilinmeyen maddeler vardı - vardiyadan yeni gelmişti bir yer ekibini izliyor. "Virüsü taşıyor mu?" "Bilim adamlarım virüsün ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyor.

Bu nedenle daha fazla örnek almaları ve bulgularını doğrulamaları gerekiyor." Aldıkları kana dikkat etmeleri ve çok çabuk harcamamaları gerektiğini açıkça söylemişti. Ne de olsa vücudundan örnek aldıkları bir bebektir.

Buna izin vermesinin tek nedeni Kadro'ya bu çocuğun yaşamasına izin vermesi için bir sebep vermek zorundaydı. Kimse onu kendi bölgesinde birini idam etmeye zorlayamazdı ama eğer bu kız bir veba taşıyıcısı olsaydı, başka seçeneği olmazdı. "Bazen başmelek olmak bir hediye değildir," diye homurdandı.

Sharine elini adamın üst koluna dokundurdu, sonra bebeğin sırtını okşamak için uzandı. "Seni kıskanmıyorum Titus. Ama biliyorum ki ne yaparsan yap

onur. Bu çocuk, şampiyonu siz olduğunuzda mümkün olan en iyi şansa sahip olacak."

Bebeğin tüylü başına bir öpücük bıraktı ve Sharine'in inancını koruyabileceğini umdu.

* * *

Bilim adamları çalışırken, koruyucu giysiler giymişlerdi.

normalde sadece ölümlüler tarafından kullanıldığı için, bebek

Charisemnon'un sarayındaki kreşte yaşıyordu. Taşıyıcı olsaydı, onu başka bir yere götürmek hastalığın yayılması riskini taşırdı. Bu yüzden Titus ve Ozias bebeğin ihtiyaç duyabileceği her şeyi getirmişlerdi.

Sharine birden fazla vardiya boyunca çocuğa bakmış, Ozias da enfeksiyon riskini göze alarak devreye girmiş ve böylece rotasyonda koruyucu giysiler olmadan bebekle birlikte olabilecek bir kişi daha olmuştur.

"Hiçbir çocuk dünyadaki ilk günlerini Dokunmanın rahatlığı olmadan," demişti Titus'un casus ustası kararlı bir şekilde. "Sarayınızda yetişen onca çocuktan sonra bebek bakıcılığı konusunda yeterince bilgim var, efendim, bebeği kazara öldürmem pek olası değil."

Söylemeye gerek yok, Ozias çok sıra dışı bir bebek bakıcısıydı.

Sharine'in Charisemnon'un günlüğünde enfeksiyonun erken ve gözle görülür bir şekilde ortaya çıktığına dair bir doğrulama bulmuş olması tek merhametti, bu yüzden üçünün de bebekle temastan sonra sadece iki saatlik bir bekleme süresi vardı. Ondan sonra savaşa dönmek için güvendeydiler.

Titus'un birliklerine ve personeline yanlışlıkla enfeksiyonu taşıdı.

Çocuğun doğumundan sonraki beşinci günün akşamı Titus Sharine'e akşam yemeği getirdiğinde çocuğu beşiğinde uyurken buldu. Bir kanepede yan yana oturmuş yemek yerlerken Sharine yeniden doğan çocuğun durumuyla ilgili bilgi istedi; son dış vardiyası yirmi dört saat önceydi ve üç yer ekibini gizli bir yuva tarafından

ezilmekten tek başına kurtarmıştı.

Günden güne, saatten saate gücünün içinde daha da rahatlıyor ve onu daha iyi yönlendirebiliyordu. Titus'un içinde hâlâ daha işin ucunu gördüklerine dair güçlü bir his vardı.

buzdağı-Sharine'in kolunda daha birçok sürpriz vardı.

Halkı Sinekkuşu'nun hiç de bekledikleri gibi olmamasının şokunu atlatmıştı ve şimdi

tam bir hayranlığa giden yol. Sert, sadık ve kalbi yeni yeni yumuşayan Kiama sık sık sohbet etmek için onun peşine düşüyor, Titus'un telaşlı aşçısı her nasılsa her gün onun için "küçük bir şey" yapmaya vakit buluyor ve Titus'un baş vampir komutanlarından biri Titus onu elinde tutmayı başaramazsa isyan etmekle tehdit ediyordu.

"Diğerlerini korkutup kaçırdığınızda bir şey demedim," demişti India dişlerini göstererek, "ama efendim, Leydi Sharine'i kaybederseniz kesinlikle isyan ederim."

Kıdemli komutanlardan biri olan uzun boylu ve iri yapılı Amadou ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Tanae bile "Ondan hoşlandım" demek zorunda kalmıştı. Birlik eğitmeninden gelen bu övgü sınırsızdı.

"Avcılar yuvaları tespit etmeye başladığından beri yok etme çalışmaları hız kazanmaya devam ediyor." Onunla konuşmak istemesinin bir nedeni de buydu. "Başlangıç noktamızdan o kadar uzağa gittik ki, her sabah geri uçup sonra tekrar ileri uçmamın bir anlamı yok. Bir süre daha arazide kalacağım."

"Bebeğe tam zamanlı bakmamı ister misin?"

"Hayır, sahada sana çok ihtiyaç var." Sharine'in Rezervleri derindi, gücü şiddetli bir yoğunlukta idi.

Onlarla birlikte olduğu süre boyunca

Tzadiq'ten daha güçlüydü ve Titus'un ikincisi, melek olmayan savaşçıların en üst kademesindeydi.

"Sence bir general olabileceğini biliyor mudur?" Tzadiq ona en son üçü birden sahaya çıktığında söylemişti, gözlerinin soluk yeşili Sharine'i gece gökyüzünde takip ederken

vampir birlikleri hassas bir öfkeyle. "İnsanlar onu takip ediyor, onda savaş gücü ve hızlı düşünen bir zeka var."

"Ona soracağım," demişti Titus, "ama Sharine'in sanatının olmadığı bir dünya hayal edebiliyor musun?"

Tzadiq kanla kaplı kılıcını silmek için duraklamıştı. "Haklısınız efendim. Yeterince generalimiz var. Sadece bir Sinekkuşu'muz var."

Ancak bugün Titus ondan sanatçı değil general olmasını istemek zorunda kalmıştı. "Kuzeye doğru uçmanı istiyorum.

Ozias'ın filosu ve iki yer ekibiyle, yeniden doğan yuvaları temizleyerek ilerleyin. Alexander'ın birlikleriyle bir noktada, ve grubunuz bir final yapabilir temiz olduğundan emin olmak için kuzeyi kapsamlı bir şekilde tarayın."

Onu kendisinden uzaklaştırmak istemiyordu ama kaynakların mümkün olan en iyi kullanımı buydu. Nala ve Zuri'nin de cephaneliklerinde enerji okları atma yeteneği vardı; Sharine'in ateş gücü de eklendiğinde takım durdurulamaz hale gelecekti

Kuzeyde yeniden doğanların sayısına karşı. "Bir kez Kuzey temiz, o taraftan yeniden enfeksiyon kapma konusunda endişelenmeme gerek yok."

Durakladı, kaşlarını çatı. "Unutma, kız kardeşlerimin benim hakkımda söylediği hiçbir şeyi dinleme."

Dudakları kıpırdadı ama bakışları ciddiydi. "Üçümüz de gidersek bebeğe ne olacak?"

"Görünüşe göre bilim adamlarından birini büyülemiş." Buna şaşırmamak gerek; bebek uykusunda gülümsüyor ve nadiren ağlıyordu. "Asiah, bilim adamlarını izlemekten çok mutlu ve istekli.

koruyucu ekipman olmadan. Biz yokken ufaklık güvende olacak ve bakılacak."

"Asiah . . . evet, bilim adamları arasında ona güvenebileceğim tek kişi o," diye mırıldandı Sharine.

"Ona bir çocukmuş gibi davranıyor.

bir bilim deneyinden ziyade bebek." Titus'a bakarak bir elini onun kalçasına koydu.

Kasları sıçradı, kaskatı kesildi, tüm vücudu kadının

sıcaklığına odaklandı. "Sharine."

"Kendine iyi bak Titus." Bu bir emirdi.
"Başmelek olman sonsuza kadar dinlenmeden
yaşayabileceğin anlamına gelmez." Sonra eğilip onu öptü
ve adamın karın kasları sıkıştı, nabızı kesik kesik atmaya
başladı.

Adam ona uzanamadan öpücüğü keserek ayağa kalktı.
"Görevimiz bittiğinde görüşürüz."

Titus bir kadının kendisinden uzaklaşmasını izlerken
hiç acı çekmemişti ama bir saat sonra Sharine, Ozias'ın
seçkin filosuyla birlikte akşamın erken saatlerinde
gökyüzüne doğru havalandığında büyük bir yara bere
içindeydi. Yer ekipleri onlardan önce yola çıkmıştı.

Yumruk yaptığı elini kalbine bastırarak, gökyüzünde
görünmez olana kadar onu izledi, sonra da
Güney filoları. Onun ardından kuzeye dönmek için her
şeyini verdi ama o bir baş melekti. İlk görevi halkına ve
bölgesine karşı olan göreviydi. Bu demek değildi ki
gökyüzünde çivit mavisi ve altın rengi kanatlar görmeyi
umarak omzunun üzerinden bir kez daha bakmadı.

* * *

Sharine, Titus'tan uzaklaşırken içinde bir burkulma hissetti ve
bundan hoşlandığından emin değildi. Aynı zamanda, avluda
onun iri, katı formunu aramaktan da kendini alamadı.
Göğüs zırhını ve diğer giysilerini giymişti.
üst vücut zırhı, elleri kalçalarında ve kanatlarını
omurgasına karşı mükemmel bir kontrolle tutuyordu ve
kaşlarını çattığından emindi.

Nedense bu onda gülümseme isteği uyandırdı.

Ama sonra filosu yükselmeye başladı ve artık onu çok
aşağıdaki topraklarda seçemiyordu. İçindeki sızı ağır ve sert
bir düğüm haline gelince, kanatlarını kuzeye ve içine giren
baş melekten uzağa doğru açtı.
Hayatında romantik anlamda bir erkek istemediği bir
zamanda.

Daha önce Titus'un bir iz bırakacağını düşünmüştü.

Şimdi bu izin derin ve acı verici olacağını ve uzun, çok uzun bir süre boyunca canını yakacağını biliyordu. Ama yine de

risk aldı. Artık korkarak ve ürkererek büyüyen, her zaman iyi davranarak ailesine tutunmaya çalışan bir çocuk olan Sharine değildi; bugün olduğu Sharine ellerinden ateş saçıyor, hatalar yapıyor ve onlardan ders çıkarıyordu ... ve risk alıyordu.

Titus gibi onun için tehlikeli bir adam söz konusu olduğunda bile.

* * *

Ozias ilk alarmı iki saat sonra verdi - çünkü onlar

kara birliklerini takip ediyorlardı.

Ama bu hız ile ilgili değildi; her şeyi ortaya çıkarmalarını sağlamakla ilgiliydi.

manzarada yeniden doğar.

"Lonca Avcısı o tepeyi küçük bir sığınığın bulunduğu yer olarak işaretledi.

Yuva!" dedi filo komutanı tüm hava birliklerine ulaşabilecek bir ses tonuyla. "Obren, yüksek bir uçuş yap, herhangi bir hareket olursa rapor et. Hava karardıktan sonra gitmiş olabilirler.

ve onları takip etmemiz gerekecek."

Sharine aşağı baktığında kara araçlarının çevreyi sardığını, vampir ve ölümlü savaşçıların silahlarını hazırlayarak dışarı çıktıklarını gördü. Amadou adında sert bakışlı bir vampir olan yer komutanı en öndeydi. Yer ekipleri kendilerine "temizlikçiler" diyordu; görevleri meleklerin yayılım ateşinden kaçabilen yeniden doğmuşları ortadan kaldırmaktı.

Şimdiye kadar meleklerin yeniden doğuşuna dair yeni bir işaret görmemişlerdi - gerçi Titus tüm kıdemli adamlarını bunun bir olasılık olduğu konusunda bilgilendirmişti - bu yüzden melekler yeniden doğuştan daha az risk altında kaldılar

vampirlerden ya da ölümlülerden daha fazla. İlk savunma

hattının onlar olması mantıklıydı. Ve Sharine'in yeniden doğanın ekipten herhangi birine zarar verme şansı bulmaması için elinden gelen her şeyi yapması.

"Komutanım." Obren geri dönmüştü. "Yuvanın ağzında kesin bir hareketlilik var."

Ozias elini kaldırdı ve aşağı doğru sert bir hareketle indirdi.

Planlarına göre hareket eden Sharine tepede bir delik açtı, yeniden doğanlar dışarı fırladı ve melekler kafalarını uçurdu. Yer ekibinin tek bir el bile ateş etmesine gerek kalmadı.

Ancak ikinci yuva, "Lanet olsun, bu tam bir karmaşa!" dedirtti.

Sharine'in aşağıdaki vampirlerden hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

bağırması ve ne anlama geldiği hakkında daha da az bilgisi vardı ama kulağa doğru geliyordu. Bu bölgeyi tespit eden Lonca Avcısı buranın büyük bir yuva olduğunu söylemekte haklıydı ama avcının fark etmediği şey buranın bir labirent olduğuydu.

birbirine bağlı yuvalar.

Bazıları kara birliklerinin arkasındaydı.

Yaratıklar kara birliklerinin üzerine çullanırken, melek savaşçılar da

Merkezde devasa bir yeniden doğan düğümü vardı. Sharine havada olup bitenleri, yeniden doğanların her yerdeki yuvalardan nasıl döküldüğünü görebilecek kadar yüksekte olan tek kişiydi

ve yer ekiplerine saldırmaya gidiyor.

Çabucak düşündü. Ozias! Filonuzu havaya kaldırın ve yer ekiplerine yardıma gidin. Ben onların icabına bakacağım.

Yeniden doğuşun merkezi çekirdeği.

Ozias'ın Sharine'i sorgulamaya hakkı vardı; ne de olsa Sharine bir savaş stratejisti değildi ama casus şefinin filosu Sharine'in ricasının ardından neredeyse anında havalandı. Yer ekiplerine yardım etmek için her yöne uçarken alçakta kaldılar.

Ortadaki yaratıklar çılgılık atarak peşlerinden koşmaya başladılar.

Sharine çenesini ayarladı ve gücünü nokta atışı vuruşlarla patlatmaya başladı - bir ömür önceymiş gibi gelen ilk

vuruşundan bu yana bu konuda çok daha iyi hale gelmişti ve yeniden doğanın etrafında etkili bir hendek oluşturacak kadar uzun. Bu

Yaratıklar onun yarattığı oyuğa düştüler ve hemen dışarı çıkmaya çalışmaya başladılar.

Ancak onun eylemi, yer ekiplerine harekete geçebilmeleri ve güçlerini kullanabilmeleri için yeterli desteği sağlamıştı.

silahlarla yaratıkları indirdi. Sharine yüksekte kaldı ve bir meleğin çok alçaktan uçtuğunu ve bir yeniden doğmuşun onu aşağı çekmek için kanadını tuttuğunu gördüğünde, yeniden doğmuşa bir ok fırlatarak iskeletini buharlaştırdı.

Huzur sizinle olsun, diye düşündü, çünkü tüm bu yaratıklar bir zamanlar birinin çocuğuydu, şimdi asla gerçekleşmeyecek hayalleri ve umutları vardı.

Yere düşen melek tozunu aldı ve teşekkür etmek için ona el salladı.

Ve savaş devam etti.

44

Titus takip eden **günlerde** Sharine'den gittikçe uzaklaşarak **neredeyse tükenene kadar kendisiyle savaştı**. Çaresizlik içinde Tzadiq'ten kendisine bir telefon cihazı bulmasını istedi, ve konuştukları zaman onun yüzünü görebilmek için onu kullanmayı öğrenmeye başladı.

İkincisi bu talebe hiçbir şey söylemedi ama gözleri çok şey anlattı.

Titus'un pek umurunda değildi; geleceğin reddedilme ve korkunç bir felaket getireceğini bilse bile duygularını saklayacak bir adam değildi.

incindim. Sharine herhangi bir erkeğe bağlanmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Titus bu tutumu için onu suçlayamazdı.

Kalbi burkuldu, bu acıya dayanmak daha zordu. aldığı herhangi bir savaş yarası. Sharine onun içine uçmuştu ve onun orada olmaması fikri her zaman . . . acımasızdı.

"Bazıları bunun sana hizmet ettiğini söyleyebilir," dedi Tanæ, adamın emrettiği şeyi yapmadığında telefon cihazına küfürler yağdırdığını gördüğünde ses tonunda belirgin bir sempati eksikliğiyle. "Seni gökyüzündeki güneş olarak görmeyen bir sevgiliye bu kadar aşık olmak."

Titus ona ters ters baktı. "Böbürlenmek sana yakışmıyor, Tanæ."

"'Biraz' dedim, efendim." Bakışları uzaklaştı, birlik eğitmeni gizli bir iç manzaraya odaklandı. "Senin adına mutluyum, sonunda kendi kalbinin derinliğini ve tutkusunu ve hissedebileceği yoğunluğu öğrenmeye başladın."

Yere baktı, alev alev yanan saçlarını örmüştü. "Kalbimi yüzyıllar boyunca hapsettim, korkularım eski düşmanlarımdı ve şimdi gurur duyduğum ama zar zor konuşabildiğim bir oğlum var. Konuştuğumda da yanlış şeyler söylüyorum ve onun daha da uzaklaştığını görüyorum. benden."

Bu beklenmedik ve şaşırtıcı duygu gösterisi karşısında nutku tutulan Titus, Tanae'nin yanından geçip gitmesini sessizce izledi. O hiçbir zaman özellikle Ama bu, aralarındaki mesafenin bir yara olduğuna dair gördüğü ilk kanıtı. kanayan.

Belki de dünya bir nebze olsun akıl sağlığına kavuştuktan sonra Galen'le konuşur, eski çırağının ziyaret için eve uçmayı diledi. Yoksa bu her iki taraf için de daha fazla acıya mı yol açacaktı? Gerçek şu ki Tanae zor bir anne olabilirdi -Titus, Galen annesinin onayına aç bir bebekken bile böyle düşünmüştü.

Nazik ve şımartılmış flitterbies'in (sarayında yetişen özel bir grup yetim) çocuğu bebekleştirmeye çalıştığını biliyordu ama Galen o zaman bile inatçı ve kararlıydı. Bu, çocuğun cesur yüreğinin Tanae'nin onayını esirgediği her seferinde yara bere içinde kalmıştı. Tzadiq elinden geleni yapmıştı ama o bir babadan çok savaşçıydı. Titus çocukla ebeveynlerinden daha fazla zaman geçirmişti, ama bir başmeleğin onayı bile bir anne ya da babanın neden olduğu acıyı silemezdi.

İç geçirdi; Tanae ve Tzadiq'i savaşçı olarak takdir edebilirdi ama ebeveynlik stratejilerine katılmıyordu. Titus, disiplinli bir şekilde yetiştirilmişti. ezici bir sevgiydi ve bu onun çocuklarla nasıl başa çıkacağına dair şablonuydu. Bir çocuktan sevgiyi esirgemek... hayır, bunu kabul edemezdi.

Bu lanet olası cihazı çalıştırdığında ve konuştuklarında Sharine'e bu konudaki fikrini soracaktı. En azından nasıl mesaj göndereceğini çözmüştü.

Parmakları cihazın şık ekranında kendini çok büyük ve şişman hissediyordu ama Sharine'i ısrar etmeyecek kadar çok özlemişti. Şöyle yazmış: Orijinal cihazı ekrana çok sert vurarak kırdım.

Kadının yanıtı, adamın telefon kullanmaya kalkışmasına bile hayret etmekten ibaretti.

Sonunda cihazı bulmayı başardığında ve ona Tanae ile Galen'i sorduğunda, kadın uzun süre düşünceli bir şekilde sessiz kaldı. "Bir anne olarak korkunç hatalar yaptım," dedi, gözleri kederle kararmıştı, "ama yaptığım tek şey çocukken Illium'u şiddetle seviyordu.

"Bence Tanae'nin yürümesi gereken çok daha zor bir yol var - oğlu bir başmeleğin silah ustası ve bir Taptığı kadın. O yumuşak kalpli bir çocuk değil... ama annesi olmaya devam ediyor. Eğer bu köprüyü gerçekten kurmak istiyorsa, gururunu bir kenara bırakmalı ve onun kendisini tamamen reddetmeyi seçebileceğini kabul etmelidir. Buna hakkı var."

İfadesi dalgındı ve ekledi: "Konuş onunla Titus. Eğer sana açıldıysa, bu onun yapabileceği en yakın yardım çağrısıdır."

Titus'un bu konularda uzmanlığı yoktu ama Sharine'e güveniyordu, bu yüzden şafak vakti savaştan ayrıldıklarında Tanae'yi buldu ve silahlarını yan yana temizlerken, "Eğer ölürsen, Galen'le konuşma ve dilediğin özrü dileme şansın sona erer," dedi.

Tanae kaskatı kesildi ... ama uzaklaşmadı.

Ertesi gün, "Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Her seferinde yanlış yapıyorum - başka türlü olmak istediğimde sert ve acımasız oluyorum."

Boyundan büyük işlere kalkışan Titus, Sharine'le konuşup konuşamayacağını sordu. "O da bir anne ve bir ebeveyn olarak hata yapmanın ne demek olduğunu bilir."

Üç gün sonra Tanae evet dedi ve Titus bayrağı devretti. Kendi yeteneklerini ve Sharine'inkileri biliyordu.

Birlikte çok iyi bir takım oluşturdular.

Onun böyle bir şekilde yanında olması, gücünün kendi gücüyle aynı hızda olması ve onu güçlendirmesi iyi hissettiriyordu. Sadece onun için bunun yarısını yapabildiğini umabilirdi. Çünkü Titus varoluşunda ilk kez bir kadına ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bu ihtiyacın karşılıksız kalmayabileceğinin de bilincindeydi.

Onun her aramasını ya da mesajını bekleyen bir köpek yavrusu gibi hissediyordu.

Sonra bir gün, damarlarındaki buzları kesen bir mesaj gönderdi.

Titus, başka bir enfekte melek bulduk.

* * *

Sharine bunu beklemeliydi. İlk enfekte melek

kuzeye gitmesinin bir nedeni vardı -kurtulanla yaptıkları konuşmadan anladıkları kadarıyla, melek

Akıl sağlığından son kopuşuna kadar sınırlı bir mantık duygusunu korudu. Başlangıçta daha mantıklı olduğunu varsaymak güvenliydi.

Charisemnon'un iç sarayının bir parçası olduğu için, savaşın diğer yönde gerçekleştiğini de biliyor olmalıydı.

Sınır artık siyasi bir gerçek olmasa da,

Eğer saklanmak isterseniz kuzey daha güvenli kalırdı.

Şimdiye kadar,

Titus'un halkı kıtanın daha kötü istila edilmiş güney tarafına odaklanmıştı.

Bu hastalıklı meleği bulan Ozias'tı, keskin gözleri ıssızlığın ortasında küçük bir kulübenin dışında yatan bir meleğin ana kanat tüylerini fark etmişti. İçinde

Melek türünde, ana tüyler diğer tüyler gibi düzenli bir şekilde dökülmezdi. Meleklerin çoğu için, zarar görmüş bir ana tüyün yeniden çıkması uzun zaman alırdı,

Yerdeki tüylerin her biri kömür grisinin aynı tonundaydı.

Tek bir meleğe aittiler. Kendi türlerinden birinin bu kadar çok kayıp vermesi . . .

"Yaralı bir meleğimiz olup olmadığını kontrol edeceğim," demişti Ozias, güneş yüzünün sol tarafında parılıyordu,

Saçlarını yanlardan ördükten sonra geri kalan buklelerini sıkı bir topuz haline getirdiği için yüz hatları ortaya çıkmıştı. "Diğer herkes burada kalsın."

Sharine aynı fikirde değildi. "Ozias," demişti usulca, "başka bir olasılık daha var."

Casus şefinin gözbebekleri büyümüşü ki başıyla küçük bir selam verdi. "Hanımefendi, yardımınız için minnettar olurum."

İkisi birlikte inmişlerdi ama Ozias Önce gitmek için ısrar etti. Kulübenin içinde bir melek vardı; küçük ve seyrek odaların bir duvarına yaslanmış bir karyolada yatıyordu. döşenmiş bir yerdi. Karyola dardı ve belli ki bir melek bedeni için yapılmamıştı ama içinde yatan melek bunu umursamanın ötesindeydi. Kızarmıştı, vücudu ateşten yanıyordu ve gözleri görmüyordu.

Derisinin kahverengisinin altında yeşil-siyah lekeler vardı.

Sharine hayatta kalan köylünün yerleşimlerine saldıran meleği nasıl tarif ettiğini düşündü: Derisi neredeyse her yerinde çürük gibiydi ve yer yer soyuluyor, yer yer büzüşüyordu. Parmakları Tırnakları pençe gibiydi ve sanki dili yeşil çürüyordu, dudakları çok dolgun ve kırmızıydı.

Karyoladaki melek, bu bağlamda kullanılabilecek bir kelime olsa da, nispeten sağlıklı görünüyordu; enfeksiyon o kadar derinlere inmemişti sanki. Buna rağmen, o onların varlığının farkında değildi, kollarından biri karyolanın bu tarafına doğru sarkıyordu. Bir kanadı aynıydı, diğeri sırtının altında ezilmişti.

Sharine kulübenin etrafına baktığında Son yemeğinin midesinden yükselme tehdidiyle karşı karşıya kalmasına neden olan bir şey. "Çok yanılmıyorsam, bu onun yemeğiydi. kaynak."

Ozias kemik yığınının yanına çömeldi ve kılıcını kullanarak kafatasını dışarı itti. "Ölümlü." Bir duraksama, dişlere daha yakından bir bakış. "Hayır, vampir." Sesi soğuktu.

Kemiklerin durumu, birkaç gündür buradalar." Ayağa kalktı. "Et ya da ilik yok."

"Yiyecek eksikliği şu anki durumunu açıklayabilir." Hiçbir normal yeniden doğan, yeniden doğduktan sonra bu kadar sağlıklı görünmez.

Günlerce yiyecekten mahrum bırakılmışlardı ama ilk keşiflerinden bu yana netleşen bir şey vardı: Enfekte olmuş melekler hiç yeniden doğmayabilirdi. "Charisemnon'un günlüğü, amacının başlangıç noktası olarak ölüme ihtiyaç duymayan bir enfeksiyon yaratmak olduğunu belirtiyor."

Sharine ilgili dergileri defalarca okumuştı. En ufak bir veriyi keşfetme çabası içindeydi ve bir panzehirin ya da tedavinin işe yaraması için öncelikle kişinin hayatta olması gerektiğini fark etmişti -Lijuan içlerinde en güçlü olanıydı ve o bile ölüleri gerçek hayata döndürememişti.

Buna bir de Charisemnon'un "hediyesinin" hastalık olduğu ve kendi başına yeniden doğma yeteneğine sahip olmadığı daha da olası hale geldi. Hepsi ilk yeniden doğanlar Lijuan tarafından dünyaya getirilmişti. "Başarılı olabileceğine dair elimizdeki tek gösterge hamile melek."

Titus'un doktorları, şifacıları ve bilim adamları tek bir noktada birleşiyorlardı: yaşam, gerçek yaşam, aşağıdakilerden birinden gelemezdi ölümler. Bu konudaki tüm felsefi tartışmaları bir kenara bırakırsak, yeniden doğanların iç organları "diriliş" anında başkalaşım geçirmeye başlıyordu - tüm ekibin lideri Sira da dahil olmak üzere daha cesur şifacıların bir kısmı savaş filolarıyla uçmuş ve yeterince "taze" yeniden doğanı incelemişti.

Sonuçlarından eminim.

Metamorfoz, rahim de dahil olmak üzere bazı iç organların tamamen kurummasını içeriyordu. Yeniden doğan yok

Yirmi dört saatten uzun süredir var olan biri çocuk taşıyamazdı. Yeniden doğan bir çocuk da doğuramazdı, çünkü o organlar da kuruyup yok olmuştu. Bu son keşif

Görünüşe göre söz konusu organlara sahip olan herkesin ürpermesine neden oldu.

"Sence hayatta olabilir mi?" Ozias, Sharine'in öğrendiğine göre, onu gizlemekte herhangi bir casusluk ustası kadar ustaydı.

ama şimdi dudaklarını büzdü ve yutkundu. "Kanını kontrol edeceğim. Sira'nın şifacıları enfeksiyon iyice yerleşene kadar kanın kırmızı kalabileceği teorisini ortaya atmadılar mı?"

"Evet." Sharine meleğin başının yanında pozisyon almak için yer değiştirdi. "Bir saldırıya kalkışırsa, onu gücümle yere sereceğim." Sharine'in sanatçı bir ruhu vardı, şiddet her zamanki sözlüğünde yoktu, ama şiddetin mevcut durumda tek cevaptı - yeniden doğanlar asla mantığı dinlemeyecek, asla yan yana barış içinde yaşamayı kabul etmeyecekti.

Lijuan'ın yeniden doğuşu ile Charisemnon'un hastalığı arasındaki bağlantı ne olursa olsun, her ikisinin kurbanları da tek bir arzu vardı: canlı etle beslenmek. Sira'nın ekibi Charisemnon'un hastalığını sentezlemek ya da "doğurmak" için yeniden doğanların kanını temel olarak kullandığını düşünüyordu.

Sharine de onlarla aynı fikirdeydi.

"Hazır mısınız leydim?"

Sharine'in başını sallamasıyla Ozias kılıcını kaydırdı ve bir bıçak çıkardı. Bıçağın keskin kenarını kullanarak meleğin parmaklarından birinin ucuna küçük bir kesik attı. Melek geri çekilmedi,

Yine de göğsü inip kalkmaya, gözleri kırpışmaya devam etti. Minik kesikten çıkan şey, siyahla çizgili viskoz yeşil bir sıvıydı.

Koku çürümüş ve baskındı.

Casus şefi sendeleyerek geri çekildi. "Bu pis kokuyu daha önce de duymuştum," dedi Ozias boğuk bir sesle. "Çürüyen bir bedenin kokusu.

Mezar."

Sharine bebeğin annesini düşündü; onun da böyle çirkin bir kokusu var mıydı? Hatırlayamıyordu, onun

Tüm varlık zavallı çocuğa son anlarında huzur vermeye odaklanmıştı. "Sıra'ya danışmalıyız."

Eğer bu melek hayattaysa -yeniden doğmamış, sadece Charisemnon'un hastalığına yakalanmışsa- o zaman bebeği inceleyenler ve dolayısıyla bebeğin hayatı için kritik bir öneme sahip olabilirdi.

"Bebeğin kanında bir tedavi olup olmadığını test etmek için onu kullanabilirler."

Ozias nefesini içine çekti, sonra tekrar boğuldu.

"Dışarıda konuşalım."

Oraya vardıklarında, ikisi de ısırgan otundan kocaman yudumlar aldılar.

ve Titus'u aramaya karar verdi. O bu bölgenin baş meleğiydi; son karar onun olmalıydı. Sharine'in

Küçük ekranda onun endişeli yüzünü görünce kalbi sıkıştı.

Ozias tüm bildiklerini anlattıktan sonra, "Senin fikrin de Ozias'inkiyle aynı mı?" diye sordu.

Karnında bir sıkışma, sözleri onu havasız bırakmakla tehdit ediyordu ve bu ilk kez olmuyordu. Bu adam, güçten korkmuyordu, o gücü kullanmaktan korkmuyordu. toprakları ve halkı için en iyi sonuçları sağlayacak güce sahipti. "Evet," dedi. "O belki de bebeği anlamak."

"Sıra ve ekibini göndereceğim." Ozias üç meleklerle konuşmaya giderken dikkati Sharine'e yöneldi. Enfekte meleğe göz kulak olması için geride bırakacaktı. "Deriniz daha altın rengi, kemikleriniz daha keskin oldu."

"Uçtukça daha da güçleniyorum." Kilo vermiyordu ama vücuduna yağsız kas ekliyordu. "Güneyde işler nasıl gidiyor?"

"Günden güne," dedi savaşçı bir pratiklikle ... sonra sanki ona dokunacakmış gibi parmaklarını ekrana dokundurdu.

Kendini aynı şekilde karşılık verirken buldu.

Titus aramayı vedalaşmadan bitirdi, bu onun kalbine iyi gelmeyen bir şekilde meraklanmasına neden olan küçük bir tuhaflığıydı. Evet, Titus onda bir iz bırakacaktı.

"Leydi Sharine!" Ozias bulunduğu yerden seslendi nöbet tutacak melekleri bilgilendiriyordu. "Uçma zamanı!"

Telefonu elinden bırakan Sharine gökyüzüne yükseldi.

Takip eden günler boyunca savaşımaya devam ettiklerinde, kadın gerginliğini korudu, ancak başka hiçbir belirti bulamadılar.

Ta ki kuzeydoğudaki büyük bir şehrin komutanı, parçalanmış ölümlü ve yaralı meleklerin ortaya çıktığını bildirene kadar.

Şehrin karanlık bir köşesindeki vampir cesetleri.

Her ne kadar genel melek nüfusu

"Efendimin korkunç deneylere karıştığına dair söylentiler duydum. Eğer doğruysa, deneklerinden birinin kaçmış olması mümkün." Yutkundu. "Daha fazlasını bilmiyorum, ben bir şehir komutanıyım, iç sarayın bir parçası değildim.

"Faili yakalamaları için adam gönderdim," diye ekledi, "ama şehri yeniden doğan tehditten korumak düşük bir öncelikti." Yorgunluk teninin krem rengine çizgiler kazımış, altın sarısı saçları tüylü bir takkeye dönüşmüştü. "Sağlayabileceğiniz her türlü yardımı memnuniyetle karşılarım."

Bu toplantıdan önce Ozias Sharine'e komutan hakkında bilgi vermişti. "Eryna kötü biri değil, Kiama'nın ebeveynlerine benziyor: aptalca sadık." Sesinde sertlik yoktu, kelimeler basit bir gerçeği ifade ediyordu. "Bir şehir komutanı olarak en iyilerden biri."

Sharine, Eryna gibi herkesten çok güvendikleri kişi tarafından hayal kırıklığına uğratılanlar için derin bir merhamet duygusu hissetti. Kendisi de Aegaeon'la aynı durumda değil miydi? O kadar muhtaç ve kırılmıştı ki, incitici olduğunda bile tanıdık olana sarılmıştı.

"Alexander bir dizi yardım gönderdi Filolar," dedi Ozias ve Eryna'nın yüzü gözle görülür şekilde aydınlandı, omurgası artık kaskatı değildi. "Bu arada, biz sokaklarınızda hangi yırtıcının dolaştığını görene kadar sınır nöbetinizi sürdürmeniz en iyisi olacaktır."

Eryna başını eğdi. "Sağlam bir plan." Sonra da Sharine'in bakışlarını ilk kez kendi mavisikle karşıladı.

"Leydi Sinekkuşu, bu savaşı resmettiğinizde

Charisemnon'la birlikte uçanları gölgelere mi dönüştürecek? Canavarlara mı?"

Sorularda çok fazla acı, pişmanlığın vahşiliği. "Bence çocuk, gölgeleri içinde taşıyorsun. Onları boyayla yaratmama gerek yok."

İfadesi burkulan Eryna, görevine devam etmek üzere ayrılmadan önce belinden eğildi.

"Pişmanlığın da bir tadı var, değil mi?" Sharine Ozias'a mırıldandı. "Havadaki ozon gibi ama çok daha ağır ve karanlık bir şey."

"O bir seçim yaptı." Casus şefinin ses tonunda merhamet yoktu. "Charisemnon'un tüm insanları bir seçim yaptı, ama

Eryna gibi mi? İltica edip ona karşı durabilecek güce sahiptiler. Bunun yerine, Charisemnon'a çirkin arayışında yardım ettiler.

-Sadece hiçbir şey yapmayarak bile olsa. Eryna'nın kötü olmadığını kabul edebilirim ama onu yaptığı seçimden dolayı asla affetmem."

Sharine buna bir şey diyemedi. Ozias haklıydı. Bazı seçimler zaman içinde yankılanır.

"Katliamların failini nasıl avlayacağız?" "Leydi Sharine, ben bir casusluk uzmanıyım."

Yanıt.

Ozias'ın yetenekleri ve yeraltı bağlantılarına rağmen katilin izini bulmaları iki gün sürdü. Bir Korktukları gibi enfekte olmuş bir melek. Kurtarılamayacak biriydi. Tüm vücudu doğal olmayan çürüyen yeşil-siyah bir renge bürünmüştü, pençeleri kancalıydı. Ama o bile Fiziksel bozulma o kadar kötü değildi ama akli gitmişti. Çıldırılmıştı.

Ozias'ın onu takip etmesinin bir nedeni de mantıksızlığıydı; dikkatsiz ve kurnazlıktan yoksun biri haline gelmişti,

Sadece beslenmek, sadece tıkmak istiyordu. Şimdiki kurbanının bedenini sokağın zeminine bırakarak, pençelerini uzatmış, ağzı kanla kaplanmış bir halde Ozias'a doğru geldi.

Casus şefi, en azından küçük bir yara almadan başını

kesmek için yanlış açıdaydı ve Sharine

pençeleri ya da dişleri yüzünden enfeksiyon kapma riskini göze alamazdı.

Bir iğne ucu kadar güçle meleğin göğsünü yok etti.

Ağır çekimde ara sokakta yere yığılan hastalıklı melek Sharine'e baktı ve gözlerinde huzur yoktu, sadece öfke ve çılgınca yeme ihtiyacı vardı. Sonra Başmeleğin ağgözlülüğünün ve kibrinin bir kurbanı daha gitmişti.

45

Titus'un üstü başı yeniden doğmuş ateşle kaplıydı ve gece boyunca bitkin düşmüştü.

Telefonu çaldığında kavga ediyordu. Sharine'le böyle bir durumda konuşmak istemiyordu ama onun aramasını da kaçırmak niyetinde değildi.

Ama cevap verdiğinde ekranı dolduran onun yüzü değildi. Onun yerini birbirinin aynısı iki yüz almıştı; bu yüzler koyu kahverengi bir tene sahipti ve ela gözleri aynı derecede dramatik elmacık kemiklerinin üzerinde keskin bir şekilde çekikti, saçları Birbirine uyan şık siyah kuyruklar. Dünyanın çoğu onları birbirinden ayıramazdı.

Titus o insanlardan biri değildi.

"Zuri, Nala, görüyorum ki işime burnunuzu sokmadan edememişsiniz," diye homurdandı ama kalbi onları canlı ve iyi.

"Oh, Tito"-Zuri ona bir öpücük gönderdi-"bizi özlediğini biliyorsun."

İkisinden daha sessiz olan Nala sadece gülümsedi ve bu gülümseme onu gizlice evden çıkaran kız kardeşinin çapkın gülümsemesiydi.

Böylece bir grup kaplan yavrusunun izini sürebileceklerdi. Bu arada Zuri ona vahşi bir aygıra binmeyi öğretmişti.

Kanatlı yaratıklar genellikle bu tür hayvanlara binmezdi ama kız kardeşleri hiçbir zaman sıradan şeyleri pek umursamamıştı.

"Sharine'e ne yaptın?" diye sordu, ikizleri ne yaptığını merak ediyordu.

"Büyük bir nezaketle kardeşimizle konuşmak için

telefonunu kullanıp kullanamayacağımızı sorduk - çünkü artık bir

telefon." Zuri neşeyle başka bir telefonu kaldırdı.

"Numaranı benim ve Nala'nın telefonlarına da yazdım. Artık sana mektup yazmak zorunda değiliz!"

İkizler sırtırken Titus yarı inledi, yarı güldü. "Yeniden doğan temizlik mi?"

"Bu tarafta işimiz bitmek üzere. Güzel ve tehlikeli casus şefiniz de benimle aynı fikirde."

Titus kaşlarını indirerek Zuri'yi işaret etti. "Sakın Ozias'ı baştan çıkar." Kız kardeşine annelerinden miras kalmıştı.

aşıkları köleye dönüştürme yeteneği. "Kalbi kırık bir casus şefiyle uğraşmak istemem."

Nala ilk kez konuştu. "Bilemiyorum Tito. Bence senin Ozias'ın Zuri'yi burada çizmelerinin altında ezebilir ve Zuri de buna minnettar olur."

Zuri ikizine ters ters bakarken, Titus kendini gülerken buldu. Kız kardeşlerini görmek, onlarla konuşmak ve şakalaşmalarını duymak güzeldi. "Çocuk seninle mi?"

"Xander Leydi Sharine'e hayranlıkla bakıyor." Zuri kaşlarını salladı. "Dikkatli ol küçük kardeşim, yoksa genç Xander hanımını çalabilir."

Tabii ki kız kardeşleri bunu çoktan çözmüşlerdi. Sharine onun için özeldi. "Sharine ona izinsiz el sürmeye cüret eden her erkeği paramparça eder. O çalınamaz." Hayır, onun Shari'si kendini kime vereceğine kendi karar verirdi... ve eğer ona hiçbir şey vermemeye karar verirse Sonsuzluğun kısacık bir anını, kabul ederdi.

Titus sonsuza kadar savaşmaktan vazgeçecek değildi. O ilk engelde teslim olacak bir adam değildi. Ancak seçim ona ait olacaktı. Her zaman. "Rapor ver," dedi.

Zuri'nin şu anda söylediği sözler bir başmeleğin kuvvetlerindeki bir komutana aitti. Ona temizlenen yuvaların sayısını, dış bölgelerdeki durumla ilgili güncellemeleri ve filolarındaki yaralılar hakkında bilgi verdi. "The Kuzeydeki yeniden doğan istilas, güneyde duyduklarımızın yanında hiçbir şeydi," diye sözlerini tamamladı. "Bir hafta

Son yuvalarla başa çıkmak için en fazla zamanımız var ve Narja'da olmalıyız."

"Orada dinlenin, sonra bana doğru uçuñ," dedi. "Kıtanın güney kesiminin alt yarısında yapılması gereken çok iş var."

Zuri resmi raporun ardından, "Senin için şaşırtıcı derecede parlak bir elçi oldum, küçük kardeşim," diye ekledi. "Kıtanın yarısı artık bana aşık." Tırnaklarını cüppesinin derisine geçirirken gülümsedi. "Diğer yarısı ise "Esrarengiz Nala'mızın peşinde nefes nefese."

Kahkaha atmasına engel olamadı; kız kardeşlerini seviyordu.

Charo ve Phenie'yle ilgili güncellemeler de dahil olmak üzere biraz daha aile sohbeti yaptıktan sonra ikizler telefonu Sharine'e verdi. Her zaman olduğu gibi, onu görünce ciğerlerindeki tüm hava boşaldı, hatta kan dolaşımına güneş ışığı doldu.

Sharine onun güneşi, etrafında döndüğü yıldızı olmuştu.

Bunun farkına varmak onu hâlâ her gün dehşete düşürüyordu ama Titus ciğeri beş para etmez bir korkak değildi. "Umarım kız kardeşlerim seni çok kızdırmıyordur?"

"Gerçekten, harikalar." O kadar derin bir gülümseme ki Neredeyse dokunacaktım. "Sana tapıyorlar, biliyorsun. Senin kahramanlıkların hakkında ne övgüler duydum, Titus. Seni tanımasaydım, insanlar arasında bir tanrı olduğunu düşünürdüm."

Kaşlarını çattı. "Ben insanlar arasında bir tanrıyım." Ama

O

Aklında çok daha önemli bir şey vardı. "Zuri bana bir hafta kadar sonra Narja'ya döneceğinizi söyledi."

Sharine başını eğdi. "Kıtanın bu tarafının daha rahat nefes aldığını bilmek kalbinizi rahatlatacaktır. Onlar melek filolarının yoğun varlığının yanı sıra yeniden doğan yuvaların metodik temizliğinde umut buldu."

"Güzel." Titus halkının korkusuzca yaşayabilmesini istiyordu. "Güneyde savaşmaya devam etmeliyim. haftalar var." Bağırsaklarını sıkarak, "Kalabilecek misin?" diye sordu.

"Hayır, Lumia'ya dönmeliyim." Artık gülümseme yok, oyunun kalıntıları sert gerçeklik tarafından gölgede bırakıldı. "Şu anda orada her şey yolunda ama dünya kırılğan ve Lumia bir sembol.

Angelkind'in medeniyetin o küçük cebinde her şeyin istikrarlı kaldığını görmesi gerekiyor."

Titus onun cevabını sormadan önce biliyordu; o İnce omuzlarında taşıdığı sorumluluğu anlamıştı. "O zaman sana geleceğim." Kaba bir söz. "Bu iş bittikten sonra sana geleceğim ve o ateşin içinde dans edeceğiz."

Gözleri içten içe parlıyordu.

* * *

Kader, altı gün sonra planlarını değiştirdi.

Charisemnon'un çocuğunun bedenindeki sırları keşfetmekle görevli ekip Titus'la temasa geçerek kanındaki gizemi çözdüklerini bildirdi. Kadroyu karanlıkta bırakmayı artık haklı çıkaramayacağını bilincinde olarak hızla eve döndü ve gün batımında kuzey filolarının yerleştiğini gördü.

Sharine süitindeydi ve şafak vakti Lumia'ya gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Elini tuttu, bileğinin etrafındaki eldiven ve ön kolunun alt kısmı solan ışığı yakaladı.

başparmağını teninde gezdirdi. "Sıra seni mi aradı?" Titus Şifacıya çocukla ilgili tüm bilgileri Sharine ile paylaşması talimatını verdi.

Parmaklarını onunkilerin arasına soktu, elleri birbirine dolandı, "Evet.

geldim ve yüz yüze sohbet ettik, sonuçları görebildim. Henüz bir şansınız oldu mu?"

"Evet, ilk durağım orasıydı." Titus süitinin kapısını kapatmayı, dünyayı dışarıda bırakmayı ve sadece Sharine, ama o Charisemnon değildi.

dünyanın kaderi tehlikeyken arzular. "Kadroyu toplantıya çağırmalıyım."

Parmakları çenesine kısa bir dokunuş yaptı, sonra hareket ettiler.

Sharine bir kez daha toplantı odasının bir köşesinde, kameraların görüş alanının dışında bir pozisyon almaya gitti ama o başını salladı. "Benimle kal. Daha önce olup bitenlerin tanıdığı sensin." Kimse ona yalancı demeye cesaret edemezdi ama

Paylaşmayı planladığı şeyin ahlaksızlığı karşısında, kendi sesine bir ses daha eklememek için hiçbir neden yoktu. Bu, kaçınılmaz inançsız soru dalgasını durdurabilirdi.

Aslında bunların hepsi bir bahaneydi; Sharine'i yanında istiyordu.

Tüm Kadronun yanıt vermesi birkaç dakika sürdü. Her birinin yüzü yorgunluktan yıpranmıştı ama Aegaeon'unki Sharine'le göz göze geldiği anda yeni bir enerjiyle alevlendi. "Hanımefendi benim," diye başladı.

"Bana Leydi Sharine diye hitap edebilirsiniz," diye Titus'un yanından buz gibi bir müdahale geldi.

Kendini beğenmiş görünmemeye çalıştı.

"Caliane, dostum," dedi Sharine gizlemediği bir sıcaklıkla, Aegaeon henüz ona ağzı açık bakarken, "seni görmek güzel."

Yoğun, saf mavi gözler gülümsedi. "Sharine."

Caliane toplantıya en son katılan kişi olduğu için Titus daha fazla gecikmeden başlamaya karar verdi. "Arkadaşımız Charisemnon bize bir hediye daha bıraktı."

Onlar dinledikçe, yüzlerindeki öfke giderek artıyordu. Gergin bir şekilde kelime kelime onlara hamile enfekte meleği ve doğurduğu çocuğu anlattı. "Bebek Charisemnon'un soyundan geliyor ve her yönüyle tipik bir melek çocuğuna benziyor," dedi Kadro arasındaki daha öfkeli olanlar onun yaşamasına izin verdiği gerçeğine patlamadan önce. "Mükemmel bir küçük kız."

Caliane kollarını vücuduna doladı, derisi aniden kemiklerinin üzerinde ince görünmeye başladı. "Taşıyıcı mı? Annenin enfeksiyonu çocuğuna da mı bulaştı?"

"Hayır. Bebek bir mucize." Charisemnon'un hak etmediği bir hazine. "Onun kanı meleklerin tedavisini taşıyor. enfeksiyon."

Bir yığın soru.

Titus verebileceği kadar cevap verdi, Sharine de aynı sayıda cevap verdi.

Titus Kadro'ya bunu anlattıktan sonra, "Evet, yaşayan enfekte meleği keşfeden filodaydım," dedi.

Melek. "O tedavi için denek ve gözle görülür iyileşme belirtileri gösteriyor. Titus ve ben şahidiz ki Bu."

Titus başını salladı. "Adam artık derisi çürüme sürecindeymiş gibi görünmüyor. Çok daha fazla zamana ihtiyacı olacak.

Ama bilim adamları bana tedaviyi onun enfekte kan örnekleriyle test etmek için laboratuvar deneyleri yaptıklarını söylediler. Tedavi enfeksiyonu her seferinde yeniyor. tek seferde."

"Evet," dedi Sharine, anlatıyı yumuşak bir şekilde toparlayarak. "Enfeksiyondan arındırıldıktan sonra, test edilen kan

Hastalığı yeniden bulaştırma girişimlerine karşı bağışıklığı var." Kadronun üyelerini görebiliyordu - Raphael hariç hepsi

-Konuştukça onu değerlendiriyor ve yeniden değerlendiriyordu ama tepkisiyle ilgilendiği tek kişi Aegaeon'du. Atın kıcı onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Hiçbirini kabul etmedi.

Aegaeon'un sorularını cevapladı ama ona daha fazlasını vermedi. Mavi-yeşil saçlı eşek sonunda mesajı aldı ve kendini ön plana çıkarmayı bıraktı ama Titus bunun son olmadığını biliyordu. Sharine ...

tüm gücüyle ışıldıyordu ve dumanı tüten bok parçası neyi çöpe attığını çok geç fark ediyordu.

Ancak bugün masum bir bebek söz konusuuydu.

"Bu yeni döneme bir çocuğu öldürerek başlayamayız." Konuşan Caliane idi. Caliane, bir zamanlar yönettiği katliamın kendisini bu tür tartışmalarda tarafsız bir taraf

olmaktan uzaklaştırdığını çoktan kabul etmişti.

Neha da başını salladı. "Yakın geçmişte çok fazla çocuk öldürmek zorunda kaldım. Artık yeter." Yüzü kederliydi, Omuzlarında ağır bir yorgunluk vardı. "Bu çocuğun yaşamasına izin vermeliyiz - dikkatli bir gözetim altında tutarken ve

Charisemnon'un içinde başka bir veba saklamadığından emin olmak için düzenli testler yapıyor."

Titus zaten bebeğin bir çocuk olabileceğini düşünmüştü. hem bir hazine hem de bir silah. "Onu şimdilik Charisemnon'un sınır sarayında tutmayı öneriyorum. Ne kadar genç olursa olsun, ilgi ve bakım gördüğü sürece diğer çocukların eksikliğini hissetmeyecektir." Melek çocukları ölümlülere göre buzul hızında büyürdü; Sira'nın ekibinin tüm cevapları ortaya çıkarmak için bolca zamanı olacaktı.

"Bir adı var mı?" Caliane'in sessiz sesi. "Her çocuğun bir ismi olmalı."

"Zawadi." Bunca zaman, mesafeyi korumak için aptalca bir girişimde bulunarak çocuğa bir isim vermemiştir ama ne olacağını hep biliyordu ve Shari de aynı fikirdeydi. İkinci adı Asmaerah olacaktı, cesur bir kadının adı. annesi olan kadın.

"Bir hediye," diye mırıldandı Alexander. "Umarım ona bu ismi vermekte haklı olduğunu kanıtlarsın, dostum."

"Onu yetiştirecek kapasiteye sahip değilsin." Ellerini kalçalarına koyan Aegaeon ekranı kendisiyle doldurdu. "Dünya bu haldeyken olmaz."

Doğru sözler - sadece kendini beğenmiş bir tavus kuşu tarafından anırılıyor.

"Adamlarımdan biri çocuğa çoktan bağlandı ve pozisyonu almaya istekli."

Sharine, "O genç ve umut dolu," diye ekledi. "Çoğu Daha da önemlisi, küçük Zawadi onunla mutlu. Titus ve ben, onun hayatını kurtarıırken, onun bakımını da üstleneceğiz.

o hayatın sorumluluğu."

"Bilim adamlarınız tedaviyi dünyanın geri kalanına ne zaman gönderebilir?

Bize mi?" Alexander bir elini saçlarının arasından geçirdi,

saç telleri Titus'un daha önce görmediği bir şekilde uzamıştı.

Kadim, Zanaya'nın harap bedenini Uyuduğu yere taşıdığından beri eskisi gibi değildi. Titus'u, Zanaya'nın Alexander için Sharine'in sahip olduğu şey olduğuna inandırdı.

Titus'a dönüştü. Eğer öyleyse, arkadaşının ıstırabını tahmin edebiliyordu.

"Evet." Aegaeon yine araya girdi. "Enfeksiyonun sınırı geçmiş olması mümkün."

Titus, "Bir hafta içinde," dedi. "Görevdeki ekip için bu bir öncelik."

Kollarını indiren Caliane, ısıltılı kanatlarını açtı. "O halde burada işimiz bitti - tabii içinizden birinin bu karara itirazı yoksa?" Kimse itiraz etmeyince, "Kadro sözünü söyledi" dedi.

Başmelekler ayrılmaya başladılar. Raphael bunu Sharine'in gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle yaptı. Titus bir an için Raphael'in şakağındaki Cascade işaretinde bir ışık parıltısı gördüğünden emin oldu ama hayır, işaret eskiden olduğu gibi karanlıktı savaş bittiğinden beri.

"Lumia'ya vardığında seni arayacağım," dedi yavru Sharine'e, "daha uzun konuşabiliriz."

"Dinlenmen gerek, Raphael." Annelik azarlaması. "Gördüğüm kadarıyla gerektiği gibi yemiyor ve uyumuyorsun."

Raphael'in bu azarı basitçe kabul etmesi Titus'a Sharine ile Kadro'nun en genç üyesi arasındaki ilişki hakkında bilmediği çok şey olduğunu gösteriyordu. Yaşadığı onca hayat, kalbinde beslediği onca aşk. "İyileşeceğim."

Raphael'in gülümsemesi yüzünde kırılganlıklar oluşturdu.

yanaklar. "Benim şehrim de öyle. Elena gönüllü olarak New York yeniden parladığında bir blok partisi düzenleyeceğine söz verdi." "Davetiyemi bekliyorum!"

Titus gürlledi; büyük bir Geçen seferki gibi. Ama bu sefer, ya Sharine ile sokaklarda dans edecekti ... ya da evde kalacaktı, bir kalbi kırık bir adam.

Bu görüntü onun geri çekilmesine, kaçmasına neden olmalıydı. Bu

Hiç istemediği bir şeydi, bir kadının iyiliğine bu kadar bağımlı olmak. Ama sadece yerinde durmakla kalmadı.

Raphael'e veda ederken sesinin gür okşayışı. "Benim İkinize de sevgiler. Elena'ya hediyesini her gün taktığımı söyleyin."

"Eşimin bunu duyduğuna memnun olacağını biliyorum." Raphael imzasını attı.

Titus, Aegaeon'un pusuda beklediğini görünce teknisyenine zihinsel bir komut göndererek bağlantıyı "yanlışıyla" kesmesini istedi. Nihayet, onu diğer herkes için mahveden kadınla yalnız kalmıştı.

Her şey ters giderse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ona dönerek elini uzattı. "Şu an kirliyim ama yıkandıktan sonra geceyi kollarımda geçirir misin?" Kadın önümüzdeki saatler haftalar boyunca sahip olacağı son boş saatler olacaktı.

-belki de aylar sonra. "Birliklerime dönmeden önce dinlenmeliyim. Bunu sensiz yapamam."

İnce ama güçlü bir el onun kine kayıyor, şampanya rengi gözleri delici güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. "Evet."

Ama o yıkanırken onu beklemek için süitinin kapısında geri çekilmedi. Hayır, onu içeri kadar takip etti, sonra da kapıyı kasten kilitledi. Adam onun üzerine düşmüştü. eve uçuğunda balkon kapıları çoktan kapanmıştı.

Kalbi gümbür gümbür atan ve nefesi daralan adam, kadın ona doğru ilerlerken hareketsiz durdu.

Kadın ellerini adamın sol eldivenine götürdüğünde, adam eldivenini kaldırdı ve açmasına izin verdi. Kadın onu bir kenara koydu.

Sonra da sağ eldiveni açmak için geri döndü. Omuz korumalarını çıkarabilmesi için bir dizinin üzerine çökmesi gerekti ve başka hiçbir sevgilisinin önünde diz çökmemiş olmasına rağmen, onun için diz çökmek yanlış gelmedi.

Bu, aralarında yaşanan şey, bir güç oyunu değildi. Derin, gerçek ve korkutucu bir şeydi.

Omuz muhafızları gittikten sonra tekrar ayağa kalkarak kanatlarını açtı, böylece kadın karmaşık mekanizmalarını ve göğüs zırhını kaldırdı.

ikisini de çıkarıp masanın üzerine, diğer parçaların yanına koydu. Bir sonraki hareketi siyah atletini çıkarmak oldu. Botlarını ve çoraplarını çoktan balkonda bırakmıştı, kanla kaplanmışlardı.

Üzerinde sadece koyu kahverengi, yıpranmış bir pantolon kalmıştı.

Sharine onun elinden tutarak Yash'ın önceden hazırlamış olduğu banyoya götürdü; kâhyası tarlada olmadığı zamanlarda bazı işleri kendisi yapmak konusunda çok titizdi. Bu

bir başmeleğe ve onun cüssesindeki bir adama yakışır şekilde büyük bir küvetti. Yüzeyden buhar yükseliyordu; su, kaynakların doğal minerallerinin bir sonucu olarak sütlü bir su mavisiydi. beslendiği.

Üzerindeki pisliğe baktı ve yüzünü buruşturdu. "Önce yıkanmam gerek." Hiçbir şekilde bir erkek değil Vücudundan rahatsız olan adam, sağ taraftaki büyük duş başlığının altına girebilmek için pantolonunu çıkarmak üzereydi ki ani bir sıcaklık yanaklarını yaktı. "Sen . . . ?"

Husky kahkahası. "Size başmeleklerin herhangi bir insanla aynı parçalara sahip olduğunu söylememiş miydim?"

Tam kaşlarını çatmak üzereydi ki, kız ellerini tuniğinin alt kısmına götürdü ve başının üzerinden çekti. Adam neredeyse küçük dilini yutacaktı. Sharine tunik giymiyordu.

singlet bugün.

Onun bakışlarını tutarak pantolonunu ve altına giydiği dantel ve ipek parçasını aşağıya doğru itti.

Titus nefes almakta zorlanıyordu ve kadın "Acele et," dediğinde göğüs kafesinin ikiye ayrılacağını düşündü.

Pantolonunu çıkarma telaşıyla neredeyse takılıp düşecekken, tam zamanında başını kaldırıp kadının saçındaki bağı çözdüğünü gördü. Altın uçlu siyah bir nehir sırtından aşağı yuvarlanıyor, neredeyse kıcının kıvrımına ulaşıyordu.

Son kelimeye takıldı. Sinekkuşu'nu düşünmek için son derece uygunsuz bir yol gibi görünüyordu.

Ama bu Sinekkuşu değildi. Bu, akan suyun altına girip ona

boğucu ve sabırsız bir bakış atan Sharine'di. Adam ona katıldı, eli çoktan Sharine'in üzerindeydi.

güzel kış. Dönerek, asasının zaman zaman kullandığı süsten ziyade tercih ettiği basit el bezini aldı. ona yutturmaya çalıştı ve sabunladı.

Sonra, başını temizliğin altında geriye atarken Elindeki bezi adamın ulaşabildiği her santimetresinde gezdirerek kan, irin ve ölüm lekesini sildi. O andan beri sertleşmişti.

Süitine girdi ama işi bittiğinde ereksiyonu sert bir demir yığınınına dönüşmüştü.

Sabunlu parmaklarını etrafına kapatıp okşadı.

Onun bileğini kavradı. "Şimdilik bu kadar işkence yeter, Shari."

İlkel zevk dolu bir kahkaha ve öyle pervasız bir öpücük ki, kalçalarını kavradı ve onu yukarı kaldırdı. Kadın hemen bacaklarını onun beline doladı. Sırtına bastırarak Banyo odasının sade siyah fayansına karşı, kanatları göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü, onu memnun etmek için bacaklarının arasına uzandı ... sadece onu suyla ilgisi olmayan bir şekilde kaygan buldu.

Öpüşmeyi kesip aşağı bakarken, parmaklarının onun üzerinde, içinde hareket edişini izlerken içinden bir inilti koptu. Koyu pembe bir meme ucunu ağzına almak için eğildiğinde kadın parmağının etrafında kenetlendi, elleri başını sıkıca kavradı.

Günlerce, aylarca, yıllarca... sonsuza dek onunla ziyafet çekebilirdi.

Kalbindeki ihtiyacı ve bunun ima ettiği her şeyi bir kenara iterek bir parmağını daha kadının içine soktu. Kadın adamın başını kaldırdı. "Yeter." Göğsü kabararak onu tekrar öptü, tüm dili ve talebiyle. "Sana şimdi sahip olmak istiyorum, Titus."

Birdenbire sessiz bir adam olamayacağı için onu daha fazla inkâr edemezdi. Geriye doğru hareket ediyor ve

Suya girdikten sonra, banyosunun geniş çıkıntısına oturdu, Sharine de üzerine oturdu ve sonra Sharine'in onu almasına izin verdi. Kimsenin kendisine sahip olmasına izin vermemiş olan savaşçı başmelek, Sharine'in ne dilerse

dilemesine izin verdi. Sharine inanılmaz derecede sıkıydı ve bir noktada, inişini yavaşlatmak için onu belinden kavradı.

"Acı yok, Shari." Sesi kesik kesik çıkıyordu, kadının sikiinin üst yarısını sıkmasının titreşen sıcaklığı aklını karıştırıyordu. "Sana asla acı çektirmeyeceğim."

"Ben sadece"-bir nefes-"biraz"-bir nefes daha-"alıştırma yapmadım." Adamın ellerini iterek kendi ellerini adamın omuzlarına koydu ve yumuşak bir çığlık atarak adamın neredeyse o anda tohumlarını kaybetmesine neden olacak şekilde eve gömüldü.

Kasları titriyordu - o, Titus, titriyordu - onun uzunluğuna ve çevresine alışırken avlanan bir aslan gibi hareketsiz duruyordu. Kadının karnı adamın etrafında kasıldı. Bu, içinden ilkel ve saldırgan bir ses çıkarmasına neden oldu ama Sharine korkmadı. Cascade dövmesinin ortasını öpmek için eğilirken ellerini göğsüne doğru kaydırırdı.

Altının titreştiğine yemin etti.

"Yapınız mükemmel," dedi ona. "Ama daha da ötesi, beni büyüleyen bir cesaretin ve kalbin var."

Sözcüklerin okşayışına karşılık vermek istiyordu ama küçük de olsa bir kontrol bulma çabasıyla dişlerini sıkmişti. Kıçını avuçlayarak sıktı, sonra ellerini yukarı kaydırarak göğüslerini avuçladı, meme uçlarıyla oynadı. Bu

Gözlerinin şampanyası bulanıklaştı, vücudu onun üzerinde hareket etmeye başladı.

Ağzını kadının boğazına doğru eğerek, gergin bir aynı anda avucuyla göğsünü okşadı. Nefesi kızın teninde sıcacıktı ve şöyle dedi: "Seni bir anda yutmak istiyorum. Milyonlarca şekilde." Yala, em, tat ve sakla. "Afrika'nın Başmeleği Titus'u unutmamı imkânsız kılmak istiyorum." Kelimeler o kadar kabaca söylenmişti ki anlaması mümkün değildi.

"Titus, Titus, Titus." Ona karşı sıcak küçük nefesler, vücudu ritmin dışında hareket ediyor.

Ter şakaklarından aşağı yuvarlanıyordu, kontrolü düzensizdi ve

kırılmaya eğilimli. Onu kollarıyla ve kanatlarıyla sarıp sarmalayan adam, kızın dudaklarına sahiplenici bir öpücük kondurdu.

Avuçlarını adamın göğsüne bastırdı ve onun etrafında o kadar sert nabız attı ki bu bardağı taşıran son damla oldu.

Bir eli onun tatlı alt kıvrımlarındayken, içine doğru itti. Kızın öfkeyle karşılık verdiği bir ritimde, onda hiçbir incelik ya da uhrevi mesafe yoktu. Teni terlemişti ve Gözlerinde cinsel ateş yanıyordu. Dünyevi, gerçek ve kıyaslanamayacak kadar güzeldi. Adını iç çektiğinde Zevki tüm vücudunu sarsan dalgalar halinde onu tekrar ele geçirdiğinde, sadece onun bir araya getirebileceği binlerce parçaya ayrıldı.

Afrika'nın Başmeleği Titus, kalbini bir zamanlar Sinekkuşu olan Sharine'e vermişti.

46

Sharine elindeki mektuba baktı. Bir kez daha

Zarfı ona veren Trace'ti ve zarf bir kez daha pahalı ve ağır bir kâğıttan yapılmıştı. Ama bu zarfın üzerinde Kadronun değil, Aegaeon'un.

Her akşam gün batımında yaptığı gibi ufka, güneye doğru baktı. Gün batımından bu yana iki hafta geçmişti. Titus'la en son konuştuğunda; o ve askerleri Gece ve gündüz ayırımına artık uymayan büyük bir yeniden doğmuşlar kümesi, son on dört gündür durmaksızın savaşıyorlardı.

Narja'nın gelişen kalbinin üzerindeki gökyüzünde ondan ayrılalı daha da uzun zaman olmuştu. Aylar süren bir mesafe. Doğru kararı verdiğini biliyordu.

Lumia'ya gelince, melekler arasında bile semboller önemliydi. Titus'un zırhını giymesinin ve New York'taki Başmelek Kulesi'nin ilk inşa edilen yapı olmasının nedeni buydu.

şehirde tamir edildi. Şu anda, Sharine sadece Sanatsal geçmişlerinin ve ihtiyaçlarının koruyucusu, meleksi hayatta kalmanın vücut bulmuş haliydi.

"Dünya ne kadar korkunç olursa olsun," demişti Başmelek Neha ona sadece bir hafta önce, "hepimiz Lumia'ya bakabilir ve bir halk olarak şunları yapabileceğimizi bilebiliriz güzel ve olağanüstü şeyler yaratıyor. Lumia'nın düşmesi halinde bunun hepimizi yıkacağına inanıyorum."

Her ne olursa olsun, Sharine bu dürtüye karşı kendini zorladı.

Titus'un yanına, birlikte geçirdikleri tek gecede onu büyük bir tutkuyla sevmiş olan koca yürekli baş meleğin yanına koştu. Titus

sadece vücudunda değil, kalbinde de bir iz bıraktı. Onun için endişelenmenin aptallık olduğunu biliyordu. Başmelek o kadar kolay zarar göremezdi.

Yine de gökyüzünü izledi.

Çünkü Titus düşerse o gökyüzü paramparça olacaktı. Güneşin doğudan doğup batıdan battığını bildiği gibi bunu da biliyordu.

Ona bir mektup gönderen çok daha az onurlu başmeleğe gelince...

Mührü kırarak içindeki katlanmış kâğıt parçasını çıkardı.

Sevgili hanımefendi, bana kızgın olduğunuzu biliyorum ve bu kızgınlığı beslemek için her türlü nedeniniz var, ama umarım ziyaretimi kabul etme onurunu bana bahsedersiniz.

On dört gün sonra.

Akşam saatlerinde varmayı hedefliyorum, böylece birlikte bir yemeğin tadını çıkarabilir ve anılarımızı yad edebiliriz. Çok uzun zaman oldu ve kendimi sık sık birlikte yaşadığımız hayatı ve çok inatçı ve cesur olan oğlumuzu düşünürken buluyorum.

O zamana kadar.

Sharine homurdandı.

"Kötü bir zaman mı, Leydi Sharine?"

Trace'in yumuşak ses tonuna baktı, vampir daha önce girdiği kapıdan geri dönmüştü.

yakın zamanda ayrıldı. "Egoist kibrin bir kokusu olduğunu biliyor muydunuz?" Elindeki sayfayı kaldırdı. "Koklamak isterseniz bu mektup buram buram kokuyor."

"Sözünüze güveniyorum," dedi haylaz, gözleri dans ediyordu. "Bir daveti iletmek için geldim - Lumia

"Bu akşam onlarla yemek yerseniz filo onur duyacaktır."

"Elbette." Sharine savaşçılarıyla konuşmaktan keyif alıyordu ve bu gece özel bir geceydi, çünkü yarın üç savaşçısı

Savaşçılar dönüşümlü olarak evlerine dönecek ve yerlerine üç kişi daha gelecekti.

Bir başmeleğin sessizce yaptığı ikinci üç kıdemli savaşçısının biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi ve o da sessizce üçünden de kişisel bir istekte bulundu. Savaşçılar kabul etmişti çünkü o Sinekkuşu'ydu ve şimdi Lumia'yı izlerken kalplerini iyileştirmek için zamanları olacaktı.

Bir daha asla eski meleği olamayacaktı ama Sinekkuşu'nu tamamen geçmişte bırakmamaya karar vermişti. O çok iyilik yaptı ve tüm melekler ona güvendi.

Boşa harcanmaması gereken nadir ve eşsiz bir hediye.

"Sizi kibrin kokusuyla baş başa bırakıyorum leydim." O kadar zarif bir selam ki şiirseldi.

Gülümseyerek dikkatini mektuba geri verdi. Mektup Tıpkı Aegaeon'un izin istiyormuş gibi yapıp aslında şartları dikte etmesi gibi. İlk tepkisi soğukkanlı bir ret cevabı vermek oldu ama sonra durdu, düşündü. Geçmiş geçmişte kalmıştı, evet, ama bir soru bugün bile aklından çıkmıyordu.

Bu yüzden sormak için bu fırsatı değerlendirdi.

Ona göre zalimliğin vücut bulmuş hali olan adamla yüzleşecekti. "Gel, Aegaeon. Sanırım bunun yapılma zamanı geldi."

Kendini hazırlamak için içeri döndüğü sırada Filosuyla akşam yemeği yerken telefonu çaldı. Illium'un yüzü ekranı dolduruyordu. "Oğlum," dedi, kalbi delici bir sevgiyle alev alev yanıyordu. "Beni şaşırtıyorsun."

"Ha! Sürprizleri dağıtan ben değilim." Şüpheli bakışlar. "Küçük bir kuş bana senin ve Titus'un ..." Bir nefes verdi, iyileştirici kanatlarının kemerleri yer değiştirdi Kule süitinde olduğunu söyleyen bir arka plana karşı. "Bu doğru mu?"

Sharine onun elmacık kemikleri üzerindeki renk çizgilerine bakarak gülümsedi. "Öyle olsaydı seni şaşırtırmıydı?"

Dövülmüş altın rengi gözler onunkilerle birleşti, kızarıklık unutuldu. "Titus'tan hoşlanıyorum ama incinmeni istemiyorum."

Hâlâ onu, annesine çok uzun süre bakmak zorunda kalan güzel çocuğunu koruyordu. "Artık yaşıyorum Illium," dedi, nazikçe, çünkü çoğu çocuğun asla izin vermeyeceği yerlerde yürürken bile böyle bir nezaketi hak etmişti.

"Saklanmayacağım, acıdan bile. Asla saklanmayacağım. Kanatlarımı açıp havayı soluyabilecekken ve evet, hatalar yapıp büyüyecekken yine saklanmayı seçiyorum."

Oğlu onun yüzünü inceledi. "Sen gerçekten farklısın," dedi sonunda, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bir keresinde beni tepeden tırnağa maviye boyaman için ne kadar ısrar ettiğimi ve senin de boyadığını hatırlıyor musun?"

"Ah." Eli ağzına gitti. "Sen çok küçüktün! Nasıl hatırlıyorsun?"

Ona eskiden olduğu çocuğu hatırlatan bir omuz silkme. "Mavi olduğum için çok heyecanlıydım." Gülümsemesi sırtmaya dönüşürken, "Titus sen olduğun zaman kim olduğunu biliyor mu?" dedi.

Kan dolaşımında kahkaha kabarcıkları. "Oh, evet, ben ondan hiçbir şey gizlemedim. Beni inatçı ve aşırı derecede sinir bozucu buluyor."

Illium'dan gelen bir kahkaha patlaması, onun da katılmasına neden oldu, o kadar çılgıncaydı ki bulaşıcıydı. İkisi de sakinleştğinde, "Sanırım artık kendi işime bakacağım ve seninle ne yapabileceğini çok fazla düşünmeyeceğim," dedi.

Titus."

Gülümsemesini bastırdı. "Bu gerçekten de akıllıca, yoksa kabuslar görebilirsin."

"Anne." Ses tonu sertti, ama kadın ona hayatı hakkında sorular sorduğunda güler yüzle cevap verdi ve konuşmayı bir annenin oğluna, bir oğlun da annesine sevgi sözcükleriyle bitirdiler.

Sonra, elbette, iyi olduğundan emin olmak için Aodhan'ı da aramak zorunda kaldı. Titus'la aralarında bir ilişki olabileceğine dair söylentiler duymuştu ve bunu ona sormak için de aynı sebebi vardı. "Acı çekmeni istemezdim, Eh-ma." Duygu dolu sözler, gözleri mavi ve yeşil parçacıklar halinde siyah bir gözbebeğinden dışarıya doğru

parlıyordu.

Konuşma bittikten sonra, çocukluğundan beri böyle iki kalbi tanıdığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Karanlık şimdi ufukta ağır ağır uzanıyordu. O biliyordu Titus ve halkı için en kötüsü başlamak üzereydi; midesi her gece bu saatte olduğu gibi sıkıştı. İçgüdüsel korku kanına işlemişti. "Güvende kal Titus. Eve, yanıma uç."

* * *

Titus aylardır yeniden doğanlarla savaşıyordu.

Bu yüzden, yeniden doğmuş yuvaları yerle bir eden alevli bir savaş dalgasının ardından kendini bölgesinin güney ucunda bulduğu gün geldiğinde buna inanmakta güçlük çekiyordu. Lonca Avcıları gelmişti Titus kendisinin ve birliklerinin bu belayı yok edemediğini bilse de, artık mesele izole edilmiş yuvalar ve yeniden doğan yalnızları avlamaktı. avdan kaçmayı başardı.

Çürüyen ve bulaşıcı yaratıklar artık topraklarının üzerinde bir veba değildi. Halkı bir kez daha topraklarını ekip biçebilir, evlerini inşa edebilir ve sürekli korkudan uzak bir yaşam sürebilirdi.

Yaptığı ilk şey - birlikleri tarafından yankılanan bir zafer kükremesine izin verdikten sonra - tüm kıdemli saha komutanlarını bir araya getirmek, Narja'dan Tzadiq'i devreye sokmak ve ağdan kaçan yeniden doğanları ortadan kaldırmak için bir plan yapmak oldu. Tzadiq, Narja'dan Eşit derecede uzman vampir ve Lonca Avcısı ekipleriyle çalışacak uzman filolar.

Loncanın diğer üyeleri kendi Çünkü ne yazık ki Afrika aptal vampirlerden korunamıyordu.

Titus'un kuvvetlerinin geri kalanı çok az şeyle geçinen insanlara yardım ediyordu. Kıtanın kuzey yarısının büyük ölçüde temiz olduğu ilan edildi.

Tzadiq daha önce birçok şehrin daimi kuvvetlerini dış bölgelere göndermişti; bu kuvvetlerin görevi çiftçilerin yeniden inşasına yardımcı olmak, ağır hizmet çitleri kurmak ve kalan yeniden doğuşlara karşı gerekli diğer önlemleri almaktı.

"Charisemnon'un komutanları bana sanki ben O emri verdiğimde saçma sapan konuşuyorlardı," demişti Tzadiq o zaman konuştuklarında ona. "Ellerini savaş zaferi dışında bir şeyle kirletme fikri onların ötesinde."

Titus homurdanmıştı; Charisemnon'un askerlerinin bir ordunun parçası olmanın ne demek olduğunu bilmemelerine hiç şaşırmamıştı.

işleyen bir ekosistem. "Çiftlikler nadasa bırakılırsa şehirlerin nasıl besleneceğine inanıyorlar? Başka hiçbir bölge çok daha iyi bir konumdayız, dolayısıyla ithal gıdaya bel bağlayamayız."

Vampirler kanla hayatta kalabilirken, meleklerin yemeye ihtiyacı vardı. Ve Titus, yiyeceğin ölümlüler yerine meleklerle yönlendirilmesine izin verirse lanetlenirdi. İkinciler kendi türünden olanlardan çok daha çabuk aç kalıyordu. "Charisemnon'un melekleri ölümsüzlerin herhangi bir yiyecek için kuyruğun başında olmayacağını biliyor Erzak?"

"Bunu belirttim ve yarısı için ışık doğdu- ama geri kalanı ile onlara hızlı tempoyu gösterdim. New York'ta yeniden inşa ediliyor. Raphael'in bir duvarı kaldırarak yerine oturttuğu bir kare gözlerindeki at gözlüğünü çıkarmış gibiydi."

Titus, ikincisinin komutanlara ilham vermek için başka bir başmeleğin görüntüsünü kullanmasına en ufak bir kızgınlık duymamıştı. New York savaşta harap olmuş, başmelek ateşi şehrin büyük bir bölümünü yok etmişti. Eğer onları harekete geçirmek için gereken şey rekabet duygusuysa, bunu kullanacaktı.

"Komutan Eryna," diye eklemişti Tzadiq, "en iyilerden biri olduğunu kanıtladı. Onun komutası altındaki bölgeler,

hızlı büyüyen ilk mahsullerin hasat edilmeye hazır olmasıyla birlikte yeniden faaliyete geçti.

"Ayrıca şehirlerden birinde bulunan küçük vampir komutanlarından Han'dan da etkilendim. kuzeydeki yeniden doğuştan en çok etkilenen kişi oldu ve ölümlü ve ölümsüz ekipleri etkili temizlik ve yeniden inşa ekipleri olarak organize ediyor. Melek komutandan daha fazla iş yapıyor, ama şimdilik meleği yerinde bıraktım. süreklilik."

Titus isimleri not etmişti, ama biliyordu ki Tzadiq'in kendisine sürekli gözetim altında olmadan çalışabilecek komutanların bir listesini yapacağına güveniyordu; bu tür melekler ve vampirler paha biçilemezdi. Diğerlerine gelince, işler eşitlenmeye başlar başlamaz onların rütbelerini indirecekti.

Titus'un bölgesinde, başkalarının emeği üzerinde yükselerek rütbe atlayanlara yer yoktu.

Planlama toplantısı sona erdiğinde, kendi topraklarının ucuna çarpan suyun üzerindeki kayalıklarda durdu ve her erkek, kadın ve çocuk için şiddetli bir gurur duydu. Onları bu duruma getirmek için böylesine meydan okuyan bir cesaretle savaşan çocuk. Kadroyla olan gururu da daha az yoğun değildi.

Bu yıkıcı zamanda, siyaseti ve kibri unutmuşlar ve bir bütün olarak hareket etmişlerdi.

Neha, bitkin ve kalbi kırık bir halde, savaşçılarına sadece Hindistan'da yapılan bir şaraptan büyük kasalar göndermişti. Umarım bu askerlerinize biraz neşe verir, diye yazmıştı zarif eliyle.

Olmuştu ve bunu unutmayacaktı.

Elijah'ın ikinci adamı, Eli'nin bölgesinin sevilen bir ihracatı olan bitter çikolatadan eşit büyüklükte kasalar göndermişti. Bunun yerine bir zevk olarak kullanan Tzadiq, çikolatayı yüksek enerjili bir gıda olarak kullanmış ve bu sayede dolapları boş ve tarlaları sürülmemiş haldeydi.

Pasifik'te uzaklarda bulunan Qin, Raphael ve Eli'nin adamlarıyla birlikte çalışarak dünyanın o kısmının parçalanıp dağıldı. Caliane ağırlığını ve gücünü Suyin ve Neha'nın arkasına atmıştı. Alexander ve

Raphael, hem yaşlı adam hem de yavru köpek her zaman Titus'un dostluğuna ve sevgisine sahip olacaktı.

Eşek Aegaeon bile yeniden doğuş temizliğinin son iki haftasında yardımcı olmak üzere Afrika'ya çok sayıda filo göndermişti.

Titus'un dudağı kıvrıldı. Diğer başmelekten bir insan olarak nefret ediyordu ve bunu sonsuza dek sürdürecekti ama Aegaeon'un bir başmelek olarak görevini yaptığını kabul etmek zorundaydı.

Titus'un kendi bölgesi savaştan sonra en kötü etkilenen bölge olmuştu ve Kadronun geri kalanı ondan bundan başka bir şey beklemiyordu.

yeniden doğuşun ilerleyişini durdurdu ama Afrika çok daha ileri gitmişti. Artık her bölgenin tedaviye erişimi vardı.

Titus'un şifacıları, bilginleri ve bu tür şeylerin yapımcıları üretim hızını arttırmak için gece gündüz çalışmışlardı.

Ozias ve Sharine tarafından keşfedilen meleğe gelince.

...ve canlı et yeme anılarını geri kazandı.

Fiziksel olarak henüz zayıf olsa da, bu noktada en büyük sorunu zihniydi. Katı yiyecek gördüğünde kusma eğilimi gösteriyordu, bu yüzden

Şifacılar ona sıvı verdiler. Ona kurbanının etinden parçalar koparmasını hatırlatacak hiçbir şey vermiyorlardı.

"Psikolojik, fizyolojik değil," diye doğruladı Sira.

"İyileşti ama bir daha iyileşip iyileşmeyeceğini kestiremiyorum."

Eğer enfeksiyon onlar gelmeden önce geniş bir alana yayılmış olsaydı meleklerin nasıl görüneceğini hayal etmek bir kabustu.

tedaviyi keşfetti. Charisemnon tüm halkına diz çöktürebilir, nefeslerini kesebilirdi.

Ama Charisemnon yenildi, kötülük mirası yok oldu.

Bitti, Sharine'e mesaj attı. Zor işlerin geri kalanı başlıyor.

Başmelekler, hepsi, iliklerine kadar yıpranmıştı ve Elijah'ın eşi, iyileşmesinin kısa süre içinde gerçekleşeceği noktasına kadar ilerlediği müjdesini paylaşırken Astaad ve Michaela'nın ne zaman ya da dönüp dönmeyecekleri konusunda hâlâ hiçbir fikirleri yoktu.

Titus bugüne kadar kana susamış vampirlerle gerçek bir sorun yaşamamıştı; herkes vampirlerden çok korkuyordu. Yeniden doğduklarında savaşmaktan başka bir şey yapacak enerjileri kalmamıştı. Diğer bölgeler bu kadar şanslı değildi.

Bu yüzden, Sharine'i görme, ona dokunma, sesini duyma ihtiyacına rağmen, kalesine geri dönerken yavaş ve sabit bir hız belirledi. Görüldüğünden ve gücünün fark edildiğinden emin olmak istiyordu. Birçok yere indiğinde, kana susamışlık ya da basit bir aptallık yüzünden kaynaklarını başka yöne aktarmaya zorlayan vampirlerin hepsine aynı cezanın verileceği konusunda açık sözlüydü: ölüm.

"Bunu bilin," dedi büyük bir vampir öpücüğünün liderine. "Lonca Avcıları'na haydut vampirleri cezalandırılmak üzere efendilerine iade etmelerini söylemek için ne sabrım ne de isteğim var. Saha infazlarına tüm dünyada izin verildi. tahta." Eğer bir avcı tereddüt ederse, Titus'un komutanlarından biri görevi yerine getirecekti. "Bu alacağın tek uyarı."

Karşısındaki vampir, son aylarda evinin güvenli duvarlarının arkasına sinmiş, çoğunlukla işe yaramaz bir tipti, ölümcül bir şekilde soldu ve sonra eğildi. "Efendim, ben Haberi yay."

Kıta boyunca hızla ilerleyeceğinden emin olan Titus yoluna devam etti. Kalesine ulaştığında, bir asır gibi gelen bir süreden sonra ilk kez düzgünce yıkandı, Sonra kalçalarını saran koyu kahverengi bir pantolon - çünkü Sharine kalçalarını seviyordu - ve dik yakalı, kolsuz, bembeyaz bir tunik giydi. Altın işlemeler kıvrılıyordu. yaka çevresinde ve tuniğin alt kenarlarında.

Gözü yatağının yanındaki masanın üzerinde duran küçük kadife kutuya takıldı.

Tzadiq, Titus'un kendisinden temin etmesini istediği son derece spesifik bir eşya konusunda onun için başarılı olmuştu. Kutusundan çıkarıp özenle pantolonunun cebine yerleştirdikten sonra kılıç kayışını çekti. Kılıçlarını içine sokarak kısa bir süre sonra sırt üstü yattığında kendine baktı

aynaya baktı ve başını salladı. Olduğu gibi görünüyordu: Leydisine kur yapmak ve onu kazanmak isteyen bir savaşçı.

Titus başarısızlığı aklına bile getirmede. Bu yolda felç edici bir ıstırap yatıyordu.

Ancak ilk adımı ikincisini bulmak oldu.

"Sizi görmek güzel, efendim." Tzadiq onunla kollarını kavuşturdu, ikisi birlikte sırt tokuşturmaya başladılar. savaşçıların kucaklaşması.

"Sana teşekkür ederim, Tzadiq." Nedenini söylemesine gerek yoktu - Titus sahadayken bölgeyi Tzadiq yönetiyordu; onu savaştan uzaklaştırmak bir fedakârlıktı ve Tzadiq'in kalede olmaktan rahatsız olduğunu biliyordu, ama onun İkincisi de nedenini anladı.

Arada bölge çökerse savaşı kazanmanın bir anlamı yoktu.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Titus eve dönüş yolculuğuna başlayana kadar Tzadiq onu günlük bilgilendirmelerle güncel tutmuştu.

"Bir dizi güncelleme." Tzadiq listeyi hızlıca gözden geçirdikten sonra gözlerini Titus'un üzerinde gezdirdi.

"Görüyorum ki Kur yapmak."

"O nadir bulunan bir hazine. Ama ben nadir bir adamım. Onu kazanacağım." Bu bir kesinlikten ziyade bir umuttu; varoluşunda ilk kez bunun kaybedebileceği ve çok zor kaybedebileceği özel bir savaş olduğunu biliyordu.

"İyi olmanızı dilerim, efendim. Leydi Sharine çok görkemli bir eş olacaktır."

Güçlü ve delici bir rüyaydı.

Kaleden ayrılırken kendine, "Önce ona kur yapmaya odaklan," diye emretti. "Sensiz yapamayana kadar." Sonuçta, o

Zaten her gece rüyasında onu görüyor, sadece acı veren bir kayıp duygusuyla uyanıyordu.

Lumia'ya uçması normalden daha uzun sürdü, çünkü Kitanın bu tarafında da birçok kez mola vermişti; bunların arasında, başka bir hayattaymış gibi hissettiği bir zamanda muhtarla bal likörünü paylaştığı köy de vardı.

Sharine'in kendisi için kim olduğunu henüz anlayamadığı bir ömür. Şimdi böyle bir şey imkânsız görünüyordu, Sharine onun her parçasına o kadar işlemişti ki.

"Başmelek!" Muhtar hayatta ve iyiydi, gözleri ıslık ıslık ve bacakları taze bir toprağın üzerine dikilmişti.

arsaya döndü. Ellerini bir küreğin sapına dayamış, Titus'a gülümsüyordu. "Sözünü tuttun." Gözlerinde daha ıslak bir parıltı vardı ve sesinde öksürükten eser yoktu. "Köyümüz açlıktan ölmedi ve şimdi yeniden büyümeye başlıyoruz."

Titus, bu küçük kazançların Bu da bölgesinin bu yeni bölümünün sadakatini artıracaktı. Uçmaya başladığında. Yıllar boyunca asık suratlı hoşnutsuzlarla yüzleşmeye devam edecekti ama o bir ölümsüzdü.

Zaman onun yanındaydı.

Ertesi sabah kendini ve giysilerini yıkamak için durdu ve uçarken giysileri kurudu; gün batımında Lumia sınırını geçti, gözcüler onun varlığını kabul etti onun yolundan uzak durarak. Sharine'i onun geliş konusunda uyaracaklarını biliyordu - bu bölgenin baş meleği olabilirdi, Ama o Lumia'nın Başmeleği değildi. Lumia kendi küçük uygarlığıydı, tüm melek türüne ait bir uygarlıktı ve bir grup olarak Kadro'nun himayesi altında faaliyet göstermiştir.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda kimsenin ona başka bir başmeleğin inmek üzere olduğu konusunda erken uyarıda bulunmadığı anlamına geliyordu.

Lumia. Aegaeon'un dik iniş hızına bakılırsa, mavi yeşil eşek bulut tabakasının üzerinde uçarken Lumia'ya giderken sınırı geçip Titus'un topraklarına girmiş. Kimsenin onu Titus'un topraklarını ihlal etmekle suçlayamayacağı kadar yüksek.

Varış noktası Lumia, hedefi Sharine'di.

Titus'un elleri ağır yumruklar halinde kıvrıldı, kanatları parlamaya başladı.

Titus. İpeklerle katmanlanmış ve müzikle inşa edilmiş bir ses.

Uzak bir çatıda duran kadın, elbisesi ona yıldız ışığını anımsatan havada süzülen bir yaratıktı. Seni görüyorum.

Gizlenmemiş mutluluğu onun baloncuğunu deldi.

Öfke. Shari. Kanatların gecenin karanlığında parlıyor. Ama ufuktaki mavi-yeşil tahriş yüzünden onu planladığı gibi hayranlıkla izleyip etkileyemezdi. Eşğin burada ne işi var?

Eğer Aegaeon'u kastediyorsan, o bir konuşma istiyor. Başını çevirip de Aegaeon'un alçalan formuna bakmadı. Bir zamanlar onun sevgilisi olan başmelek. Onu öldürme. Bununla kendim ilgileneceğim.

Titus'un omurgası kırılacakmış gibi hissetti; onun gibi davranmamak

Kalkan onun doğasının her parçasına aykırıydı. Shari! Sakin ve düşünceli olmayı hedeflerken zihinsel bir patlamayla ortaya çıktı.

Bu savaş benim, Titus. Onun mecazi kanı benim. Saf sertleştirilmiş çelik.

Shari'sinin bir savaşçı olduğunu kendine hatırlattı. Bir savaşçı değil.

Uzun zamandır alışık olduğu türden bir savaşçıydı ama yine de bir savaşçıydı. Ve Aegaeon'un postu onun olacaktı. Ama başka bir şey daha doğruydı: Eğer çatıda onunla birlikte olursam kendime engel olamayacaktım.

Biliyorum. Bu tavrı kan dökülmesine yol açacak. Kanatlarını göz kamaştırıcı bir gösteriyle açmıştı ki adam bunun bir okşama olduğunu biliyordu. Ben bunu yaparken başka bir yere in ama sen de dinleyebilirsin.

O sonuncuyu eklemeyen önce tartışmak üzereyken, zihinsel bağlantılarını tersine çevirdiği için ağzını kapattı, böylece konuşmasında neler olup bittiğini duyabildi. Olağanüstü. Bu tekniği çözmeden önce başmelek olarak hüküm sürmesinin bir kısmını almıştı.

Sharine onu şaşırtmayı asla bırakmayacaktı.

Aegaeon'un fark ettiğinden çok daha ölümcül bıçakları vardı.

Ani bir beklentiyle gülümseyerek rotasını yakınlardaki bir dağın tepesine inmek üzere değiştirdi. kayalar ve tek tük dayanıklı otlar. İnsanlarla uğraşacak havada değildi. Aynı zamanda, bir şey olursa araya girecek kadar da hızlıydı.

Aegaeon kendini unuttur ve Titus'un Sharine'ine elini sürmeye cüret eder.

* * *

Aegaeon'un saçlarının ipeksi mavi-yeşili görüntüsü

Günün düşen kenarına karşı mükemmellik, gözleri Teninin altın rengine karşı eşit derecede parlaktı. Göğsündeki gümüş girdabı gizlemek için vücudunun üst kısmına gümüş bir zırh giymişti ama bu zırh korumadan ziyade bir dekorasyondur.

Gümüş bantlar pazularını sıkıyordu ve bir bileğinde-

Sharine kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Aklına gelseydi, kalın ve ağır bileziği görünce midesine bir tekme atılmasını beklerdi ama tek hissettiği bir kızgınlık dalgasıydı.

Metal işleri onun uzmanlık alanı değildi, ama bütün bir ayını bu parça üzerinde çalışarak geçirmişti. o zamanki yeni aşkına aşıktı.

Zamanda geri gidebilseydi... Hayır, kendini tokatlamazdı. İkincisi tehlikeli bir kırılmalığa yol açmadan önce ilk zihinsel kırığı iyileştirme şansı bulamamış olan kadına karşı nazik davranırdı.

İnsanların iyiliğini düşünen, incinmiş bir yaratıktı. Bu onu zayıf yapmazdı. Çünkü o andan itibaren Aynı içsel empati onun sanatına da yansdı. Bu onun içinde

vardı.

Aegaeon'un yüzeysel cazibesine karşı onu duyarlı kılan, üzeri ince bir kâğıtla kapatılmış çatlaklardı.

"Sharine." Aegaeon gülümsedi, kanatlarını geriye doğru katlayarak

Yoğun koyu yeşil, ona Illium'u hatırlatan vahşi bir mavi ile çizgiliydi.

Aegaeon'un terk ettiği yaramaz ve sevgi dolu oğulları.

"Sanırım Titus'un rotasını değiştirmesinin nedeni sizsiniz?" Onun

Gülümsemesi artık yanaklarında oluklar açıyordu. "Bunun özel bir akşam yemeği olduğunu ona açıkça belirtmeniz iyi oldu; sessiz bir samimiyet içinde konuşmak ve yemek yemek büyük bir zevk olacak."

Adam ona doğru uzandığında, kadın hoş bir ses tonuyla, "Artık güç okları fırlatabilirim," dedi. "Elini bileğinden ayırayım mı?"

Titus'tan gelen zihinsel bağlantı boyunca gürleyen bir erkek kahkahası.

Şşşt. Konsantre olmalıyım, diye mırıldandı kahkahasının sıcaklığı kanını doldururken bile. Gerçekten de sessiz bir samimiyet!

Aegaeon gerçekten Titus hakkında sinsice hakaret edebileceğini ve onun da buna izin vereceğini mi düşünmüştü? Aptal.

Aegaeon'un gözleri kısıldı ve elini bırakıp başını hafifçe eğdi. "Çok hevesliyim aşkım, saygını tekrar kazanmam gerektiğini biliyorum. Hiçbir şeyi hafife alamam."

Sharine onun güzel sözlerinin ardına sakladığı gerçeği görmekte hiç zorlanmadı. Her ne sebeple olursa olsun, Aegaeon

değersiz diye attığı oyuncakları geri istediğine karar verdi. Her babanın yanında görmekten gurur duyacağı bir adam haline gelen oğlunu ve Sharine'i istiyordu. Neden istiyordu?

Artık bir başkası tarafından arzulandığı için mi?

Sonra da "Hayret vericisin" dedi. Gözleri okyanus kadar derin ve çağrışımlıydı, renkler o kadar canlıydı ki kıyıya vuran dalgaları neredeyse duyabiliyordu. "Seni ekranda gördüğümde yeniden aşık oldum."

Kusmak üzereyim.

Titus'un alaycı yorumunu duymazdan gelerek, her ne kadar bir parçasında gülme isteği uyandırsa da, "Gittiğinden beri aynıyım" dedi.

"Hayır. Sen ... uyanık, canlı ve tarif edemeyeceğim bir şekilde göz kamaştırıcısın." Kollarını açarak gerindi.

"Benim için uzun bir yolculuk oldu. Bana şarap ve ekmek ikram etmeyecek misin?"

"Hayır."

Kare çeneli ve güçlü yakışıklı yüz hatlarında kara bulutlar dolaşıyordu ama sonra başını alaycı bir şekilde eğdi. "Bana çok kızgınsın, evcil hayvanım."

"Hayır, değilim." Öfke, anlamaya başlamıştı, onu ona bağlıyordu ve özgür olmayı tercih ederdi, onun anısı topuğunun altında ezilen zehirli bir böcekti. "Ama benim bir soru."

Aegaeon alnı çatık bir şekilde, "Bilmek istiyorsun Uykuya neden bu şekilde girdiğimi." Bir elini kalın saçlarının arasından geçirerek sertçe yutkundu.

"Gerçekten, aşkım, ben Uykuda geçirdiğim yıllar boyunca kendime öfkelen dim. Hayalini kurduğum tek kişi sendin."

Yüz ifadesi yırtık pırtıktı, omuzları gergindi. "Seni çok sevdim," diye mırıldandı. "Ta ki bu beni iliklerime kadar korkutana kadar. Bu yüzden seni öldürmek için mümkün olan en acımasız yolu seçtim.

seni uzaklaştırmak." Kaba sözler, yüzü duygularla parçalanmıştı. "Bu beni bir korkak yapıyor, ama umarım zamanla beni affetmenin bir yolunu bulursun ve aşkın deliliğini görürsün.

eylemlerimi yönlendirdi."

Sharine gözlerini Aegaeon'a dikti. "Bu kadar mı? Bu kadar büyük bir pislik olduğun için bulabildiğin en iyi bahane bu mu?"

Aegaeon'un çenesi düştü. "Evcil hayvanım, sana ne oldu böyle?"

"Bana gerçeği söyle." Düz bir talep. "Bunu neden yaptın? Neden varlığımın en korkunç iki anını yeniden yaratmaya çalıştınız? Neden?"

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı. "Yalan söylemiyorum. Ben Aegaeon'um! Ben yalan söylemem!"

Hayır, o sadece insanları kullandı ve işi bittiğinde bir kenara attı. Sence bana söylediklerine gerçekten inanıyor mu? Dışarıdan bir görüş almak zorunda kaldı, o kadar bu garip olay karşısında şaşkına dönmüştü.

Titus'un cevabı beklediği gibi bir iğrenme değildi. Bunun yerine, uzun bir duraksamadan sonra, "Sanırım, Shari, bazı

Bir parçan onu korkuttu, çünkü sen içinde nadir bir ışık olan bir kadınsın. Aegaeon'un kendinden başka kimseyi sevebileceğine inanmıyorum, gerçekte değil, ama sende bir şey vardı

...ve olduğundan başka biri olmak istemesine neden olan Bu riski almak yerine korkaklığı ve zalimliği seçti.

Sharine Titus'un sözlerinde maskelenmemiş bir duygu derinliği duydu ama aynı zamanda acı veren bir netlik de duydu. "Neydi bu Tetik mi?" diye sordu Aegaeon'a bilinçli bir nezaketle, kibarlık olsun diye değil, boşboğazlığı bırakmasını istediği için

ve ona bir cevap ver.

Arkasını dönüp çatının sonuna kadar yürüdükten sonra geri dönmeden önce çenesi çalıştı. "Başka bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladım ve kısa süre sonra bunu istemeye başladım," diye itiraf etti. "Daha önce, bu çocuğu doğurmayı hayal edebiliyordum. "Haremimden herhangi birinin çocuğunu gördüğümde sadece seni gördüm."

Yüzündeki tüm yapmacıklık ve kibirden sıyrılarak ellerini kavuşturdu ve açtı. Bir kez. İki kez. "Oğlumuz senin sayende keyifli, cesur, vahşi ve meraklı bir çocuk oldu. Sevincimin sebebi sendin."

Sharine ona inandı. Sharine'i öldürmek için Kendi duygularından kaçtığı için açıklanamaz bir acımasızlık. "Evet," dedi sonunda, sesi yumuşaktı. "Sen bir korkaktın."

Sanki fiziksel bir darbe almış gibi irkildi ve Aegaeon için sözlerinin bir bıçak kesiğinden daha acımasız ve yaralayıcı

olduğunu biliyordu. Ama daha bitirmemişti. "Artık sana karşı öfke duymuyorum," dedi, "ama

Herhangi bir sevgi, şefkat ya da ilgi de hissetmiyorum."

Onun dünyası artık onun olabileceğinden çok daha büyüktü; bir Kadim olmasına rağmen Aegaeon'u geride bırakmıştı.

Bu bilgide inanılmaz bir kesinlik duygusu vardı. "Ama," diye ekledi o cevap vermeden önce, "eğer yaparsan Oğlumuza zarar verecek bir şey yaparsan, seni bitirmenin bir yolunu bulurum."

Sözlerinde mutlak bir sakinlik vardı çünkü bunlar gerçektir. "Başmeleklerin sadece diğer başmelekler tarafından öldürülebileceğini biliyorum, ama peşinden gelirim, seninle savaşta yüz yüze karşılaşmayacağım.

"İntikamımı alırken kurnaz ve sinsi olacağım ve sen kendini güvende hissettiğinde seni bulacağım. O zaman keseceğim ve o kafayı kimsenin çığlıklarını duyamayacağı karanlık bir mağaraya koyacağım ve sık sık geri gelip yenilenen kısımları kesin."

Titus'un kafasının içindeki bastırılmış kahkahası, Aegaeon'un yüzündeki çıplak dehşetin yanında hiçbir şeydi.

"Sen hâlâ delisin," diye fısıldadı. "İyileştğini sanmıştım, ama ..."

Sharine gülümsedi.

Dünyadaki en güçlü varlıklardan biri ondan bir adım geri çekildi.

"Aklım başımda," dedi sakın bir kararlılıkla dolu aynı nazik ses tonuyla. "Ayrıca Kadro üyelerinden sarayınızdaki en kıdemsiz hizmetkâra kadar herkesin saygısını kazanmış durumdayım. Tehdidim boş bir tehdit değil. Bana karşı gelersen

sonsuz kadar boşluğa çığlık atarak geçirir."

Aegaeon'un yüzü kızardı, kanatları parlamaya başladı. "Seni burada ve şimdi bitirebilirim."

Shari, sana uçuyorum.

"Evet." Sharine korkusuzca Aegaeon'a baktı, bunu bir an önce bitirmesi gerektiğini biliyordu - Titus'u başka bir savaşa sokmak istemiyordu. "Eğer dışlanmak istiyorsan halkımız tarafından sonsuz dek dışlanacak." Artık onun

cazibesine kapılan muhtaç bir kadın değildi; o

kendi değerini biliyordu ve nezaketin zaman içinde yankılandığını anladı.

"Bu şiddet ya da güçle ilgili değil, Aegaeon." Bu kez gülümsemesinde hüzün de vardı. "Bu, bir zamanlar bir şey olabilecek ama bir daha asla olamayacak iki insanla ilgili. bu şansa sahip ol."

İfadesinde bir değişim, ilişkileri sırasında zaman zaman gördüğü adamın bir ipucu. Küçük oğullarıyla saatlerce oynayan ve ona merak dolu gözlerle bakan adam. "Yani bu benim kefaretim olacak. Görmek için parlıyorsun ve bir daha asla senin yörüngene girmeyeceğimi biliyorsun."

Sonra, onun mutlak şaşkınlığı içinde, bir başmeleğin kimseye vermediği bir selamla belinden eğildi. Bu hareket onda hiçbir etki yaratmadı ama bu hareketin bir anlamı olduğunu kabul etti.

"Güle güle, Sharine."

"Güle güle, Aegaeon."

Yumruğumu suratına indirmek istiyorum, diye kafasının içinden derin bir erkek sesi geldi.

Sharine, bundan hoşlanacağını söyledi. Ona karşı süregelen duyguları beslediğime dair inancını yeniden alevlendirecek ve senin kıskançlıkla hareket etmene neden olacak. Aegaeon'un kanatlarının gece karanlığında gökyüzünde kayboluşunu izledi. Ona bu zevki tattırma.

Uğursuz bir sessizlik.

Sharine başka bir şey söylemedi. Titus bu kararı kendisi vermek zorundaydı. Bir saat kadar sonra çatıya indiğinde, Sharine onun derisini soymaya hazırdı.

Dilini. Durumu öyle bir şekilde ele almıştı ki, Aegaeon'u sonsuza dek ısıracağını biliyordu.

Reddedilme ve ilgisizlik, eski sevgilisinin kaldıramayacağı iki şeydi.

Önce Titus'u baştan aşağı süzdü. Titus'un durumu hiç de kötü görünmüyordu. Kollarını kavuşturarak ayağını yere vurdu. "Ne yaptın sen?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hiçbir şey yapmadım.

Sadece takip ettim

eşğin gerçekten gittiğinden emin olmak için uzaktan

bölge." Gerçek bir öfkeyle karışık kesin bir somurtkanlık vardı. "Bir gün onu yumruklayacağım, bundan emin ol, çünkü yine kışını gösterecek." Koyu renk gözler onun üzerindeydi. "Ama bugün senin zaferindi. Ben olsam bir adama saldırmazdım.

zaten çok acı bir şekilde kanıyor."

Bir zamanlar onun cazibesiz olduğunu nasıl düşünmüştü? İşte oradaydı, kaşlarını çatarak paketlenmişti ve bu kadar kaba ve dürüst olduğu için daha da güçlüydü.

Ona doğru yürüyerek gömleğinin yakasını "düzeltti", tek istediği onun vücudunun canlı sıcaklığına yakın olmaktı.

"Benimle uç" dediğinde, kanatlarını açtı.

48

Titus'un göğsünün etrafındaki mengene, onlar uçtukça daha da acı verici bir şekilde sıkılaştı. Hediyesini çoktan çıkarmıştı; şimdi avucunda bir delik açmıştı. Onları köyden uzaklaştırıp Lumia'nın gözcülerinin yanından geçerek, yıldız ışığı dışında özel ve karanlık olan gökyüzüne doğru uçtu.

Yapmak üzere olduğu şeyin seyirciye ihtiyacı yoktu.

Eğer kalbini kıracaksa, darbeyi özel olarak taşımayı tercih ederdi. Bunun gururla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey acıyla ilgiliydi - bunu saklayamayacağını biliyordu, ilk duyguda değil. Halkı zaten hırpalanmış ve yara bere içindeydi. Baş meleklerinin yıkımını görmelerine gerek yoktu.

Yere indiğinde, ne ölümlülerin ne de ölümsüzlerin yaşamadığı bir alandaydı; uzun altın renkli otlar baldırlarına sürtünüyordu ve manzara, uzaklarda bir göle kadar her tarafta yuvarlanan bir boşluğa dönüşüyordu. serin karanlık bir yama. Sharine birkaç metre uzağa, otların daha kısa olduğu ve ona takılma ihtimalinin daha az olduğu bir yere indi

Elbise. Altın tellerin arasından ona, onu atmadığı bir ağın içinde yakalayan bu olağanüstü kadına doğru yürüdü.

Aynı şekilde yakalandı.

Adam yanağını okşamak için elini kaldırdığında, kadın elinin içine eğildi ama güzel ve delici gözleri adaminkilerden ayrılmadı.

"Seni özledim," dedi, sözcükler sertti. "Kalbimde bir delik açtın ve bu bana acı veriyor.

doldurmak için orada değiller."

"Geçecek." Husky'nin sözleri. "Daha önce hep geçmedi mi?" "Hayır." Bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. "Ben hiç

içimde bir delik vardı. Bu kalıcı ve acıyor."

"Dünyadaki tüm kelebekler ne olacak? Sahip olabileceğin diğer tüm sevgililer ne olacak?"

Cevap nefes kesici derecede kolaydı. "Onlar sen olmayacaksın." Zamanında ona birden fazla kez yaklaşmıştı.

Ayrıldıklarından beri hem savaşçılar hem de siviller tarafından, hepsi gülümseyerek ve şefkatle.

Hiçbiriyle dans etme arzusu yoktu.

Kalbindeki delik çok özel bir şekle sahipti ve sadece bir kişi tarafından doldurulabilirdi. "Kendimi sana zekice düşüncelerimi anlatmak için dönerken buluyorum ama sen orada değilsin. Uyanıyorum Seni öpmek istiyorum, hatta bazen dilinle beni lime lime ettiğini duymak için uyanıyorum."

Kahkaha yoktu ve Aegaeon'u başarıyla yok ettiği o keskin zekâdan da eser yoktu. Hiçbir şeyi ele vermeyen şampanyalı bir bakış. "Sevgilin olmamı mı istiyorsun? şimdi'den daha fazla mı?"

Titus başını sallayarak elini onun yanağından çekti ve çimenlerin arasında tek dizinin üzerine çöktü. Kalbi çarpıyor, ağzı kuruyor ve tam olarak olmak istediği yerde olma hissi o kadar yankılanıyordu ki, sanki evrenin kendisine bağılmış gibi hissediyordu.

"Hayır, Shari," dedi. "İstediğin her gün sevgilin olsam da, senden tek istediğim benim eşim olman." O

Elini açtı, içinde ince bir altın zincir vardı ve ucunda uçan bir sinek kuşu şeklinde kehribardan yapılmış bir kolye asılı duruyordu.

* * *

. . . benim eşim ol.

Sharine'in zihni tüm düşüncelerden arınmış, Titus onun evreninin merkezi olmuştu. Olağanüstü biriydi, onun Titus'u,

güçlü ve

Sadık ve tüm bölgesini kapsayacak kadar büyük bir kalbe sahipti.

Ayrıca çok dürüst biriydi.

Ve daha yeni ona eş olmasını teklif etmişti.

Onun önündeki çimlerin üzerine çöktü. "Titus." Yüzünü kavrayarak onu tüm tutkusuyla -ve evet, aşkla- öptü. -Kalbinde. Aksi yöndeki tüm planlarına rağmen bu küstah, kör bir başmeleğe aşık olmuştu ve bu konuda da kendine yalan söylemeyecekti.

Onu kollarıyla sarıp sarmaladı, ağzını yuttu. Sonrasında nefessiz kalan kadın, yine de adamın onu sevgiyle saran gülümsemesiyle başını salladı ve kolyeyi takmaya gitti boynunda.

"Shari, bir adamı böyle öpüp sonra da onu reddedemezsin." Açık bir ıstırap.

"Reddetmek değil." Elini adamın çenesine dokundurdu, Onu seven kocaman kalbi yaralamaya dayanamıyordu.

"Kehribarını takacağım ki dünya kalbimin alındığını bilsin."

Titus'un göğsünün etrafındaki mengene sonunda gevşemeye başladı. "Beni seviyor musun? Söyle o zaman."

Parlamaması gereken gözlerde bir parıltı, güzellikleri akkor halinde. "Seni seviyorum Titus, Afrika'nın Başmeleği." Sesinde daha önce hiç duymadığı tonlar vardı, ilkel tensel yakınlıkla onu saran sevgi katmanları.

"Bu sesi bir daha kimseye kullanma," diye homurdandı, "yoksa kalbimi kırarsın, ben de onları kırarım."

Kahkaha, şehvetli ve bağımlılık yapıcı. "Kalbini her zaman koruyacağım, çünkü o artık benim." İnce bir el o organa bastırdı, sesi onun üzerinde bükülmedi Sonraki sözler. "Sen de benim kehribarımı takacaksın - göğüs zırhına gömülü tek bir parça."

Titus göğsünü kabarttı, ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İçine istediğin kadar kehribar parçası yerleştirebilirsin." Asla yerinden kımıldamazdı ona bağlılık.

Elinin tersini adamın çenesinde gezdirerek, "Senin eşin olmaya hazır değilim," dedi. Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Konsoloslar politikadan haberdar olmalı ve bazı görevler. Yapamam, sadece Lumia'ya göz kulak olduğum için değil, daha yeni uyandığım için de. Senin eşin olamam.

Sharine olarak kendimi tamamlamadan önce."

"Shari, eğer biraz daha ışıldarsan, senin ışığında yanacağım." Alnını onunkine bastırdı. "Ama resmen yanımda durmaya hazır olmak için bir ya da üç bin yıla ihtiyacın varsa, öyle olsun."

Onun kehribarını taktığı sürece.

Kendininkini giydirdiği sürece.

"Sana şimdi söylüyorum, böylece daha sonra beni yalancılıkla suçlayamazsın," dedi, çünkü ona asla yalan söylemezdi, "ama sana eşime davrandığım gibi davranacağım ve unvanı almasan da, dünya benim için kim olduğunu bilecek." Bunu saklayamazdı; o şekilde yaratılmamıştı.

Sharine onun yüzünü inceledi. "Melekler neden Eş unvanını almadığımı sorarsa bu seni incitmez mi?"

"Hayır. Tek umursadığım senin aşkın." Onun tarafından seilmekten duyduğu gurur o kadar büyük bir şeydi ki Sonsuz kaş kaldırma ve sivri sorular. "Sen benim Shari'm, ben de senin Titus'un olduğum sürece, tünekte bir horoz gibi kasıla kasıla dolaşan bir başmelek olacağım."

Aşkından gelen neşeli kahkahalar, yumuşak, ıslak ve derin öpücüğü.

İnleyerek onun kendisini üzerine çekmesine izin verdi, böylece kadın çimenlerin üzerinde yatarken adam da onun üzerine uzandı.

"Niyetinizi kabul ediyorum," dedi o özel ve sadece ona ait ses tonuyla. "Bir daha ne zaman ya da ne zaman Senin eşin olmaya hazırım ve beni bu role sokmaya çalışan herkesi sert bir şekilde geri püskürteceğim, ama her zaman senin Shari'n olacağım."

Titus'un kalbi gök gürültüsü kadar gürledi.

Adam bu kez kolyeyi takmaya gittiğinde, kadın işini kolaylaştırmak için başını kaldırdı. Sinek kuşu

boğazının çukuruna mükemmel bir şekilde yerleşti. Kendini beğenmiş ve Mutlu bir şekilde kolyeyi kaldırarak o çukura bir öpücük kondurdu.

Elini onun boynuna koyarak mırıldandı: "Göğüs zırhındaki kehribarın sinek kuşu şeklinde olacağını biliyorsun, değil mi?"

İnledi ama bu en iyi ihtimalle gönülsüz bir inlemeydi, duyduğu zevk saklanamayacak kadar açıktı. Dans eden gözleri bunu çok iyi bildiğini gösteriyordu. Adam kenara çekilene kadar göğsünü iterek ayağa kalktı ve elbisesinin omuz tokalarına uzandı.

Bir saniye sonra, bir yıldız ışığı havuzunun içinde ayaklarının dibine düştü; ay ışığının altında, tümseğini örten ipek kumaş dışında vücudu çıplaktı. Terliklerini çıkararak, bakışları ile vücudu arasındaki son engeli de kaldırırken gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı.

Sonra gerindi, nazik kıvrımları ve sırtından aşağı altın sarısı bir yağmur gibi dökülen saçlarıyla küçük bir tanrıçaydı, gözleri nadir bulunan ve güçlü bir yaratıktı. Ayağa kalktığının, soyunduğunun farkında değildi. Ama kalçalarını kavradığında ve boğazını öpmek için başını eğdiğinde teni onunkine değerek yanıyordu.

Titreyerek kollarını onun boynuna doladı. "Benimle dans et, Titus."

İkisini de gökyüzüne yükseltirken bile onu büyüyle kapladı, büyü baş meleklerin bir armağanıydı. Bu onları özel, başka hiçbir gözün görmediği, kolları ve kanatları birbirine dolanırken, öpüşürken, dokunurken ve sahiplenirken. Birlikte yanacaklarını söylemişti ve yandılar da.

Her şeyin neşesi, mutluluğu o kadar derindi ki kemiklerine işlemişti.

Sharine'in kanatları soluk altından melek tozuyla parıldadı ve bu toz onun tenini kaplayıp ağızına girdi. Sırayla Sharine'in tozunu aldı, ta ki Sharine ay ve yıldızlara karşı parlayana, gözlerinin ışıltısı kanatlarından yayılan zayıf parıltıyla yankılanana kadar. Titus bir kanadının kemerini

kavradı, samimi bir sahiplenmeyle okşadı.

Okşamayı onun üzerinde
tekrarladı. Ve dans ettiler.

Afrika'nın Başmeleği ve o kadar eşsiz bir melek ki
kendisinden başka hiç kimse olarak sınıflandırılmaz:

Sharine,

Lumia'nın Koruyucusu ve Uçan Sinek Kuşu.

Kadife geceye karşı birbirine kilitlenen bedenler, gölün
soğuk sularına düştüler ve düştüler.

Gün ışığında masmavi dalgalanıyordu. Artık onun gücünün
farkında olan adam onları sudan korumamıştı ve
vücutlarının sıcaklığına karşı bir soğuk şokuydu, ama zevk
damarlarında patlayan güneş ışığına dönüşene kadar daha
da derine yuvarlandılar.

Titus onunla birlikte yüzeye çıktı ve kadın saçlarını
yüzünden uzaklaştırıp ona gülümseyen bir sylph oldu. Titus
bir kez daha düştü.

Sonsöz

Sevgili Caliane,

Telefon cihazı mükemmel ve her geçen saat ona daha da aşık oluyorum, ancak Charisemnon'un günlükleri bana eski yöntemleri takip etmek için zaman ayırmanın da değerli olduğunu gösteriyor. Bu yüzden bugün size bu mektubu yazıyorum ve önümüzdeki günlerde nerede olmayı planlıyorsanız oraya kuryeyle göndereceğim.

Genç Suyin'e ve Neha'ya yardım etmeye devam ettiğinizi biliyorum.

Sanırım sevgili dostum, son konuşmamızda bana söylediklerinde haklısın - Hindistan'ın Başmeleği dayanamayacak kadar yorgun. Kalbi paramparça. Öyle ki Titus bana ikizinin bile silahlarını bıraktığını söyledi; Neha'ya karşılık vermeyen ya da veremeyen bir Neha'yla savaşmayı reddediyor.

Neha görevini yapıyor, bunu hepimiz görüyoruz, ama sanırım dünya bir kez daha akli başına geldiğinde onu Uyku'ya kaptıracağız. Onu ya da bu seçimi yapan halkından herhangi birini suçlayamam. Sınırlarında salınan dehşet asla var olmamalıydı ve tarihimizde sonsuza kadar bir leke olarak kalacak.

En azından mağdur çocukların sonuncusu da bulunmuş ve merhamet görmüştür.

Biliyorum ki siz de aynı kötülüğün sonucu olarak kalbinizde daha pek çok yara taşıyorsunuz. Anladığım kadarıyla eski acıları uyandırdı. Gündüz saatlerinde senin için buradayım

ve en derin gecede. Buraya gelmekten ya da temas kurmaktan asla çekinme. Lütfen, dostum, izin verme çürükler iltihaplanır ve yaraya dönüşür.

Sözlerini kendime saklayacağımı ve kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun.

Afrika'dan gelen haberler konuştuğumuz zamankiyle hemen hemen aynı. Arada bir yeniden doğanlar oluyor ama insanlar onlarla savaşmak için çok daha iyi konumdalar ve hem kuzey hem de güney baş melek birliklerini çağırabileceklerini biliyorlar. Daha fazla enfekte melek ortaya çıkmadı, ancak tedavi ekibi asla ihtiyaç duyulmayacağı umuduyla daha fazla doz üretmeye ve depolamaya devam ediyor.

Charisemnon'un kötülüğünü burada durdurduğumuza eminim,

ama bu kayıtsız kalmak için bir neden değil.

Zawadi'yi bilmek isteyeceksiniz.

bebek mutlu ve bakıcı annesi tarafından çok seviliyor. Titus gibi ben de onu sık sık görüyorum.

Ufaklığın daha çok

Hayatta hiçbir şeyden yoksun olmaktansa şımartılmayı tercih ederim, ama bunu bilsem bile, eğlenmeye devam edeceğim

Onu şımartıyorum.

Geçmişî yeterince karanlık. Bırakın geleceği ışıkla dolu olsun.

Titus'la nasıl gittiğini sormuştun. Dostum, hiç böyle bir memnuniyet ve neşe yaşamamıştım. İçimde yaşıyor. Her günün her anı. Narja'da ya da kalelerinden birindeyken onu umutsuzca özlüyorum ve o da kalbinin her an kırıldığını görmeme izin veriyor.

Beni terk ettiği zaman.

Yine de benimle, Lumia'da başardıklarımla gurur duyuyor. . . Kimsenin onayına ihtiyacım yok.

Ama beni duyan herkese benimle övünen bir aşık için söylenecek çok şey var. İşte, ben de onun hakkında övüneceğim, çünkü Titus'un sevme

yeteneği olağanüstüdür. Öyle bir kalbi var ki
Caliane.

Onun sevgisi hiç beklemediğim bir mutluluk ve oğlum kadar büyük bir armağan.

Illium konuştuklarında ona Üvey Baba demeye başladı ve Titus her seferinde onun yeni çıkan tüylerini yanağından yolmakla tehdit ediyor. Sonra Illium gülüyor ve varlığım sevinçle dolup taşıyor, isimleri kalbime yazılmış bu iki insan da birbirini seviyor. Oğlum henüz genç ama Titus onun bir güç haline geldiğini söylüyor.

Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Onun için endişeleniyorum. Onun için hep endişeleneceğim.

Ailevi dünyamız çok uzun süre dengesiz kaldıktan sonra doğru yöne eğildi. Illium artık bana göz kulak olmak zorunda değil. Sonunda, ben de ona göz kulak oluyorum.

Titus'un kız kardeşlerinin ziyaretini size anlatmayı nasıl unutabilirim! Dördü birden Birkaç gün önce Lumia'ya gittim ve şimdi neden böyle bir sese ve bu kadar açık sözlü yöntemlere sahip olduğunu anlıyorum. Bu bir hayatta kalma mekanizması. Ben de Phenie, Charo, Nala ve Zuri fırtınasından kurtulduğumu bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Onlarla birlikte güldüm, ama Suyin'den gelen haberle birlikte kahkahalarım soldu. Yardım edemem.

ama karanlığın bağlantı noktası dediğinde ona katılıyorum. Güvende kal dostum ve Aodhan'a iyi bak. Ben de sizin isimlerinizi kalbimde taşıyorum. Senin Suyin'e yardım etmek için uçmanı engelleyemeyeceğim gibi, Aodhan'ın da sadık ve cesur bir melek olmasını engelleyemem, engellemeye de çalışmam.

Ama umut edeceğim. Ve ikinizden de haber alana kadar endişeleneceğim.

Tüm sevgimle,

Sharine

YAZAR HAKKINDA

New York Times çok satan yazarı **Nalini Singh** yazmaya tutkulu. Çok uzaklara seyahat etmesine rağmen Çin'in çölleri, Japonya'nın tapınakları ve Antarktika'nın donmuş manzaraları gibi çok uzaklara Onu en çok büyüleyen şey hayal gücü. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Archangel's War, Archangel's Prophecy, Archangel's Viper ve Archangel's Heart'ı da içeren Guild Hunter serisinin yazarıdır. Aynı zamanda Psy-Wolf Rain, Ocean Light, Silver Silence ve Allegiance of Honor gibi Changeling romanları. İki serisinin yanı sıra, güzel ve çekici bir dünyada geçen tek başına gerilim romanları da yazıyor. karamsar Yeni Zelanda. Bunlardan ilki A Madness of Sunshine başlığını taşıyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

